

NEW YORK TIMES VE USA TODAY BESTSELLER

GENA
SHOWALTER

EN

KARANLIK
SIR

BRO
SIS

KÖTÜ ANILARLA MÜCADELE ETMEKTEN KURTULAMAYAN BİR SAVAŞÇI...

Sır iblisinin muhafızı Amun etrafındakilerin en karanlık düşüncelerine sızabilmektedir. Ancak ölümsüz savaşçı sevdiklerini korumak için zincirlenip tutsak edilince ölüm tek kaçış umudu olur; ta ki güzelliği ve gizli kırılganlığıyla Amun'un sadakatini sınavan, kendisi gibi tutsak Haidee'yle tanışana dek.

KENDİNİ İBLİSLERİ YOK ETMEYE ADAMIŞ, ACIMASIZ BİR AVCI...

Haidee, Amun'un türünden nefret ederek yetişmiş bir iblis sulkaştıdır. Fakat bir dokunuşuyla kendisini ateşe sürükleyen bir adamdan nasıl nefret edebilir? Onu kurtarmak için Haidee bedenini ve ruhunu vermek; onu yok etmeye yeminli, güçlü bir iblisin gazabına göğüs germek zorundadır.

Pegasus Yayınları: 1578
Bestseller Roman: 682

En Karanlık Sır
Gena Showalter
Özgün Adı: The Darkest Secret

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Esengül Aydın Yalçın
Düzelti: Pervin Salman
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Şubat 2017
ISBN: 978-605-299-113-8

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017
Copyright © Gena Showalter, 2011

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Harlequin Books S.A.'dan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

GENA SHOWALTER

KARANLIĞIN EFENDİLERİ

7. Kitap

EN KARANLIK SIR

İngilizceden çeviren:

Tuba Özkat

PEGASUS YAYINLARI

EN KARANLIK SIR

Bu kitabı, çok değerli dostum Donnell Epperson hayatını kaybettiğinde yazıyordum. Kitabı basılmış bir yazar olmanın hayalini kuran, sarsılmaz bir inanca ve derin sevgiye sahip bir kadındı. Maalesef bu rüyasını gerçekleştiremeden hayatını kaybetti. Bu çok yazık oldu (ya da onun güzel ve hafifçe yaramaz bir gülümsemeyle söyleyeceği gibi, *Görkemli Talihsizlik*). Gerçekten yetenekli ve son derece kendini adanmış bir yazardı ve bunu yazarken benimle birlikte olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor.

Bu yüzden, bu senin için, dostum. İçimden bir ses, Jill, Sheila ve ben cennete gittiğimizde, köşklerimizde nerede olacağıyla ilgili tartışacağımızı söylüyor. Tam ortadakini kapacağım. Sadece söylüyorum. O zamana kadar, tüm yüreğimle seni özlemeye devam edeceğim. Bana bir kucaklama ayır ve belki de Koca Adam'a o kadar da fena biri olmadığımı söylersin. Bazen. Bu arada, seni her zaman seveceğim bir sır değil.

BİRİNCİ BÖLÜM

Yenilgi'nin muhafızı Strider, Budapeşte'deki kalelerinin yüksek ön kapılarından içeri dalıverdi. Burayı gittikçe büyüyen arkadaş grubuyla paylaşıyordu. Kan bağından çok, şartların getirdiği erkek ve kız kardeşleriydi ve öz kardeşlerden çok daha yakınlardı. İçeri girerken inkâr edilemez bir haz dalgasıyla savaşıyordu.

Lanet olası şeyi yapmıştı yahu. *Bunu becermişti*. Düşmanını kıtalararası kovaladıktan, Pandora'nın kutusunu bulup yok etmeleri için gereken dört tanrısal antik nesneden birini feda ettikten –evet, evet bunun için feci sopa yiyecekti–, böcekler tarafından diri diri yendikten ve bir noktada (öhöm) bir pilicin üzerine bıçakla saldırmamasından (öhöm) sonra, en sonunda kazanmıştı. Ve kahretsin fena halde kutlamaya hazırdı.

“Ben dünyanın kralıyım, kaltaklar. Buraya gelin ve ihtişamımın tadını çıkarın.” Beklentili ve hevesli sesi antrede yankılandı.

Kutlamasına kimse karşılık vermedi.

Olsun. Omzuna attığı bilinçsiz kadını daha rahat bir pozisyona getirirken sırtıyordu. *Kendisi için* daha rahat bir pozisyona. Kadın, onun kovaladığı bir düşmandı, aynı zamanda bıçağının kabzasını hiç de hoş olmayan bir şekilde Strider'ın pankreasıyla tanıştıran hatundu işte. Herkese, onların yapamadığı şeyi yaptığını söylemek için içi içini yiyordu. Kızı paketleyip etiketlemişti, bebek.

“Babacık evde. Kimse yok mu? Bir kişi bile?” diye seslendi.

Yine cevap falan yoktu. Sırtışı biraz soldu.

Lanet olsun. Bir tanecik meydan okumayı kaybettiğinde günlerce felç eden acıyla savaşıyordu. Kazandığı zamansa... tanrılar, tıpkı cinsel bir haz gibiydi. Damarlarında enerji vızıldıyor, onu ısıtıyor, ateşliyordu. O tarz bir coşku kendine oyun arkadaşı arardı. Kahretsin, burada tam on iki savaşçı ve onların dışı yol arkadaşlarından oluşan koleksiyonları yaşıyordu, yine de eve geldiğinde onu karşılamak için bekleyen kimse yok muydu? Artık etraf güvenlikle çevrildiği ve kameralarla görüntülendiği için, beş dakika kadar önce birinin onu içeri almış olması gerekiyordu, değil mi?

Bu pek de gösterişli değildi.

Ama bunu hak ettiğini düşündü. Son mesaj atışının ya da aramasının üzerinden yedi gün geçmişti. Gerçi teknik olarak onun hatası değildi. Neşesini kontrol altına almakla azıcık meşguldü. Ve son arayışında buradaki tehlikenin geçtiğini, herkesin geri dönebileceğini söylemişlerdi, o yüzden telaşla yaptığı “*herkesin ne yaptığını bilmeliyim*” aramalarına son vermişti.

Yani, iyiydi. Büyük mesele değildi. Kimsenin oynamak istememesi aslında onu ciddileştirdi. Şimdi biraz işlerini yoluna koyabilirdi. “Sağ olun, millet. Harikasınız. Cidden.” *Ve hepiniz siktir olabilirsiniz!*

Strider hızla ileri atıldı. Kendini teselli etmek için, mahkûmu uyanıp kendini dörde dörtlük bir kafeste kapana kısılmış bulduğunda yüzünde belirecek ifadeyi hayal etti. *Bak işte, bu iyi.* Sonra bakışları etrafındaki aşına olmadığı eşyalara takıldı ve sırtışından kalan son izler de solup gitti. Birden duruverdi.

Sadece birkaç haftalığına gitmişti ve çoğunun da gittiğini düşünmüştü fakat o süre içerisinde, birileri ev dedikleri bu yıkık dökük hilkat garibesini görülmeye değer bir alana dönüştürmeyi başarmıştı. Bir zamanlar, zemin ufalanan taş ve sıvadan oluşurken,

şimdi kehribar rengi damarları olan, pırıl pırıl beyaz mermerle kaplıydı. Aynı şekilde, kötü durumdaki duvarlar da şimdi canlı biçimde verniklenmiş gül ağacındandı.

Eskiden, döner merdiven çatlakken, şu anda parıldıyordu, görünen tek bir kusuru yoktu. Saf altından bir tırabzan yukarı kadar çıkıyordu. Köşede, beyaz kadife kaplamalı bir koltuk, yansıtıcı panele doğru itilmişti ve onun ötesinde, paha biçilemez eserler – renkli vazolar, değerli taşlarla donatılmış incik boncuk kutuları ve yıllanmış mızrak uçları– cam dolapların arkasına yerleştirilmişti.

Hiçbiri daha önce orada değildi.

Tüm bu değişiklikler bir aydan daha kısa bir sürede mi olmuştu? Titan tanrıları canları istediğinde gelip gitseler bile imkânsız görünüyordu. Belki de o tanrılar iç dekorasyondansa, cinayet ve kargaşalarla ilgilendikleri içindi. Ama belki... belki de Strider iyi bir iş yaptığı için kendisiyle övünürken yanlış eve girmişti? Sonuçta bu daha önce de olmuştu.

Tam da gariplikten bahsetmişken. Her tarafa taşıdığı kesilmiş, berelenmiş ve isle kaplı yükünü açıklamasının hiçbir yolu yoktu. Azıcık hapis yatmadan olmazdı. Kıyafetlerine sıçrayan kanı açıklamak da ayrı olay olurdu.

Bir saniye sonra, *Yok ya*, diye düşündü. Burası doğru yerd. Öyle olmalıydı. Merdivenin olduğu duvarda Şüphe'nin muhafızı Sabin'in bir portresi asılıydı. Çırlıçıplaktı. Sabin gibi agresif bir tipler bu şekilde alay edecek cesarete sahip tek bir kişi vardı. Anarşi tanrıçası ve kargaşanın efendisi olan Anya. Ayrıca Ölüm'ün muhafızı Lucien'la nişanlıydı. Strider'a sorarsanız garip bir eşleşmeydi fakat kimse sormamıştı, o yüzden fikrini kendine saklamıştı. Ayrıca, en sevdiği uzantısını kaybetmektense sessiz kalması daha iyiydi. Anya kendisiyle ilgili şüpheye düşülmesini pek nazik karşılamıyordu. Hem de hiçbir konuda.

"Hey, Tor Tor," diye bağırdı.

Torin, Hastalık iblisinin muhafızı. Herif kaleden asla ayrılmazdı. Hep buradaydı; kamera görüntülerini kaydediyor, evin istila-ya uğramamasını garanti altına alıyordu. Ayrıca bilgisayarlarıyla oynayıp onların minyatürlerini yapıyor, sadece davetiyeyle girilen ordularına bok yığınıyla para kazandırıyor.

Önce cevap falan yoktu, sadece sesi yankılandı ve Strider endişelenmeye başladı. Bir felaket falan mı olmuştu? İblislerin komple ortadan kaldırılması gibi? Eğer öyleyse, niçin *kendisi* hâlâ buradaydı? Ya da Her Çeşit Bokluğun muhafızı olan Kane berbat bir hafta geçiriyordu ve...

Ayak sesleri yankılandı, gittikçe yaklaşıyordu ve içine rahatlık akın etti. Başını kaldırıp merdivene baktı ve işte Torin oradaydı. Strider'ın daha önce gördüğünü hatırlamadığı zebra baskılı bir halının üzerinde duruyordu, beyaz saçları şeytani yüzünü sarıyordu, yeşil gözleri birer zümrüt gibi parlaktı.

"Evine hoş geldin," dedi Torin, "seni bok kafalı," diye ekleyerek.

"Güzel karşılama."

"Aramıyorsun, yazmıyorsun ve kalpler ile çiçekler mi bekliyorsun?"

"Evet, bekliyorum."

"Belli belli."

Torin tepeden tırnağa siyahlar içindeydi, elleri yumuşak deri eldivenlerle kaplıydı. Moda açısından bakılırsa, o eldivenler aşırıydı. Ama insanlığı korumak adına biraz gerekliydi. Torin'in teni bir başkasınıninkine bir defa değdikten sonra, merhaba veba. Herifin iblisi damarlarına bir çeşit hastalık pompalıyordu, yayılması için gereken şey tek bir dokunuştur. Strider'a bile. Ölümsüz olduğu için birazcık öksürük-ateş-kan kusmayla ölmezdi. Ama insanlar öyle **değildi**, hastalık onları kırıp geçirirdi. Hatta belki dünya çapındaki salgın neredeyse durdurulamaz olurdu. Ayrıca Strider da dokun-

duğu herkese hastalığı bulaştırırdı ve insanları baştan çıkarmaktan hoşlandığı için tensel temasa güveniyordu.

“Ee, burada her şey yolunda mı?” diye sordu Strider. “Herkes iyi mi?”

“Artık bilmek istiyor musun?”

“Evet.”

“Belli. Şey, çoğunlukla her şey yolunda. Çocukların çoğu dışarıda nesneleri saklıyor ve sonuncusunu arıyorlar. Galen’in peşinde olmayanlar tabii.” Torin basamakları ikişer ikişer indi ve araya mesafe koymak için en alt basamakta durdu. Her zamanki gibi. Torin’in bakışları kadına kaydı ve gözbebekleri zevkten büyüdü, öncesinde orada toplanan duygu her neyse onu gizliyordu. “Demek sonraki âşık olanımız sensin, hı? Keriz! Daha akıllı olduğunu sanıyordum.”

“Lütfen. Bu hırçın sürtükle bir halt yapmak istemiyorum.” Yalandı. Sonsuza kadar sürecekmış gibi görünen yürüyüşleri sırasında, kendini onu gittikçe daha çok arzularken bulmuştu. Ve kendinden de gittikçe daha çok *nefret ediyordu*. Ayaklı seks olabilirdi fakat ayrıca ölüm kapısındaıdı.

Torin’in bir erkeğe ait olamayacak kadar güzel dudakları düpe-düz hoşnutlukla kıvrıldı. “Maddox da Ashlyn’le ilgili öyle söylemişti. Lucien de Anya’yla ilgili. Reyes’in Danika hakkında söylediğı şey de buydu. Sabin de...”

“Tamam tamam, anladık.” Strider gözlerini devirdi. “Artık çeneni kapayabilirsin.” Kızın punk tarzının kendisine cazip geldiğini kabul etse de, asla bunu dile getirecek kadar ahmak olmazdı.

Strider uysal kadınları severdi. Ve akıllı başında.

Yalancı. Bundan hoşlanıyorsun. Olduğı haliyle. Bu itiraf için iblisini suçlayabilmeyi dilerdi ama... Şimdi bile, sadece onu düşününce bedeni geriliyor, hazırlanıyordu.

Torin kollarını göğsünde birleştirdi. “Kız ne peki? Doğaüstü yeteneği olan bir insan mı? Tanrıça mı? Harpy mi?”

Buradaki adamlar “mitlere” ve “efsanelere” ait olan kadınları seçmeye meyilliydi. Kadınlar onların iblislerinden çok daha güçlüydü. Ashlyn geçmişten gelen sesleri duyabilirdi, Anya (diğer şeylerle birlikte) zihninden yangın başlatabilirdi, Danika cenneti ve cehennemi görebilirdi ve Sabin’in karısı Gwen... şey, ölmeden hemen önce gördüğünüz karanlık bir yanı vardı. Acı verici şekilde.

“Dostum, burada kanlı canlı bir Avcı var.” Strider sanki kadının poposuna bir sinek konmuş ve ona vurmadan bir saniye daha yaşayamazmış gibi orayı tokatladı. Bu hareket, kadının kendisi için hiçbir anlam ifade etmediğinin hatırlatıcısıydı. Öyleyse niçin arkadaşına bunun *hangi* Avcı olduğunu söylemediğini bilmiyordu, bir de öncesinde deli gibi heyecanlanmıştı. Aslında, biliyordu. Tüklenmişti. Evet, yorgundu, hepsi o yüzdendi ve bütün şu övgülerle uğraşmak zorunda kalmak istemedi. Yarın uzun, güzel bir dinlenmenin ardından her şeyi ortaya dökenecekti.

Kıçını tokatlamasına kızıdan hiç tepki gelmedi ama zaten gelmesini de beklemiyordu. Strider onu dünyanın bir ucundan ötekine sürüklerken kıza durmadan yatıştırıcı vermişti. Roma’dan Yunanistan’a, New York’tan Los Angeles’a ve en sonunda Budapeşte’ye gelinceye kadar. Onu kurtarmaya yeltenen tarikat üyelerine neşeli bir takip yolu sunmuştu.

Onu kurtarmak, asla yapamayacakları bir şeydi.

Biz kazandık! İblisi kahkaha attı.

Tabii ki biz kazandık. Hoşnutlukla ürperdi.

“Avcı mı?” Arkadaşının yüzündeki bütün neşe uçup gitti, gözlerindeki ışık sönerek o zümrütleri keskin, ölümcül bıçaklara dönüştürdü.

“Korkarım öyle.” Avcılar. En büyük düşmanları. Onları yok etmek isteyen fanatikler. Onların kötü, kurtarılmamanın ötesinde ve

dünyanın başındaki musibet olduklarını düşünen piç kurularıydı. Dünyadaki bütün keder için onları suçlayan pezevenklerdi. Ama en güzeli, onlar Strider'ın cehennemin en kaynar derinliklerine göndereceği milis kuvvetleriydi. Teker teker her askeri. Ya da el bombalarıyla, her seferinde birkaç yüz tane. Ruh haline göre değişeceğini düşünüyordu.

Torin, "Onu çoktan öldürmen gerekirdi," diye belirtti. "Şimdi Sabin onunla konuşmak isteyecek."

Sabin'in zihninde, "konuşmak" işkenceye eşitti. "İsteyeceğini biliyorum. O yüzden hâlâ hayatta." Kadın, tanrıların ipleri ellerinde bulundurduğu gibi şeyleri biliyordu ve imkânsız şeyler yapabiliyordu. Hiç yoktan silah var etmeye sebep olmak gibi şeyler. Yalnızca melek savaşçıların yapabildiği şeyler. Ya da kendisi öyle düşünmüştü. Sorun şuydu ki, bu kız bir melek değildi. Sadece kanatları olmadığı için de değil. Kızın sinirli bir tabiatı vardı.

Strider onun ne kadarını bildiğini ve bunu nasıl bildiğini öğrenmek istiyordu.

Bundan da ötesi, ne zaman bu kadınla yalnız kalsa işini –yani Avcıları temizlemeyi– yapamamıştı. Her denemesinde onun güzel yüzüne bakmış ve tereddüt etmişti. Yaşadığı tereddüt arzusunun yolunu açmıştı ve onu "ortadan kaldırmak" yerine, onuöpme dürtüsüyle savaşmaya başlamıştı.

Sabin, onun bu bokluktan kurtulmasına izin vermezdi. Sabin, harekete geçene kadar Strider'm kışını tekmelerdi. Strider'm elinden gelenin en iyisini yapıp başarılı olmaktan başka bir şansı yoktu. Çünkü... Elleri yumruk halini aldı. Çünkü bu kadın, bu yürüyen vahşet...

Dişlerini sıktı ve çenesi öyle sıkıca kenetlendi ki, ağrısı şakaklarına uzanıp doğrudan beynine gitti. Kızın bir zamanlar yapmış olduğu şeyi ne zaman düşünse aynı tepkiyi veriyordu. Bu kadın, Strider'm arkadaşı ve eskiden Kuşku iblisinin muhafızı olan Ba-

den'in başının koparılmasına yardım etmişti. Strider bu gerçeği *asla* unutamaz ve affedemezdi.

Acımasız kafa koparma olayı binlerce yıl önce olmuştu fakat içindeki acı sanki daha bu sabah olmuş gibi tazeydi. O gün, arkadaşıyla birlikte kendi ruhunun bir parçası ölmüştü ve bu kaleye doğru yürüyüşleri sırasında kızın da öğrendiği gibi, yüreğinin büyük bir bölümü de solup gitmişti.

Merhamet, sahip olduğu bir şey değildi. Artık yoktu. Özellikle de bu kız için.

Yüzlerce yıl önce, intikam için kızı zaten öldürmüş olduğunu düşünüyordu. Bıçağının darbelerini, kızın kıpkırmızı kanının akışını ve ölümün havaya asılan kötü metalik kokusunu hatırlıyordu. Kızın bedeninin kayaya çarpış sesini, aldığı son nefesi. İşte yine de buradaydı, hayattaydı, iyiydi ve onu deli ediyordu. Belki onu gerçekten *öldürmüştü*. Belki kız yeniden doğmuştu. Ya da belki ruhu başka bir bedenin içine sıkışmıştı. Ya da belki bu piliç ondan daha ölümsüzdü ve kafası kesildikten sonra bile bir şekilde iyileşmişti. Bilmiyordu, umursamıyordu.

Önemli olan tek şey, onun antik Yunanistan'dan Hadiee *olduğuydu*. Şey, şimdilerde kendine Haidee diyordu. Hade-ay'dan Hay-dee'ye. "Modernleştirmek" adına, söylenişini ve harflerin yerini değiştirmişti. Strider'in umursadığından değildi. Strider ona Ex¹ diyordu, İblis Celladı'nın kısaltmasıydı ve kadının olduğu şey de buydu, bir cellat.

Suçlarının kanıtı gözlerinde duruyordu. O soğuk, hissizleşmiş gri gözlerde. O uğursuz geceyle ilgili ne zaman konuşsa sesinden gurur akıyordu –*Başının yuvarlanarak gidişine bayıldım. Sen sevmedin mi?*– ve sırtına kazınmış süssüz dövmeleri vardı. Skor tutan dövmeler. Haidee 1. Efendiler 4.

1 (İng.) Executioner: Cellat. (ed. n.)

Sabin'le ikisinin ona yapacağı her şeyi hak ediyordu.

"Onu zindana götürüyorum," dedi. Daha önce kendi sesinde hazzın ve pişmanlığın böylesine birleştiğini hiç duymamıştı. Bir kez daha ileri atılıp omzundakini düzeltti. "Azıcık uslu olup Şüpheci-Poo'ya haber verirsen..."

"O dediğinin oluru yok, Stridey-man. Aslında, ah, görmen gereken bir şey var." Sözlerine, dehşet ve ümitsiz bir beklentiyle karışan bir korku dalgası eşlik ediyordu.

Strider tek ayağı havada duruverdi. Doğrulduğunda, hâlâ uymakta olan yükü neredeyse yere düşüyordu. Yavaşça dönerken Ex'i iyice yerleştirdi ve Torin'le yüz yüze geldi. Arkadaşının artık benzi atmış tenini gözlerken kendi korkusu da filizleniyordu. Teni sanki küçük, mavi nehirlerin üzerine beyaz toz serpilmiş gibiydi. "Her şeyin yolunda olduğunu söyledin. Sorun ne?"

Torin başını iki yana salladı. "Görene kadar açıklamanın bir yolu yok. Ayrıca *çoğunlukla* her şeyin yolunda olduğunu söyledim. Şimdi gel bakalım."

"Kız..."

"Onu da getir. Korunuyor olacak, görürsün." Torin tek elini salladı ve basamakları ikişer ikişer çıkarak hızla yukarıya ulaştı.

Korkusu gittikçe büyüyen Strider onu takip etti, Ex omzunda zıplayıp duruyordu. Eğer uyanık olsaydı nefesi kesilirdi, hem de tekrar tekrar. Karnı durmadan onun kemiklerine çarptığı için yaşadığı acıyla homurdanırdı. Ayrıca sadece birkaç kişinin uyum sağlayabileceği bir yetenekle onunla dövüşürdü.

İlaçların bu kadar etkili olması ne fenaydı. İyi bir kavga sinirlerini yatıştırırdı.

Torin'in, onun iğrenç bir Avcı'yı kilit altına almak için birkaç dakika harcamasını istemeyeceği kadar önemli olan şey neydi?

Sahanlığa çıktığı anda düşünceleri darmaduman oldu.

Tek yapabildiği ağzı açık bir halde bakmaktı. Melekler. Bir sürü melek. Evin yeniden dekore edilmesine şaşmamalıydı. Kutsal müdahale falan filan. Melekler hoş şeyleri severdi.

Duvar boyunca dizilmişlerdi, aralarındaki boşlukları da açık kanatları dolduruyordu. Altın sarısıyla işlenmiş bembeyaz tüyler, savaşçıların kanatları. Kokuları havaya güzellik katıyordu; orkidelerin, sabah çiynin, çikolatanın ve şampanyanın birleşimiydi. Boylarına göre sıralanmışlardı, gerçi hiçbiri bir doksandan daha kısa değildi. Ayrıca kadınsı beyaz tunikler giyiyor olsalar da, kas kütleleri Strider'ınkilere rakipti.

Çoğu erkekti fakat hepsi avlamak, yok etmek ve gerekli olduğunda korumak için eğitilen iblis suikastçılarıydı. Yanan kılıçlarını yoktan var edip ona doğru koşmadıklarına göre –bunu yapabildiklerini biliyordu– sonuncusu için burada olduklarını tahmin etti.

Cevap arayarak onları inceledi. Toplam yirmi üç taneydiler fakat hiçbiri onun olduğu yöne bakmadı. Bakışlarını dosdoğru önlerinde tuttular, duruşları gergindi ve elleri arkalarında duruyordu. Tek bir ses bile çıkarmadılar. Ufacık bir soluk sesi bile.

Fiziksel olarak, onlar... Strider'ı mest ediyorlardı. Ve evet, bunu itiraf etmek utandırıcıydı, hatta kendisine bile. Fakat çekicilikleri düpedüz sersemleticiydi. Hipnotize edici. Gözleri için bir uyuşturucu gibiydi.

Hepsinin saçları farklı tonlardaydı. En karanlık gece yarısından, en beyaz kara kadar, ama onun favorisi altın sarısıydı. Öyle saf, öyle akıcıydı ki. Büyük bir hazine eritilmiş ve yaz güneşinin parıltısıyla karışmıştı. Zengin, enerjik. Neredeyse... canlı. Aşırı havalı bukleleriyle ilgili hiçbirine takılamazdı gerçi.

Ona saldırmıyor olabilirlerdi, hatta ona bakmıyor bile olabilirlerdi fakat üzerlerinden ölüm yayılıyordu.

Birisi boğazını temizledi.

Strider gözlerini kırptırdığında, Torin tekrar odak alanına girdi. Arkadaşı koridorun ortasında duruyordu. Muhtemelen başından beri oradaydı, ancak Strider melekleri gördüğü andan itibaren diğer her şeye olan dikkatini kaybetmişti. Evet. U-tanç-ve-ri-ci.

Sorabildiği tek şey, “Neden?” oldu.

Torin anladı. “Aeron ve William, bir kurtarma görevi için Amun’u cehenneme götürdü. Ve evet, Legion’ı oradan çıkardılar. O hayatta, iyileşiyor, ama Amun...”

Strider boşlukları doldurdu ve duvara bir yumruk geçirerek delik açmak istedi. Sırlar muhafızının zihninde yeni sesler vardı.

Strider, binlerce yıldır Amun’la birlikteydi. Sonsuzluk gibi, sayısız binlerce yıl gibi geliyordu. Savaşçının iblisinin, yakınlardaki herkesin en karanlık düşüncelerini ve en derin sırlarını absorbe ettiğini biliyordu. Uzun yıllar önce gömülmüş, korkunç, tüyler ürperten şeyleri. İstenmeyen, aşağılayıcı sırları. Ruhunu değiştiren türden şeyleri. Ve eğer Amun iblislerin en saf formlarında oldukları cehennemde bulunmuşsa, şu anda zihni her türlü kötülükle kaynıyor olmalıydı. Kötücül fısıltılar, ahlaksız görüntüler; ikisi de onun varlığının özünü boğuyordu.

Ya da daha doğrusu, *eskiden olduğu* kişinin.

Strider dişlerinin arasından, “Melekler?” demeyi başardı. Evet, onlardan sanki orada değillermiş gibi konuşmanın kabalık olduğunu biliyordu ama umurunda bile değildi. Strider çok fazla insanı sevmese de bu kalenin iblisler tarafından ele geçirilmiş diğer sakinlerini seviyordu. Hatta kendinden daha çok seviyordu ve bu da cidden epeyce fazla demekti.

“Onu öldürmek istediler ama...”

“Siktir, hayır!” diye kükredi. Her kim arkadaşına dokunacak olursa, ellerini kaybederdi; bunu diğer uzuvları, organları takip ederdi ve onlara işkence etmekten yorulduğunda da hayatlarından olurlardı.

Ex'i omzundan kaldırıp kollarına aldıktan sonra yere bıraktı. İleri doğru giderken çoktan bıçağına uzanmıştı.

Yenilgi onun yakıp yıkma ihtiyacını sezdi ve kahkaha attı. *Kazan!*

“Dur.” Torin onu engellemek için kolunu kaldırdı, bu sırada aralarındaki mesafeyi korumak için geriye doğru çekiliyordu. “Birtirmeme izin ver, lanet olası! Onu öldürmek istediler, öldürmeleri de gerekiyordu ama yapmadılar. Yapmayacaklar.”

Henüz sözcüğü boynundaki bir ilmek gibi havada sallandı. Strider o an için o ilmeği görmezden gelmeyi seçti ve durdu, ani ve akkor hiddetinin gücüyle şimdiden nefes nefese kalmış, terliyordu.

İblisi, *Kazan*, diye sızlandı.

Ortada meydan okuma yok. Bu nedenle, sorunsuzca geri çekilebilirdi.

Ah, dediğini duyduğunu düşündü, iblisinin ses tonunda feci bir hayal kırıklığı vardı.

“O zaman neden buradalar?” diye bağırdı, *hemen şimdi* bir cevap istiyordu. Yoksa olacıklara karışmazdı.

Torin ağırlığını bir ayağından diğerine verirken yeşil gözleri gölgelendi. Ağzı açılıp kapandı, herhalde doğru açıklamayı arıyordu. “Amun sadece yeni anıları içine çekmedi. İblis kölelerini de çekti. Yüzlercesini.”

“Nasıl? Bu nasıl mümkün olur? Yüzyıllarca onunla birlikte yaşadım ve *benim* iblisimi hiç içine çekmedi.”

“Benimkini de çekmedi. Ama bizim iblislerimiz kendilerini insanlara bağlayabilen Yüce Efendiler. Onlar sadece alt tabakaydı ve bildiğin gibi, kendilerini sadece neye bağlayabilirler? Yüce Efendilere. Bağladılar da zaten, onunkine. O şimdi... hastalandı, benim tenime dokunmaktan çok daha tehlikeli. Melekler onu koruyor. Diğerleriyle temasını sınırlandırıyorlar, gitmediğinden ve... zarar vermediğinden emin oluyorlar. Kendisine, insanlara.”

Strider kaşlarını çattı. Amun, farkında olmadan çaldığı sırları kendi içinde tutabilmek için nadiren konuşurdu, böylece başka kimse o sırlarla başa çıkmak, onlardan korkmak ya da tiksirmek zorunda kalmazdı. Çok az kişinin taşıyabileceği eziyetli bir yükü. Yine de yapıyordu çünkü etrafındakilerin iyiliğini ondan daha fazla düşünen kimse yoktu. Yani, tehlike mi? Hayır. Strider buna inanmayı reddetti.

“*Daha iyi açıkla,*” diye emretti. Kendini ikna etmesi için Torin’e bir şans daha veriyordu.

Yüzyıllar süren ayrılığın ardından, sadece birkaç ay önce yenden bir araya gelmiş olsalar bile, Torin’in onun gülümsemelerine ve şakalarına alıştığını biliyordu fakat Strider’in bu yeni şiddetli haline karşı Hastalık gözünü bile kırpmadı. “Ondan kötülük yayılıyor. Sadece odasına girdiğinde bile kötülüğün o yapış yapış kasvetini hissedeceksin. Bir şeyleri arzulayacaksın.” Omzunu silkti. “Kötü şeyleri. Ve basitçe o mide bulandırıcı arzuların gitmesini dileyemeyeceksin. Günlerce üzerine yapışıp kalacak.”

Strider’in hâlâ umurunda değildi ve hâlâ inanmıyordu. “Onu görmek istiyorum.”

Torin, sanki bir karara varılması bekleniyormuş gibi hafifçe tereddüt ettikten sonra, başıyla onayladı. “Ama ya kız...” Sesi kısıldı.

Arkasından kıyafet hıştırtıları, kadınsı bir inilti geldi. Strider tam vaktinde dönerek meleklerden birinin Ex’i kaldırıp kollarına aldığını ve Amun’un yanındaki boş odalardan birine doğru taşıdığını gördü.

Neredeyse ileri atılarak kızı kutsal varlıktan koparıp ayıracaktı. Daha önce bir melek -Lysander, bu savaşçıların lideri ve konu iyi niyetli ancak başarısız toplumsal reformculara geldiğinde kötünün de kötüsü- başa çıkmıştı ve böyle varlıkların, onun bu kıza duyduğu nefretin derinliğini anlamayacağını biliyordu. Onlar Haidee’yi tatlı ve hassas bakıma ihtiyaç duyan masum bir insan

olarak görürlerdi. Fakat Amun, herhangi bir Avcı'dan çok daha önemliydi, o yüzden Strider yerinde kaldı.

"Sadece bilin diye söylüyorum, o bir iblisten daha kötü," dedi. Ses tonundaki ölümcül şiddet sözlerinin doğruluğunu keskinleştiriyordu. "Yani eğer görevinizi muhafaza etmek istiyorsanız, onu da tıpkı Amun'u koruduğunuz gibi koruyacaksınız." Kendini durduramayıp, "Ama onu öldürmeyin," diye ekledi. Öldüreceklerinden değildi ya. Olsun. Daha sonra bir karışıklık olmaması için bir erkek isteklerini belirtmek zorundaydı. "Onda... ihtiyacımız olan bilgi var."

Melek adımının ortasında duruverdi, mutlak bir dikkatle başını Strider'a çevirdi. Gözleri tıpkı Torin'inkiler gibi yeşildi. Fakat Torin'inkilerin aksine, onun gözlerinde hiç gölge yoktu. Yalnızca berrak, parlak alevler çekici ve yoğundu... bir yıldırım gibi çarpmaya hazırды.

"Kadına bulaşan şeyi de seziyorum." Sesi derindi, boğukluğun izlerini taşıyordu. "Seni temin ederim, kaleden ayrılmayacak. Ve yaşamaya devam edecek. Şimdilik."

Bulaşmak mı? Strider bulaşmayla ilgili hiçbir şey bilmiyordu ama öte yandan, umurunda da değildi. "Teşekkürler." Lanet olsun, daha önce herhangi bir şey için bir iblis suikastçısına teşekkür edeceğini hiç düşünmüş müydü? Şey, Aeron'ın Olivia'sı dışında.

Başını iki yana sallayarak Ex'i ve diğer her şeyi düşüncelerinden sildi, yürüyerek Torin'in arkasından gitti.

Torin koridorun sonunda, sağ taraftaki son kapıda durdu, hüznü bir soluk aldı ve kapı kolunu çevirdi. "İçeride dikkatli ol." Sonra kenara çekildi, Strider'm ona bir anlığına bile dokunmadan geçmesine izin veriyordu.

Strider'ın fark ettiği ilk şey havaydı. Yoğun ve karanlıktı, neredeyse kükürdün kokusunu alabiliyordu... kül olana kadar kömürleşen bedenlerin. Ve o sesler... ah, tanrılar, o sesler. Kulaklarını

tırmalayan ıgıllıklar sessizdi ama unutulmasının hiç yolu yoktu. Binlerce iblis birlikte dans ediyor, baş döndürücü bir acı korosu yaratıyorlardı.

Yatağın ayakucunda durup aşağı baktı. Amun yatağın üzerinde kıvranıyor, kulaklarını kavıyor, inliyor ve sızlanıyordu. Hayır, Strider bir saniye sonra fark etti. O inlemeler ve sızlanmalar arkadaşından gelmiyordu. Kendisinden geliyordu. Amun sessizdi, serbest bırakmadığı sonsuz ıgıllıkla ağzı açıktı.

Esmer teni yol yol tırmalanmıştı, o izler parçalanmış ve hem yeni hem de eski izlerdeki kan kurumuştı. Ölümsüz bir asker olduğu için çabucak iyileşiyordu. Ama o yara izleri... sanki kabuk bağlamış ancak yeniden açılmış gibi duruyordu. Ve yeniden. Ayrıca iblisinin simgesi olan kelebek dövmesi, bir zamanlar sağ bacağının alt kısmına dolanmış vaziyetteydi. Şimdiyse o dövme hareket ediyordu. Bacağından yukarı doğru kayıyor, karnında dalgalanıyor, yüzlerce küçük kelebeğe bölünüyor, yeniden birleşip bir olduktan sonra sırtına doğru kayboluyordu.

Nasıl? Neden?

Strider titreyerek arkadaşının yüzünü inceledi. Amun'un kir-pikleri sanki dikiş atılmış gibi birbirine geçmişti ve altında göz çukurları öyle şişkindi ki, oraya golf topalarını sokabilirdi. Ah, tannrılar. Strider'ın midesi bulandı, ağzına safra tadı geldi. O şişkinliğin ne anlama geldiğini biliyordu, küt tırnakların arkasında bırakmış olduğu izi tanıdı.

Amun kendi gözlerini oymaya çalışmıştı.

Arkasında şekillenen görüntüleri durdurmak için mi?

Bu, Strider'ın son mantıklı düşüncesiydi. Kontrolünde olan son düşüneydi.

Karanlık onu tamamen kapladı; içinde oyuk açıyor, aklını dolduruyor, onu tüketiyordu. Bedenine asılı bir sürü bıçak olduğunu hatırladı. Onları eline almalı, kullanmalıydı. Doğrardı, ah hem

de nasıl doğardı. Kendini, Amun'u. Odanın dışındaki melekleri. Sonra dünyayı. Kan akardı, gittikçe yoğunlaşan bir kırmızılıkla. Etleri kurumuş ve çürümüş bir boya gibi dökülürdü ve kemikler ikiye bölünür, küçük parçacıkları yere düşerek rüzgârın süpürüp götürdüğü toza dönüşürdü.

Kanı içer, kemikleri yerdı fakat bunlar onu ayakta tutmazdı. Hayır, hareketlerinin sebep olduğu haykırışlar ve çığlıklarla yaşardı. Dehşetle yıkanır, kederle havalara uçardı. Ve kahkahalar atardı, ah, hem de ne kahkahalar.

Şimdi de kahkaha atıyordu, ürpertici ses kulaklarına müzik gibi geliyordu.

Yenilgi nasıl tepki vereceğinden emin değildi. İblis kıkır kıkır güldükten sonra ürperdi, ardından Strider'in zihninin gerilerine çekildi. Korkuyor muydu? *Korkmak.*

Güçlü ve sert bir şey kollarına dolanıp onu geriye doğru sarstı, tekmeleyip bağırıyor olsa da onu karanlıktan ışığa doğru sürüklüyordu. Nasıl da parlak bir ışıktı. Gözleri sulanıp yandı. Fakat göz yaşları ve yanmayla birlikte kafasının içindeki görüntüler yıkanıp temizlendi ve küle döndü. Bir şekilde işte.

Strider gözlerini kırıpşıtırarak odaklandı. Şiddetle titriyordu, terden parlıyordu ve avuçları kanıyordu çünkü bıçaklarını *kavramıştı*. *Hâlâ* tutuyordu. Fakat bıçaklarından sıkıyor, kaslarından kemiklerine kadar kesiyordu. Parmaklarını açarken yaşadığı acı şiddetli olsa da katlanılabilirdi ve silahlar yere düşerek tıngırdadı.

Meleklerden biri arkasında, diğeri önünde duruyordu. Sanki çok uzun süren bir tutulmanın ardından özgür kalmış ikiz güneşler gibi parlıyorlardı; Strider nefes almak için savaş verdi, en sonunda ağız dolusu almayı başardı, sonra ikinciyi. Tanrılara şükür. Kükürt de kül de yoktu. Sadece sevdiği –ve nefret ettiği– sabah çiyninin kokusu vardı. Nefret ediyordu çünkü taze ve temiz koku gerçekliği tüm çıplaklığıyla odak noktası yapıyordu.

Amun'un katlanmak zorunda olduğu şey *bu muydu?*

Strider'a sadece tadımlık verilmişti ancak dostu kasvetle ve ruhunu paramparça eden dürtülerle gece gündüz ıstırap çekiyordu. Bu çeşit bir günahkârlıkla durmadan örselenirken kimse akıl sağlığını koruyamazdı. Amun bile.

Önündeki melek, "Savaşçı?" diyerek onu harekete geçirdi.

"Artık kendimdeyim," diye soludu. Yalandı. Bir daha asla aynı olmayabilirdi.

Meleğin omzunun üzerinden baktığında Torin'i gördü. Korkunç bir anlayış anını paylaştılar, ardından Strider dikkatini meleğe ve ellerindeki duruma çevirdi. "Ne demeye dikiliyorsunuz? Birisi onu zincirlesin. Kendini paramparça ediyor." Strider'ın boğazı acıyordu, kelimeleri cam parçaları gibi çıkıyordu. "Ve tanrılar aşkına, ona bir serum takın. Gıdaya ihtiyacı var. İlacı."

Melekler, az önce onun Torin'le paylaştığına benzer bir bakışı paylaştılar, sadece Torin'le onunki savaş ve yürek sızısıyla elde edilen bilgiyle doluydu. Ardından meleklerden biri duvarın dibindeki yerine geri döndü ve diğeri Amun'un yatak odasına girdi.

Duvarın dibindeki konuştu: "Daha önce serum takıldı. Aslında, birkaç defa. Bir işe yaramıyorlar. Onun yardımı olsun ya da olmasın, iğneler bir yolunu bulup çıkıyor. Ancak zincir takabiliriz. Ayrıca sen onu temizlememizi ve onunla ilgilenmemizi talep etmeden önce, sana hepsini yaptığımızı söyleyeyim. Dişlerini fırçaladık. Onu yıkadık. Yaralarını temizledik. Zorla yemek yedirdik. Mümkün olan her şekilde ona bakılıyor."

Strider, "Yaptıklarınız yeterli değil," dedi.

"Her fikre açığız."

Elbette buna hiçbir cevabı yoktu. Düşüncelerinin kontrolünü yeniden ele geçirmiş olabilirdi ancak Torin'in söz ettiğı gibi, öldürme ihtiyacı, masumlara gerçekten acı verme düşüncesi tama-

men yok olmamıştı. Sanki derisinin üzerindeki bir zar tabakası gibi oradaydı.

Kendini ne kadar ovalarsa ovalasın temizlenemeyecekmiş gibi hissediyordu, hatta sahip olduğu etin her katmanını söküp atsa bile.

Amun bundan nasıl sağ çıkacaktı?

İKİNCİ BÖLÜM

Kısa süreli berraklık anlarında, Amun kim olduğunu, eskiden ne olduğunu ve nasıl bir canavara dönüştüğünü biliyordu. Ölmek istiyordu, en sonunda, kutsanmış bir şekilde, fakat kimse ona bu merhameti göstermiyor ve son darbeyi indirmiyordu. Ayrıca ne kadar çok denerse denesin –ah, hem de nasıl denemişti– bedenine kendini öldürmeye yetecek kadar zarar veremiyor gibiydi.

Bu nedenle savaşıyor, karanlık görüntüleri ve onu durmaksızın bombardımana uğratan iğrenç dürtüleri silmeye çalışıyordu. Yine de, aynı zamanda onları içinde tutuyordu. İmkânsız bir meydan okumaydı ve yakında kaybedeceği bir şeydi. Biliyordu. Çok fazlalardı, çok güçlülerdi ve ölümsüz ruhunu çoktan yakmışlardı. Onları bağlı tutan son şey kendi iradesiydi. Üzerinde hiç kontrolü olduğundan falan değildi.

Gerçi varlığının her zerresiyle mücadele ediyordu. Sonuna kadar. Çünkü bu görüntüler ve dürtüler, bu *iblisler*, masum insanların üzerine salıverilirse...

Üzerinden bir ürperti geçip gitti. Neler olacağını biliyordu, tahribatı zihninde görebiliyordu. Yıkımın tatlılığını ağzında hissedebiliyordu.

Tatlıydı... evet...

İşte böylece, bu en yeni berraklık anı da sis gibi buharlaşıverdi. Aklında çok fazla görüntü yüzüyordu, anılardan bir yağmur gibiydi ve hangisinin kendisine, hangisinin iblise ait olduğunu bilmiyordu; ya da onların kurbanlarına. Dayaklar. Tecavüzler. Cinayetler. Her birinin yüzünde büyük bir sevinç vardı. Acı. Travma. Ölüm. Yok ederken tüketen, felç edici korku.

İşte o sırada, sadece etrafını için için yakan, derisini eriten, boğazını kabarcık kabarcık yapan ateşin farkındaydı. Şu binlerce küçük, acı veren böcek damarlarının içine girmenin bir yolunu bulmayı başarmıştı ve hâlâ onun tadına varıyorlardı. Çürümüşlüğün kokusu burnunu doldurup her hücresine etki etti. Şu...

Cesetler etrafına yığılmıştı, üzerindeydiler, onu eziyor ve gömüyorlardı ki, aniden farkına vardı. Kapana kısılmıştı, boğuluyordu.

Yardım edin! diye kafasının içinde çığlık attı. *Birisi bana yardım etsin!* Ama kimse gelmedi. Saatler geçti, belki de günler. Şiddetli mücadelesi gittikçe azaldı. Sadece dudaklarını şapırdatabiliyordu. Susamıştı. Ah, tanrılar, çok susamıştı. Ağzına çöreklenen bu küllü yıkamak için bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacı vardı.

Lütfen! Yardım edin!

Yine gelen giden yoktu. Bu onun cezasıydı. Burada ölmek. Ta ki biraz daha ıstırap çekmek için yeniden hayata dönünceye dek. Kendini özgür bırakmak için çabalama umutsuzluğu yenilendi ancak bu sadece her şeyi daha kötü hale getirdi. Çok fazla ceset vardı, bedenlerin ağırlıkları onu sonu gelmeyen kan, çürümüşlük ve umutsuzluk denizinde boğuyordu. Hiç kaçış umudu yoktu. Gerçekten burada ölecekti.

Fakat sonra, bir kez daha etrafındakiler değişti ve o dağ gibi, çürüyen yığına tepeden bakıyor, sırtıyor ve üzerine atmak için başka bir beden daha tutuyordu.

Bu seferkinin çok erken öldüğünü düşündü. Bakışlarını pullu ve boğumlu kollarında tuttuğu hareketsiz dışı ruha çevirdi. Ruhlar

buradayken, insanların yukarıda olduğu kadar gerçek ve cismaniydi ve bu elindekini yetmiş iki yıldır zincirli tutuyordu. Acı verecek şekilde parça parça doğrarken, kız çaresizdi. Kız merhamet için yalvardığında kahkahalarla gülmüştü, uykusunda aynı merhameti bulacağını düşündüğünde onu diriltmiş ve aynısını sevgili ailesine yaparken ona zorla izletmişti. Ayrıca ailesinden iki kişi de elindeydi.

Öyle eğlenceliydi ki...

Bir dışının gözyaşları onda hiç böylesine zarıfçe boş ümitler uyandırmamıştı ve onun ıstırabıyla en azından bir yetmiş yıl daha eğlenmeye niyetliydi. Fakat bu sabah biraz ileri gitmişti, pençeleri biraz fazla keskindi, uçları biraz fazla derine batmıştı.

Ah, neyse işte.

O Azap'tı ve ilgisini bekleyen bin kadar başka ruh vardı. Niye bunun kaybına yas tutacaktı ki?

Bileğinin ufak bir hareketiyle kızın bedeninden kurtuldu. Diğer lanetli ölülerin üzerine düştü. Umutlu bir ifadeyle bekledi ve kısa süre içinde ödüllendirildi. Köle iblislerinden biri, çok ama çok acıkmış olanlardan biri, cesede doğru sürünüp ziyafete başladı. Leziz yemeğini çalmaya niyetlenen diğer yaratıklara bağıyor ve tıslıyordu.

Nasıl da güzel bir görüntü oluşturunuyorlardı. Pullu, kırmızı gözlü iblis ve onunla işi bitmeden önce ölme cüretini gösteren edepsiz insan. Ah, pekâlâ, diye düşündü tekrar. Yakında ruhu çürüyecek, yeniden cisimlenecek ve bu dipsiz kuyunun bir yerlerinde katılaşacaktı. Eğer onu bulan kişi kendisi olursa, ona bir kez daha işkence etme fırsatı elde edecekti.

Soluğunun ardından ısıklık çalarak döndü ve yürüyerek uzaklaştı.

Bir sonraki anda, Amun kör edici bir hiddet ve keder fırtınasıyla cehennemden sürüklendi. Artık Azap değildi, bir dişiydi. İnsan. Bir köşeye sokulmuştu, on iki yaşından büyük değildi. Bedenini kaplayan sert kumaş tarihi bir şeylerin yeniden canlandırılması

gibiydi, gözyaşları yanaklarında lekeler bırakıyordu ve korku, göğsünün içinde yaşayan bir varlıktı. Kirli ve solgundu, etrafını saran samanlar tek rahatlama kaynağıydı.

“Seni nasıl kurtardığımı unuttun mu?” diye sordu sert bir erkek sesi. Yunanca. *Antik Yunanca.*

Onun önüne doğru gelirken adamın çizmeli ayakları yere vurdu. Adam kısaydı, yüzünde frengiden kalan izler vardı ve bedeni yusuvarlaktı. Adı Marcus’tu fakat kendisi ona Kötü Adam diyordu. Evet, onu kurtarmıştı ama dövmüştü de. Sözleri adamı memnun ederse ona yemek ve yatacak yer veriliyordu. Memnun etmediğindeyse bir köle olarak satılacağından ödü koparak unutuluyor, kilit altına alınıyordu.

Artık korkmak istemiyordu.

Kötü Adam, onu hayatı boyunca yaşadığı kulübeden koparıp almıştı. Kötü Adam gelene kadar, oradan ayrılamayacak kadar çok korkmuştu. Hem de artık ona bakacak kimsesi kalmamış olmasına rağmen. Bir şekilde, adam onun tüm rüyalarını dolduran kâbusları biliyordu. Hem uyanıkken hem de uyurken görüyordu –gözlerinin açık ya da kapalı olması fark etmeden; durmadan tekrarlanması bir yana, hiçbir küçük kızın sahip olmaması gereken anılardı– ve adam ona yardım edeceğine söz vermişti.

Bir sebepten, daha ilk görüşte adamdan nefret etmişti, tıpkı her şeyden nefret etmeye başladığı gibi –kendinden, kulübesinden, dünyadan– fakat umutsuzluk içindeyken adama inanmıştı. Şimdi kaçmış olmayı diliyordu.

“Seni-nasıl-kurtardığımı-unuttun mu? Şeytanın seni nasıl öldürmek istediğini, o geri dönmeden önce benim seni nasıl alıp kaçtığımı? Bana sorumu tekrarlatma.”

Aynı kayıp dille, “Ha-Hayır, unutmadım,” diye yanıtladı. Sözler boğazından telaşla titreyerek çıkıyordu.

“Güzel. Şeytanın sana nasıl hastalık bulaştırdığını da unutmayacaksın. Ya da şeytanın tam olarak ne olduğunu.”

Kendisine bir şeyin bulaşmış olmasıyla ilgili kısmı anlamadı fakat geri kalanı kafasına girmişti. “O bir Efendi.”

“Peki aileni kim öldürdü?”

“Bir Efendi.” Artık sesi daha güçlüydü, aklında sakatlanmış bedenlerin görüntüsü belirdi.

Kötü Adam’ın görüntüsünün yok oluşunu başka bir anı takip etti. Sadece üç haftalık bir anıydı, yine de şimdiden sonsuzluk geçmiş gibi hissettiriyordu.

“Sen birisine vaat edildin,” dedi ailesinin katili. Annesiyle babasının bedenleri arasındaki kıpkırmızı nehri taşıırken adamın sesi tüyler ürpertici, yapaydı. O şeytan olandı ve sesindeki bir şey ruhunun etrafını buzdan bir örtünün kaplamasına neden oluyordu. Yüzü yoktu ve ayakları yere tam olarak değmiyordu. Uzun ve inceydi; siyah bir cüppe onu tepeden tırnağa kaplıyor, her santimini saklıyordu. Cüppesi etrafında süzülüyor ve onun hissedemediği bir rüzgârla dans ediyordu. “Sözlerini tutmalıydılar.”

“Sen kimsin?” diye sordu titrekçe; aynı anda hem ödü kopmuş hem de uyuşmuştu. Sadece birkaç dakika önce bu sahneye şahit olmuştu ve ne gördüğünü tam olarak anlamlandıramıyordu.

Şimdi, Kötü Adam’ın o yaratığın şeytaniliğiyle ilgili uyarıları kulaklarında çınlarken geriye dönüp baktığında, sarsıldı. Dalgınlığına rağmen hatırası devam etti.

“Benim kim olduğum önemli değil. Önemli olan tek şey, *senin* kim olduğun,” dedi yüz­süz varlık. Adam onu kaldırıp kucağına aldı, onunla birlikte gitmeyi planladığı açıktı fakat her şeyiyle onunla mücadele etti. Adam onu hizaya getiremeyince bıçakladı. Bir defa, yan tarafından; yaşamsal organlarını milimetreyle ıskalamıştı.

Onu esir alan acı yıkıcıydı. Yine de, yaşadığı acıyla birlikte şu sapkın soğukluk biraz daha hayat buldu, kızıdan yavaşça sızıyordu.

Sadece uyuşturan bir soğukluk değildi. İçinde bir tipi gibi coşan bir soğukluktu.

Sonrasında derisinin üzerinde gerçekten buz kristalleşti, gözeneklerinden çıkıyordu. Gördüğü şey gerçek olamazdı. Gerçek olması mümkün değildi.

Yaratık onu tutmaya devam ederek kulübeden dışarı yürüdü, kız uzandı ve hâlâ göremediği yüzü iterek tenini teniyle buluşturdu. Adam onunkine uyan şiddetli bir acıyla uludu.

Birkaç saniye boyunca ikisi de geriye çekilemedi. Belki de birbirlerine kenetlenmişler, buz tarafından dondurulmuşlardı. Sonra adam onu düşürdü ve kız kanayıp canı yanarken geriye doğru çekildi. Adam ulumaya devam ederek ortadan kayboldu. Bir an için oradaydı, sonra yok oldu. Onu başı dönmüş, neler olduğundan emin olmayan ve yaptığı şeyi nasıl yaptığını bilemeyen bir halde bırakmıştı.

Kötü Adam, “Bunu Efendilere nasıl ödeteceksin, canım Hadiee’im?” diye sorarak onu bulunduğu ana geri getirdi. Hadiee kötü olandan ne kadar hoşlanmıyorsa, bu adamdan da o kadar hoşlanmıyordu.

Zihnine kazınmış başka bir yanıt vardı. Unutamadığı, kolları ve bacakları gibi bir parçası olan bir yanıttı. Belki daha da fazlasıydı çünkü onu saran bir zırh gibiydi, onu güvende tutuyordu. “Hepsini katlet.” Sonuçta onlar katillerdi ve ölmeyi hak ediyorlardı.

Bir duraklama, sessizlik ve ardından saçını hafifçe karıştıran yumuşak parmaklar. “İyi kız. Seni daha çok eğiteceğim.”

Bir saniye kadar sonra Amun’un zihnindeki görüntü değişti. Artık bir anıyı, o kızın anısını yaşamak yerine kıza tepeden baktığını fark etti. Kızın üzerine ışık düşüyordu, artık daha olgundu, bir kadın olmuştu ve gri ipekten bir yatakta masumca uyuyordu.

Amun, adını değiştirmiş olduğunu biliyor olsa da kızın adıyla ilgili tanıdık bir şeyler vardı. O zamanlar Hadiee, şimdiyse Ha-

idee'ydi. Kızın etrafındakilerle ilgili de tanıdık bir şeyler vardı fakat zihni cevaplanacak soruların arasındaki boşluğu doldurmayı reddediyordu.

Omuz hizasında kesilmiş sapsarı saçlarının arasında pembe tutamlar vardı. Kaşına taktığı gümüş halkaya rağmen, yüzünün kadınsılığı çok güzeldi. Belki de koyu sarı kaşları aşk tanrısının yayı gibi kavisli olduğu içindi.

Bir kuzgunun kanadı olabilecek kadar gür kirpikleri çırpınarak açıldı, bir an kusursuzca yontulmuş elmacıkkemiklerinin üzerinde çırpınırken ardından inci grisi gözlerini çevreliyordu ve sonrasındaysa yine çırpınıyordu. Sanki Amun'un incelediğini seziyor gibi uyanık kalmak için mücadele ediyordu fakat başarısız olup ona devam etmesi için izin verdi.

Narin burnu, Amun'a taze açmış gül tomurcuklarını anımsatan dudaklarına doğru iniyordu. Teni ebediyen kızarmıştı, sanki daimi olarak uyarılıp duruyordu ve soluk teni güneş tarafından öpülmüştü. Sonra aksini düşündü. Sadece güneş tarafından öpülmemişti, güneş ışınları da üzerine serpiştirilmişti. Sanki içeriden aydınlatılıyordu, bin küçük elmas onun eti haline gelmişti. Harpyler gibi değildi, onların parlayan, birden çok rengi barındıran etleri en parlak gökkuşağına rakipti. Bu kadın, Haidee, gerçekten parlamıyordu. O sadece güzelliğin canlı bir örneği idi.

Onu sonsuza kadar izleyebileceğini düşündü. Amun için, daimi bir kâbusun içindeki ilk cennet görüntüsüydü. Ama elbette, bu bile ondan alınmalıydı.

Mücadele etse de, bir kez daha görüntü değişti. Aniden görüş alanını turuncu-altın sarısı alevler doldurdu. Duman bulutu yukarı doğru kıvrılıyor, buruk havayı bir iblisin soluğu gibi görünen bir şeyle boyuyordu.

Önünde bir şehir yanıyordu, kulübeler çıtırdarken kalaslar düşüyor ve çimenler parçalara ayrılıyordu. Anneler çocukları için

çığlık atıyordu ve babaları kanla ıslanmış toprağın üzerinde yükükoyun uzanıyordu, sırtlarında silahları görünüyordu. Hepsinin Hadıee'yle -kendine artık Haıdee olduğunu hatırlattı- aynı tipte kıyafetler giydiğini fark etti. Koyu renkli, eski püskü ketenden, sert ve lekeliydiler.

Yıkımı izleyen yalnızca o değildi. On bir savaşçı onun yanında duruyordu, gözleri kıpkırmızı parlıyordu ve derilerinin altında saklanan iğrenç canavarları şöyle böyle gizliyordu. Kafataslarını delip geçen keskin uçlu boynuzları, ağızlarından çıkan zehirli sivri dişleri ve seftali rengi bir ten yerine pulları olan canavarlardı.

Zorla soluk alıp verdikleri için kanla kaplı göğüsleri kalkıp iniyordu, burun delikleri kabarıyordu. Sanki onların düşünceleri akıllarını istila etmiş gibi elleri bıçaklarının etrafında kenetlenmişti. Daha fazlası. Daha fazlasına ihtiyaçları vardı. Daha çok aleve, daha çok çığlığa, daha çok ölüme. Sadece bütün dünya bu kıymetli ölümlülerin kanı ve kemikleriyle kaplandığında tatmin olacaktı. Tamamlanacaktı.

Bir şey dışında...

Amun o zamanlarda bile öldürmek istemiyordu. Küçük kıza geri dönmek istiyordu. Ona sıkıca sarılmak ve her şeyin düzeleceğini, onu Kötü Adam'dan kurtaracağını söylemek istiyordu.

O kadına dönmek istiyordu. Onun yanına kıvrılmak ve *kadının ona* her şeyin düzeleceğini, onu iblislerden koruyacağını söylemesini istiyordu.

Ve yapacaktı. Geri dönecekti.

Amun ona ulaşmak için çabaladı. Derisi yarılp kemikleri kırıldığında umursamadı. Hayır, acıyı hoşnutlukla karşıladı. Hatta, bundan hoşlandı. Belki de biraz fazla. Ve alevler ona doğru geldiğinde umursamadı. Alevler onu yalıyor, yüzlerce dikenli dilden asit sızıyordu. Batma hissini hoşnutlukla karşıladı çünkü bu yeni

yaralar en sonunda damarlarındaki böcekleri özgür bıraktı. Koşarak dışarı kaçıştılar, bedeninin ve yatağın üzerinde kıvranıyorlardı.

Yatağın. Evet, bir yatağın üzerindeydi.

Birdenbire altındaki lime lime olmuş çarşafı, kaslarını kesip açan her vahşi yarığı hissedebildi, acı öncekinden çok daha fazlaydı ve şimdi o kadar da hoşnutlukla karşılayamadı. Daha da kötüsü, el ve ayak bileklerinin etrafında metaller vardı. Kan akışını durdurmasını ya da böcekleri kovalamasını önlüyordu.

İçindeki her içgüdü savaşıma devam etmesi için haykırıyor olsa da, boşa çabalamayı durdurmak için kendini zorladı. Nefes alıp verdiğinde havanın ağır ve çürüme kokusuyla kaplı olduğunu fark etti. Fakat o çürümenin altından başka bir şeyin kokusunu aldı... çıtır çıtır bir şey, toprak gibi. Nabız gibi atan, enerjik yaşam.

Ve alevlerin altında, kış buzunun en tatlı öpücüğünü hissedebiliyordu. Yanıklarını yatıştırıyor, ona ufacak da olsa güç veriyordu. Bunun sorumlusu neydi; kimdi?

Gözlerini açmaya çalıştı fakat gözkapakları birbirine mühürlenererek kapatılmıştı. Kaslarını çattı. Gözkapakları neden yapıştırılmıştı? Ve metal... zincirler, düşündükçe kafasındaki pus dağılmaya başladı. Onu bağlamışlar, bir mahkûm olarak tutuyorlardı.

Neden?

Korkutucu bir berraklık anıydı.

Şu anda kafasında oluşan her düşünceye tutunarak hatırlamayı sürdürmek için dua ederken korkuyla tısladı. O Amun'du, Sır iblisinin muhafızı. Sevmişti ve kaybetmişti. Öldürmüştü ama aynı zamanda kurtarmıştı. O bir hayvan, acımasız bir katil değildi, artık öyle değildi. Sadece bir adamdı. Kendine ait olanı koruyan ölümsüz bir savaşçıydı.

Sonuçlarını bilerek ama kendi isteğiyle onlara göz yumarak cehenneme girmişti. Çünkü arkadaşı Aeron'ın acı çektiğini görmeye katlanamıyordu. Aeron babalık yaptığı kızın cehennemin acı

veren alevlerinde kapana kısıldığını bilerek deliriyordu. O yüzden Amun gitmişti ve yüzlerce iblis ve ruh onun içine girerek kapana kısılmıştı; kıvranıyor, çığlık atıyor, kaçmak istiyorlardı.

Ama artık evindeydi ve ölmesi gerekiyordu. Ölmeye *mecburdu*. Arkadaşları için, dünya için bir tehlikeydi. *Ölecekti*.

Sığınağı olan bu odadan çıkması konusunda kendine asla izin veremeyeceği için, ne Haidee'yi teselli edecek ne de onun dönüştüğü kadın tarafından teselli edilecekti. Tabutuydu burası. Ve bunun, en çok yas tutacağı şey olduğunu fark etti. Ya o kızın ruhuyla cehennemde karşılaşmış ve oradayken anılarını kendine çekmişti ya da ona yıllar önce rastlamıştı ve sesi şu ana kadar zihninin karanlık, dikenli bataklıklarında kaybolmuştu; bunu asla bilemeyecekti. Onun için buraya kadardı.

Bu sondu.

Alevler.

Çığlıklar.

Kötülük.

Bir kez daha dikkatini çekmek için savaşıyor ve onu boğmakla tehdit ediyorlardı.

Amun, onları uzun süre tutamayacağını biliyordu. Çok talepkâr, fazla talepkârlardı... Toprağımsı kokuya ve serinletici rüzgâra odaklandı, başı otomatik olarak sola döndü. Havada süzülen görünmez zerrelere takip ediyordu. Bu yatak odasından çıkıyor... yarımdakine mi giriyordu? *Güç*.

Barış.

Kurtuluş.

Sonra, belki de bu odadan *ayrılabilceğini* düşündü. Belki kurtarılabilirdi. Kurtuluştan ufak bir yudum, minicik bir tadımlık olsa bile... suyu, boğazını sonsuza dek keyiflendirecek kadar tatlı olan donmuş bir kayısı gibiydi.

Sadece oraya –*alevler, çılgınlıklar, kötülük*– ulaşması gerekiyordu. Savaşmak... zorundaydı. *ALEVLER*. Amun, zihninin içinde gittikçe büyüyen karanlık fırtınanın ortasındaiken bağlarını çekiştirdi. *ÇIĞLIKLAR*. Zaten parçalanmış eti teslim oldu ve çoktan kırılmış kemikleri toza döndü. *KÖTÜLÜK*. Fakat kendini serbest bırakmadı. Zaten gücünü kullanmış olduğunu fark etti. Geriye hiçbir şeyi kalmamıştı.

ALEVLER, ÇIĞLIKLAR, KÖTÜLÜK.

Yatağın üzerine çökerken sessizce, acı acı güldü. Kaybetmişti, hem de fazla kolay şekilde. En sonunda, tamamen kaybetmişti. Arkadaşlarına bile seslenemiyordu. Söylenen tek bir kelime, çıkardığı tek bir ses, içindeki her şeyin dışarı dökülmesini sağlardı ve iblise karşı savaşması boşa giderdi.

ALEVLERÇIĞLIKLARKÖTÜLÜK.

Daha yakın... artık daha yakındı...

Şoke edici bir umut patlaması yaşadığında yenilgi hissi parparça oldu.

Eğer o yatak odasında olan kişiye ulaşamıyorsa, o zaman belki de o adam... kadın... onlar... artık oradaki her kimse ona ulaşabilirdi.

Kötülük onu bir kez daha boğarken, Amun kahkaha atarak sessizce bağırdı. *Gel bana!*

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gel bana!

Çaresiz erkek sesi Haidee Alexander'ın zihnini işgal etti, şiddetli bir buz fırtınasının ortasındaki kuvvetli bir yangın gibiydi. Haidee'yi boğucu bir uykudan sürükleyerek tamamen bilinci açık hale getiriyordu. Nefes nefese doğrularak oturdu, vahşi gözleri etrafı tarıyordu ve saniyeler içinde zihni seçeneklerini not ediyordu. Tıpkı iblis tarafından yakalandığından bu yana yapmak üzere eğitildiği gibi. Bir penceresi ve bir kapısı olan aşına olmadığı bu oda, iki olası kaçış rotası sunuyordu.

Kapı verniklenerek parlatılmıştı. Kapı kolunun etrafındaki çizikler, kapının epeyce kullanıldığı anlamına geliyordu. Muhtemelen kilitliydi. Pencere bir elin ya da kuşunun geçemeyeceği kadar kalın camdandı. O zaman tek parça bir camdan ibaret değildi. Yoksa bu seviyede bir temizlik sürdürülemezdi.

Pencere, en iyi yoldu.

Yalnız. Şimdi harekete geçmesi gerekiyordu.

Acele içinde hareket ederek bacaklarını yatağın kenarından aşağı sarkıttı ve doğruldu. Haidee'nin bacakları anında büküldü, ağırlığını kaldıramayacak kadar dermansızlardı. Bu normal değildi. Genellikle uyandıktan beş saniye sonra maraton koşmaya hazır olabilirdi. "Hayatta kalmanın tek yolu bu" tarzında bir maraton.

Bu zayıflık... Bu defa ne kadar süredir baygındı?

Ağır ağır hareket ederek titrek bir biçimde ayakta durdu, son haftalarda olanları aklından geçirerek tekrarlarlarken yeniden denmesini bulmaya çalışıyordu. Kendisinin avlamakta olduğu iblis olan Yenilgi onun hakkından gelmişti. Adam onu sanki bin kadar farklı yere taşımış, erkek arkadaşı Micah ve onun dört kişilik ekibini kaybetmeye çalışmıştı. Hepsi Avcı'ydı.

Şu anda bununla ilgili düşünme. Odak noktamı kaybedeceksin. Kaçış. Önemli olan buydu.

Sendeleyerek pencereye doğru gitti ancak pencereyi yukarı doğru çekmeden önce durdu. Birlikte geçirdikleri onca gün boyunca, Yenilgi onun yanından hiç ayrılmamıştı. Hatta tuvalete ya da banyoya bile kendi başına gitmesi konusunda ona güvenmemişti ama şimdi buradaydı, tek başına.

Öyleyse Yenilgi şimdi neredeydi?

İki seçenek vardı. Ya iblis son durağına ulaşmıştı ve çevrelerindeki güvenliğe kendisini riske atacak kadar güveniyordu ya da biri onu Yenilgi'den çalmıştı.

Bir diğer düşüncesine gelince: Eğer birisi onu kaçırmış olsaydı, bir başına bırakmazdı. Niyetini bilmesini isterdi. İyi ya da kötü.

Yani demek ki... Yenilgi onu getirmek istediği yere getirmişti. Muhtemelen kapı ve pencereye kablo döşenmişti, o yüzden büyük bir ihtimalle herhangi birine dokunduğu anda alarm devreye giriyordu.

Onun için iblislerden bir ordu gelir miydi?

Muhtemelen. Ama umurunda değildi. Denemek zorundaydı. Pes etmek doğasında yoktu.

Haidee panelin sıcak kenarını kavrayıp itti. Lanet olsun. Hiçbir şey yoktu, kıpırdamadı. Parmakları da dizleri kadar dermansız olduğu için değildi, pencere mühürlenmişti. Ayrıca temizlik konusunda yanılmıştı ama neyse ki kablo döşenmesi konusunda da yanılmıştı.

Yine de... Dışarı çıkmanın bir yolunu bulmak zorundaydı. Ve bulacaktı. Bundan daha kötü durumların içinde bulunmuş ve hayatta kalmıştı. Kahretsin, *başarılı olmuştu*.

Kendini hazırlayarak dışarıya bir göz attı, bu yerden ayrıldığı anda nelerle uğraşmak zorunda kalacağını not ediyordu. Güneş parlakça ışıldadı, kehribar rengi ışınlar gözlerini yaşartıyordu. Her damlayı bileğinin tersiyle sildi. Kızsal zayıflıkların hiçbirine izin yoktu. Hapishanesi bir dağın tepesinde yer alıyordu, dikenli teller –elektrikli olabilir miydi?– gökyüzüne doğru uzanıyordu ve etraflarını çepeçevre sarıyordu. Geçmişte benzer kapılardan geçmişti ve buna tırmanmanın imkânsız olacağını biliyordu, öyle çok hasara sebep olurdu ki diğer tarafa geçtiğinde ölürdü. Tabii geçmeyi başarabilirse.

Yüzlerce ağaç vardı, her biri diğerinden daha gür ve daha yeşildi, insanı karşılcasına dallarını uzatıyorlardı. O dallar onu saklardı, yaprakları onu örter ve şu dış kapıdan geçmenin bir yolunu aramasına izin verirdi. Ve eğer onu geçmenin bir yolu *yoksa*, gizlenmekten vazgeçip tırmanırdı. Uzun lafın kısıası, burada kalıp bir iblis tarafından işkenceye uğramaktansa, ölümü tercih ederdi.

Tamam. Pekâlâ. Yeni plan. Camı kır ve yere inmek için yalpala. Kolay.

Evet. Tabii. *Hiç bu kadar şanslı olmamıştım*. Haidee döndü ve odanın içinde ilerledi, adımları düzelmliyordu bile. Yenilgi'nin onun damarlarına durmadan verdiği ilaç her neyse, hâlâ damarlarında dolaştığı gayet açıktı.

Odaklan, kadın. Geniş odayı kaplayan cibinlikli ikiz yatağın üzerine serilmiş beyaz bir örtü vardı ve sanki üzerine peri tozu serpilmiş bulutlar gibi yere doğru dökülüyordu. Küçük bir duvar girintisinde çiçek desenli bir aşk koltuğu ile ufak bir cam masa bulunuyordu ve sarkan, parıltılı kristallerin olduğu bir avizeyle aydınlatılıyordu. Hiçbirini fırlatamazdı.

Sol tarafında yeni cilalanmış bir masa ve onunla takım bir sandalye vardı. Masanın üzerinde kâğıt ağırlıkları ya da dekoratif süsler yoktu ve çekmeceler boştu. Sağ tarafında abanoz çerçeveli bir boy aynası vardı. İkisi de duvara gömülmüştü. Sonra kapıyı denedi. Şüphelendiği gibi, kilitliydi.

İçinde hiddet filizlenirken soluk soluğa yatağın ayakucundaki kanepeyi tekmeledi. Ağır ahşap bir milim bile kıpırdamadı. Ve lanet olsun, *acıttı!* Ciyaklayarak zıpladı ve acıyan ayak başparmağını ovaladı. Birisi ayakkabılarını çıkararak onu yalınayak bırakmıştı. Keşke daha önce fark etmiş olsaydı.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Buradaki lüks ve servet, onun dışından tırnağından artırarak biriktirdiği ve en sonunda kendi başına almayı başardığı harap haldeki evle resmen dalga geçiyordu. Yine de kaçmak için kullanabileceği tek bir lanet olası şey yoktu. Ne halt edecekti şimdi?

Gel bana!

İşkence ve acı dolu ses hislerini esir aldı, kelimeleri alevlerin dili gibiydi, bir şekilde onu ısıtıyordu. Bir ses? Onu ısıtıyor muydu? Halüsinasyon olabilirdi, evet, ama hayatı boyunca o kadar çeşitli gariplikler görmüş ve yaşamıştı ki, bunu öylece başından atamadı.

“Bunu kim söyledi?” Etrafında döndü, baş dönmesiyle savaşıyordu ve otomatik olarak, bacaklarına bağladığı bıçaklarına uzandı.

Onu karşılayan tek şey sessizlik oldu; üzerinde silahı da yoktu. Yenilgi onun bıçaklarını, tabancalarını ve zehirlerini almıştı, aptalca olsa da zafer kazandığını düşünüyordu. Ama o adamın –iblisin– yaptığı da buydu. Gereken her yönden rakibini deviriyor, teslim olmanın bedeli her ne olursa olsun, zafere ulaşması için tutunacağı bütün düşüncelerini yok ediyordu.

Haidee’yi devirdiği falan yoktu.

Öğrenmişti. Haidee devrilemezdi.

Gel... bana... Artık daha zayıftı, biraz daha umutsuz olsa da, aciliyetinden bir şey kaybetmemişti.

Halüsinasyon değil, diye düşündü. Olamazdı. O sıcaklık... Öyleyse kimdi bu adam? Onun gibi bir mahkûm muydu? Sesinde garip bir şekilde tanıdık olan bir şeyler vardı, sanki daha önce duymuştu ve bir etkisi vardı. Yine de tam olarak oturtamıyordu. O da bir Avcı mıydı? Eğitimleri sırasında mı tanışmışlardı? Katıldığı bin kadar sorgulamadan birinde?

Gel...

Kulakları seğirdi ve bu defa dönüp sesi takip etti. Şüphelendiği gibi bir Avcı olması olasılığına karşı ona yardım etmeye kararlıydı.

Gel... lütfen...

İşte. Kaşlarını çattı. Arada duvar vardı. Adam duvarın diğer tarafında mıydı? Onu duyduğu için yakınlarda olduğunu tahmin etti.

Yavaşça duvara yaklaştı. Ellerini pürüzsüz, zarif duvar kâğıdının üzerinde gezdirdi ancak kapı falan bulamadı. Yine de... Haidee dizlerinin üzerine çöktü, süpürgelik ile zeminin arasındaki küçük boşluğa dikkat kesildi. İçinden küçücük bir ışık sızıyordu.

Hayır, ışık değildi. Tam olarak değildi. Işık ve toz tanecikleriyle sarmalanmış kara bir demet, kıvranan bir hayalet gibi ona doğru bükülüyor, gittikçe yaklaşıyordu.

Haidee bir kez daha ciyaklayarak geriye doğru kaçtı. Kara demet onu takip etti, pantolonuna ve tişörtüne dokunmadan bileğindeki çıplak derisine dokundu. Fakat Haidee'ye dokunduğu anda havada keskin bir çığlık yankılandı ve o... şey delikten içeri çekilerek diğer odaya geri döndü.

Bu-da-neydi-böyle?

Az önce insan görüntüsünden sıyrılmış iblislerden biriyle mi karşılaşmıştı? Ona seslenen adama işkence eden şey o muydu? Muhtemelen.

Savaş ya da kaç içgüdüsü *kaç* diye çığlıklar atıyordu.

Haidee kendi kendine cevapladı. *Kaçmanın canı cehennem!*
Arkamda adamı bırakmayacağım.

Dişlerini sıkarak tırnaklarını duvar kâğıdının üzerinde gezdirdi. Sonunda bir oluk oluşturdu. Sonra yırtmaya başladı, çıkardığı parçaları omzunun üzerinden atıyordu. Hararetle uğraşıyordu ve en sonunda duvardaki bir kapının ana hatlarını ortaya çıkardı.

Kapı kulpu yoktu. Tabii ki.

Yerdeki soluk çiziklere bakınca, bir zamanlar kapının sağ taraf-tan açıldığını anladı. Bu da, öyle ya da böyle bir ara kapı kolunun olduğu anlamına geliyordu. Sadece iblislerin kapı kolunun deliğini doldurdukları yeri bulmak zorundaydı...

Sağ tarafın ortasını soydu, sebep olduğu gıcırtyla irkilse de, tırnaklarının içine beyaz kireçler dolmaya başladı. Bingo! Daha sertçe, daha derine soktu tırnaklarını, yapabildiği kadar hızla alçıyı döküyordu. Diğer tarafa ulaşmak yarım saatini aldı ve o sırada bütün bedeni üşüten bir buz pırlıtsıyla kaplanmıştı.

Kolları şiddetle titredi, aciliyet hissi gittikçe yoğunlaşıyordu. Depodaki gücünü süratle kullanıyordu ve uzun süre boyunca ayak-larının üzerinde kalamayacağını biliyordu.

Yığıldığında o adamla birlikte dışarıda olmak istiyordu.

Haidee parmaklarını deliğin etrafına sardı ve çekti. Kapı sadece birkaç milim oynadı. Hüsraniyla savaşıarak bir kez daha çekti; yalnızca bir milim daha açılmasıyla ödüllendirildi. *Kafanı buraya ver, Alexander. Bunu yapabilirsin.* Derin nefes al, tut, tut... Soluğunu verirken deliği öyle sertçe çekti ki omurgasının kırılacağından korktu. Sonunda. Gerçekten hareket etmişti. Fazla değildi ama yine de yeterdi. Kapı sertçe durdu. Haidee'nin eli kaydı ve kıcının üzerine düştü.

Gözlerinin önünde yıldızlar uçu fakat çıtırdayan turuncu ve sarılar yok olduğunda, ortaya çıkardığı boşluğa odaklandı. Ayağa

fırlarken zaferin tatlı hissi üzerine akın etti. İleri doğru attığı her adımla birlikte dizleri isyan etti fakat duraksamadı.

Sıkışarak açıklıktan içeri girdi, tişörtü keskin bir çıkıntıya takıldı. Diğer odaya doğru düşerken tişörtü de yırtıldı. Dengesini kazanır kazanmaz çabucak durumu değerlendirdi, kendini her şeye karşı hazırlıyordu. Başka bir yatak odasıydı, ışık ve karanlığın bir karışımıydı. Odadaki tek yatakta kendini oradan oraya atan bir adam vardı, adamın üzerinden dalga dalga duman yükseliyordu.

Bakışları dumana kenetlendi ve nefesi kesildi. Dehşet verici olduğu kadar güzeldi de. Ufalanmış siyah elmaslardan, ara ara parlayan ikili yakutlardan –göze benziyorlar, ölümcül niyetlerle izliyorlardı– ve lanet olası beyaz lekelerden bir okyanustu. Beyazlıklar keskindi, tıpkı sivri dişler gibi.

Haydi, haydi. Zaman tükeniyor. Bir sebepten, gözlerini kaçırmak gerçekten canını yakıyordu, şakaklarından karnına doğru bir acı yayıyordu fakat bunu başardı ve dikkatini tekrar adama vererek aralarındaki mesafeyi kapadı. Ona ulaştığı anda, safra boğazını yaktı ve neredeyse yediği son şeyi, Yenilgi'nin gönülsüzce ona verdiği meyve ve ekmeği çıkarıyordu. Tüm o yaralar...

İblis ona ne yapmıştı? *Derisini mi yüzmüştü?* Onu ateşe mi vermişti? O...

Ah, Tanrım. Ah, yüce Tanrım. Gözleri büyürken titrek elleriyle ağzını kapadı. Hayır! *Hayır!*

Saldırıya uğramış bedenine, şişerek neredeyse tanınmaz hale gelen yüzüne rağmen önünde kıvranan kişinin kim olduğunu biliyordu. Micah. Erkek arkadaşı. Aynı esmer ten –ya da derisinden geriye kalan– ve aynı kaslı cüsse. Durmadan alnından geriye çektiği mürekkep karası saçlar. O hırpalanmış sesi tanımasına şaşmamalıydı. *Ah, Tanrım.* Micah onu kurtarmak için peşinden gelirken iblis onu yakalamış olmalıydı.

Gözyaşları yanaklarından aşağıya akıyor, düşmeden önce kristalleşerek buza dönüşüyordu. Neredeyse hıçkırarak ağlayan bir yığına dönüşecekti. Bu adamla tanışmadan önce bile onunla ilgili rüyalar görmüştü. Onunla tanışmadan uzun süre önce bile onu *sevmişt*i. Onun iyice temizlenememiş bir anı olduğunu düşünmüştü, şeyden sonra...

Yok yok. O yola da girme. O tarz düşünceler, onu hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde felç ederdi. Micah. Şimdi sadece Micah'ı düşünecekti. Micah'ın ona ihtiyacı vardı.

Yedi ay kadar önce, onun sadece bir hatıradan ibaret ya da kendi hayal gücünün bir ürünü olmadığını keşfetmişti. Micah gerçektir. *Eminim bu birlikte olmamız için bir işaret,* diye düşünmüştü. Daha sonra ikisi de Roma'daki iblis avı görevine atandığında ve ardından Micah da onun kendisinden etkilendiği kadar ondan etkilenerrek ona çıkma teklifi ettiğinde, bu düşüncesi kanıtlanmıştı. Haidee tereddüt bile etmeden evet demişti.

Ama maalesef gerçek adam, hayallerindeki standardına ulaşmamıştı.

Aralarında tam anlamıyla kusursuz bir bağ yoktu. Dünyayı sarsan farkındalık yoktu. Haidee kendini suçlamıştı ve suçlamakta haklıydı da. Bağı zorlamaya çalışmıştı. Görüşleri yüzünden, henüz anlayamadığı bir şekilde, onun kendisini mutlu edeceğini biliyordu. Micah'm onun geleceği olduğunu biliyordu. Hâlâ içinde dönüp duran doğal olmayan buzu en sonunda onun eritebileceğini biliyordu.

O yüzden onunla birlikte kalmış, tüm bu süre boyunca da yakında aralarındaki bağın güçleneceğini düşünmüştü. Bu hiç olmamıştı. Ayrıca hâlâ görüşüyor olsalar ve çıktıklarını herkes biliyor olsa da, kendinden küçük bir parçayı her zaman geride tutmuştu. Daha onunla yatmamıştı bile. Ama şimdi... *o bağ.* Cızırdıyordu. Ve Haidee'nin onun için hissetmeyi beklediği her şeydi bu.

Burada, şu anda, onsuzken bir daha asla tam olamayacağını düşündü. Sanki en sonunda bulmacasının son parçasını bulmuştu.

Aniden suçluluk içine akın ediverdi. Kendini uzak tutarak çok iyi bir kız arkadaş olmamıştı, yine de Micah onu aramaya çıkmıştı, hâlâ onun için Karanlığın Efendileri'ne meydan okuyordu. Ve şimdi, onun için ölebilirdi.

Haidee boğazındaki düğümün ardından, "Ah, bebeğim," demeyi başardı. "O..." yoksa onlar mı demeliydi? "sana ne yaptı?"

Haidee uzandığında gölgeler tıslayarak geriye çekildi, sanki ona yakın olmaktan korkuyorlarmış gibi ondan da, Micah'tan da uzaklaşıyorlardı. Haidee onları umursamadı bile. Micah'ın ezilmiş ellerinden birini mümkün olduğunca nazikçe bileğinin çevresindeki kelepçeden çıkardı. Akan kan miktarı ve kırılmış kemikler yüzünden eli kolayca kayıp çıktı ve ayrıca Haidee'nin şaşırtıcı bir hızla safra yutmasına neden oldu.

Micah bunu atlatabilir miydi? Herhangi biri atlatabilir miydi?

Şükürler olsun ki, dokunuşu daha fazla acı çektirmek yerine onu rahatlatıyor gibi görünüyordu. Micah'ın dönüp durmalarının şiddeti azaldı ve en sonunda yatakta rahatladı. Haidee diğer tarafa gidip öbür bileğini serbest bıraktı. Ayak bileklerindeki zincirleri çözdüğü sırada, Micah'ın dudakları ufacık bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Bu görüntüyle Haidee'nin göğsü kasıldı, hem ıstırapla hem de hissettiği lütufla. Yaralıydı ama hayattaydı. Gerçi Micah buna minnettar olacak mıydı? Belki de bir daha asla dövüşemeyebilirdi.

Önemli değildi. Onu kurtarmak zorundaydı.

En büyük sorunu: Onu taşıyamazdı. Fazla ağırdı. Ve o kesinlikle yürüyemezdi. Haidee'nin tıp diploması yoktu ama bedenindeki kemiklerin yarısının kırıldığına dair servetini ortaya koyardı. Olsun. Onu arkada bırakamazdı.

Onu daha dikkatlice incelerken bir çözüm bulmak için dua etti. Onun yerine, kendini hiddetle solurken buldu. O *piç kuruları!*

Yaptıkları onca acımasızca şey içinde, bu en kötüsüydü. Micah'ı damgalamışlardı. Bacağının alt kısmında sivri uçlu kanatları olan bir kelebek vardı; iblislerinin işaretiydi. Bunu Micalı'la alay etmek için yapmışlardı.

“Onlara bunu ödeteceğim, bebeğim.” Elleri sıkı yumruklara dönuştü, vurmaya hazırdu. “Yemin ediyorum.”

Sesini duyunca Micah'ın bedeni kıpırdanıp ona doğru yöneldi. Hatta uzanmaya bile çalıştı, ön kolundaki kaslar gerilerek kasıldı. Hareketin onun için çok fazla olduğu anlaşıldı ve kolu öylece havada asılı kaldı. Bir saniye sonra, dövünmeleri yine başladı.

Haidee mırıldanarak onun yanına yöneldi ve tıpkı hoşlanacağını bildiğı gibi alnına yapışan saçını geriye çekti. Birbirlerine temas ettikleri ilk anda, saf bir sıcaklık dalgası hissetti. Hiç durmadan ona eşlik eden, kimliğinin ve olduğu şeyin bir parçası olan şu buz çatladı. Parçalar eriyip damlıyordu. Micah anında sakinleşti, sanki onun en derin serinliğini içine çekiyormuş gibi teri kuruyordu.

Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı ve his Haidee'yi telaşlandırdı. Micah'a yaptıkları şeyin bir yan etkisiydi belki de?

Piç kuruları, diye düşündü tekrar. Dişleri birbirine sürtünerek gıcırdadı. Bu hayatta ya da ötekinde –Haidee'ye her zaman bir “öteki” daha veriliyordu– onları *cezalandıracaktı*.

Aniden gözlerinin önünde örümcek ağları örüldü, o incecik iplikler hissettiğı yorgunluğa ekleniyordu. Haidee kararlılıkla onları uzaklaştırdı. Fenalaşamazdı. Şimdi olmazdı. Micah'ın ona ihtiyacı vardı.

Haidee?

Micah'ın sesi onu şaşırtsa da, çabucak toparlandı. “Buradayım, bebeğim. Buradayım.”

Yumuşak bir iç çekiş yankılandı, hoşnutluğun fısıltısıydı. Soluk sesi onu okşadı; ağzı hiç kıpırdamamış ve dudakları asla

ayrılmamış olsa da. İmkânsızdı. Değil mi? “Micah? Benimle nasıl konuşuyorsun?”

Tatlı, tatlı, Haidee.

Yine ağzını hiç kıpırdatmamıştı ama Haidee yine onu duymuştu. Ve Micah’ın sesini hayal etmediğini biliyordu. Edemezdi. Daha odaya girmeden önce bile onu duymuştu.

Bunun sadece tek bir anlamı olabilirdi... Gözleri hayretle büyüdü. Onun kafasının içinde konuşuyordu. Tüm bu zaman boyunca zihninde konuşmuştu. Bu da onlar için yeniydi ve hissettiği sıcaklıktan çok daha telaşlandırıcıydı.

Nasıl yapıyordu? Efendiler buna nasıl sebep olabilirdi?

Daha sonra çöz bunu. “Silah arayacağım, tamam mı? Bir şeyler, herhangi bir şey.” Ayağa bile kalkabilir miydi ki? Kasları titreşiyordu, damarları yapış yapış çamurla doluyordu. “Ve sonra bir yol bulacağım...”

Hayır! Gitme. Panikle dolu bir duraksama oldu. *Sana ihtiyacım var. Lütfen.*

“Odadan ayrılmayacağım, yemin ederim, sensiz gitmeyeceğim ama mecburum...”

Hayır! Hayır, hayır, hayır! Şimdi sayıklıyor ve bedeni kasılıyordu. *Kalmalısın.*

“Tamam, bebeğim, tamam. Buradayım. Kalıyorum.” Haidee daha sonuçlarını değerlendirmeden yumuşak ve nazik bir şekilde konuştu. Sonuçların bir önemi olacağından da değildi. Bu adama daha fazla keder yaşatmaktansa, kendini gümüş bir tabakla Yenilgi’ye sunmayı tercih ederdi. “Bu noktadan kıpırdamayacağım. Söz veriyorum.”

Sana ihtiyacım var, dedi tekrar, bu kez zor duyuluyordu.

“Bana sahipsin. Her zaman bana sahiptin.” Haidee onun yaralarına dikkat ederek uzandı ve onun kırılğan bedeninin yanına kıvrılıp sunabileceği kadar teselli sundu. Tek başına acı çekmenin

nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Onun bunu yaşamasını istemiyordu. Asla.

Belki bunun iyi bir yanı vardı. Micah kısa süre içinde yataktan çıkacak olursa muhtemelen o yaralarıyla kurtulamazdı. Ve bu şekilde, iblisler geri döndüklerinde –geri *döneceklerdi*, Haidee'yi uzun süre yalnız bırakmazlardı– Haidee onlarla dövüşmek ve Micah'a daha fazla acı çektirmelerini önlemek için burada olacaktı.

Evet, saldırısına karşılık verip muhtemelen onu öldüreceklerdi. Ve evet, kendisine ölümden sonra neler olacağını düşünmek boğazını düğümledi; bıçaklanmaktan, vurulmaktan ve hatta diri diri yakılmaktan bile daha kötü bir kaderdi. Bunların hepsine daha önce katlanmıştı.

Öldükten sonra ne olacağını düşünmeyeceğine söz vermişti fakat bu defa kendini durdurmadı. Korku, içinde dolaşp onu tüketirken ve üşütürken bile durmadı.

Efendilerden herhangi birini öldürmeyi başarırrsa onlar sonsuza kadar yok olurdu fakat kendisi yeniden şekillenir, şu anki yaşıyla geri dönerdi. Ancak bu hayat süresince biriktirdiği iyi anıların hiçbiri olmazdı, yalnızca kötülükle ve nefretle tüketilirdi. Haidee'ye kendi ebedi ölümü için çığlık attıran, dua ettiren ve onu yalvartan işkenceli bir süreçti.

Ona, ne pahasına olursan olsun ölümden kaçmayı öğretmiş bir süreçti. Fakat bu defa... isteyerek, hevesle ölür ve yanında götürebildiği kadar Efendi götürürdü. Ve *ardından*, geriye kalanlar için geri dönebilirdi.

Sonra Micah'ın intikamını alabilirdi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

A mun gözlerini kırpıştırarak açtı. Ya da açmayı denedi. Çok zorlandı, sanki kirpikleri birbirine yapıştırılmış gibi hissetti-riyordu. Ve belki yapıştırılmıştı da. Eğer arkadaşlarından biri ona eşek şakası yaptıysa intikamını alacaktı. Makasla. Çekiştirmeye devam etti ve en sonunda altı üstten ayırmayı başardı. Anında göz küreleri yanıp sulandı, etrafındaki her şey vazelin bulaşmış gibi görünüyordu.

Daha da kötüsü, odadaki tek pencereden içeri sızan ışık, sanki sivri uçlu bir lazer gibi retinalarını yakmayı başarıyordu. Başını yansıtıcı camdan öteye çevirdi ve yapabildiği kadarıyla etrafını araştırdı.

Kaşlarını çattı ve lanet olsun, dudaklarındaki sayısız kesiğin gerilip ayrılması canını yaktı. Kendi yatak odasında idi ama... duvarda bir delik vardı. Yandaki odaya çıkan bir delikti. Kendisinin ya da bildiği kadarıyla arkadaşlarının da yapmadığı bir delik. Odasını bu şekilde *yeniden tasarlamadan* önce kendisinden izin isteyeceklerini düşünüyordu.

Zaten buraya nasıl gelmişti?

Hatırladığı son şey, cehennemin derinliklerindeydi, kötü ruhlarla savaşırken etrafında alevler çatırdıyordu ve resmen bedeniyle zihninden tekme tokat kovulmuştu. İblislerin düşünceleri ve insan-

ların anıları onu bombardımana tutmuştu, tıpkı kafasının içinde patlayan bombalar gibiydi ve onlar...

Kaş çatışı derinleşirken, onların hâlâ orada olduklarını fark etti. Karanlık düşünceler ve anılar hâlâ oradaydı fakat dalgalanıyor, tedirgin oluyor, sanki onun dikkatini çekmekten korkuyormuş gibi belirli bir mesafede kalıyorlardı. Neden?

Kadınısı bir inilti kulaklarını okşadığında, onu şoke ederek konsantrasyonunu bozdu.

Amun kasıldı, dikkati yine değişiyordu ve bu defa yatağına odaklandı. Ya da yatağı olması gereken şeye. Yanında bir kadın vardı. Yan tarafına kıvrılmış yatan, yüzü ona dönük, çok güzel bir kadın; sıcak soluğu onu okşuyordu. Kadının kollarından biri onun karnının üzerinde kıvrılmıştı. Sanki onu bırakıp gitmeye katlanamazmış gibi, eli kalbinin üzerinde duruyordu. Kalp atışını mı kontrol ediyordu?

O kol bileğinden omzuna kadar dövmelele doluydu, tamamını kaplıyordu. Amun orada yüzler –insan yüzleri– gördü, her biri yaşam ve sevgiyle parlıyordu. Rakamlar da vardı. Tarihlerdi belki de? Gerçi, öyleyse bile, bazı tarihler gerçekten çok eskiydi. Ayrıca isimler de vardı: Micah, Viola, Skye. Ve alıntılar: *Karanlık hep ışığa karşı kaybedecek* ve *Sen sevdin ve seveldin*.

Amun onu tanıyordu. Bir şekilde onu tanıyordu. Nasıl?..

Cevabı buldu. Haidee, imgelemindeki ya da gördüğü şeyler her neyse oradaki kızdı. Teselli etmek için özlem duyduğu küçük kız ve dokunuşunun hasretini çektiği kadındı. Buradaydı.

Nasıl burada olurdu?

Kızın yanaklarına yapışmış sarı saçını çekmek için elini kaldırdı. Kasları kemiklerinin üzerinde ölü gibiydi, ikisi de karşı çıkarcasına sızlıyordu. Lanet olsun. Nesi vardı böyle?

Olabildiğince dikkatli şekilde kolunu kendi yüzüne doğru hareket ettirdi, sarsak bir şekilde santim santim kaldırıyordu fakat doğru

düzgün görene kadar durmadı. Mahvolmuş etini, düğümlenmiş kaslarını görünce sövmek istedi.

Zincirlenmiş, belki de işkence görmüştü. Avcılar tarafından mı? Kıza da mı işkence etmişlerdi? Arkadaşları kızı da mı kurtarmıştı?

Kıza kötü davranıldığını düşündüğünde içinde bir hiddet patlak verince, bakışlarını ona çevirdi. Kız kıpırdamamıştı, hâlâ huzurla uyuyordu. Gözlerinin altındaki hassas dokuda koyu halkalar vardı. Yanaklarına biraz toprak bulaşmıştı ve çenesinin altında bir yara vardı. Normal hırpalanma izleriydi ama işkence değildi. Öfkesi yatıştı.

O iyi. Ve onu koruyacaksın. Ya da kız iyileşene kadar onu koruyacak ve sonra onu göndermek zorunda kalacaktı. Artık etrafında olunması güvenli değildi. Çok uzun süreliğine yanında kalınması tehlikeliydi.

Gerçi şimdilik, o senin.

Kız aniden fırlayıp doğruldu, bakışları sağa sola dönüyordu. “Kim söyledi onu?” Cevap beklemeden bacaklarını yatağın kenarından aşağı sarkıttı ve kalktı. Pencereye doğru koşturdu.

Ne yapıyordu? *Haidee*, zihninden onu azarladı, *o şekilde koşturup durmamalısın. İyileşmek için zamana ihtiyacın var.*

Sanki onun düşüncesini duymuş gibi etrafında döndü ve ona baktı. Amun’u tepeden tırnağa incelerken tatlı, inci grisi gözleri büyüdü. “Ah, bebeğim. İyiye gidiyorsun. Tanrı’ya şükür!”

Bebeğim. Ona bebeğim demişti. Ona yöneltilen ilk güzel sözcüktü ve kulakları bunu sanki cennetten gelen nektarmış gibi yudumluyordu.

“Uyuyakalmak istemedim. Çok üzgünüm.” Yeniden ona doğru geldi. “Buradan çıkmamız gerekiyor. Yürüyebilir misin?”

Sanmıyorum. İki uyluk kemiği de çatlıktı, tabii tamamen kırık değillerse. Kaslarının altındaki ağır sızıyı tanıdı. Onun dışında, yuvasındaydı. Gitmek istemiyordu.

“Tamam tamam. O zaman başka bir yol düşüneceğiz.” Kız konuşurken bile odayı ikinci defa taradı. “Onlarla yataktan dövmüşmek zorunda kalacağımı düşündüm ama geri gelmeyecekler sanırım.” Amun’a kısa süren bir gülümseme yolladı. Kısa süreli ancak güneş ışığı gibiydi. “Onların hatası.”

Amun gözlerini kırptırdı. Onun sesli olarak söylemediği bir şeye ikinci kez –doğru şekilde– yanıt veriyordu. *Beni... duyuyor musun?*

“Evet. Biliyorum, biliyorum. Bu garip.” Bakışları etrafı taramayı hiç kesmiyordu. Silah mı arıyordu? Kaçış rotası mı? “Ben de şaşırdım. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama buna minnettarım. Seni yan taraftan duymasaydım sensiz gitmiş olacaktım.”

Kimse onu bu şekilde duymamıştı, hem de hiç. Hiç kimse. Diğerlerinin ne düşündüğünü bilen her zaman o olmuştu ve şimdi bu yeni gelişmeden... rahatsız olduğunu fark etti.

Kız bunu nasıl yapıyordu? *Her şeyi* duyabilir miydi? Aklında süzülen bütün sırları? Şu anda sızlanan iblisini bile duyabilir miydi? Peki ya diğerleri, çılgılık atmaktan hoşlanan yeni iblisleri? Yoksa sadece Amun’un ona yansıttıklarını mı duyabiliyordu?

Kız nazikçe, “Hâlâ konuşamıyor musun?” diye sordu.

Deneme zamanıydı. Yanıtın zihninde oluşmasına izin verdi ancak sert bir zihinsel bağla tuttu.

“Konuşabiliyor musun?” diye üsteledi. Kız uzanıp parmaklarından birini onun dudaklarındaki dikiş boyunca gezdirdi, Amun’un canını yakmamak için o kadar dikkatliydi ki. Kızın teneindeki inanılmaz dondurucu serinlik Amun’u mest etti.

Amun, kızın ipeksi dokunuşuyla ürperirken bile, onun kendisini duymadığını fark etti. Ne kadar gerçeküstü bir andı. Kız sanki onu tanıyormuş... sanki ondan hoşlanıyormuş gibi davranıyordu. Bir kez daha sersemleyerek, *bebeğim*, diye düşündü.

Hayır. Hâlâ konuşamıyorum. Kelimeleri kıza gönderdi ve anlık tepkisini izledi.

Genç kızdan öfkeli bir iç çekiş kaçıverdi ve dudağının kenarı tiksintiyle kıvrıldı. “O piç kuruları. Gırtlığına bir şey mi yaptılar?” Piç kuruları mı? *Hayır.* Bu defa kız onu duymuştu. Demek ki sınırları *vardı*. Tanrılara şükür. Hiç kimse, özellikle de böyle masum bir insan, onun kafasındaki iblisleri dinlemek zorunda kalmamalıydı. Hiç kimse, özellikle de böyle kırılgan bir kadın, onun kasvetinden sağ kurtulamazdı. Şu anda bile, Amun *kendisinin* kurtulabileceğinden emin değildi.

“Neler olduğunu hatırlıyor musun?” diye sordu. “Buraya nasıl geldin?”

Amun ağır, hesaplı bir şekilde başını iki yana salladı, daha fazla yarayı açmamaya çalışıyordu. Asıl sorunu, tamamen sıyrıklarla kaplı olmasıydı. En ufak bir hareket bile fazlasıyla gergin olan derisini çekiştiriyor ve yaralarını açıyordu.

“Tamam o zaman.” Kızın sonraki iç çekişi kederliydi. Eli onunkinin üzerinde kaldı, sanki aralarındaki bağı koparmaya dayanamıyordu. “Sana bildiğimi anlatacağım.”

Amun onu cesaretlendirmek için başını salladı ve irkildi.

“Kıpırdamadan dur, bebeğim,” dedi. Aynı anda endişeli bir anne tavuk ve kararlı bir komando gibiydi. “Sadece dinle, tamam mı? Ve panik yapmamaya çalış.” Derin bir nefes aldıktan sonra, ağır ağır bıraktı. “Karanlığın Efendileri bizi yakaladı. Bir tepenin zirvesindeki bir yapıdayız. Belki de Buda’daki kaleleridir? Şüphelerimi doğrulayacak yapı falan görmedim. Gerçi neden bizi buraya getirme riskini aldılar, bilmiyorum. Son duyduğuma göre, antik nesnelerden ikisini tuttukları yer burasıydı. Bizi onlardan mümkün olduğunca uzak tutmak istediklerini sanıyorduk.”

Antik nesneler. Dört tanelerdi, onu ve arkadaşlarını kaçınılmaz ölümden kurtarmak için, Pandora’nın kutusunun yerini saptayıp

yok etmek için her birine ihtiyaçları vardı. Başlarının kesilmesi ve diğer vahşi ölüm yollarının dışında, insanı iblisten ayırabilecek tek şey o kutuydu. İnsanın varlığına son veriyor ve delirmiş iblisleri masum bir dünyaya salıveriyordu. Bu kadın iki nesnenin burada olduğunu biliyordu –Her Şeyi Gören Göz ve Tecrit Kafesi– ancak Efendilerin, bizzat bir Efendi olan Amun'un o nesnelerin yakınında olmasına *kızmalarını* mı bekliyordu?

Amun, kızın onun bir Efendi olduğunu bilmediğini fark etti. Onun bir... Avcı olduğunu mu sanıyordu?

Yani... onun gibi? Efendilere yönlendirilen onca tiksinti, onca öfkeye bakınca... bu düşünce mantıklı geliyordu. Fakat Amun'u tanıyorsa, onun kim –ne– olduğunu neden bilmiyordu? Ve kız bir *Avcı'ysa*, neden arkadaşları onu yanındaki odaya yerleştirmişti?

Bakışları duvardaki deliğe kaydı. Belki de arkadaşları onun burada olduğunu bilmiyordu. Ama...

Kız onu tanıdığını düşünüyordu ve Amun onu kesinlikle hatırlıyordu. En azından bir şekilde. Adını biliyordu. Haidee. Yüzünün uykuyla yumuşayan halini gözünde canlandırabiliyordu, çok güzeldi. Bir yerde tanıştıklarını, bir şekilde yollarının kesiştiğini biliyordu ama nerede ya da ne zaman olduğunu anımsayamıyordu.

İlk defa, iblisi cevapları kusmuyordu.

Bu çok kafa karıştırıcıydı ve gittikçe zayıflayan durumu yardım etmiyordu. Belki bir şekilde, tanıştıklarını düşünmesi için Amun'u kandırıyordu, böylece Amun *ona* yardım etmeye daha meyilli olacaktı. Ama yine aynı yere geliyordu, nasıl? Niçin? Antik nesneler? Avcı dışında biri onların peşine düşer miydi?

Karnında küçük düğümler oluştu. Sadece varlığıyla bile kafasını karıştıran ve zihnini berraklaştıran bu güzel kadınla ilgili gerçeği öğrenmenin sadece tek bir yolu vardı. O yol tehlikeliydi, muhtemel sonuçları sertti.

Amun o yoldan gitmek istemese de, başka bir şansı varmış gibi hissetmiyordu. Normalde etrafındakilerin düşüncelerini okuyabilirdi; şu ana kadar onun düşüncelerinin hiçbirini duymamıştı, üstüne üstlük kız onunkileri duyabiliyordu. Bu nedenle, aralarındaki bağ derinleştirmesi, kızın sahip olabileceği zihinsel kalkanları geçmesi ve zihnine şöyle bir bakıp anılarına göz atması gerekiyordu.

Amun dikkatli olacaktı. İblisinın onun beynini boşaltmasına izin vermeyecekti; en büyük pürüz oydu zaten. Sır oynamayı se-verdi, anıları çalar ve kurbanları bomboş bırakıp giderdi. İblis öyle yapmaya çalıştığı zaman Amun geri çekilecekti. Eğer bir Avcı olduğunu kanıtlamazsa tabii; yoksa bütün bahisler kapanırdı.

Hissedeceğini bildiği acıya karşı dişlerini sıkarak kollarını kaldırdı. Tanrılar, keskin bir mızrak giriyor gibiydi, yanması beklediğinden de kötüydü. Yeterince yükseğe kaldırdığında ellerinin Haidee'nin omuzlarının üzerine düşmesine izin verdi.

"Her ne yapıyorsan hemen son ver," diye azarlandı. "Kendini yaralıyorsun."

Sadece şu ufacık hareket bile kafasının içinde inleyip sızlanmasına sebep oldu. *Sadece bir ana... ihtiyacım var. Mecburum...*

"Mecbur mu? Neye ihtiyacın var, bebeğim? Bana söylersen her neyse onunla ilgilenirim."

Yine bebeğim diyordu. Sanki umurundaymış gibi her şeyle, onunla "ilgilenirdi." Gerçekten ilgilenirdi. Amun yumuşayamazdı, kızın davranışından ne kadar hoşlandığı fark etmezdi. *Senin... şakaklarına dokunmalıyım*, dedi. Aniden içinden suçluluk akıp geçti. Resmen kızın kendi olası çöküşü için ondan yardım istemişti.

Amun'un neler yapabileceğiyle ilgili bir fikri var mıydı?

Kız sessiz bir kıkırtıyla, "Benden sapıkça bir şey mi istiyorsun?" diye sordu. Muhtemelen Amun'un dikkatini dağıtarak acısını unutturma niyetindeydi. Unutturmuştu da ama niyetlendiği şekilde

değildi. Yaptığı şaka Amun'un bakışlarını onun dudaklarına çevirmesine neden oldu ve kızın dilini ağzına sokuşunu hayal etti.

Bedeni tepki verdi, kanı ısınıyor ve bacaklarının arasında toplanıyordu. Kahretsin! *Sadece... şakaklarına... ihtiyacım... var.*

“Tamam, tamam. Sana yardım edeceğim.”

Hayır, Amun'un neler yapabileceğini bilmiyordu. Haidee parmaklarını onun bileklerinin çevresine sardı, öyle serin, öyle hoşlardı ki –çok da dengeliydi– hiç tereddüt etmeden kaldırdı. Amun'un hareketleri ve niyetleri hakkında hiç şüphesi yoktu. Ona tamamen güveniyordu. Elleri şakaklarına ulaştığında, Haidee avuçlarını iyice açıp onu yaklaştırdı. Ten tene temas sağlıyordu.

“Böyle mi?”

Evet. Ne inanç ama. *Çok* fazlaydı. Kendisine bundan hoşlanmadığını, tiksindiğini söyledi. Onun dikkatini dağıtmak için bir numara olduğu kesindi.

Kızın kirpikleri çırpınarak kapandı ve şehvetli altdudağımla dişledi. Ne kadar düzgün, beyaz dişleri vardı. Amun'un bedeni bir kez daha tepki verdi. O dişleri kendi üzerinde istedi... aşağılarda... aletin etrafında yukarı aşağı hareket etmesini. Kızın ellerini aşağı doğru uzatıp hayalarını avuçlamasını istiyordu. Dilini ereksiyonunun ucundaki çizgide kıvrmasını, onu tatmasını istiyordu.

Kendi kendine, *birini yatağa atmam lazım*, dedi gizemli bir şekilde.

Haidee'nin dudaklarının kenarları seğirdi. “Öyle mi istiyorsun? Umarım davetliyimdir,” dedi boğuk bir yakarıyla.

Siktir. Duymuştu. Ve ona katılmak istiyordu. Derin bir şekilde içine girmesini, ikisini birden tatmine ulaştırmasını istiyordu. *Şimdi bununla ilgili düşünme.* Kız hakkında bir şeyler öğrenmesi gerektiğini unutmuş ve onu resmen üzerine çekmişti. Ayrıca, kız yalan söylüyor olabilirdi ve belki de şüphelendiği gibi kasten dikkatini dağıtıyordu.

Haidee sıcak bir gülüşle, “Sen yapmazsan ben de yapmam,” dedi.
Neyi?

“Seks hakkında düşünmeyi.”

Lanet olsun. Kendi kendine konuşmaya son vermek zorundaydı.
Korumasız her düşüncesini duyuyordu.

Arkadaşları Amun’a nasıl katlanıyordu? Durmadan onların zihinlerini okuyor, her mahrem –ve çoğunlukla pornografik– düşüncelerini biliyordu. Onu nadiren azarlıyorlardı ve kendini asla bir baş belası gibi hissetmesine neden olmuyorlardı. Her seferinde umursamadıklarını anlıyordu. Yine de, gerçek hislerini onun iblisinden saklamanın bir yolunu bulmuş olmaları gerekiyordu. Yeteneğinden *hoşlanmaları* mümkün değildi.

Bu evdeki herkese bir özür borçluydu.

Amun zihnini sessiz olmaya zorladı ve gözkapaklarını kapadı. Bunu daha önce binlerce kez yapmıştı, süreç nefes almak kadar kökleşmişti. Liderleri Sabin için yapmıştı. Amaçları uğruna. Amun aklını boşalttı ve karanlık onu sarmaladı, sonra hislerine konsantre oldu. Kızın teni soğuk ve yumuşaktı. Kokusu öyle dünyeviymi ki. Kızın bir sonraki nefesinin hırıltısını duyabiliyordu... kendisine doğru esen serinletici soluğa odaklandı... iblisinin uzanmasına izin verdi...

Renkler patlayarak karanlığı kovaladı. Aniden görüntüler şekil almaya başladı. Zamanın dokunmadığı parıl parıl mavi bir gökyüzü, yemyeşil bir çayır gördü. Etrafa gri taşlar serpiştirilmişti. Ağaçlar yapraklarını dökmüş, sadece ince, kıvrık dalları kalmıştı. İki küçük kız koşturup kahkahalar atıyor, kovalamaca oynuyorlardı. İkisi de şirin, pembe ketenden tunikler giyiyordu ve lepiska saçları arkalarında uçuşuyordu. Kardeşlerdi. İkisi de resmen sevgiyle taşan yüreklerle sahipti.

Sır hoşnutça mırladı.

Amun'un tepkisi garipti. Çok masum bir anıydı ve genellikle iblisinin sevdiği tarzda değildi. İblis ne demeye bunu umursuyordu ki?

Görüntü aniden değişti, bir anda gün geceyle yer değiştirdi ve kızlardan sadece birini bıraktı. Şimdi daha büyüktü, gri gözleri belirsiz bir neşeyle parlıyordu. Sanki umut etmeye korkuyor ancak kendine engel olamıyordu.

Teni güneşte bronzlaşmıştı ve sağlıklı parlıyordu, yanakları dirilikle pespembeydi. Bu defa lavanta rengi ketenden bir tunik giyiyordu, saçlarına aynı renkte çiçekler takılmıştı. O bukleler... sanki onu saran, ay ışığından yapılmış kurdeleler gibiydi.

Nazik, baharat yüklü rüzgâr kızı okşarken, Amun bunun Haidee'nin geçmiş zamandaki hali olduğunu fark etti. Bir verandanın kenarında duruyor, alacalı, kristal gibi duran gölete bakıyordu. Hiç dövmesi yoktu, saçında pembe tutamlar yoktu, pirsingleri yoktu; o, gerçekten baş döndürücü bir pakete sarılmış masumiyet ve iyimserlikti.

Arkasından bir kadın sesi, "Endişeli misin, tatlım?" diye sordu.

Haidee döndü, derin hayallerinden çıkarken sıçradı. "Bana böyle seslenmeni seviyorum," diye yanıtladı samimiyetle. "Özellikle de ilk önceleri benden hoşlanmadığından."

"Haklısın. Ama bu kısa sürede değişti, değil mi?"

"Değişti. Ve evet, evet. Endişeliyim ama heyecanlıyım da."

Yunanca konuşuyorlardı. Antik Yunanca.

Amun bu dili önceden duyduğunu düşündü, hem de kısa süre önce. Ne zaman? Nerede?

Sahne oynamaya devam etti ve Sır, Haidee'nin anılarının arasında dolanmayı, kurcalamayı sürdürürken, kız tamamen habersizdi. Sonra bir mırıltı oldu ve Amun anladı. Cevaplar. İblisi cevapları bulmuştu.

Yeni görüntü falan belirmedi, henüz belirmemişti fakat iblisi her ne öğrenirse Amun da öğrenirdi. Her zaman. Bu yüzden bir

kalp atımlık süre içinde, Küçük Haidee ve Uyuyan Güzel Haidee'nin tamamen aynı kişi olduğunu öğrenmişti. Hepsi *bu* kadındı. Ve bu kadın...

Baden'in ölümünden sorumluydu!

Bir saniyeden daha fazla sürmeyen bir görüntüde, Amun Baden'i gördü. Saçı kanla sıırıslıkladı ve kafatasına yapışmıştı. Bedeni yoktu. Haidee'yi –*Hadiee*– bir zamanlar olduğu haliyle gördü; altın rengi saçları sırtına doğru uçuşuyordu, cırılçıplaktı, ondan yayılan nefrete ve bedeninin her yerine sıçrayan kızılığa rağmen, bronz teni ay ışığının altında parlaktı. Kızın arkadaşlarını, Avcıları gördü, akın ediyor ve *Amun'un* arkadaşlarıyla savaşıyorlardı.

İçini bir korku kapladı. Şehvet duyduğu bu kadın en iyi arkadaşının öldürülmesine yardım etmişti. Savunmayı düşündüğü kadın, bugüne kadar tanıdığı en nazik ruhun bitirilmesine yardım etmişti. Yanına sokulup kıvrılmış bu kadın, kolaylıkla hasar gören ölümlüler ile hâlâ yeni iblislerinin kötülükleri tarafından tüketilen vahşi, sinirden köpürmüş ölümsüzlerin arasında duran tek adamı yok etmişti. “İnsanları kurtarın, onlara zarar vermeyin,” diyen adamı.

Baden karanlığın içinde kendini bulan ilk kişi olmuştu. Diğerlerinin aynısını yapmasına yardım eden de Baden'di. Baden... Baden... Amun'un göğsü öyle acı verici şekilde kasıldı ki, ağzından ufacık bir soluk kaçıverdi. Yeni iblisler kendisini harap ederken tek bir ses çıkarmamıştı. Hem de tekrar tekrar, durmadan yapmışlardı fakat şimdi sesi içinde tutamayacak kadar çaresizdi. Baden. Bu kadının yüzünden sonsuza kadar gitmişti.

Her savaşçı Baden'i tıpkı kardeşi gibi sevmişti ve hepsi, onun en büyük dert ortağı gibi hissetmişti. Adamın gerçek güzelliği işte oradaydı. Çevresindeki herkesin gönlünü çelme kabiliyeti vardı. İblisi Kuşku'nun doğası düşünüldüğünde, bu bir mucize olmuştu.

Şimdiyse, Amun Baden'in katillerinden birini ellerinin arasında tutuyordu. Bir zamanlar Baden'in şakaklarını tuttuğu gibi onunkileri tutuyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Haidee, endişeli ve tatlı şekilde. Amun daha sıkı tuttu.

Amun'un korkusunun yerini hızla kafa karışıklığı aldı. Bu nasıl mümkün olurdu? Haidee ölmüştü. Ölmemiş miydi? Evet. Evet. *O ölmüştü.* Avcılar onu yem olarak kullanmıştı; kızı tatlı, çaresiz bir bebek gibi giydirip Baden'in kapısını çalması ve yalvararak yardım istemesi için yollamışlardı. Baden'i doğrudan bir kıyımın ortasına çekmişti. Efendilerin geri kalanları tam da Baden başını kaybetmeden önce gelmişti; saldırmışlardı. Fakat birkaç dakika erken gelseler bile, çok geç kalmış olurlardı. Oyunun bütün parçaları yerleştirilmişti.

Amun kanı ve çığlıkları hatırladı. Sonunda savaş sona erdiğinde, Strider'in başarılı bir şekilde Haidee'nin başını kaldırdığını hatırladı. Tıpkı Baden gibi, onun da bir bedeni yoktu. Ondan bir ölümsüz bile kurtulamazdı. Yoksa Baden tanıdığı herkesten daha diri olurdu, çok uzun zaman önce mezarından kalkardı. Onun yerine, adamın ruhu cennetin bir yerlerinde kapana kısılmıştı.

Korkusu ezici bir seviyede şiddetlendi. Amun hatırlamaya katlanamadı. Bu olmazdı. Çünkü geçmişinde ne kadar uzun süre debelenirse, içinde gömülü olan diğer derin, karanlık duygunun ipini koparması kuvvetle muhtemeldi. Hiddet. Kaleyi, Şiddet'in muhafızı Maddox'un daha önce hiç yıkmadığı bir şekilde yıkar, kıymetli taşlarını sökerek yuvalarını mahvederdi.

Ellerini Haidee'den uzaklaştırıp yanlarına düşürdü. Kızın geçmişi solarken kendisinininki de soldu ve tek yapabildiği ona, şu anki haline bakmak oldu. Korkusuna nefreti karışıyor, sonra onu tamamen gölgede bırakıyordu. Yine de üzerinden dünyayı sarsacak nefret akıp geçerken, hissettiği şehvet azalmadan kalmıştı.

Resmen vücudu onun ne yaptığını umursamıyordu.

Dilinin pembe ucunu dudaklarının üzerinde gezdirerek geride hafif bir nem bıraktı. Toz tanecikleri etrafında parlıyordu. Saçlarının pembe tutamları ve görüşünün yarattığı sis sayesinde, Haidee, on sekiz yaş üstü peri masalı fantezisinin göz kamaştıracak bir şekilde hayat bulmuş hali gibi görünüyordu. Tişörtü göğüslerine sarılıyordu ve meme uçları ahlaksızca kabarmıştı. “Bu da *neydi*?” diye soludu. Amun’daki değişimden bihaberdi.

Ne demek istiyorsun? Sorusu bir kırbaç gibi şakladı, daha ne yapacağını, nasıl ilerleyeceğini çözmeden ağzından kaçırıldı.

“Bu... hatıralar. Çocukluğum, sonra da verandadaki yetişkin halim.”

O zaman Amun’un gördüğü şeyleri görmüştü. Bu da daha önce hiç olmamıştı. Yine de kız Baden’dan hiç bahsetmedi fakat Amun arkadaşını tam anlamıyla canlandırmamıştı, değil mi? Hayır, doğru değildi. Görmüştü. Saniyenin çok ufak bir kısmında görüntüsünü yakalamıştı. Demek ki kız fark etmemişti, diğer anıları dikkatini esir almıştı.

Bu nedenle de uyarılmamıştı, Amun’un misillemesi için kendini hazırlamasının yolu yoktu. Ve Amun intikamını alacaktı. Onu cezalandırmaya ihtiyacı vardı, canını yakması gerekiyordu. Hem de çok fena bir şekilde.

Yine de Haidee onun duygularının karardığını fark etmemiş gibi görünüyordu. Gri gözleri genişlemişken başını iki yana salladı. “Hayatlarımın iyi kısımlarını hiç hatırlamam. O anılar her zaman benden alınıyor.”

Hayatlar. Yani birden fazla defa. Birden fazla kez mi yeniden doğmuştu? Yüzyıllar önce başladığı işi bitirmek için mi buradaydı? Amun’un sevdiği herkese yıkım getirmek için?

Bu kız buraya nasıl gelmişti? Niçin şimdiden Amun’u öldürmeye çalışmamıştı? Neden kendisine böyle sevgi dolu davranıyordu? Amun,

daha önce kimsenin hareketinin arkasındaki anlamı merak etmek zorunda kalmamıştı. Gerçeği bilirdi, her zaman. Çevresindekilerin en çok gizlemek istedikleri şeyi bilirdi. Bu belirsizlik çıldırtıcıydı, hiddetinin derinliğini yoğunlaştırıyordu.

Önceliğin yanıtlarda olduğuna karar verdi. Fakat kızı o tarafa nasıl yönlendireceğine dair hiçbir fikri yoktu.

“Her ne yaptıysan... nasıl yaptıysan...” Merakı, ifadesini tüketerek onu aydınlattı. “Teşekkürler.” Titrek bir elle, gözünün kenarında beliren bir damla yaş sildi. “Teşekkürler. Bir zamanlar bir kız kardeşim olduğumu biliyordum ama neye benzediğini bilmiyordum.”

Peki ya diğer görüntü? Kızın o düzenbaz ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanabilir miydi?

“Bir fikrim var ama emin değilim.” Kız ağır ağır gülümsedi, bembeyaz dişler ve yabani bir neşeyle canlı bir gülümsemeydi. “Belki... belki güvende olduğumuzda bunu tekrar yapabilirsin? Haklı olup olmadığımı bulabilirim.”

Coşkunun hafif bir izini gördüğü önceki gülümsemesinin, onun tam gülümsemesinin sebep olacağı yıkıcı darbe hakkında Amun’u uyarması gerekirdi. Uyarmamıştı. Derin bir soluk alıp onun içinde kayboldu ve bulunmayı asla istemiyordu. Gri gözleri öyle parlaktı ki, içindeki ufak, mavi zerrecikleri görebiliyordu. Yanaklarındaki gül rengi yoğunlaştı, o rengin kızın tenini ısıtıp ısıtmadığını ya da o yanakların da vücudunun kalanı gibi lezzetli bir şekilde soğuk olup olmadığını keşfetmek için Amun’un parmakları karıncalanıyordu.

Amun kararlı bir ruh haliyle kendine yumuşayamayacağını hatırlattı. Hiçbir açıdan onu arzulayamazdı. Haidee aniden emin olamayarak, “Ne?” diye sordu. En sonunda ondaki değişimi fark etmişti. “Daha önce bana hiç böyle bakmazdın.”

Sana nasıl bakıyorum? Sanki onu bıçaklamak ister gibi mi? Yapacaktı. Yakında. Baden için. Arkadaşlarının kaybına hâlâ yas tutan diğer arkadaşları için.

“Sanki ben... yenilebilir bir şeymişim gibi.” Haidee öne doğru eğildi, göğüsleri onun göğsüne sürtünüyor, soluğu onun kulağına çarpıyordu. “Hoşuma gitti,” diye fısıldadı.

Amun sadece orada oturabiliyor, çaresizce onu kavramak, orada tutmak istiyordu –*onu boğmak için*, diyerek kendini temin etti– fakat işe yaramaz bedenini işbirliğine yanaştıramıyordu. Sonra, sanki az önce Amun’a bin voltluk akkor ihtiyaç –*onu boğmak için*– yollamamış gibi, doğrularak ellerindeki meseleye geri döndü.

“Tamam. Bakalım. Henüz gidemeyiz, bu da hazırlanmak zorunda olduğumuz anlamına geliyor. Belki... belki kendimizi buraya kapatabiliriz. Bu bize biraz zaman kazandırabilir.”

Gitmek mi? Amun’la birlikte gitmeye mi niyetleniyordu? Bahsini ettiği antik nesneler olmadan? Amun’dan bilgi koparmaya çalışmadan? Bu hiç mantıklı değildi. Tabii başka amacı yoksa...

Ne için hazırlanacağız? Kendi infazı için mi?

“Efendiler için.” Ayağa fırlayıp yavaşça döndü. “Odaların arasındaki kapıyı kapamak zorunda kalacağım.” Konuşurken duvara doğru koştu. Parmaklarını kıvrarak “kapının” kenarına doladı ve çekti.

Gaaaarrrrrçççç.

Yavaş yavaş delik kapandı. Sonra Haidee şifonyeri Amun’un varlığından bile haberdar olmadığı çıkışın önüne itti, birinin kapıyı diğer taraftan açmasını önlüyordu. Şey, normal güçte birinin tabii. Amun’un tuvalet masasını kullanarak aynı şeyi diğer kapıya da yaptı.

Amun onu izledi, şu anda cevaplara kafasının içinde boş boş dolandığı zamankinden daha yakın değildi. Belki daha da gerideydi. Kız onu koruma konusunda ciddiydi. Hem de Amun’un olduğu kişi ve şeye rağmen.

“Eğer böyle hızlıca iyileşmeye devam edersen ve onlar da uzak kalmayı sürdürürlerse, en sonunda içeriye daldıklarında onlarla dövüşebiliriz. Kaçabiliriz. Biliyorum, biliyorum. Sloganımız, ‘ölmen gerekiyorsa öl, ama yanında götürebildiğin kadar Efendi götür.’ Ve senin kıpırdatılamayacağım düşündüğümde tam da onu yapmaya hazırlanıyordum. Ama bazen gitmek ve sonra geri dönmek daha iyi olur, anlarsın ya?”

Efendilerden nefret mi ediyorsun? diye sordu, sadece ne söyleyeceğini keşfetmek için.

“Nefret biraz hafif bir sözcük değil mi sence de?” Onları içeri kapatma çabalarını sürdürüyordu.

Gerçeği söylemişti. Şoke edici. *Neden?*

“Benim kendi sebeplerim var, senin kendi sebeplerin var.” Tuvalet masasının aynasını kırmaya davrandı. Camı parçalara ayırıp parçalarını bıçak olarak kullanmaya mı niyetliydi? “Onlar hakkında konuşmuyoruz, hatırlıyor musun?”

Hayır. Hatırlamıyorum. İşte, şimdi buna ne diyecekti?

En sonunda durdu, keskin bakışları ona döndü. “Geçmişimizi hatırlamıyor musun?”

Bir geçmişleri olduğunu düşünüyordu. *Hayır. Hatırlamalı mıyım?* Dikkatli olmalı, dikkatli adımlar atmalıydı.

Gözkapakları alçaldı, içinde pusuda bekleyen yırtıcının kanıtıydı. “Tanrı’ya yemin ederim, bebeğim. Sana bulaştırdıkları her yaranın bedelini ödeteceğim.”

Yine şu bebeğim. Bir de onun adına intikam almaya mı niyetliydi? Amun hâlâ yumuşayamazdı, yumuşamayacaktı fakat burada bir şeyler yanlıştı. Bu bilgi hiddetinin yönünü değiştirdi. Kız ondan hoşlanıyormuş gibi davranmıyordu; ondan gerçekten hoşlanıyordu. Ve Amun kendi duygularının ötesine baktığında, Sır’ın kızdan hiçbir kötü niyet sezmediğini fark etti. En azından öfkesi Amun’a

yöneltirilmiş değildi. Uyandığından beri iblisi kaypaklık etmiş olsa bile, aksini kanıtlamayacağını fark etti.

Haidee'nin parmakları aynanın çerçevesinin üzerinde öyle sıkıca kıvrıldı ki, parmak boğumlarının rengi attı. Birkaç saniye derin nefes aldıktan sonra ahşabı serbest bıraktı ve doğruldu.

Ne yapıyorsun? diye sordu.

“Silaha ihtiyacımız var.” Bakışları odayı taradı –Amun, onun bunu çok fazla yaptığını fark etti ve savunmacı bir içgüdü olduğunu düşündü– ardından Amun'un gardırobuna baktı.

Kız uzun adımlarla yürüyüp içinde kayboldu. Dolabın içinde birkaç silahı vardı ama kızın onları bulamayacağını biliyordu. Kimse bir şeyleri Amun gibi saklayamazdı. Görünmez olarak kalmasını istediğı her şey görünmez kalırdı. Kısa süre sonra, yumruğuna sardığı onun tişörtlerinden biriyle dışarı çıktı ve hepsi bu kadardı. Yine de kızdan memnuniyet yayılıyordu. Daha bir saniye geçmemiştir ki aynaya ulaştı ve onu yumrukladı, sonra bir daha, gerçekten sert bir *yumruktu*.

“İçeride dopdolu bir gardırop var,” dedi. “Bu oda onlardan birine ait olmalı.” İkinci darbesiyle birlikte cam parçalandı ve Haidee tuttuğı kumaşı bırakıp yere süzülmesine izin verdi.

Onlardan biri, demiştir. Tam da şüphelendiğı gibiydi. Haidee birkaç parçayı kaldırıp ağırlıklarını tarttı ve ışığa doğru çevirdi. Onaylayarak başını sallarken birkaç tanesini cebine soktu.

Haidee.

Sanki ürkmüş gibi sıçradı. “Üzgünüm. Evet?”

Ben... kimim?

“Adını da mı bilmiyorsun?” İfadesi bir kaş çatışla karardı. “Senin adın Micah. Yedi aydır çıkıyoruz.”

Micah, yani kolundaki dövmedeki gibi. Onun “bebeğı” olan Micah. Onun Micah olduğunu mu sanıyordu? *Ve ben bir Avcı mıyım?*

“Evet.”

Senin gibi mi?

“Evet.” Ne kadar kolayca, hiç umursamadan itiraf etmişti. Eğer bir iblisi kandırma konusunda usta bir oyuncu değilse, söylediği şeye gerçekten inanıyordu ve onun Avcı Micah olduğunu sanıyordu.

Amun’un midesi düğüm düğüm oldu, sonra hançer gibi keskinleşerek onu kesti. Demek işte buradaydı. Kızın kendi itirafıyla, düşmanı olduğunun kanıtı. Hakkındaki gerçeği öğrenmeden önce kızı öldürmesi gerekiyordu. Amun kendini gerçekten savunamayacak haldeyken, kız onunla dövüşmeyi ve ona zarar vermeyi düşünmeden önce.

Zaten onları bu odanın içine kilitlediği için, kendini etkili bir şekilde Amun’un yanında kapana kısıtıyordu. Tek yapması gereken kızı çağırmak, ellerini o güzel boynunun etrafına sarmak ve hep istediği gibi onu boğarak boynunu kırıvermekti. Amun zayıf halde olabilirdi, hareket etmek canını yakabilirdi fakat geri adım atmayacaktı. Atamazdı.

Haidee, diye düşündü. Kelime boğuktu, aklındayken bile.

“Evet?”

Bir parçası bunu yapmaması için haykırdı. Kız tatlı, güzel ve tamamen şehvetliydi.

Hatta Sır titremiş bile olabilirdi, kızın zihnine geri dönmeye ve yok etmektense oynamaya hevesliydi.

Amun’un diğer parçasıysa kızın geçmişte yaptıklarını, şu anki sloganını hatırladı. “Ölmen gerekiyorsa öl ama yanında götürebildiğin kadar Efendi götür.” Onun Micah olmadığını anladığı anda –Amun’un elleri yumruğa dönüştü, o piç kurusundan nasıl da tiksiniyordu... Avcı olmasından başka bir sebep yoktu; Haidee saldıracaktı. Amun başarısız olursa kızı durdurmanın hiçbir yolu olmayacaktı. Hızlı olmalıydı.

Kararlı bir şekilde çenesini kaldırdı. *Buraya gel.*

BEŞİNCİ BÖLÜM

Haidee harcadığı çabadan dolayı soluk soluğaydı, o ilaçlar *hâlâ* bedenini altüst ediyordu. Yatağa doğru yürüdü. Keskin cam parçasını komodinin üzerine bıraktı, diğerini de hemen Micah'm uzanabileceği bir yere, yastığının altına itti. Elinin altında bir yerine iki silah olmasının bir zararı olmazdı.

Sonra komodini karıştırdı ve daha önce yapmamış olduğunu düşününce şaşırdı. İçinde bir sürü ıvır zıvır buldu. Diş macunu, bir diş fırçası, gargara, antibiyotik merhem, bandajlar ve ıslak mendiller. Bunların hiçbiri mantıklı değildi. Yoksa Efendiler Micah'm kullanamayacağı şeyleri göstererek ona işkence mi etmek istemişti?

Tamam, onlara günlerini gösterecekti! Gargarayı ve ıslak mendilleri kullandı ve Micah'm da aynısını yapmasına yardım etti. Onu baştan ayağa temizledi, hatta en mahrem yerlerini bile ve bu, kızın kızarmasına neden oldu –selam sana, koca oğlan–, ardından elinden geldiğince nazık bir şekilde bileklerine merhem sürdü.

Micah onu izledi, sessizdi, kara gözleri istekli ancak okunaksızdı. Haidee, Micah'ın onu ya da ilişkilerini hatırlamamasından nefret etti. Hatırlanacak pek fazla bir şey olduğundan değildi, ama aylar önce bir anlaşmaya varmışlardı. Seks yapmadan önce birbirlerini tanıyacaklardı fakat birbirlerini geçmişleri hakkında tartışmadan

taniyacaktı. Ayrıca, her ne olursa olsun, başka insanlarla görüşmeyeceklerine yemin etmişlerdi.

Haidee, onun bunu neden kabul ettiğini merak ediyordu. O zamanlar, Haidee bunu kendisine saygı duyduğu ve ürkek doğasını yatıştırmayı umduğu için yaptığını düşünmüştü. Fakat zihninde onun görüntülerini görmemiş olsaydı, böyle bir anlaşmayı *kendisi* kabul etmezdi. Çünkü böyle kısıtlamalar ortaya çıkarken, bunun bir ilişki olmadığını fark etti. Bu hoşgörüyü.

Bunun değişeceğine yemin etti. Micah onun peşinden gelmiş, onu almak için dövüşmüş ve onun adına korkunç işkencelere katlanmıştı. Haidee'nin vermesi gereken her şeyi hak ediyordu. O yüzden genç kadın verecekti de.

İşini bitirdiğinde her şeyi yeniden çekmeceye koydu. “Şimdi. Eğer cam parçalarını kullanırsan ellerin kesilecek,” derken yanma uzandı, “ve zaten çok fazla kan kaybettiğin için...” Sesi azalarak yok oldu. Ona zayıflığını hatırlatmak istemedi. O ruhuna kadar bir savaşçıydı ve eğer fazla üstelerse gücünü kanıtlamayı düşünebilirdi. “Söylemek istediğim şey şu ki; sadece gerçekten gerekli olursa onları kullan. Tamam mı?”

Micah fiziksel olarak iyileşiyor olabilirdi, hatta Haidee'nin açıklayamadığı kadar şaşırtıcı bir hızla iyileşiyordu fakat bu adam için duyduğu endişe azalmadı. En kötü şekillerde işkence görmüştü ve akılla oynanmıştı. Artık farklı bir adam olacaktı. Değişimin izlerini şimdiden gösteriyordu.

Her zaman yoğun bir adam olmuştu ve geçen birkaç ayda bu yoğunluk daha da derinleşip karanlıklaşarak çevresindeki herkesi **korkutuyordu**. O daha tek kelime etmeden etrafındaki herkesin ruh hali **kararmıştı**. Haidee'ninki bile. Şimdi sadece yoğundu fakat o **karanlık solup gitmişti**. Aslında Haidee'nin ruh halini *aydınlatıyordu*.

Önceden onunla birlikte uyuma düşüncesi kendisini rahatsız etmişti. Sanki kendini... bir şeyle aldatıyormuş gibi hissetmişti. Sebebinin cızırtı olduğunu tahmin etti.

Ve belki, o cızırtıyı hissetmiş olsaydı, onunla geçmişini paylaşma konusunda rahat hissederdi. Önceden yaşamış ve ölmüş olduğunu ona hiç söylememişti. Öldükten sonra başına neler geldiğini asla anlatmamıştı. Görünüştaki yirmi bilmem kaç yaşından çok daha uzun yıllardır yaşadığını... Yüzlerce hayat yaşadığını fakat içinde kan, acı ve ölüm olmayan herhangi bir detayı hatırlayamadığını... Başına gelmiş olan iyi şeylerle *bazı* bağları olsun diye kendine dövme yaptırdığını anlatmamıştı.

Bildiğine göre, kimseye asla anlatmamıştı.

Birincisi, insanlara güvenmezdi. Asla. Micah'a bile tam anlamıyla güvenmiyordu. İkincisi, işiniz doğaüstü yetenekleri olanları öldürmeyi içerdigi için -çünkü o yetenekler iblis mikrobu bulaşmasına olanak sağlayabilir- sizin de bir doğaüstü yeteneğiniz olduğunu itiraf etmezsiniz. Ve üçüncüsü, onu ne kadar az insan tanır, öldükten sonra başka birisi olarak geri dönmesi o kadar kolay olurdu.

Yine de, bu adama bütün sırlarını itiraf edebileceğini düşünüyordu. Her zamankinden daha mesafeli olsa bile; Haidee'nin her lafına beklenmedik yanıtlar veriyordu. Bugüne kadar onu gördüğünden daha sert olsa da, çok fazla şeye katlanmıştı, acısını pek de fark etmiyor gibi görünüyordu. Şu anda daha önce hiç olmadıkları kadar bağlılardı ve Micah ona karşı çok nazik olmuştu. Daha da fazlası, onunlayken güvende hissediyordu. Ve arzulandığını.

Evet, Micah onu önceden de arzulamıştı. Fakat o arzu, azıcık tereddütle yumuşamıştı. Şimdiyse, hiçbir şey bu adamı istediği şeyi almaktan alıkoyamazdı. Eğer Haidee onu geri çevirirse, Micah'ın onun bundaki aptallığı görmesine yardım edebileceğini düşünüyordu. İyi anlamda tabii. Adamın koruma içgüdü, başka

bir şeyin hasretini çekemeyeceği kadar fazlaydı. Yanağını nasıl da hassasiyetle okşamıştı.

Haidee, onda fiziksel farklılıkların da olduğunu fark etti. Dudakları daha dolgun görünüyordu ama elbette, şiştiği için olabilirdi. Kirpikleri kesinlikle daha uzundu, şu anda gözleri öyle karaydı ki, gözbebeğini iristen ayıramazdınız. Omuzları daha genişti, karnındaki kaslar çok daha fazlaydı.

Efendilerin onu kendi kelebek dövmeleriyle damgaladığını biliyordu ama ya bundan daha fazlasını yaptılarsa? Ya bir şekilde ona bir iblis soktularsa ve işareti *o yüzden* taşıyorsa? Bu olasılığın ne kadar yüksek olduğunu fark ederken ağzı kupkuru oldu.

Avcıların lideri olan Galen, insana iblis sokmanın bir yolunu bulmuştu. Belki Efendiler de bulmuştu.

Haidee.

Düşüncelerine dokunan o boğuk sesi işitince gözlerini kırıştırdı, ardından şüphelerini zihninin gerilerine doğru gitmeye zorladı. Bir adamı bu durumdayken korkutmak akıllıca olmazdı. Ya da belki zaten biliyordu fakat ona nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Eğer bu ele geçirilme olayını öğrenirse ona sırtını döneceğinden mi korkuyordu?

Haidee, diye tekrarladı.

“Üzgünüm. Aklım dalıp gitti. İki defa.” Kayarak ona yaklaştı, kalçası onunkiyle buluşana kadar da durmadı. Micah kendini oturur pozisyona getirirken irkildi. Bu kadar yakınsa, Haidee onun bedeninin sıcaklığını hissedebiliyordu. Daha önce benzerine hiç rastlamadığı kadar sıcaktı. Başka bir farklılık daha. Daha önce hiç bu kadar sıcak olmamıştı. Aksi halde, cızırtı olsun ya da olmasın, en sonunda pes edip onunla yatardı. Kendine engel olamazdı ki *zaten*. Onun tatlı yakışından daha leziz bir şey yoktu.

Haidee, diye bağırdı tekrar.

Haidee odaklanmak için yine gözlerini kırıştırdı. İstenmeyen zihinsel yollarda yolculuk etmeye son vermeliydi. “Üzgünüm. Neye ihtiyacın var, bebeğim?”

Sana dokunmaya. Bu defa ellerini kendi başına kaldırmayı başardı ve şakaklarını avuçladı.

Daha fazla sıcaklık Haidee’yi sarmaladı, adamın ona değen teni elektrikli tel gibiydi. Haidee ürperdi ve ona doğru sokuldu, resmen mırılıyordu. Adamın gözleri şaşkınlıkla parladı; şimdi içlerinde kırmızı parıltıların oynadığı gözler. *Ah, evet,* diye düşündü, umutları tamamen bitmişti. İblis tarafından ele geçirilmişti. Micah da biliyordu. Ve Haidee’nin onu arzulamasını beklememişti.

Zavallı sevgilim. Sanki Haidee ona hiç ihanet edermiş gibi. Başına gelenler onun suçu değildi ve Haidee bu yüzden onu reddedecek değildi. Ayrıca, Haidee’nin Efendilerle savaşı asla onların iblisleri konusunda olmamıştı, yaptıklarıyla ilgiliydi.

Micah ona bir şey bulaştırmamıştı. Ailesini öldürmemişti.

Annesiyle babasının arasında kandan bir nehir. İkisi de çaresiz... ölü.

Anıdan silkelenip kurtuldu, yoksa onu ümitsizlikle dolu bir çukurun içine çekebilirdi.

“Eğer sana bir şey yaptılarsa, şeytani... bir şey, atlatmana yardım edeceğim,” dedi nazikçe. Ellerini onunkilerin üzerinde açtı. Ona dokunmak kesinlikle bir ihtiyaçtı. “Seni Galen’a ya da Stefano’ya ihbar etmeyeceğim. Sana ihanet etmeyeceğim. Ne olursa olsun. Ve eğer bir şeyler... kötü bir şeyler yapmaya başlarsan...” etrafa saldırıp ayırım gözetmeksizin öldürmek gibi, “şey, o zaman icabına kendim bakacağım.” Merhametli bir şekilde. Ve iblisi onun içinden çıkarmak için gücünün yettiği her şeyi uyguladıktan sonra bunu yapacaktı.

Kendinden tiksindi, muhtemelen bunu her yeni hayatında tekrar tekrar yapacaktı fakat masum ailelerin kendi ailesi gibi kanlı bir

kadere mahkûm olmaması için ne gerekiyorsa yapacaktı. Hatta kendini ve mutluluğunun tek kaynağını bile yok ederdi.

“Ne söylediğimi anlıyor musun?” diye sordu nazikçe.

Yine adamın gözlerinde şaşkınlık belirdi, siyah irislerine kehribar rengi, ufak noktacıklar ekleniyordu. Şükürler olsun ki, kırmızılık gitmişti. *Şeytani bir şey. Mesela?..*

Haidee’nin üzerinden bir ürperti daha geçti. Onun sesinin zihninde süzüldüğü anları sevmeye başlıyordu, bedeni gibi sıcaktı. “Bir... iblisin seni ele geçirmesi.”

Micah gerildi. *Bana her şeyi anlat. Buraya nasıl geldiğini. Amacının ne olduğunu.*

En azından gerçeği tahmin etmek için onu fırlatıp atmamıştı. Haidee’den korkuyor gibi de görünmüyordu. Güzel. “Tamam.” Adamın ellerini kendi kucağına indirip sıkıca tuttu. Micah karşı çıkmadı. “Strider adında bir Efendi tarafından taşman Yenilgi iblisi; gördüğümüz fotoğraflardan onu hatırlıyor musun bilmiyorum?”

Micah sadece gözlerini kırıştırdı.

Haidee devam etti. “Roma’daydı. Görünmezlik Pelerini elindeydi. Onun yerini saptayıp peşine düştük. Beni yakalamayı başardı.” Sesinden acılık akıyordu. Nasıl kolay bir hedef olmuştu. “Sanırım beni öldürmeye niyetliydi ama bilmediğim bir sebepten fikrini değiştirdi. Hatta birkaç kez onu bana bakarken yakaladım... bilirsin, sanki beni istiyormuş gibi, ama bu doğru olamaz. Benden iğreniyor. Her neyse, beni buraya getirdi. Senin yanındaki odaya koydu. Senin seslendiğini duydum ve sana ulaşmak için resmen tırnaklarımla duvarı açtım.”

Micah cevap vermedi ama ifadesi gergindi.

Onun ne kadar zamandır burada olduğunu merak ederken, içi suçlulukla yandı. Strider’la daha güçlü bir şekilde dövüşmeliydi. Onlar Micah’ı dövmeden kaçıp onu bulmalıydı. Şimdi onun yüzünden ıstırap çekiyordu.

Onun için bunu asla telafi edemeyebilirdi ama Tanrı şahit ki denemek istiyordu. "Micah?" Bakışlarını onun güzel, zarar görmüş yüzünden ayırmadan kayarak ona daha da yaklaştı. Birleşmiş ellerini adamın beline koyduktan sonra öne doğru eğildi... hâlâ yakındı... ve yavaşça, nazikçe dudaklarını onunkilere bastırdı. "Burada olduğun için çok üzgünüm. Sana yaptıkları şeyler için çok üzgünüm."

Micah önce hiç tepki vermedi. Ne sözlerine ne de öpücüğüne. Hâlâ yanıt vermemişti. Acıdan irkilmemiş ya da temaslarını derinleştirmesi için onu cesaretlendirmemişti de. Sonra kasıldı, parmakları Haidee'ninkileri sıkıyordu. Ardından sanki onun kokusuna doyamıyormuş gibi derin bir nefes aldı. Sonra başını eğdi ve ağzını açtı. Haidee'yi sadece karşılamıyor, aynı zamanda cesaretlendiriyordu.

Haidee inleyerek dilini onun dudaklarının arasına kaydırды, dişlerini geçti ve kendisini delip geçen ani uyarılmayla sıçradı. Gargaradan dolayı adamın tadı naneliydi fakat karanlık bir uyuşturucuyla tatlandırılmıştı; ayartıyor, baştan çıkarıyor... bir yanıt talep ediyordu. Haidee'nin reddedemeyeceği bir yanıtı. Soluk alıp verişleri sığlaşıyordu, meme uçları sertleşti ve bedenindeki her hücre en tatlı ateşle için için yanıyordu.

Haidee, *daha çok*, diye düşündü.

Adamın dili onunkiyle buluştu, dönüyor ve dolanıyor, dans ediyor ve dalaşıyordu, sıcaklık yayılıyor, gittikçe yoğunlaşıyordu. Ardından Micah da inleyerek kendini tamamen ona bastırıyor, sanki ağızları seks yapıyormuş gibi diliyle darbeler indiriyordu.

Haidee onu daha önce birkaç defa öpmüştü ve her deneyimle birlikte hayal kırıklığına uğramıştı. Bu defa, hayal kırıklığı taşları yoktu. Paramparça eden heyecan, ihtiraslı tehlike ve tepeden tırnağa lütuf vardı. Parmakları kendi başlarına buyruk hareket ederek yukarı doğru çıktı, onun saçlarına karıştı. Yumuşak, ipeksi saçlarının tutamları bebek saçı gibiydi.

Bu defa Micah, *daha fazla*, dedi. O iki kelime kafasının içinde bir hırlama gibiydi.

"Ah, evet." Daha fazla. Bunum sona ermesini hiç istemiyordu. Kötü hatıralarla dolu bir zihni vardı, yine de bu adamın egzotik aromasını yutarken, onun tarafından uzaklaştırılmıştı. Geçmiş unutulmuş, yaşadığı an bir heyecan ve gelecek ise beklentiyle bakılacak bir şeydi. *Öyle iyi ki*. "Canımı yakmak istemiyorum. Seni incitmemeye izin verme."

Canımı yakacak tek şey durman olur. Öpücük Micah'da adrenalin patlamasına falan sebep olmuş olmalıydı çünkü Haidee'yi kaldırıp kucığına oturtmaya yetecek kadar gücü vardı.

Ereksiyonunu kendi muhtaç merkezine doğru bastırdı, sert ve kalındı. Haidee'nin nefesi kesildi. İyi mi demişti? Artık bu yeterli bir kelime değildi. Lanet olası yer *hareket ediyordu*. Kendine engel olamayarak ona sürtündü, ona doğru gidip geri çekiliyordu. Haidee ne zaman ona çarpsa, ne zaman bir araya gelseler ihtiyaçla bir inleme koyuveriyordu. Sinir uçları şu cızırdama olayını yaptı, haz sıcak dalgalarla üzerine doğru akın ediyordu.

Daha fazla.

"Lütfen." Sesi muhtaç iniltiden biraz daha fazlasıydı.

Micah'm ellerinden biri belinden aşağı kayıp pantolonunun içine girerek kıçım avuçladı. Ten tene, akkor aleviyle yakan bir sahiplenmeydi. Diğer eli omurgasından yukarı doğru çıkıp ensesine dolandı. Bir sonraki anda onu çevirdi, Haidee'yi resmen yatağın üzerine atmış ve üzerine çökmüştü, ağırlığıyla onu eziyordu.

Öpücükler bir an bile duraksamadı. Adamın dili tekrar tekrar onunkinin üzerinde geziyor, Haidee'yi ihtiyaç duyduğu coşkuyla besliyor olsa da, aynı zamanda sızı duymasına neden oluyordu. Micah'm kalçaları yavaşça onun haz merkezine doğru sürtünmeye başladığında engel olamadı, kalçasındaki eli onu yukarı doğru kaldırarak kendisiyle buluşmaya zorluyordu, aletinin üzerinde yukarı

aşağı kayıyordu. Sürtünme yakıyordu, hem de öyle tatlı bir şekilde yakıyordu ki. Hiç böyle bir şey tecrübe etmemişti.

Bunu yapmamalıyız.

Haidee'nin, etrafındakileri ve tehlikeyi umursaması için artık çok geçti. "Sana ihtiyacım var."

Evet.

Micah'ın devam etmek için bu kadar kolay ikna edildiğine gülerdi ama şu anda sadece tek bir şeyi önemsiyordu. Doruğa ulaşmayı. Tırnakları adamın sırtını yoluyordu, muhtemelen kanatıyordu da. Tepkisini dizginlemeye, patlayıp çılgına dönerek onu daha fazla yaralamadan önce sakinleşmeye çalıştı ama yapamadı. Hissettiği sızı... onu tüketiyor, yönlendiriyor, zihnini bulandırıyordu.

"İhtiyacım var..." Haidee bacaklarını onun beline dolayıp ayak bileklerini birbirine geçirdi. Micah kızın göğsünü avuçlayıp meme ucunu parmaklarının arasında kıvırdı. Tişörtü ve sutyenine rağmen, adamdan gelen sıcaklığı hissedebiliyordu. Barut gibiydi. "Benim ihtiyacım..."

Bana. Senin bana ihtiyacın var.

Amun kayboldu.

Haidee'nin boynunu ikiye bölmeye hazırlanarak ellerini etrafına dolamıştı. Sonra kız ona bakmak için o gümüşü gözleri kaldırmıştı, kirpikleri uzundu ve çırpınıyordu, dudakları yumuşak ve sarkıktı, saçlarının pembe tutamları alnına düşüyordu. Kız onu kurtarmaktan bahsediyordu... sonra ifadesini karanlık bir duygu esir aldı. Amun'un okuyamadığı ama nefret ettiği bir ifadeydi.

Kız ona doğru eğilirken bir şekilde Amun'un hiç olmadığı kadar masumdu ve sanki Amun'un acı çekmesi onun hatasıymış gibi ondan özür dilemişti. Amun, vücudunun yaralarını unutmuştu. Her şeyi unutmuştu. Kendisinininkine dayanan dudakları kabul etmek dışında, her şeye karşı çaresizdi. Sonra onun kokusunu

içine çekmişti ve artık kabul etmek bir seçenek değildi. Ona sahip olması gerekiyordu. Elinde tutmalıydı. Her şeyini almalıydı. Her şeyi *vermeliydi*.

Amun arzuları anlamamıştı, hâlâ anlamıyordu fakat kendinde umursayacak gücü bulamadı. Dilleri birbirine dolandığı anda, bedeni bir kasırgaya dönüşmüş ve bu kadın da onun tek çapası olmuştu.

Şimdi, içindeki bütün iblisler –çok fazla ses, çok fazla düşünce ve dürtü– çılgınca sallanıyor, zihninin gerisinde kalamıyorlardı. Kızdan hoşlanmadıkları için ondan saklanmaya çalışmışlardı fakat şimdi ondan uzak durmak için çırpınıyorlardı. Amun onların sıkıntılarını, korkularını hissetti fakat onlar da tıpkı kendisi gibi kızın davetine çekiliyorlardı. Direndiler.

Amun direnmemişti. Öylece pes edivermişti.

Şimdi iblislere ket vurmak için mücadele ediyor, Haidee kollarının arasında kıvranırken onları yerlerinde tutuyordu. Kızın derisinin serinliği avuçlarını huylandırıyordu. Kısa süre içerisinde, Amun iblislerle mücadele etmeyi hatırlamakta bile sorun yaşadı. Haidee, kollarının arasında saf hazdı. O da kendi çapında bir iblisti, Amun'u tüketiyor, yönlendiriyordu.

Tam o sırada, kızın Avcı olmasını umursamadığını fark etti. Arkadaşlarına zarar verme niyetinde olmasını umursamadı. En iyi arkadaşına zarar *vermiş* olmasını umursamadı. Şu anda yaptığı... gerekliydi. Kızın tadı sadece cennette bulunan Hayat Suyu gibiydi. Saf, taze, zindeleştiren. Ve Haidee, artık Amun'a karşı nazik olma konusunda endişelenmeden onun dudaklarını ısırduğunda, tıpkı Amun gibi umursamayacak kadar tutkudan gözü döndüğünde, Amun'un düşünceleri raydan çıktı ve ilk amacının yerini başka bir şey aldı: Ona sahip olmak. Tamamen, baştan sona.

Amun parmaklarını onun kalçasından ayırdı ve elini ön tarafına doğru kaydırdı. Külot. Pamuklu. Islak. *Güzel*.

Sonra, *benim*, diye düşündü ve hâlâ sonuçlarını umursamıyordu. Daha sonra umursayabilirdi. Belki yarın. Şu anda, buradayken, Haidee onundu. En dişi kısmını hissetmek için umutsuzluğa kapılarak külotunu kenara itti. Nemliden de öteydi. Kaygandı, hazırdı. Tanrılar, bu kadın onu nasıl da istiyordu...

Amun'un boğazının derinliklerinden bir inilti yükselip yankılandı. Bir an için kasıldı, bu kadar ufacık bir ses çıkarınca bile peşinden ne gelecek diye korkuyordu fakat ağzı Haidee'ye ve onun darbeler yapan diline odaklanmış bir halde kaldı, kelime falan çıkmadı.

Rahatlayarak parmaklarını kadınlığının katlarından geçirip haz merkezini buldu ve avucunun alt kısmıyla bastırdı. Haidee kalçasını yataktan yukarı kaldırırken inledi, tırnakları sırtını yoluyordu.

Bu iyi. Hoşuna gidiyor. Aklından geçenler soru olmalıydı fakat gerçeğin dışavurumu gibi çıkmışlardı.

"Evet, lütfen. Daha fazla."

Bu kızın yalvarışını duymak bile başlı başına bir doruğa ulaşma sebebiydi. *Ne istiyorsun? Neye ihtiyacın var?* Başka nelerden hoşlanıyordu?

"Sen. Sadece sen." Haidee'nin gözleri kapalıydı, Amun'un tadını bulmak için dilini dudaklarının üzerinde gezdiriyordu. Ah, evet. O da en az Amun kadar kaybolmuştu.

Hiç bu şekilde oldu mu? Aramızdakiler? Amun bunu sorduğu anda kasıldı. Bilmek istemedi. İstemedi...

"Tanrım, hayır. Önceden berbattık."

Amun onayını göstermek için onu bir öpücükle daha doyurdu ve bu kendisini şaşırttı. Amun Strider gibi değildi, uç noktalarda sahipleniciliği yoktu. *Herhangi bir şeyi* paylaşmaya hiç aldırmazdı. Daha önceleri bir kadına karşı asla mağara adamı gibi davranmamıştı. Birini kendisi için sahiplenmemişti. Aslında, yüzlerce yıldır bir âşığı olmamıştı. Sürekli ne düşündüklerini, onun hakkındaki

gerçek fikirlerini, ondan gerçekte ne istediklerini bilmek... Çok hızlı tükenmişti. O yüzden Avcılarla süren savaşlarına odaklanmış ve iyi olduğu işi yapmıştı: öldürmeyi. Fakat Haidee...

Amun, onun için en iyisi olmak istedi. Onun için tek olmak istedi. Eski "Micah'ın" daha iyi olduğunu düşünmesini istemedi. Onun Amun'dan başka bir adamı düşünmesini istemedi.

"Sen... bu... harika."

Seni çok mutlu edeceğimi söyledin.

Amun boynundan aşağı doğru devam etti, dişliyor, yalıyor, emiyordu. Ta ki meme ucuna ulaşana kadar. Hassasiyeti onu terk etti. Tişörtünün kumaşının üzerinden ısırды, ufak tomurcuğu ağzının kor gibi sıcaklığına çekiyordu ve hatta parmaklarından birini kadınlığının *en* derinlerine itti.

Haidee havayı yırtarak bir kez daha çığlık attı. Amun'un bedenindeki her kas gerilerek hissin tadını çıkardı. Lanet olsun, ama Haidee onu sıkıca kavıyordu. Amun'un aletinin üzerindeki delikten tohumları sızdı; bu kız için, bunun için, daha fazlası için açtı, çok açtı. İkinci parmağı da ekleyip içeri ve dışarı hareket ettirdi, içeri ve dışarı. Haidee kıvrandı, daha fazlası için yalvardı.

İblisler çıldırmış gibi homurdanarak Amun'un yaratmış olduğu bağlara tutundular, Haidee onun saçını çekerken iblisler umutsuzca Amun'un içinde kalmaya çalışıyorlardı; sanki Haidee onları çekiyormuş gibi davranıyorlardı. Ve yine de, her ne kadar tedirgin olsalar da, Amun'un zihnini ele geçiremediler.

Haidee'nin başı sağa sola savruldu. "Çok yakın... sadece biraz daha... ve ben yapacağım... mecburum... ihtiyacım var... Lütfen!"

Amun, canavarların ona yanaşmasına izin veremezdi. Zaten ona yaklaşmak istedikleri de yoktu, hâlâ mücadele ediyorlardı. Amun bunu durdurmalıydı, bu deliliğe son vermeliydi fakat kızı tatmaya mecburdu. Onu tatmaya *ihtiyacı vardı*. Eğer yapmazsa hayatı yaşanmaya değer olmazdı.

Haidee soluk soluğaydı, Amun aşağılara doğru inerken genç kızın derisinin üzerinde kristalleşen ufak buz tanecikleri vardı. Amun'un zar zor fark ettiği bir gariplikti. Terleyince buz mu çıkarıyordu? Tişörtü sutyeninin -pamuklu, beyaz, şirin- orta kısmına kadar sıyrılmıştı, karnının dümdüz yüzeyi ve göbeğinin çukuru meydandaydı. Muhteşem. Bu kadından daha muhteşem bir şey var mıydı?

Amun göbeğini yalarken, ağzı için yol açmak adına kızın külotunun ağnı yırttı. Haidee'nin karnı ürperdi. Dizlerini Amun'un yan taraflarına bastırarak sıktı. Eğer Amun insan olsaydı, Haidee kemiklerini kırardı.

Amun öperek fermuara kadar indi. Engel. Engele izin vermezdi. Bir kez daha yırttı ve pantolonunu da tıpkı külotu gibi açıverdi. Sonra başım eğip ona baktı. Sarı, kıvrıkcık tüylerden küçük bir üçgen vardı, geri kalanı pembe ve parlaktı. Onundu. Hazırdı.

Yalaaaa. Lanet olsun, diye düşündü yine. *Hiçbir şeyin* tadı bu kadar iyi değildi.

Kızdan başka bir çığlık daha kaçtı, bu defaki boğuk ve kesikti. Haidee onu bırakıp kendi arkasına uzandı ve yatağın başını kavradı, sırtı kavis şeklini aldı. Şaşırtıcı bir şekilde iblisler sakindi fakat sadece birazcık, üzerlerindeki çekiş biraz hafiflemişti, gidip yeniden saklanmaları için onlara izin veriyordu.

Kapı kolu takırdadı.

Amun birilerinin davetsizce gelebileceğinin belli belirsiz farkındaydı ama kaygısızdı. *Yalaaa*. Cennet ve cehennem cazibeyle sarmalanmıştı, onu doğrudan düşüşüne götürüyordu. Onu bağımlı yapıyordu. Onu tüketiyordu. *Ona* sahip oluyordu.

Kapı kolu bir kez daha takırdadı.

Bu defa, aklında mantıklı bir düşünce zerresi belirdi. Birisi onun yatak odasına girmeye çalışıyordu. Dost muydu? Düşman

mı? Umurunda değildi. Kızın tadına bakmayı bitirmesini beklemek zorundaydı.

Davetsiz misafir bunun bedelini ödeyecekti. Acı çekerek.

Haidee onun gittikçe büyüyen kaygısını sezmiş olmalıydı çünkü gözlerini açtı ve “Sen nedin...” dedi. Ağzı açılıverdi ve korkuyla solurken kapandı. “Gözlerin. Tamamen kırmızılar. Parlıyorlar.”

Haidee o tek kelimeyi söylemedi: *iblis*. Onun adının ne olduğunu düşünüyor olursa olsun, ele geçirilmiş olduğunu biliyordu ve onu Avcılara karşı koruyacağını iddia etmişti. Fakat bu görüntüyle Haidee ilk kez teyit etmiş oluyordu.

Onu yatıştıracak vakit yoktu. *Birisi geliyor*. Amun şifoniyerden cam parçasını kaptı ve döndü. Haidee doğrulup sıçradı, yastığının altındaki cam çoktan elindeydi. Başka bir takırtı sesi daha gelirken, Haidee mahvolmuş kıyafetini düzeltmeye çalıştı.

Bir saniye sonra, kapının diğer yanındaki kişi olayları bir sonraki seviyeye çıkarmaya karar verdi. Kapı vahşice tekmelendiğinde ahşap menteşelerinden ayrıldı, kapının önündeki tuvalet masası odanın ortasına kadar kaydı.

Kaşları çatık olan Strider iki elinde bıçaklarla odaya daldı. Amun’un içindeki bütün iblisler ani bir çılgınlıkla dans etmeye başladı, Haidee unutulmuştu, yeniden yüzeye koşuyorlardı. İşkence et... cezalandır... acı çektir... kan dök... ıstırap yaşat. İhtiyacın var.

Başka bir şey Amun’a çarptı. İblislerle hiç alakası olmayan bir şeydi fakat uzun zaman önce gömülmüş bir içgüdüyle ilgiliydi. Koruma. Kızı koruyacak, ona muhafazlık edecekti. Kızın tadı hâlâ ağzındaydı ve daha fazlasına ihtiyacı vardı. Hâlâ daha fazlasını almak zorundaydı. Eğer kız zarar görürse daha fazlasını alamazdı.

Yanlıştı, bu düşünce yanlıştı, ama bunu kovamadı. İçgüdüğü emrediyordu; ihtiyacı vardı. Zihinsel olarak savaşçıya, *Git!* diye çılgılık attı fakat Strider onu duymadı. Ya da umursamadı.

Strider, Amun ile Haidee'yi vücutlarının alt kısımları hâlâ birleşik bir haldeyken yatakta görünce, gözlerini kırıştırdı. Hatta ağzı açık kaldı. Hatta Amun yanılmıyorsa, ifadesinde ufak bir hiddet belirtisi vardı.

Amun dostuna kaşlarını çatarak, *Koruyacağım*, diye düşündü. Ne olursa olsun.

Strider, Haidee'ye doğru, "Seni sürtük," diye hırladı. "Ona ne halt ettin böyle?"

ALTINCI BÖLÜM

Haidee titrek bacaklarının üzerine sıçradı, aldığı soluklar ağzına parça parça girip çıkıyordu. Tam da öngördüğü gibi, tuttuğu cam parçası şimdiden derisini kesmişti ve yere kan damlatıyordu. Acıyı ya da kan kaybım fark etmiyordu bile.

Micah'ı desteklemek için orada olmadığı için, Micah yatağa yüzüstü düştü ve homurdandı fakat Haidee ona dikkatini vermedi. Veremezdi de. Eğer Micah'ı bu kaleden canlı olarak çıkarmak istiyorsa yapamazdı işte.

Lanet olsun! Bu hesaplaşma daha kötü bir zamanda olamazdı. Hâlâ damarlarına arzu pompalanıyordu, ağır ve yoğun, tepkilerini köreltiyor ve uzuvlarını taş bağlanmış gibi ağır hissettiriyordu. Göğsü oyulmuş gibiydi ve kasları sızlıyordu. Belki bunlarla başa çıkabilirdi fakat sanki yatıştırıcı, uyarıcı ve afrodizyaklardan oluşan bir düzine farklı hapi yutmuş gibi zihni puslanmıştı.

Bunun için sadece Micah'ı suçlayabilirdi. Adamın öpücükleri onun ruhuna yapılmış bir suni teneffüs gibiydi. Onu hayata döndürmüştü. Dağıtmıştı. Her şeyi ve herkesi unutturmuştu. Sağduyusu onu terk etmişti. Hayatta kalma içgüdüğü de öyle. Daha önce *asla* hayatta kalma içgüdüünü görmezden gelmemişti. Düşünebildiği tek şey Micah'tı. Onun dokunuşu, tadıydı. Bacaklarının arasını yalayan dili. Tanrı aşkına, sadece o çarpıcı okşayışı düşünmekle

bile bin parçaya ayrılabilirdi. Micah saniyeler içinde onu hayvani bir evreye indirmişti, hissettikleri dışında hiçbir şeyin öneminin olmadığı bir yerdi.

Şimdi hiç sırası değil, hatırladın mı? Kapı açıktı, doğrudan koridoru gözler önüne seriyordu. Ya o ya da Micah kaçabilirdi ama ikisi birden olmazdı. İkisinden biri iblisle başa çıkmak zorundaydı.

Haidee, Micah'tan yapmasını istediği şeyi onun da anlamasını umuyordu.

Haidee, Efendi'den duygusal bir cevap almak için sataşarak, "Buraya tek başına gelmen akıllıca değildi," dedi. Birlikte geçirdikleri süre boyunca bu iblis hakkında ne mi öğrenmişti? Onu öfkelen-dirmek hep çok basitti ve o öfke kolayca dikkatini dağıtıyordu. "Ölmeye hazır mısınız?"

İlk defa, adam tepki vermedi. Gözlerini ondan Micah'a, Micah'tan yine ona çevirdi. Hiddet, endişe ve şüphe karışımı yayıyordu.

Micah kıpırdamadı.

Micah niye hareket etmiyordu? Lanet olsun. Eğer harekete geçmezse Haidee saldıracaktı. Yenilgi onunla dövüşmek zorunda kalacaktı. Micah kendi başına savaşılamayacak kadar zayıftı.

Haidee, Yenilgi'ye meydan okumak için ağızım açsa da, hemen kapayıverdi. Yolculukları boyunca ona birkaç defa meydan okumuştı. *Eğer gitmeme izin verirsen beni yakalayamayacağına bahse girerim.* Gitmesine izin vermişti. Ve onu yakaladığında hayallerin ötesinde öfkeliydi. *Ben seni bıçaklarken öylece duramayacağına bahse girerim.* Haidee'nin bıçaklamasına izin vermişti. Ve Haidee'nin umduğu gibi kan kaybından kendinden geçmek yerine, iyiliğinin karşılığını vermişti. Kendisi iyileşirken Haidee'nin kaçmasını önlemek için onu baldırından bıçaklamıştı.

Yenilgi, sonrasında yarasına dikiş atarak onu şaşırtmıştı. Yine de... Her meydan okumayı kazanmak konusundaki kararlılığı ona güç veriyordu, normalden çok daha fazla ve şu anda zaten olduğun-

dan daha güçlü olmasına izin veremezdi. Haidee kafasındaki sisle savaşıırken olmazdı. O yüzden, birbirlerine bakarak duruyorlardı, ikisi de başlayacak olan dövüşle –bir dövüş olacaktı– nasıl başa çıkacaklarını değerlendiriyordu. Haidee başka bir meydan okumaya sebep olmama konusunda çok dikkatliydi. Dövüşü *kaybetmek* için bile meydan okumazdı.

O hatayı bir defa yapmıştı.

Bir kıza karşı yumruk dövüşünü kaybedemeyeceğine bahse girerim.

Haidee'nin onu yumruklamasına izin vermiş ve karşılık vermemişti. Yenilgi'nin düşüncesine göre, bir kıza karşı yumruk kavgasını kaybetmişti. Adam nefes almak için çabalarken Haidee kaçmıştı –ee, herhalde soluk borusuna vurmuştu– ve adam onu takip etmek zorunda kalmıştı. En sonunda onu bulduğundaysa bir Şükran Günü hindisi gibi bağlayıp ağzını tıkamış ve sürüklemeye başlamıştı.

Eğer ağız bağının arkasından konuşmaya çalışmış olsaydı, adam gırtlığını sökerdi. Sorgusuz sualsiz.

Yenilgi karanlık, ölümcül bir tonla, “Ona ne halt ettin?” diye tekrarlardı.

“Ben mi ona ne yaptım?” Haidee saldırı pozisyonunu aldı, bacakları ayırık, dizleri hafifçe bükülmüş ve sıçramaya hazır. Artık bir parçası olan soğuk ondan dışarı taşıyor, derisini parlatıyordu. Verdiği her solukla birlikte yüzünün önünde sisten bir bulut yaratıyordu. Tüm bu süre boyunca, Micah'ın sıcaklığının kaybının yasını tuttu.

Haidee, niçin böyle donduğunu hâlâ bilmiyordu. Nasıl olduğunu hâlâ bilmiyordu. Bildiği tek şey, bu yeteneğin duygularına göre ortaya çıktığıydı. Bazen onu güçlendiriyor, bazen zayıflatıyordu. Bugün, güçlendiğini hissetti.

“Ben mi?” diye devam etti Haidee. “Asıl siz ona ne yaptınız?”

“Eğer ona zarar verdiysen...” Adamın koyu mavi gözünün altındaki bir kas seğirdi ve en sonunda Yenilgi harekete geçti. Eğer Haidee onu incittiye mi? Ne şaka ama! “Bu eğlenceli olacak. Seni denemek için *can atıyordum*.” Adam bir adım attı, sonra iki, Haidee onunla ortada buluşmaya kararlı bir halde ileri atıldı.

Hayır!

Micah ani bir bulanıklık halinde yataktan fırladı ve onun yanından geçti, iblis taşıyan savaşçıya girişti ve iki adam da yere kapaklandı. Kısa süre içinde homurtular ve inlemeler yankılandı. Ardından birbirine çarpan kollar ve korkunç tekmeler geldi. Yuvalandılar, boğuşular, birbirlerine gaddarca saldırdılar.

Micah'ın bu kadar pis dövüştüğünü hiç görmemişti. Doğrudan gözlere, boğaza ve kasiğe dalıyor, ısırp eti yarıyor, yumrukları ardı ardına indiriyordu. Gerçi Yenilgi, sadece Haidee'nin erkeğinin darbelerini savuşturdu. Asla zarar vermeye çalışmıyordu. Neden? Haidee'nin daha önce hiç görmediği bir şey daha oldu: Karanlığın Efendileri'nden biri kendini geri çekiyordu. Ve bu kişi, Yenilgi'ydi... Bir şeyler yanlıştı. Öyle olmalıydı.

Haidee uyumuş bir halde orada durarak kan banyosunu izledi, midesi bulanıyordu ve ne yapacağından emin değildi. *Görünüşe göre, Micah o kadar da zayıf değil*. Onun gibi, Haidee de odadan kaçmadı. Tanrı yardımcısı olsun, onsuz gitmeyecekti.

Ne yapmalıydı? Eğer kendini karmaşanın içine atarsa, Efendi yerine Micah'ı kesebilirdi. Çok hızlı hareket ediyorlardı... kıvrılıyor ve dönüyor, ayrılıyor, yeniden bir araya geliyorlardı. Ve Haidee yanlışlıkla Micah'a ölüm getirecek olursa...

Lanet olsun. Ne halt yemesi gerekiyordu? Cevaba yaklaşılamayarak tekrar merak etti.

“Ne halt oluyor böyle?” Yenilgi yumrukların arasında bağırdı. “Kes şunu. Amun, durman lazım.”

Amun mu?

Haidee bu ismi daha önce duymuştu, Efendilerden birine ait olduğunu biliyordu fakat isme uygun bir yüz anımsayamadı. Düşmanlarının hepsinin isimlerini ve yüzlerini hafızasına kazıdığı için, bu sadece tek bir anlama gelebilirdi.

Yıllar boyunca Avcıların asla fotoğraflayamadığı ya da hatta kara kalemni bile çizemediği bir ölümsüz savaşçı vardı. Denediklerinden değildi. Fotoğraf çekiyorlardı fakat o fotoğraflar asla doğru düzgün çıkmıyordu, her zaman bulanıklardı. Ve yüzü olduğunu düşündükleri şeyi çizdiklerinde, daha sonra kâğıda karalamadan başka bir şey yapmadıklarını fark ediyorlardı.

Amun, insanların onun yanından uzaklaştıkları anda hakkındaki her şeyi unuttukları Efendi'ydi. Avcıların hakkında en az şey bildikleri ölümsüzdü. Belki de sebebi Amun'un Sır iblisi tarafından ele geçirilmiş olmasıydı.

Bütün Avcılar onun hakkında gerçekten ne biliyordu? Siyah saçları ve siyah gözleri vardı, uzundu ve kaslıydı. Bu kadarcık bilgi de *yüzyıllar* süren gözlemlerle elde edilmişti.

Bu Amun dedikleri ölmüştü de iblisi Micah'a mı verilmişti? Micah artık Sır iblisini içinde mi taşıyordu? Efendilerin Micah'ı seçme nedeni bu muydu? Ve Micah'ın içinde iblis vardı. Haidee'nin artık bundan hiç şüphesi yoktu. O kırmızı gözler... tepeden ona bakarken... aç... can atan... azgın... Haidee ürperdi, ardından kaşlarını çatı.

Bu, çoktan dağ gibi olan bir yığma eklenecek bir başka günahtı. Efendilerden nefret etmek için başka bir suç daha.

Fiziksel özellikleri açısından dostları Amun'u anımsatan birini mi istemişlerdi? Büyük ihtimalle. İğrenç iblislerinden birini yerleştirmek için bir Avcı'yı kullanmaktan kim bilir nasıl keyif almışlardı.

Bu konuda da düşünme. Kendini oyuna ver, kızım.

Haidee başını iki yana sallayarak aklını temizledi, şükürler olsun ki zihnindeki sis azalıyordu. Artık iki adam da ayağa kalkmıştı, yumruklaşıyor ve geri geri gidip duvarlara çarparak toz ve alçının havada uçmasına sebep oluyor, ardından yeniden bir araya gelerek birbirlerini mobilyalara fırlatıyorlardı. Hareketleri bulanıklıktan ibaretti, sanki balta girmemiş bir ormandaki tek bir yiyecek için dövüşen vahşi hayvanlara benziyorlardı. Ahşap parçaları yere saçıldı, hatta bazıları küçük kandan göletlerde yüzüyordu.

Annesiyle babasının arasında kandan bir nehir. İkisi de çaresiz... ölü.

Yine anısından kurtulmak için başını iki yana sallamak zorunda kaldı.

Yenilgi, “Amun,” diye tısladı. “Tanrılar aşkına! Ben senin kahrolası dostunum. Ne halt ediyorsun böyle?”

Sonraki saniyede Micah’m düşünceleri ona çarptı. *Öldürmeliyim. Korumalıyım.*

Sözleri cansızdı, önceden söylediklerinden biraz daha alçak sesliydi ve Haidee onun zayıfladığını anladı. Yaraları açılıyor, sızan kan bütün odaya damlıyordu.

İblis o öfkeden kuduran tonuyla, “O kız bir Avcı,” diye devam etti, “ve benim tutsağım.”

Haidee’nin zihninde *Benim!* diye bir kelime patladı. *Senin değil. Asla senin değil. Benim korumamda.*

Yenilgi onu duyabilir miydi? Muhtemelen hayır. Aksi halde, yatak odasından dışarı geriler ve hayatını kurtarmak için kaçardı. Micah’m ses tonu dikenli tellerle doluydu, uçları zehirle kaplıydı.

Fakat sonra, Micah’ın düşünceleri yön değiştirdi. *Buna son vermem lazım. Bunu niçin yapıyorum? Bu adamı seviyorum.* Kafa karışıklığı, yanlışlık, ama yeniden o düşünceler yön değiştirdi. *Öldürmeliyim. Korumalıyım.*

Micah boğazının gerilerinden hırladı, ses Haidee'nin zihninde gürlerken, Micah Yenilgi'yi parça pinçik olmuş tuvalet masasının üzerine yapıştırdı. Daha fazla ahşap parçası sıçradı. Yenilgi'nin gözlerinde kızılıklar belirdi, yüz hatlarına kemik ve pullardan oluşan budaklı bir maske çöküyordu.

Haidee korkuyla, onun dönüştüğünü düşündü. Ölümsüzden iblise.

Artık, "Kazan," diye hırıliyordu ve onun sesiyle birleşen başka bir ses vardı. Gırtlaktan gelen, kaba bir sesti. Kararlıydı.

Siktir. Bu kararlılığı biliyordu. Artık yumruklarını geri çekmeyecek ya da Micah'inkilerin yönünü değiştirmeyecekti. Artık kazanmak için dövülecekti.

Aralarındaki mesafeyi kapadı ve etli lobutlarını tak tak indiriyordu, öldürme amacı olan bir kaya matkabi gibiydi. Bir defa bile ıskalamadı. Micah daha da zayıfladı, ayakta sendeliyordu ve gözü şişerek kapanmaya başlamıştı. Başını bir sağa, bir sola çevirdi. Yenilgi'nin yumruklarına göre yön değiştiriyordu.

Micah'ın bu kadar uzun süre dayanmış olması hayrete düşüren cinstendi, kararlılığının kanıtıydı fakat daha fazla dayanamayacaktı. Yapamazdı. Yenilgi bu şekilde darbeler indirirken ve Micah'm be-deni de zaten tahrip edilmiş durumdayken, olmazdı işte.

Haidee, Micah'ı incitme riskini almaya karar verdi. Başka bir yolu yoktu. Bu da kendini Micah'ın önüne atması gerektiği ve vurmadan önce büyük ihtimalle birkaç yumruk yiyeceği anlamına geliyordu. Bunda bir sıkıntı yoktu.

Micah artık lekelenmiş olsa da, o öleceğine kendisinin ölmesi daha iyiydi. Micah lekeliydi, evet, ama kötü değildi. O öpücük... hayır, kötü değildi. Ve Haidee bugün öldürülürse, geri dönerdi ve onu hatırlardı. Öpücüğü değil, o öpücük fazla iyiydi, bütün güzel anıları her zaman silinirdi, geriye sadece bu dövüş kalacaktı. Kanı,

korkuyu... çaresizliği hatırlayacaktı. Fakat Micah ölürse, sonsuza kadar gitmiş olurdu.

Haidee sıçramaya hazırlanarak kasıldı, kusursuz anı bekliyordu. Aniden aklına bir fikir geldi ve tereddüt etti. Eğer Micah hedefini ona çevirirse ya da hatta ona yanlışlıkla bile vursa... Ah, Tanrı aşkına. Eğer Haidee ölürse, uyandığında Micah'ın bunu neden yaptığını anımsamazdı, sadece yaptığını hatırlardı; tıpkı geri dönüp diğerlerini öldürmeyi planladığı gibi, onu öldürmek için de geri dönerdi. Eğer Micah bundan sağ kurtulursa düşman olurlardı.

Yenilgi, Micah'ın böğrüne özellikle vahşi bir yumruk indirerek onun tıslamasına sebep oldu.

Haidee hemen o anda, riske degeceğine karar verdi. Micah sendeliyor... düşüyordu...

En sonunda Haidee ileri atılıp kolunu Micah'ın beline doladı ve bütün gücüyle onu fırlattı. *Üzgünüm, bebeğim.* Micah dizlerinin üzerinde sendelerken -olaydan uzakta- Haidee ivmesini kullanarak döndü ve eğildi, sağ yumruğunu Yenilgi'nin kasiğine savurdu. Tam isabet. Adam iki büklüm oldu, kanlı dudaklarından oksijen fışkırırverdi. Haidee cam parçasını tuttuğu diğer elini kullanarak adamın karnını yarırverdi. *Merhamet yok.*

Doğrulurken çenesine sert bir yumruk indirdi. Adamın başı geriye doğru sarsıldı ve homurdandı, ağzından kan ve diş fırlıyordu. Haidee camla adamın boğazını hedef aldı fakat adam eğildiği için sadece omzunu yarmayı başardı.

Adamın kısık gözleri onu buldu. Tam o sırada Yenilgi ona vurabilirdi. Ama yapmadı.

Aniden sert eller Haidee'yi belinden kavradı ve fırlattı. Havada uçup kendini durdurmak için bir şey ararken, az önce ne halt olduğunu merak ediyordu. Uydurma silahı elinden fırladı, sonra yatağa çarptığında aklı başına geldi. Micah onun kim olduğunu bilecek ve onu zarar gelecek yerden uzaklaştırmaya yetecek kadar

kendindeydi. Ne kadar da tatlıydı ama bu onu durduracak değildi. Micah üzerine düşeni yapmıştı. Artık Haidee kendi üzerine düşeni yapacaktı.

Zıplamaya son vermeden önce bacaklarını yatağın kenarından sarkıtıp doğruldu, bir kez daha Micah'ı yolundan çekmeye niyetliydi. Fakat Micah'ın bir şekilde Yenilgi'yi alaşağı ettiğini ve savaşçının yüzüstü yatan bedeninin üzerine oturmuş, onu durmadan yumrukladığını gördü.

Aldığı darbelerin arasında Yenilgi inliyor ve boş boş konuşuyordu. "Kaybettik... kaybettik... hayır, Tanrılar aşkına, hayır... kaybettik..."

Birkaç dakika boyunca, Haidee yalnızca gözlerini kırıştırarak izleyebildi. Micah yapmıştı. Yaralarına rağmen kazanmıştı. Bir ölümsüze karşı. *İşte benim adamım.*

Cidden mi? Şimdi zafer dansı mı yapacaksın? Haidee kendini harekete geçmeye zorladı ve Micah'ın yanına koştu. Adamın durmadan inip çıkan dirseğine yapıştı. Micah silkelenip onu uzaklaştırabilir, başından kovabilir, diğer koluyla ona yumruk atabilirdi ama yapmadı. Haidee'ye döndü. Haidee, Micah'ın onunkilere kilitlenen parlak kırmızı gözlerinden işkenceyi, ıstırapı görebiliyordu.

Ona zarar vermek istemedim... duramadım... onun seni incitmesine izin veremedim... Niçin onun seni incitmesine izin veremedim?

Micah'm sözleri kafasında yankılandı. *Ona zarar vermek istemedim. Niçin onun seni incitmesine izin veremedim?* İblisin nezaketi miydi? İblis, onu Efendilerden hoşlandığına ikna etmeye mi çalışıyordu? Önemli olmadığını düşündü. Bununla başa çıkacaklardı. Daha sonra. Diğer her şeyle birlikte.

"Haydi. Şimdi iblisinin özgür kalmasını istemeyiz." Haidee onu çekerek ayağa kaldırdı ve Tanrı aşkına, adam ağırdı. "Diğerleri gelmeden gitmemiz lazım." Arkadaşlarına yaptıkları şeyi gördüklerinde öfkeden kuduracaklardı. Bu yüzden Micah'ın cezalandırılmasını

istemedi. Ve onu cezalandıracaklardı. Haidee'nin hiç şüphesi yoktu. Hatta şu anda onların grubunun bir parçası olsa bile.

Haidee onu kapıya doğru çekiştirdi fakat kolunu adamın beline sarmak için orada duraklamak zorunda kaldı. Micah sendeliyordu, kendi başına zorlukla ayakta durabiliyordu.

“Bunu yapabilirsin bebeğim. Haydi.”

Nereye... gidiyoruz?

“Eğer şanslıysak etrafta kimse olmaz ve çıkışı buluruz.” Onu kapıya doğru çekiştirmek Haidee'yi titreterek buz gibi ter döker hale getirdi. Micah, her yanına kan bulaştırıyor, devasa ağırlığını ona gitgide daha çok veriyordu. Haidee onu tutmaya nasıl devam ettiğini bilmiyordu. Sağa doğru iki adım attıktan sonraysa ne mi biliyordu?

Şanslı değillerdi.

Sendeleyerek dururken gözleri kocaman açıldı, Micah inliyor, neredeyse düşüyordu. Haidee sıkıca tuttu. Etrafları sarılmıştı fakat beklediği gibi iblisler tarafından değildi. Her yeri tunikli savaşçılar dolduruyordu, beyaz ve altın sarısından kanatları açıktı. Her biri kaşlarını çatmıştı ama öyle bile olsa o güzel yüzleri ihtişamlı ve ıslıl ıslıldı. Ne kadar güzel... ne kadar haşmetliydi... gözlerini kamaştırıyorlardı. Başını çeviremedi. Ne kadar gayretle denerse denesin, başka tarafa bakamadı. Muhteşem...

Melekler. Bu adamlar melekti.

Belki de Micah'la ikisi *şanslıydı*. Belki Galen onları kurtarmak için destek yollamıştı.

“Bize yardım edin,” diye yalvardı. “İblisler bizi yakaladı ve kaçmaya çalışıyoruz.”

Siyah saçlı, yakışıklı bir erkek öne çıktı, sert bakışı diğerlerininkinden daha güçlü bir şekilde Haidee'yi yerine sabitliyordu. “Burada beklememiz söylendi.” Sesi de yüzü gibi heyecan vericiydi. Şehvetli bir esinti, egzotik bir okşayıştı. “Öyle de yaptık. Odanın

içinde olanlara karışmamamız söylendi. Karışmadık. Fakat şimdi siz bize geldiniz. Artık karışacağız.”

Aklında beliren fikir onu bir bıçak gibi kesti. Melekler Galen tarafından yollanmamıştı. İblislere yardım ediyorlardı. Daha korku içine henüz çörekleniyordu ki, Micah kollarının arasından alındı. Meleklerin kıpırdadığını görmemişti, bakışları önündeki tek bir meleğe perçinlenmişti fakat erkeğini kaybetmek onu o dalgın, hülyalı pustan kurtardı.

Öfkeli bir çığlık atarak meleği göğsünden tekmeledi. Adam sadece birkaç adım geriledi. Haidee dönüp Micah’a uzandı. Haidee’nin sesi onu acı veren, zayıflatan uyuşukluğundan çıkarmış olmalıydı çünkü iki melek onu koridordan aşağı çekerek Haidee’den gittikçe uzağa götürürken, Micah şişmiş gözlerini kırıştırarak açtı.

Aralarında beliren mesafeyi gördüğünde kükredi. Gürültülü, uzun ve perişan bir haykırıştı fakat onu sadece kendisi duyabiliyor gibi görünüyordu. Başka kimse ona dikkatini vermedi, başka kimse irkilmedi. Haidee ona ulaşmak için dirsekleyerek ilerlerken melekler onu yakalamaya davrandı. Haidee özgürlüğü için kıvrılıyor ve kıvranıyordu.

Tüm bu süre boyunca, Micah onu yakalayanlarla savaştı. Kısa sürede, onu tutan iki kişi yeterli olmadı. Artık en büyük tehdit Haidee değildi. Melekler dikkatlerini savaşıya çevirdiler, biri dışında hepsi onu hizaya getirmeye çalıştı.

Haidee! Haidee!

Haidee ona ulaşmadan geride kalan o tek melek onu arkasından yakaladı, güçlü kollarını etrafına dolamış, onu sıkıca tutuyordu. Nefes almak mazi oldu. Yine de mücadelesini sürdürdü.

Haidee koridordan dışarı sürüklenirken, Micah’ın mücadelesinin de sürdüğünü fark etti. “Senin için geri geleceğim,” diye çığlık attı Haidee. “Yemin ederim geri geleceğim.”

YEDİNCİ BÖLÜM

Strider'in canı fena yanıyordu. Her yeri acıyordu ama en çok da karnı. Belki de sebebi Ex'in onu baştan başa, göbeğinin ortasına kadar yarmış olmasıydı. Melekler iç organlarını geri yerine, şey, içine sokmuşlardı. Hatta dikiş atıp kapatmış ve tam üç gün boyunca onun ateşi yükselen, terle sıırıslıklam olan bedeniyle ilgilenmişlerdi.

Amun ve Ex'le yaptığı dövüşü kazanacak kadar büyük bir çocuk olsaydı, daha çabuk iyileşirdi. Fakat kazanamamıştı. Kaybetmişti. Bu yüzden acısı bin misli artmıştı ve bu konuda tek bir lanet olası şey yapamayacak kadar zayıftı. İşte bu aşağılayıcıydı!

Şimdi hâlâ yatağa bağlı ve arkasındaki yastıklarla desteklenen bir durumda olsa da, en azından uyanıktı ve etrafının farkındaydı. İblisi sessizdi, Strider'm zihninin gölgelerinden çıkıp kafasını uzatmaya ve daha toparlanamadan başka bir meydan okumayı kaybetmeye korkuyordu.

Torin uzak köşedeki bir sandalyede oturuyordu ve Lysander'm sorumlu olarak bıraktığı siyah saçlı melek, Zacharel, Strider'in yatağının metal direklerinden birine yaslanıyordu. İkisi de onu izliyor, bekliyordu. Sabırsız oldukları açıktı.

İnsan huzur içinde ıstırap çekemez miydi?

Bu odanın onun sığınağı, mahremiyet içindeki kaçış alanı olması gerekiyordu fakat kısa süre önce gözlerini açtığında, Torin'i yanında aşağı yukarı volta atarken bulmuştu; sebebi de endişelenmesi değildi, meraklı piç. Zacharel, o zaman da tam olarak şu anki gibi duruyordu. Kıpırdamadan, içe işleyen bakışlarla.

"Neler oldu?" diye sordu Zacharel. Terslenirken bile sesi büyüyordu. Altındaki tonlamalar hareket ediyor, neredeyse eriyordu –ve evet, bu meleklere verdiği tepkiler Strider'i hâlâ çok utandırıyordu– fakat o sesle ilgili diğer her şey soğuk, umursamaz, mesafeliydi.

Gözleri gibi. Gözleri canlı yeşim yeşiliydi, Strider'a yazı hatırlatması, iyi görünmesi gerekirdi. Lanet olsun, Torin'in gözlerinde bile çarpık bir mizah anlayışı vardı. Bu adamınkiyse, yeşil buz gibiydi. İçlerinde hiçbir şey yoktu. Hiçbir türden duygu yoktu. İyi yoktu, kötü yoktu, sadece boşluğun dönüp duran derinliği vardı.

Strider yüzyıllar boyunca bazı ucubik ölümsüzle karşılaşmış, her şeyi gördüğünü sanmıştı, ama bu... hayır. Onun gibisi yoktu. Hiçbir şey onun sinirlerini bozmazdı. Zacharel'i kalbinden bıçaklasa, meleğin başını eğip göğsüne şöyle bir baktıktan sonra her ne yapıyorsa ona devam edeceğine dair içinde bir his vardı.

"İblis. Odaklan. Neler oldu?" dedi tekrar ve sesini bir nebze olsun yükseltmedi. Gördünüz mü? Hissiz.

"Tanrılar aşkına, Strider," diye bağırdı Torin. "Kahrolası ağzını aç da birkaç kelime et. Hazır onu yapıyorken meleğe lezzetli bir ziyafetmiş gibi bakmayı da kes." O kadar da hissiz değil.

Strider'ın yanakları ısınarak kızardı. Doğru düzgün bir cevap veremeyecek kadar sersemlemiş olduğundan, lezzetli ziyafet lafına hiç takılmadı. Ve hayır, Zacharel buna tepki vermedi.

"Kızın odasına gittim. Orada değildi ama duvar kâğıdını söktüğünü ve Amun'un yatak odasına giden eski bir kapıyı bulduğunu gördüm. Arkasına bir şey koymuştu. O yüzden Amun'un kapısına gittim ama orayı da kapamıştı. İşte onu tekmeleyip girdim." Ve

Amun'u başsız bulmayı bekliyordu. Ya da en azından, Haidee'nin Amun'un yeni iblislerinin karanlık etkisi altında olmasını.

O sürede hissetmiş olduğu hiddet... çaresizlik. Yine de hiçbiri, gerçeği keşfettiğinde hissettiği kıskançlıkla kıyaslanamazdı. Onu utandıran bir kıskançlıktı bu. Birincisi, Ex'e ilgi duyamazdı. İkincisi, Amun onun dostuydu. Arkadaşını, baştan çıkaran o kadının cilvelerinden uzak tutmalıydı.

Torin bezgin şekilde, "Ee?" diye üsteledi.

"Ve Amun uyanıktı, aklı başındaydı." En azından kısa bir süreliğine. Ta ki Strider kıza yaklaşıp kadar. Sonra Amun'un Şeytani Deliliği geri dönmüştü. "Ne kadar şaşırtıcı olsa da, kara hayaletler gitmişti ve geri gelmediler." Amun'un Ex'in üzerinde, elinin kızın pantolonunun içinde olduğundan, yüzünün hazla alev alev olduğundan bahsetmedi.

Kızın yüzü de öyleydi. Çok fazla haz vardı.

Savaşçıyla dövüşmemiştir. Onu cesaretlendirmiş, daha fazlası için yalvarmıştı. Strider bunun bir tuzak olduğunu düşünmüştü. Amun'u sahte bir güvenlik hissiyle ayarttıktan sonra saldırmayı planladığı kesindi.

Fakat Strider kızın Amun'a zarar vermesini önlemeye kararlı bir halde ona yaklaştığında, Amun ona saldırmıştı. Ve Strider kendini savunmaya çalıştığında da, Ex saldırmıştı. Amun'a *yardım etmek* için.

Kahretsin. O sırada anlamamıştı; ölmemeye çalışmakla fazla meşguldü. Şimdiyse anladığını düşünüyordu. Ex, Amun'la birlikte gitmek istemiştir. Bu, Amun'u Avcılarla *birlikte* öldürebilmek için onu arkadaşlarına götürmeyi planladığı anlamına geliyordu.

Yine de, bu Amun'un kızı neden savunduğunu açıklamıyordu. Savaşçının niye kıza öyle samimi bir şekilde dokunduğunu da.

Strider herifi çok ama çok uzun bir süredir tanıyordu. Birlikte dövüşmüş, takılmış ve partiler yapmışlardı. Strider, "birlikte parti

yapmak” derken, Amun’un onun parti yapışını izleyip arkasını korumasından bahsediyordu. Amun kadınlarla yatıp kalkmazdı, genellikle en içine kapanık savaşçılardan biriydi ve bazen bok gibi sıkıcıydı. Gerçi, iyi anlamda bir sıkıcılıktı. Herhangi bir konuda sırtınızı ona dayayabileceğinize güvenirdiniz. Sapasağlam bir kaya gibiydi ve onunlayken durduğunuz yeri hep bilirdiniz.

Öfkeli yumruklara meyilli değildi, Strider’in tanıdığı en mantıklı adamdı. Dostlarının yaralandığını göreceğine, onların yerine kurşun bile yerdi. Yine de ölüm saçan bir sürtüğü korumak için, Strider’in beynini yatak odasının zeminine saçmaya teşebbüs etmişti.

Amun kızı tanıyamamış olmalıydı. Lanet olsun, tanıyan çıkar mıydı ki? Asırlar geçmişti, artık güçlü bir savaşçının yardımına ihtiyacı olan masum bir genç kıza benzemiyordu ve acayip yerlerde bulunurken, Haidee adında başka kadınlarla tanışmışlardı. Belki de onu hatırlamalarını önlemek için bir şekilde kafasını da yeniden çıkarıyor olabilirdi, bir bakıma, yani belki.

Strider’in bir parçası kızı tanımadıklarına memnundu. O aptal parçası, herhangi birinin o kadının canını yaktığını düşünmekten hoşlanmıyordu.

Sabin’i onun üzerine salmayı planladın. Hatırlıyor musun?

Evet. Ve belki bunu yapardı. Belki yapmazdı.

Strider, kızın gerçek kimliğini henüz Torin’e bile söylememişti. Nedenini bilmiyordu. Sadece onun bir Avcı olduğunu söylemiş ve öylece bırakmıştı.

Tamam, peki. Belki de bu yarı yarıya mantıklı bir karar olmuştu. Belki de Ex’in Amun’un lehine çabalaması sahte değil de, gerçektir. Strider kızı yakaladığı gün, erkek arkadaşına şöyle bir bakmıştı ve Amun’la Avcı’nın arasındaki benzerlikler ağzını açık bırakmıştı. Hâlâ da bırakıyordu. Şu anda Amun’un yüzü şişmiş ve biçimi bozulmuş olduğundan, muhtemelen Ex onun erkek arkadaşı

olduğunu düşünüyordu. Eğer durum öyleyse, Amun'u işkence etmek için değil, kurtarmak için Avcılara götürecekti.

Strider ona Amun diye seslendiği için gerçeği anlamış mıydı? Yoksa o sırada çok mu meşguldü?

"Tanrılar aşkına!" Torin ellerini havaya kaldırarak onu düşüncelerinin dikenli çukurlarından dışarı sürükledi. "Senin neyin var, Strider?"

Vahşi kaş çatışı arkadaşını nişan aldı. "İyileşiyorum. Karnımdaki deliği göremiyor musun?"

Zacharel, "İyisin. Şimdi, konuşmaya devam edelim. Kavga ederken Amun gözlerinin içine baktı, yine de sen hiç şeytani dürtüler hissetmedin, öyle mi?" diyerek onları önemli olan tek konuya geri getirdi.

Kavga. Strider'ın kışının eline verilmesi için ne kadar da hafif bir tanımdı. "Doğru. Dürtü falan yok." Ne o zaman ne de şimdi.

Torin eldivenli ellerini bitkin halde yüzünde gezdirdi. "Pekâlâ, gölgeler geri döndü. Aslında, hemen o gün geri geldiler, melekler onu yatağına geri yatırdığı anda. Ve şimdi daha kötü. Her geçen dakika kötüleşiyor. Sessizce inliyor, sürekli kendini savuruyor."

Zacharel, "Ama sen yatak odasına girdiğinde iyiydi?" diye üsteledi.

Cidden dediklerini tekrar etmesi mi gerekiyordu? "Evet."

"Kızla birlikte?"

Siktir! "Evet, lanet olsun. Kızla birlikte."

Zacharel elbette Strider'm patlamasına hiç tepki vermedi. "Sen kalede yokken şeytan çıkarmayı denedik, onu ölüme mümkün olduğunca yakınlaşana kadar yaktık, ruhların bağlarını koparıp gideceklerini umuyorduk. Gitmediler. Hatta bulut temizleyiciyi bile denedik, bir..."

"O da ne?"

Torin duygusuzca, "Sorma," dedi.

“Ama,” diye devam etti Zacharel, “bunların hiçbirisi bir fark yaratmadı. Buna rağmen ona bakıp kötülük hissettinediysen, kız imkânsız yaptı demektir. İblisleri itaate zorladı. Bu da onun anahtar olduğu anlamına geliyor.”

Kafa karışıklığıyla Strider’ın kaşları bir araya geldi. “Anahtar mı? Neyin anahtarı?”

“Amun’un akıl sağlığının. Kıza ihtiyacı var. Onunla olmak zorunda.”

İki savaşçı da, meleğe ağızları bir karış açık bakıyorlardı.

İlk toparlanan Torin oldu. “Kız bir Avcı.” Ses tonu inanmazlık ve hiddetle doluydu.

Zacharel, “Gelin görün ki, bu ne Amun için ne de iblisleri için önemli,” diyerek durumu belirtti. “Neşeniz nerede? Artık dostunuzun hayatta kalma şansı var.”

Şans. Umutlu olması gereken acımasız bir sözdü.

Strider’ın Amun’un odasına daldığı gün, meleklerin sonunda delirmiş savaşçıyı öldürmeyi konuştukları gündü. Efendilere, onu düzeltmesi için yeterince zaman verdiklerini ve Efendilerin onu düzeltemediğini söylemişlerdi. Hayaletler koridora doğru sızmaya başlamışlardı, meleklerden ve kaleden kaçmaya ve dünyaya girmeye çalışıyorlardı.

Strider buna izin vermeyecekti. Amun’a zarar verilmesine de izin vermeyecekti. Fakat Ex’in onun yanma yaklaşmasına *gerçekten* izin vermeyecekti. “Geldiğim gün, dişiye bir şey bulaşmış olduğunu söyledin. Bununla neyi kastettin?” Daha önce soracaktı ama Amun’u ilk defa ziyaret ettikten sonra, üstüne yapışan kötülüğü çıkarmak için derisini zımparalamakla meşguldü.

“O detayları paylaşmaya iznim yok,” dedi melek, buzu birazcık bile çözölmüyordu.

Zacrahel izinleri mi kafaya takıyordu? Aman ne şaşırtıcı. “Kimden izin alman gerekiyor?”

“Lysander.”

Tabii. Patron. “Pekâlâ, nerede o?”

“Bianka’sıyla birlikte. Tartışıyorlardı ve Lysander bulutlarının hâkimiyetini ona verdi. Kimse, hiçbir sebeple onları rahatsız etmeyecek. Sarayın her tarafında bunu söyleyen neon tabelalar var.”

Tamam. Strider bundan tek kelime bile anlamadı. Buluttan bir saray mı? Bianka’nın sarayın hâkimiyetini eline alması niye önemliydi? Lysander’dan daha iri ya da güçlü kimse yoktu; Strider dışında. Ve Bianka, Lysander’a karşı tam anlamıyla Harpy’lik yapmadıkça, ufak tefek afetin meleğe boyun eğdirmesi mümkün değildi. Kaldı ki, bunu yapmazdı çünkü Harpy’ler yoldaşlarına fiziksel olarak zarar veremezlerdi.

Tabii, Lysander ondan kendisine boyun eğdirmesini *istemedi*yse. Aha. Zacharel’in ne demek istediğini şimdi anlıyordu. İkili, seks maratonuna başlamışlardı ve Lysander kontrolü Bianka’ya bırakmıştı. Lysander’ı birkaç yıl görmeyebilirlerdi. Bianka kaleyi ziyarete geldiğinde Strider Harpy’yle ilgili tek bir şeyi öğrenmişti; güçten hoşlanıyordu ve elinden kolayca bırakmıyordu.

Şanslı Lysander.

Strider da zamanında kendine ait bir Harpy’nin tadına bakabileceğini düşündü, ne de olsa Bianka’nın iki bekâr kardeşi vardı. Taliyah ve Kaia. Taliyah buz prensesi gibiydi, aynı Zacharel gibi duygusuz görünüyordu fakat Strider onunla hiç ilgilenmemişti. Öte yandan Kaia, şey, o kontrol edilemez bir yangın gibiydi. Onunla ilgilenmişti. *Gerçekten* ilgilendi; ta ki kız Şehvet’in muhafızı Paris’le yatana kadar. Sonrasında Strider onunla uğraşmamaya karar vermişti. Lanet olası seksin tanrısıyla kim rekabet edebilirdi?

Dürüst olmak gerekirse, Strider yatak odasında sürekli rekabet halinde olmaktan bıkmış usanmıştı. Partnerinin o güne kadar sahip olduğu en iyi âşık olmak zorunda kalmaktan bıkmıştı. Kabak tadı

vermişti. Bir adamın, arkasına yaslanarak bir defalığına bütün işi kadının yapmasına izin vermesinde hiçbir sorun yoktu.

Eğer Yenilgi uyanık olsaydı, “Kazan,” derdi. Strider neredeyse küçük bokun çıkıp bir şey söylemesini diledi. “Lanet çeneni kapat!” diyerek hislerinin üzerinde tepinmek güzel olurdu. Sonuçta, Strider’ı bu karmaşanın içine sokan o piç kurusuydu.

Torin alaycı bir şekilde, “Ve... yine devre dışı kaldı,” diye homurdandı.

“Kalmadım.” Strider ona el hareketi çekti. “En azından bana şunu söyle,” dedi meleğe. “Senin aptalca bir sebeple bana söylemediğin şeyle enfekte olmuş bu kız, onu Amun’a bulaştırabilir mi? Onu daha kötü yapar mı?”

Melek soruyu değerlendirirken birkaç saniye sessizlik içinde geçti. Ve zaten bildiğiniz gibi, *aptalca* kelimesine hiç tepki vermedi. “Hayır.”

Tamam, o zaman. Strider, Ex’in bu “bulaşıcılığı” unutacaktı. Şimdilik.

Torin, “Öyleyse Amun ve kızla ilgili ne yapacağız?” diye sorarak onları konuya yönlendirdi. Yine. Ayak bileğini dizinin üzerine atarak sandalyede arkasına yaslandı, ellerini karnının üzerinde birleştirdi. Eğer ağzının kenarında dallanan gerginlik çizgileri olmasaydı, sıradan bir pozdu.

Zacharel, Hastalık’ın muhafızını sanki iblisini kazandığında beynini yitirmiş gibi inceledi. “Teorimizi test edeceğiz tabii. Kızı yeniden Amun’un odasına koyacağız.”

Strider, “Hayatta olmaz!” diye hırladı. Sebebi, anında yeniden tutuşan ve damarlarından sanki asit gibi akan kıskançlık kıvılcımları değildi elbette. “Amun savunmasız ve kız onu incitecek.”

“Daha önce yapmadı.”

“Bu, bir sonraki sefere evcil ev kedisi olacağı anlamına gelmiyor!”

“Olaylar böyle devam ederse, Amun’u öldüreceğim.” Kelimeleri öyle basitçe ifade etti ki, Strider, Zacharel’in dediğini yapacağından hiç şüphe duymadı. “Sizin seçiminiz. Ben her iki türlü de memnun olacağım.”

Ortada bir seçim falan yoktu, piç herif. Bunu biliyor olmalıydı. “Amun’un odasını temizleyip her şeyi çıkarmak zorunda kalacağım...” Siktir. “Yatağın dışında her şeyi.” Her şey bir silah olarak kullanılabilirdi. Kendisinin de zaten öğrenmiş olduğu üzere tabii. “Pencereye demir parmaklık gerekecek.” Avcılar son derece hünerli ve sahtekâr olurdu. Bunun için Ex’in bir parça camla ne yaptığına bakmak yeterdi.

Hatırasıyla karnı sızladı, yara kabuğu gerildi.

“Belki kızın ellerini de kırmalıyız,” diye önerdi Torin ve Strider’ı ağzını açık bırakacak kadar şaşırttı. O genellikle yarım mantığın sesi olurdu. “Amun savunmasızken kızın onun boynunu kırmasını ya da gözlerini çıkarmasını istemiyorum.”

Zacharel omzunu silkerek dikkati omuzlarının genişliğine çekti ve Strider bunu fark ettiği için öfkeyle dişlerini sıktı. Derdi neydi böyle? Erkekler kişisel tercihi değildi. “Daha önce yapmadı,” diye belirtti melek.

Torin, Strider’m az önceki “sen bir moronsun” dercesine konuşmasını taklit ederek, “Bu, bir sonraki sefere evcil ev kedisi olacağı anlamına gelmiyor,” diye tekrarladı.

Strider kendini, “Amun’la birlikte kaçabileceğini düşündüğü zamandı o,” demeye zorladı. Çünkü derinlerinde, kızın canının yakılması düşüncesinden *hâlâ* hoşlanmıyordu. Her geçen gün IQ’sunun gittikçe azaldığına karar verdi. “Bu defa, kaçabileceği hiçbir yer olmadığını bilecek. Çaresiz olduğunu ve bize yaranması gerektiğini öğrenecek.”

Torin'in gözleri büyüdü. "Gerçekten kızı öylece yanına bırakmayı destekliyor musun? Bir Avcı'yı? Seni neyle bıçakladı bu kız? Prozac'a² bulanmış sihirli değnekle mi?"

"Hayır, kızı öylece yanına bırakmayı desteklemiyorum." Lanet olsun! Destekliyordu. "Tamam o zaman. Ellerini kırarız." Strider, kıza nasıl davranıldığıyla ilgili tartışmayacaktı. Başına geleni hak ediyordu ve Strider'ın kendini bu bilgiyle yatıştırması gerekecekti.

"Düşünülmesi gereken bir diğer şey," dedi Zacharel, "Amun ona ulaşmak için savaştı ve onu hizaya getirmek için bütün savaşçılarıma ihtiyaç duyduk. Eğer kızı incitirseniz, bence Amun karşı çıkacaktır. Ve eğer o karşı çıkarsa, bu evdekilerin çoğunun yaralanacağını düşünüyorum. Ama yine de, seçimi size bırakıyorum."

Strider alaycı şekilde, *ne kadar da yüce gönüllü*, diye düşündü. Zacharel'in yalnızca birkaç kelime ederek sizi faka bastırmak gibi bir yeteneği vardı. Fakat... Torin konuyu şimdi üstelemezdi.

Yine de Strider puştun teki olduğu için, başta istediği şeyi elde ediyor olmasına rağmen henüz geri adım atmaya tam olarak hazır değildi. Zacharel sinirlerini bozuyordu ve Strider'ın bir parçası da onun sinirini bozmayı umuyordu. En azından *birazcık* tepki almayı istiyordu.

"Yapmak istediğimize karar verirse kırma işlemini yapan kişi sen olur musun?"

"Tabii," dedi Zacharel kolayca.

Strider ona gözlerini kırıpıştırarak baktı. Beklediği cevap bu değildi. Belki biraz ayak sürüme. Biraz homurdanma elbette. "Ama sen bir meleksin. Sizin insanlığın savunucusu falan olmanız gerekmiyor mu?"

"O tam olarak insan değil."

2 Beyinde endişeye ya da kaygıya neden olan çeşitli kimyasalları engellemeyi sağlayan bir ilaç. (ed. n.)

“O zaman ne?” Soru ağzından çıkıvermişti, bilme isteği benzersizdi.

“Size söylemeye iznim yok.”

Hevesi bir balon gibi söndü ve Strider ona hırlamamak için yanağının iç kısmını ısırdı. Lysander sonunda vahşi Bianka'nın yatağından dışarı çıktığında, Strider onunla uzun bir konuşma yapacaktı. Her kelimenin arasında hançerlerin kullanılacağından şüpheleniyordu.

Strider, “Ona zarar vermeyeceğiz,” dedi en sonunda. “Ve birkaç şartım var. Onu Amun’un yanına götürən kişi ben olmalıyım. Tabii yürüyebildiği anda. Başka birinin ona ellerini sürdüğünü düşünmek hoşuna gitmiyordu. Ex; onun değildi. “Ayrıca, odada bir kamera istiyorum.” Kelimeleri daha sert, daha şiddetli çıktı. “Neler olduğunu sabah akşam kayıt altına alacağız.”

Torin başıyla onayladı. İfadesi yarı memnun, yarı suçluluğa bulaşmış gibiydi. “Bir saat içinde kameraları yerleştirip kayda başlayacağım.”

Olur da Avcılar kapılarını ve tuzakları geçerse diye bütün kaleye stratejik bir şekilde kameralar gizlenmişti fakat yatak odalarında yoktu. Bunda hepsi hemfikirdi. Eğer düşman her şeyi geçip onlardan birinin odasına girebildiyse, savaşçılar ölmeyi hak ediyordu. Mahremiyet *o kadar* önemliydi.

Amun algılarını tamamen kazandığında, yeni kameralarla ilgili tepesi fena atacaktı. Fakat öldürülmesindenense hiddetini tercih ederdi.

Zacharel durduğu yerde doğruldu. “Olaçaklar konusunda adam-larımı bilgilendireceğim.” Bunu söyledikten sonra, bir dansçının akıcı zarafetiyle dönüp odadan çıktı.

Dansçı mı? Cidden mi?

Strider’in yanakları öncekinden çok daha fazla ısındı.

Torin onun kızarışıyla ilgili bir yorumda bulunmayınca, Strider yastıklarına yaslanarak rahatladı. Tuttuğu soluğunu bırakırken,

meleğin karşısındayken ne kadar gergin olduğunu fark etti. Şimdi gözleriyle odayı tarıyor, çevresindekilere aşinalığının kendisini biraz daha rahatlatmasına izin veriyordu. Silah koleksiyonu duvarları süslüyordu, antik kılıçlardan modern ateşli silahlara kadar her şey vardı.

Silahlar dışında duvarında asılı olan tek bir şey vardı, o da yatağının hemen üzerindeki portreydi. Hayır. *Doğru değil*, diye düşündü. Portre de bir silahtı. Baştan çıkarma silahıydı. Portrede, Strider tamamen çıplaktı ve intikamcı bir melek gibi bulutların arasında süzülüyordu. Bir elinde oyuncak bir ayı, diğerinde de pembe kurdeleler tutuyordu.

Anya, neredeyse gerçek boyutlardaki bu hilkat garibesini ona şaka olsun diye vermişti. Ama asıl şakalanan o olmuştu. Çünkü Strider bu lanet olası şeye bayılıyordu.

“Diğerleri nerede?” diye sordu sonunda. “Geçen gün dışarıda olduklarını söyledin ama tam olarak nerede olduklarına değinmedin. Ya da nedenine. Bu konuda birazcık düşünecek zamanım oldu ve nesneleri artık kalenin dışında tutmalarına gerek olmadığını fark ettim. Avcılar artık eskisi gibi üzerimize gelmiyorlar. Dediklerine göre ortadan kaybolmuşlar, ki bu tuhaf, ama Kronos endişelenmeyin diyor –ve evet, onunla konuştum, geçen gün sebepsiz yere beliriverdi– o yüzden endişeli değilim. Yani sen de olmamalısın. Bu da, çocuklar farklı bir sebepten dışarıda demek oluyor. Değil mi?”

Torin’in iç geçirişi onunkinin bir yankısı gibiydi. “Sadece burada olmak çok tehlikeli, melekler iblis suikastçıları ve Amun karanlık tarafı ziyaret ediyor. Aeron, Olivia, Legion, William ve Gilly hâlâ burada olanlar. Yardıma ihtiyacım olduğu için değil de, gidemeyecek kadar zayıf halde oldukları için. Ve şey, Aeron Amun’un durumuyla ilgili kendini suçlu buluyor ve onu bırakmayı reddediyor. Tabii sen hiçbirini ziyaret etmedin, seni tembel.”

Tanrılar, öyleydi, değil mi? “Beni utanç girdabına attığın için teşekkürler. Onlar nasıl?”

“Erkekler hâlâ Cehennem Haftası’nın etkilerini yaşıyorlar, iyileşiyorlar ve kızlar da onlarla ilgileniyor. Şey, Legion dışında. O yataktan çıkmayı reddediyor.”

Aeron onun için de endişeleniyor olmalıydı. Strider gerçekten arkadaşını ziyaret etmeliydi. Hepsini. *Ben bencil bir pisliğim.*

“Ekibin geri kalanı ortalığa dağıldı,” dedi Torin, “ve artık nerede olduklarını bilmiyorum. Artık bana söylememelerini istedim, sadece hâlâ hayatta olduklarını bilmem için günde en az bir defa arıyorlar.”

“Niçin nerede olduklarını bilmek istemiyorsun?”

“Küçük Avcı buradayken onlar hakkında ne kadar az bilirsem, o kadar iyi.”

Doğruydı. “Ee, haberler var mı? Dedikodular?”

“Dedikodu istiyorsan doğru yere geldin, adamım.” Torin’in yüz hatlarındaki gerilimin birazı silindi ve ellerini ovuşturdu. “Ashlyn hamile.”

Strider gözlerini devirdi. “Biliyorum, moron.”

“Evet ama ikizlere hamile olduğunu biliyor muydun?”

“Kafa bulma?”

“Kafa bulmuyorum. Bir kız ve bir oğlan. Olivia onlara ateş ve buz diyor.” Olivia, melekti. Şu anda burada yaşayan suikastçılar gibi değildi, o daha çok neşe verendi. Aslında Aeron’ın neşe vereniydi ve kız işini iyi yapıyordu. Karamsar piç hiç bu kadar... güleç olmamıştı, onu daha iyi anlatacak kelime yoktu. Baştan aşağı garipti. “İkiz iblis sıpaların buralarda koşturduğunu hayal edebiliyor musun?”

“Hayır.” Strider çocuklarla hiç vakit geçirmemişti ve bir çocuğu nasıl tutacağını bile bilmiyordu. Ya da gördüğünde ona ne söyleyeceğini. Ya da en sevdiği kılıcının üzerine kustuklarında ne

yapacağını. Ama arkadaşlarının onlarla başa çıkmak için uğraşmalarını hayal etmenin keyfini çıkarmasa lanetlenirdi.

“Ah, ve şunu dinle. Gideon, Kâbus’un muhafızı Scarlet’la evlendi.”

“Dalga geçiyorsun.” Maymun iştahlı Gideon? Evlilik? Scarlet muhteşemdi, evet, ve son derece girişkendi. Güçlüydü de. Kız zindanlarında kilit altındayken, Gideon ona birazcık kafayı takmıştı. Ama evlilik?

Görünüşe göre, bu kaledeki *herkesin* IQ seviyesinde bir azalma vardı.

“Bir ev arkadaşı almak için imza atarken benim geri dönmemi bekleyemedi mi?” Strider mırıldandı. “Ne harika arkadaş ama.”

“Birazcık düşünürsen, törene *hiç kimsenin* davet edilmediğini anlarsın.”

“Pekâlâ, evlenme kararı ona kâbuslar verecek.” Strider kıs kıs güldü. “Anladın mı? Kâbuslar?”

“Ha ha. Mankafanın tekisin, bunu biliyor musun?”

“Hey, en iyi halimde olmadığım için özür dileyecek değilim. Neden elinden gelenin en iyisini yapıp bana katılmıyorsun, Küçükler Ligi?”

Torin onu dikkate almadı. “Bu garip, sence de öyle değil mi? İki iblisin takılıyor olması?”

Strider ona bakarak gözlerini kırptırdı. “Böyle bir şeyi *senin* söylediğine inanamıyorum.”

“Niye?”

“Tek kelime; Cameo. Ve sen. Tamam, demek üç kelimeymiş.”

Torin ona dişlerini gösterdi. “Her neyse. Burada Scarlet’ten bahsediyoruz. Bu da daha fazla dedikoduyu getiriyor. Görünüşe göre Scarlet... bekle... Rhea’nın biricik kızımıymış.”

Ne? *Rhea mı?* Ve kendisi bunu bilmiyor muydu? Strider fark ettiğinden *daha fazla* bencillik etmişti. Rhea, tanrıların kraliçesi, Kronos’un ayrı yaşayan karısı ve Avcıların lideri olan Umut ibli-

sinin muhafızı Galen'a -ve çevresindeki diğer puştlara- yardım eden sürtüktü. "Gideon bu haberi nasıl karşıladı?"

"Şey, kayınvalidesini öldürmeye çalıştı."

"Hoş. Ama böyle romantik hareketler bir yana, dostlarımız ruhlarının diğer yarısını biraz daha özenle seçmeye başlamalı. Gwen, Galen'ın tek çocuğu, Scarlet Rhea'nın. Sırada ne var?" Bir Avcı mı? Baden'in öldürülmesinin bir parçası mı?"

Evet, kesinlikle bir mankafaydı.

"Sana sıradakinin ne olduğunu söyleyeyim," dedi Torin. "Lucifer'in erkek kardeşi."

"Bir daha söyle bakayım."

"Kimse sana söylemedi mi? William'm Lucifer'la kan bağı var. Bilmeme ihtimaline karşı söyleyeyim, Lucifer şu şeytan olan."

"Bir daha söyle bakayım."

Torin'in dudaklarının kenarları eğlenceyle seğirdi. "Biliyorum. Küp gibi sarhoş ama uygun da sayılır."

Bir daha sormayacaktı. Sormayacaktı işte. "Nasıl?" Kahretsin! Kendini durduramadan soru ağzından çıkıvermişti.

"Bilmiyorum. William dökülmeyi reddetti. Söylemeye gerek yok, buralarda her şey pek eğlenceliydi. Neyse, bırak bunları. Geri döndün ve artık sağlıklı da sayılırsın, o yüzden üç gündür içimde tuttuğum soruyu sana sorabilirim. Görünmezlik Pelerini hangi cehennemde? Eşyalarına baktım, odanı karıştırdım ama bulamadım."

Ah, siktir. İşte şimdi dedikodu bombasını patlatma sırası ondaydı. "O konuya gelirsek..."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Haidee, hücresinin sınırlarında dolaştı. Buraya atılmasının üzerinden ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Yalnızdı. Yemek ve su sadece bir defa getirilmişti. Nasıl olduysa meyve, çerez ve gevreklerle birlikte temiz su açlığını tamamen dizginlemişti, açıklayamadığı bir şekilde onu güçlendiriyordu.

Ah, ayrıca yemek bir melek tarafından getirilmişti; iblislerin batakhanesinde yaşayan lanet olası bir *melek*. Bu gerçek onu hâlâ sersemletiyordu. Fakat artık Budapeşte'deki kalede olduğuna hiç şüphesi yoktu. Adamlar onu buraya sürüklerken, kısa süre önceki bombalamadan kalan yıpranma izlerini saptamıştı. Kendisinin dahil olmadığı fakat hakkında her şeyi duyduğu bir bombalamaydı.

Micah'm –Yenilgi ona “Amun” demişti– sayısız kederle ıstırap çekmesine yetecek kadar zaman geçmişti. İşkence, başka yere götürülme, hatta ölüm. Düşüncelerin her biri onu histeri durumuna yaklaşıtıyordu. Tırnakları kalmayana kadar duvarları tırmalamıştı. Eklemleri çatlayıp şişene kadar parmaklıkları yumruklamıştı. Sesi kısılana kadar yanıt almak için çılgılık atmıştı.

Şimdiyse, sessizlik içinde dururken, sadece tek bir şeyi düşünebiliyordu. Tekrar tekrar yankılanan bir cümle. Yenilgi ona Amun demişti. O Efendi *Amun* muydu? Yoksa Avcı Micah mıydı?

Haidee'yi tanımişti, ondan yardım istemişti. Bu onun Micah olduğunu kanıtlamalıydı. Fakat diğer taraftan bakılırsa, Haidee'nin hakkında başka bir şey bilmiyordu. Ne geçmişlerini ne de amaçlarını biliyordu. Bu da onun Amun olduğunu kanıtlıyordu.

Ahhh! Bir ileri, bir geri. O mu, yoksa değil mi? Bu durum onu hapsedilmesi kadar deliye çeviriyordu. İkisinin bir karışımı olabilir miydi? Amun'un iblisi Micah'ın bedenine tıklmış olsa? Çünkü cidden, iki adam birbirine bu kadar benzeyemezdi. Benzeyebilir miydi?

Yanıtlar ne olursa olsun, onsuz ayrılmayacaktı. Ama yine de, derinlerindeki bir parçası en kötüsünden şüphelendi. İki adam kolaylıkla birbirine benzeyebilirdi; özellikle de işin içine insan kavrayışının ötesinde güçler dahil olduğunda. Onun Amun, her zaman Amun olduğundan şüphelendi. Belki de Micah tamamen başka biriydi, tamamen başka bir yerde hâlâ onu arıyordu ve o sadece kendini aksine inandırmaya çalışıyordu, böylece kendini suçlu hissetmezdi.

O öpücük... aklından çıkaramadığı bir başka şeydi. Micah onu hiç öyle öpmemişti. Yakıcı, tüketen bir öpücüktü. Vazgeçilmezdi.

İçinde bulunmuş oldukları –hâlâ bulundukları– tehlikeye rağmen adamın, kendisini soymasına ve içine girmesine izin verirdi. Darbelerine vahşi darbelerle karşılık vererek onunla buluşur, onu içine alır, kendisine sahip olmasına izin verirdi. Her şey için, daha fazlası için çaresizce ona tutunurdu.

Lanet olsun, yapabilseydi adamın içine kıvrılmak isterdi. Eriyip birbirlerine geçmelerini, asla ayrılamamalarını istiyordu. Bu ne kadar deliceydi böyle? Bir öpücük onu asla böyle etkilememişti. Asla. Bir *adam*, onu asla böyle etkilememişti.

Önceden hep mesafesini korumuştı. Herkese karşı. Belki de sebebi etrafındaki insanların öleceğini bilmesiydi ancak kendisi devam edecek, ebediyen mezarından kaldırılacaktı. Belki sebebi

içindeki karanlıktı. Çok fazla karanlık. Yaşayan bir varlıktı, damarlarından akan buz kadar gerçekti. Zihninin gerisinde bir varlığı vardı, sessiz olsa da hep oradaydı; insanlardan, mekânlardan, hayattan, ölümden nefret etmesi için onu dürtüyordu. Hiçbir şeyden, her şeyden.

İlk defa, bir şey hissetmek için mücadele etmek zorunda kalmamıştı. Amun'a bir bakış atmıştı...

Artık onu böyle mi düşünüyorsun? Amun olarak?

Evet, öyle olduğunu düşünüyordu. Bir şekilde, o artık kendisi için Amun'du. O daha dolgun dudaklar ve daha geniş omuzlar Micah'a ait değildi. O yüzden, Amun'a bakmıştı ve içinde cinsel bir farkındalık cızırdamıştı. Onları bağlıyordu. Zihninde adamın sesini duyduğunda, o cinsel farkındalık derinleşmişti.

Ve eğer o Micah değil de Amun'sa, Haidee aralarında geçen şey için suçlu *hissetmeliydi*. Düşmanına direnemediği için dehşete kapılmalıydı. Adamın o tahrip edici öpücükten daha fazlasını yapmasına izin verdiği için yıkılmalıydı. Bacaklarının arasını yalamasına izin vermişti ve buna bayılmıştı. Hatta fazlası için yalvarmıştı.

Ancak hissettiği şey suçluluk ve dehşet değildi. Şey, tam olarak değildi. Onları hissediyordu, fakat hâlâ arzu tarafından tüketiliyordu.

Amun'un düşman, kendisinin aldatan biri olmadığı gerçeğini unutuyordu. Yine de, şu anda Amun hücresinin kapısından içeri girse, kendini onun kollarına atacağından neredeyse emindi.

Titrek eliyle yüzünü ovaladı. Sağduyusuna neler oluyordu? İyice bilenmiş kendini koruma içgüdülerine?

Yüzyıllardır kendine izin verdiği tek erkek arkadaşı Micah'tı ve bunun tek sebebi de, onu önceden rüyasında görmüş olmasıydı. Fakat Haidee ona ihtiyaç duymamıştı, onsuz kaybolmamıştı. Duraksadı ve dövmeli koluna bir bakış attı. Derisine derin bir şekilde damgalanmış olan adına. *M-i-c-a-h*. Kabuk bağlamış par-

mak ucuyla harflerin üzerinden geçti. Nabzında bir artış, arzuyla vızıldama yoktu.

Amun ismini düşündü.

Bütün tüyleri diken diken oldu. Dudaklarını yaladı, ağzı aniden nemlendi. İşte bakın? Tepki. Her zaman. Ve bu iyi değildi. Hem de hiç iyi değildi.

Ya... Ya rüyasında gördüğü kişi Micah değilse? Ya rüyasında Amun'u gördüyse? Bu, Amun'un yüzeye çıkmaya çalışan kötü bir anı olduğu anlamına mı geliyordu? Ya da ona geçmişiyile ilgili gösterdiği görüntülerdeki gibi, o iyi kısımda mıydı?

İkisi de mantıklı gelmiyordu, gerçekten. Birincisi, gördüğü görüntülerdeki adamın onun mutluluğunun, özgürlüğünün anah-tarı olduğunu biliyordu. İkincisi, hayatı olan bu gülünç şeyden –ve annesi, babası ve kız kardeşlerinin ölümünden– sorumlu olan, iblis tarafından ele geçirilmiş bir ölümsüz nasıl iyi bir şey yapabilirdi?

Yeniden harekete geçti, kendinden emin adımları hücrenin bir duvarından diğerine giden mesafeyi hızla alıyordu. Aklında daha iyi bir soru vardı: Hasretini çektiği tek şey nasıl olur da iblis tarafından ele geçirilmiş bir savaşçı olabilirdi? Onsuz yaşayamayacağını düşündüğü tek şey.

Yaşamak. Onsuz. Kelimeler aklında yankılandı ve bir kez daha sendeleyerek durdu. Karnı buruldu; küçük, keskin düğümler belir-liyor ve içini kesiyordu. Hayır. Hayır, hayır, hayır. Evini ve sahip olduğu şeyleri kasten seyrek, arkadaşlıklarını sıradan tutuyordu. Bu şekilde, fark edilmeden ya da pişmanlık duymadan kalkıp gi-debilirdi.

Onsuz yaşayabilirdi. *Yaşayabilirdi.* Şu anda adam bir gizemden ibaretti. Çözmesi gereken bir gizemdi. Hepsi o kadar.

Başka bir karışıklık patlak verdi. Eğer arzuladığı savaşçı Amun'sa, Haidee'nin hakkındaki gerçeği keşfettiğinde onu istemezdi. Amun'un onu öpmesi, onun kim olduğunu ve arkadaşı Baden'a ne yaptığını

bilmediği anlamına geliyordu. Öğrendiğinde, Haidee'ye haz vermeyi değil, onu öldürmeyi isteyecekti.

Fakat Avcı olduğunu biliyordu. Ona söyledi. Yine de, adamın dostunun kafasının kesilmesine yardım eden –ve diğerlerine de aynı şeyi yapmayı planlayan– Avcı'nın yerine, sıradan bir Avcı'yı bağışlamanın çok daha kolay olduğunu düşündü.

Aniden ayak sesleri yankılandı. Haidee hızla hücrenin kapısına döndü. Gerildi; bekliyor, endişe duyuyordu. Birkaç saniye sonra, Yenilgi'nin sarışın ve mavi gözlü muhafızı köşeyi dönüp onun hücreğine yaklaştı. Safra yukarı doğru çıkarak boğazını yaktı. Güzel yüz hatları duygudan yoksundu fakat derisi solgundu ve damarlarının izi belirgindi.

Kalp atışları hızlanarak düzensizleşmeye başlasa da, geri çekilmedi. Korkak gibi davranmayacaktı.

Sadece adamla alay etmek için, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. "Karnın ağrıyor mu?"

Adamın saman sarısı kaşlarının ikisi de saç çizgisine kadar kalktı, gözleri tehlikeli şekilde parılıyordu. Bakışlarıyla Haidee'yi baştan aşağı dikkatle inceledi, göğüsleri ve bacaklarının arasında kasten oyalandı. "Seninle istediğim her şeyi yapabilirmişim gibi hissediyorum." Derdini sakince olsa da vahşice söyledi, tehdidi açıktı. "*Her şeyi.*"

Haidee'nin beklediği yanıt bu değildi ve adama kaşlarını çattı. Aslında küçümseyen laflarını adamın basitçe kabullenmeyeceğini bilmesi gerekirdi. Her zaman Haidee'den bir adım önde olması gerekiyordu. Yani... bu kadar hoşbeş yeterdi.

"Savaşçı nerede?" diye sordu. "Yanında olduğum?"

"Sır iblisinin muhafızı Amun'dan mı bahsediyorsun?" Çok sakın, çok kendinden emin. "Yoksa erkek arkadaşından mı?"

Sır, demişti. Tam da Haidee'nin şüphelendiği gibi. Bu doğrulama çoğu şeyi açıklıyordu. Karnındaki düğümler birbirine dolanarak

daha da keskinleşti. Yine de, bildiği şeyi ne onaylayabilir ne de inkâr edebilirdi. “Belki inanmamı istediğin şey budur. Belki kendini bir Avcı olarak tanıtsa da, gerçekte senin arkadaşındır.” Kelimeler boğuk çıkıyordu. “Ya da belki kendi erkek arkadaşından nefret etmemi istiyorsundur. Belki de ona zarar vermemi istiyorsun ve sonrasında, benimle alay edip bana güleceksin.”

“Bak şimdi, niye böyle bir şey isteyeyim, hı? Eğer o benim arkadaşımса, benim gibi içinde iblis taşıyorsa ve ben sana öyle olmadığını, onun senin erkeğin olduğunu söylediysem, ona göz kulak olmak için elinden gelenin en iyisini yaparsın. Ve ben arkadaşımа göz kulak olunmasını isterim, değil mi?” Strider omzunu demire dayadı ve başını çevirse de sert bakışları onun üzerinde kaldı. “Ama değilse, senin erkek arkadaşınса, ne demeye onu öldürme keyfini sana vereyim ki? Şakadan bile olsa?”

Çenesi bir milim havaya kalktı, inatçı doğası gereği sindirilmeyi reddediyordu. Sözleri kulağa mantıklı gelse de. “O zaman ne diye onun arkadaşın olduğunu kabul edesin? Böylelikle onu tehlikeye atıyorsun?”

“Yani onun Amun olduğunu itiraf ettim, öyle mi?”

Hayır, etmemişti. Sadece *Haidee'nin* konu hakkındaki düşüncelerini sorgulamıştı, muhtemelen kafasını karıştırmaya çalışıyordu. “Onun kim olduğu umurumda değil.” İki türlü de, o *Haidee'ye* aitti. İşte bu, kendisiyle bile tartışamayacağı bir gerçektir. “Sadece onu görmek, iyi olduğundan emin olmak istiyorum.”

“İste, iste, tabii iste.” Adam tek parmağını çenesine hafifçe vurdu. “Sana istediğin şeyi vereceğimizi de kim söyledi?”

Haidee çenesini kapadı, adama karşı bir duygu göstermeyi hâlâ reddediyordu. “Neden buradasın, Yenilgi?”

“O konuya bir dakika içinde geleceğiz. Öncelikle, senin için bazı sorularım var.”

Haidee bal gibi tatlı bir sesle, "Hepsini cevaplamak için can atıyorum," dedi.

"Cevaplayacaksın. Tabii... erkeğini... tekrar görmek istiyorsan." *Erkeğini* derken zorlandı, sanki bunu yapmak sinirini bozuyormuş gibi.

"Daha az önce istediğim şeyi alamayacağımı söyledin."

"Hayır, söylemedim. Bir daha düşün. Sana *alamayacağım kimin söylediğini* sordum."

Doğruydu. Piç kurusu. Ama sözüne sadık olacak mıydı? Onun dünyasında, Karanlığın Efendileri sözünü tutan kişiler olarak tanınmazdı. "Onu bir daha asla görmeyecek olmamla dalga geçmenden sonra, sana zaten inanmayacağın cevapları verirsem beni onun odasına geri götüreceğine inanmamı mı bekliyorsun?" *Ya da Amun'u buraya getireceğine*, diye düşündü, fakat sözlerini dile getirmedi. Aklına yeni fikirler sokmaya gerek yoktu.

Adam omzunu silkti. "Haklısın. Sadece sana takılıyordum. Beni suçlayabilir misin ama? İçimdeki en kötü hali açığa çıkarıyorsun ve ben de karşılık veriyorum."

Haidee devam etmesi için ona bağışlamak istedi ama sessiz kalarak bekledi.

"Ee," diye üsteledi Yenilgi. "Bunu yapacak mıyız? Vereceğin yanıtların karşılığında birazcık gezi?"

Haidee dişlerinin arasından, "Evet," dedi. Yardım isteyeceği başka bir yer yoktu. Adam yalan söylüyor olabilirdi fakat onun gerçeği söylemesi umuduna karşılık Avcıların sırlarını riske atmaya hazırdı. Ve onun talep edeceği şeyin bu olacağını düşündü. Sırları isteyecekti. "Ben bilgileri dökülmeye başlamadan önce birkaç detayı açıklığa kavuşturalım. Beni ona *ne zaman* götüreceksin? Bundan birkaç yıl sonra mı?" Bir numarayla kurtulmasına izin vermeyecekti.

Adamın gözünün altındaki bir kas seğirdi. "Sohbetimiz biter bitmez götüreceğim."

“Sanki sözünü tutacaksın da,” derken çenesini bir milim daha kaldırdı. Her şeyi riske atmaya gönüllü olabilirdi fakat bu, bu konuda aptal olacağı anlamına gelmiyordu. Koşullar masaya yatırılmalı, çözülmeliydi. Ne olur ne olmaz diye. Bunu yapmak için, adamı kışkırtması gerekecekti. Bazı şeyler onun üstelemesi olmadan teklif edilmeliydi.

Yenilgi'nin gözleri incecik iki çizgi gibi kalana kadar kısıldı, alt ve üst kirpikleri birbirine karışıyordu. “Bana meydan oku o zaman. Sözümü tutmam için meydan oku.”

Bunun gibi bir şey mesela. Kendi başına meydan okumuş olsaydı, adam onu cezalandırırdı. “Hayatta mı ki?” Daha sorarken bile ağlamak istedi. *Onsuz yaşayabilirsin*, diye hatırlattı kendine. Sadece bunu istemiyordu.

Ah, Tanrı aşkına. Şimdiden Haidee için *bu kadar* anlam mı ifade ediyordu? Olabileceği kişi ve şeye rağmen? Haidee'den nefret edecek olmasına rağmen?

“Evet,” dedi Yenilgi. “Hayatta. Gerçi durumu gittikçe kötüleşti.”

Kalbi kaburgalarına çarptı. “Kaç soru? Bir limiti olmalı.”

Yenilgi yine baştan savarcasına omzunu silkti. “Beş. Ve cevapların gerçek olsa iyi olur.”

Gerçek olup olmadıklarım nasıl bileceksin? diye soruyordu neredeyse, kendisiyle alay ettiği gibi onunla alay etmek için ama yapmadı. Bunun sonucu çok önemliydi. “Pekâlâ. Ben, ben senin beş sorunu dürüstçe cevapladıktan sonra, beni Micah’a –Amun’a– götürmen için sana meydan okuyorum.” Eğer buna rağmen onu meydan okuma için cezalandırırsa, adamın onu kandırmasına izin verdiği için hak ettiğinden fazlası olmazdı.

Yenilgi'nin gözbebekleri büyüyerek irislerini silip süpürürken, başını sert bir şekilde sallayarak onayladı. “Kabul ediyorum.” Ellerini yumruk yaptı. “Memnun musun?”

Haidee bu tepkiyi daha önce de görmüştü, iddia ettiği şeyi hatırlatıyordu. Kabullenme. “Böyle bir yerde olabileceğim kadar memnunum.”

Sanki Haidee kışkırtacak bir şey söylemiş gibi, gözbebekleri büyümeye devam etti. Belki de söylemişti fakat istemeden olmuştu. Fazlasıyla erkeksi bir adam, onun bu sözlerini fiziksel olarak tatmin edilmeye bir davet olarak göürdü ve bu adam erkeksi olmaktan çok daha fazlasıydı, ayrıca davet aldığıında çok da mutlu olurdu. Haidee, Yenilgi’ye ilgi duymuyordu. Adam güzeldi, evet, ama onda Amun’un yoğunluğu yoktu. Ayrıca, ne zaman ona baksa ağzının içine birazcık kusuvermek istiyordu.

“İlk sorun ne?” diye sordu.

Adam tereddüt etmedi. “Sen ne haltsın böyle?”

Haidee onu yanlış anlamış gibi davranmadı. “İnsanım.”

Yenilgi yıldırım gibi hızla ileri atılıp yumruğunu demire indirdi ve hücrenin zeminini bile salladı. “Şimdiden yalan söylüyorsun. Yoktan silah cisimleştirebiliyorsun. Bu, insanların yapabildiği bir şey değil.”

Haidee, onun hiddetine hiç tepki vermedi. “Yapabiliyorsam, neden buraya geldiğimden beri bir tane bile üretmedim? Ve sana yemin ederim, yolculuğumuz sırasında ufacık bir fırsatım olsaydı, boynunu baştan başa keserdim.”

Şimdi çenesinde bir kas seğiriyordu ama en azından bir daha atılmadı. “Kolay kazanılan bir övgü, neredeyse inanılabilir. Belki de sadece bu kaleye bir giriş bileti istedin.”

“Ne yapmak için? İşkencemi hızlandırmak için mi?”

“Bir zamanlar Yem’din. Belki yine Yem olmaya niyetlisindir.”

“O zaman beni buraya getirdiğin için bir gerzeksin,” diye bağırdı.

Yenilenen hiddetinin gücüyle Strider’in burun delikleri alev aldı fakat hiçbir şey söylemedi.

Haidee, “Bu bizi hiçbir yere ulaştırmıyor,” dedi başarabildiği kadar sakince. “Ormandayken silahları yoktan yaratmadım. Kullanma fırsatını bulana kadar onları senden sakladım.” Tanrı şahit, doğrudu. “Hem o hem de senin biraz kalın kafalı olman.”

Adam soluğunu verdi, verdiği soluk hiddetini azaltıyor gibiydi. “Pekâlâ, aptal ve gerzekten sonra bu da bir gelişmedir.”

Nazik, eğlenceli bir şekilde sataşıyordu. O. Şoke ediciydi. Ya da dengesini bozmaya mı çalışıyordu? “Cevapladım. *Dürüstçe*. İkinci sorun.”

Nezaketi soldu, geride sadece eğlence kırıntıları kalmıştı. “Eğer insansan, nasıl hayattasın? Ölüşünü izledim. Bu, seni feci şekilde öldürdüm demenin kibarcası bu arada!”

“Yeniden canlandırıldım.” Nasıl ya da kaç defa olduğundan bahsetmedi. Adam sormamıştı. “Bu da iki etti. Sonraki.”

Strider başını iki yana salladı. “Henüz bununla işim bitmedi. Yeniden canlandırıldıysan ki bunun, hayata geri getirilmeniervalı bir şekilde söyleme yolun olduğunu sanıyorum, sana bir tanrı yardım etti. Sadece bir tanrının, kafası koparılan bir bedeni yeniden canlandırmaya gücü vardır. Hatta o zaman bile, mümkün olduğundan emin değilim.”

Sessizlik onları sarmaladı. Strider imalı bir şekilde ona baktı. Haidee de bakışlarıyla karşılık verdi.

Strider, “Ee?” diye talep ederken, sanki evrende kalan son akli başında insanmış gibi kollarını iki yana açtı.

“Ee, ne? Soru sormadın.”

Strider’in çenesindeki kas yine seğirmeye başladı. “Sana kim yardım etti?”

Yardım etmek, Haidee’nin seçeceği bir kelime olmazdı. Lanetlenmek daha uygun gibiydi. “Sana çok benzeyen bir yaratık. Sanırım. Onu görmedim, sadece bana dokunduğu ilk ve son seferde bir tepki verdiğimi biliyorum.” Ve bu konuda söyleyeceği tek

şey buydu. Adam daha fazla sorsa bile. “Bu da üç. Sıradaki.” Niye Avcılarla ilgili soru sormamıştı.

Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi, “Rhea, o zaman,” dedi.

Haidee, kafa karışıklığının derinliğini ona göstermek istemediği için yüz ifadesini sabit tutmaya çalıştı. Titanların kraliçesi olması gereken Rhea mı? Haidee onu duymuştu elbette. Hatta küçük bir grup Avcı ona tapıyordu. Fakat niçin Yenilgi, Haidee’nin lanetinden onun sorumlu olduğunu varsayıyordu? Ya da Kötü Adam’ın söylediği gibi “bir şey bulaştırdığını”? “İki sorun kaldı. İyi bir şey sorsan iyi edersin.”

“Seni... onunla öpüşürken gördüğümde...” Haidee onun neredeyse bir isim söyleyeceğini, fakat son anda kendini tutmayı başardığını fark etti, “ondan bir erkek olarak mı hoşlandın, yoksa onu muhtemel kaçış planı olarak mı kullanacaktın?”

Sorabileceği onca şey arasından, neden bunu seçmişti? “Ne demeye umurunda ki?”

Dilinin ucunu dudaklarındaki yara izlerinin üzerinde gezdirdi. “Pazarlığımızın benim açımdan açıklama içerdiğini sanmıyorum.”

Aman iyi. “Bir erkek olarak.”

Adam herhangi bir tepki vermeden önce birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. Geldiği gibi hızla gidiveren bir hiddet parıltısıydı.

“O her zaman nazik biridir, biliyor musun?” Yenilgi neredeyse kayıtsızca konuştu. “Tepesi attığında bunu nadiren gösterir. Arkadaşlarını *asla* incitmez. Ve bana yaptığı şeyi bilse dehşete kapılır.” Strider ne söylediğini, neyi itiraf ettiğini fark eder etmez, sanki kafa karışıklığı yaşamasının hatası Haidee’ymiş gibi ona kaşlarını çatı.

Haidee fark etmemiş gibi davrandı. “Bir soru hakkın daha var. *Bana* yalan söylersen, bir cam parçasıyla omurganı bizzat yerinden çıkaracağımı söylemeyi unuttum, değil mi?”

Adam uzun bir süre boyunca gözlerini ona dikti; inceliyor, bir şeyler araştırıyordu. Bulup bulmadığını Haidee bilmiyordu. Sonra

adam yumuşak ve nazik bir şekilde konuştu. “Baden’i öldürmelerine neden yardım ettin, Haidee?”

Haidee içine bir soluk çekiverdi. Öğrenmek için sorabileceği onca şeyin arasından... *bunu* sormaya nasıl cüret ederdi? Sanki cevabı çoktan bilmiyormuş gibi. Sanki onca yüzyıl önce onu mahvetmek için toplanmamış gibi. Sanki Haidee’nin acısını ve kalp kırıklığını duymak onu eğlendirecekmiş gibi.

İşte öylece, içindeki bütün nefret patlayarak yüzeye çıktı ve süratli adımlarla parmaklıklara doğru yürüdü, kendini saldırı mesafesine yerleştiriyordu. Ona saldırmadı ama onun kendisine saldırması için meydan okudu.

Adam hareket etmedi, sadece ona bakmaya devam etti.

“Neden onun öldürülmesine yardım ettim, öyle mi?” Sözlerini ona sanki birer silahmış gibi fırlattı ve belki de öyleydiler. “Çünkü o benim elimden en sevdiğim şeyimi aldı. Sakın bana yalan söylemeye çalışıp almadığını, kafamın karışık olduğunu ya da yanlış hatırladığımı söyleme. Onu *gördüm*. Oradaydım.”

“O...”

“Bitirmedim! Öldürülmesine başka neden yardım ettim? Çünkü en tiksindiğim şeyi temsil ediyordu. Çünkü yaptığım şeyi hak etti ve bunu biliyordu. Benden yapmamı *istedi*. Ve bunca yıl, yaşadığım bunca yıl boyunca bir defa bile pişmanlık duymadım.”

Yine sessizlik hüküm sürdü. Adam cebine uzanırken, mavi gözleri hiç olmadığı kadar tehlikeli bir şekilde ışıldadı. Haidee karnına bir hançer yemeyi bekliyordu ama yine de geri çekilmedi. Fiziksel acı, duygusal ıstırabını köreltebilirdi.

Adam sadece anahtarı kilide yerleştirdi. Hücre kapısı açılırken menteşeleri gıcırdadı. “Nedendir bilinmez ama... öncesinde adamımızı **sakinleştirdin**. Şu anda daha kötü ve onu yine sakınleştirebilip **sakinleştiremeyeceğini** bilmemiz gerekiyor.”

O. Amun. Yenilgi'nin zaten başından beri onu savaşçıya götürme niyetinde olduğunu fark edince tepeden tırnağa öfkeleni. Tek bir soruyu bile cevaplamasına gerek yoktu. Hiç düşünmediği bir şekilde oyuna getirilmişti. Ne kadar aptaldı. "Peki onu neden sakinleştirmem gerekiyor? Nasıl daha kötü olur? Ona ne halt ettiniz?"

İblis onu görmezden gelerek devam etti: "Seni ona götüreceğim." Adam ya Haidee'nin dengesiz duygularından bihaberdi ya da sadece umursamıyordu. "Ama ona zarar verirsen, Haidee, seni öldürecekim. Ve bunun hayal bile edemeyeceğin şekilde acı vermesini sağlayacağım."

Yenilgi onu Amun'un yatak odasının olduğu koridora yönlendirdiğinde -koridor hâlâ meleklerle ve onların açık kanatlarıyla doluydu- Haidee kafasının içinde savaşçının sesini duydu ve diğer her şeyi unuttu.

Haidee! Tek bir kelimesi işkence çeken bir haykırıştı. Sana... ihtiyacım... var... lütfen...

Ne kadar zamandır ona sesleniyordu? Neden onu daha önce duymamıştı?

Haidee!

O detayları daha sonra çözecekti. Şu anda savaşçı acı içindeydi, çok fazla acı çekiyordu ve ona yardım etmek dışındaki her şey önemsizdi.

Bütün gücüyle kıvranarak Yenilgi'nin tutuşundan kurtuldu ve ileri atıldı. Kimse onu durdurmaya çalışmadı. Ne melekler ne de Efendi. Yenilgi'nin attığı şiddetli tekme yüzünden Amun'un kapısının hâlâ paramparça olmasını bekliyordu fakat birisi metal ve ahşabı düzeltmişti, şimdi ikisi de onun girişini engelliyordu.

Haidee kapı kolunu çevirdi -Tanrı'ya şükür kilitli değildi- ve yatak odasına girip çabucak kapıyı arkasından kapadı. Kilidi çevirmeye çalıştığında çıkarılmış olduğunu fark etti. Lanet olsun!

Daha sonra endişelenilecek başka bir şey daha. İleri atılırken te-
ninde küçük buz tanecikleri belirdi ve dizleri titreyerek birbirine
çarptı. İşte o zaman onu gördü. Tıpkı önceki gibi yatakta kendini
savuruyordu.

Sonunda, tekrar bu adamla birlikteydi. Savaşçı hayattaydı. Ama
ne kadarlığına? Yenilgi, onun daha kötü durumda olduğunu söyle-
mişti ve Amun son yaralarından sonra zorlukla hayatta kalmıştı.

Haidee... lütfen...

Bunca acıyla doluyken öyle zayıftı ki. “Buradayım, bebeğim.
Buradayım.” Ona doğru sendelerken damarlarından asit akıyordu.
Beyninin uzak bir noktası, yatak dışındaki bütün mobilyaların
odadan çıkarıldığını fark etti. Sonra yatağın kenarında durup göz-
lerini adama dikti ve bütün düşünceleri uçup gitti.

Savaşçı, kafasının içinde inledi.

“Biliyorum. Canının yandığını biliyorum.”

Haidee? Artık o kadar fazla acı dolu değildi.

“Evet, bebeğim. Haidee burada.”

Adam, ufacık bir rahatlama iziyle iç geçirdi.

Gölgeler geri dönmüştü, hatta döndüklerinden beri de adamın
paralanmış bedeninin etrafında dans ediyorlardı. Adamın gözleri
şişip kapanmıştı, elleri kanlı ve paramparçaydı. Kelebek dövme-
sinin kanatları... hareket ediyor, parçalara ayrılıp yüzlerce başka
kelebeğe dönüşüyordu. Onlar da adamın etrafında dans ediyor,
baldırlarında, karnında, kaslarında, kollarında gezindikten sonra,
sırtında kayboluyorlardı.

Tam o anda, izlediği adamın Micah değil de Amun olduğundan
kesinlikle emindi. Bu da Efendilerin bu adamı incitmeyecekleri
anlamına geliyordu. *Şükürler olsun Tanrım*. Rahatlamasının yo-
ğunluğu sersemleticiydi.

Yine, *senin sorunun ne*, diye merak etti. Şimdi, Amun’a yapı-
lacak olası işkencelerle ve infazıyla ilgili endişelerinin boşa olduğu

kanıtlandığına göre, unutamayacağı ya da aksini iddia edemeyeceği iki basit gerçek vardı: Bu adam asla bir Avcı olmamıştı. Bu adam onun düşmanıydı.

Haidee onu öldürmeliydi. Çetelesine eklemeli ve skoru eşitlemeye yaklaşmalıydı. Tıpkı Baden gibi, Amun da ona yapacaklarını hak ediyordu. Bu adamlar antik Yunanistan'da iğrenç şeyler yapmıştı... Yine de... Kendini bu adamı incitmeye zorlayamadı. Çok yaralı, çok acınacak haldeydi. Sadece *Haidee*'yi korumaya çalışmıştı.

Davranışı değişecek. Değişeceğini biliyorsun. İyileştiği anda, arkadaşları ona senin kim olduğunu anlatacak. Sen daha, "Ama senin canını bağışladım," diyemeden doğrudan boğazına atılacak.

O zaman adamın nefretinden endişe ediyordu. Şimdilik, iyi ya da kötü, Amun'la ikisi bağlıydı. Daha sonra yanıtları arayacak, nasıl ve neden olduğunu bulacaktı. Belki de kafasında gördüğü görüntülerde onu hiç görmediğine kendini ikna bile edebilirdi. Ve o zaman... belki o zaman onları birbirine bağlayan bağları kesmenin bir yolunu bulabilirdi. Tabii önce savaşı yapmazsa.

O zamana kadar...

Bu adamı kurtarmak için gücünün yettiği her şeyi yapacaktı, tıpkı önceki gibi.

Sadece bu düşünce bile Avcılara ihanetti. Micah'ın kişisel olarak üstüne alacağı bir ihanetti. Fakat bu, planlarını ertelemedi ve Micah'la ilişkisinin bittiğini anlamasını sağladı.

Bu duruma karşı hiç mutsuzluk duymuyor oluşu kendisini şoka soktu. Olayların daha farklı olmasını dilememesiye, daha da fazla şoka soktu. Sadece Micah'a bunu söylemesinin bir yolunun olmasını diledi. Nazikçe. *Haidee* başka bir adamı arzuluyordu, hatta iblis tarafından ele geçirilmiş bir adamdı ve Micah, *Haidee*'nin ona verebileceklerinden daha iyisini hak ediyordu.

Haidee iç geçirdi, Amun'un rahatlamış sesinin bir yankısıydı sanki. Çözecek bir şeylerin olması güzeldi. Keşke Amun'un iyileşmesi

de böyle kolay olsaydı. Haidee uzanıp onun terle kaplı saçlarını alnından geriye çekti. Dans eden gölgeler ciyaklayıp Haidee'den uzağa kaçıştı ve savaşçı ona doğru eğilip daha yakın bir temas arıyor olsa da, gölgeler Amun'un derisinin altına gizlendiler.

Bu karanlık neyi temsil ediyordu? Ne anlama geliyordu? En başta şüphelendiği gibi, şeytani bir şey olduğu kesindi. Amun'un nefret ettiği, kasvetin son zerresi de onun içinde kaybolurken irkildiği belliydi.

Haidee, benim Haidee'im. Genç kadının kafasından bir iç çekiş sesi daha süzüldü, bu seferki hoşnutlukla sarmalanmıştı. *Beni bırakma.*

“Seni bırakmayacağım.” Yatakta yanına çıkıp kollarını ona dolarken, titremeleri yoğunlaştı. “Sen bana ihtiyaç duyduğun sürece burada olacağım.”

Kendi yatak odasındaki Torin, bilgisayar ekranlarının birinden Haidee'yi izledi. Haidee. Yeniden hayata dönen kadın. Kimin aklına gelirdi? Ve neden Strider bunu ona söylememişti? Aklındaki sorular bir sonraki saniyede önemini kaybediverdi. Kızın doku-nuşuyla birlikte gölgelerin kaçışmasına karşılık gözleri kocaman açıldı. Daha önce böyle bir şeyi hiç görmemişti ve ne anlama geldiği hakkında bir fikri yoktu.

Tek bir şeyi biliyordu. Strider'a söylediğinin aksine, insan değildi. Sadece insan olan birinin, iblisleri onun yaptığı gibi korkutabilmesinin yolu yoktu. Ve kızıdan *korkuyorlardı*. Başından beri yapmaya çalıştıkları gibi Amun'dan kaçmaya çalışmak yerine, onun içine saklanmışlardı.

“Hassiktir, bu kız ne böyle?” diye homurdandı.

Strider kaşlarını çatmış bir halde Amun'un odasına daldı. Haidee savaşçıya, can düşmanına ulaşmaya ne kadar hevesliydi öyle. Ve

şimdi Strider onun yatağa uzandığını, Amun'un yanma kıvrıldığını ve elini hassasiyetle onun alnında gezdirdiğini görüyordu. Sanki kız orada olmak istiyordu. Sanki orada olduğuna memnundu. Bir Efendi'ye yardım ediyordu.

Amun'un erkek arkadaşı olduğunu sanıyor, hatırladın mı? Elbette memnun olacaktı. Elbette yardım edecekti.

Niyetlendiğinden daha öfkeli bir şekilde, "Ex?" diye hırladı.

Koyu gri bakışları değişti ve tedbirli bir şekilde onunkilere kilitlendi. "Ne?" Sesinde tedbirli bir şey yoktu ama. O tek kelimeyi, Strider'ın bile kullandığından büyük bir öfkeyle bağırmişti.

Strider'ın dışarı çıkmasını ve onu yalnız bırakmasını istediği açıktı.

Azıdışleri birbirine geçti ve aniden üzerinden geçen kıskançlık akıntısıyla yere serildi. Kıskanıyordu. Bir Avcı'yı kıskanıyordu. Başından beri öldürmeyi planladığı bir Avcı'yı. Niçin sadece artık Amun'un kurtulması için bir şansı olmasına mutlu olamıyordu?

Çünkü Haidee Amun'u sefil hale getirecekti. Ve eğer koca oğlan ona âşık olursa, onunla birlikte olmak için dostlarını terk edebilirdi. Bu da onun tamamen ölümü olurdu. Eninde sonunda, kız ona ihanet edecekti.

Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Asla.

Yenilgi meydan okumasını sezerek, *Kazan*, dedi.

Kazanacağım. Strider ellerini kaldırdı. Soldakinde bir şırınga tutuyordu. Sağdaysa zincirler vardı. İkisi de koridorda bekliyordu fakat kız Amun hakkında öyle lanet bir şekilde endişeliydi ki farkına varmamıştı. "Seni onunla başıboş bir şekilde bırakacağımızı ciddi düşünmedin, değil mi?"

DOKUZUNCU BÖLÜM

Amun, kendini zihnini saran örümcek ağından dışarı sürükledi ve gözkapaklarını açılmaya zorladı. İlk olarak farkına vardığı belli başlı şeyler vardı: Ağzını donmuş kayısı tadı doldurmuştu, içindeki muhteşem serinlik şahlanan alevleri soğutuyordu ve ne zaman nefes alsa topraksı bir koku burnuna doluyordu.

İkinci olarak pencereden içeri sızan güneş ışığını gördü; parlak ışığın her zerresini almak için ağır perdeler ve panjurlar aralanmıştı. Gözleri yaşardı ve yandı fakat en azından o gözyaşları bütün odayı sarıyormuş gibi görünen bulanık kalkanı yıkamış, ona daha berrak bir manzara vermişti.

Üçüncü olarak Strider'm, Amun'un yatağının hemen önüne yerleştirdiği rahat bir koltukta oturmuş, dikkatli, neredeyse ürkütücü bir ifadeyle onu izlediğini fark etti.

Strider'ın zihni boştu ve bunun için nedeni de vardı. Savaşçı, Amun'un onun her düşüncesini okuyabileceğini biliyordu. Buradaki herkes biliyordu. İşte bu yüzden ne zaman mahremiyet isteseler –çünkü ne kadar isterse istesin, Amun onların en derinlerdeki sırlarının akışını durduramıyordu– kendilerini karanlık ve sessizlikle sarmalamak zorunda kalıyorlardı.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Strider, sesinin tınısı düzensiz ve sertti.

Yeni iblisler kafatasının içinde car car konuşuyor olsa da, Amun anlamakta hiçbir sorun yaşamadı. Yanıtını işaret etmek için ellerini kaldırmaya çalıştı. *Bok gibi, çoğu bakımdan.* Kayıslar, serinlik, ikisi de acısının en kötü kısmını gölgede bırakıyordu. Sadece, kolları zihninin emrine itaat etmeyi reddetti. Neden? Başını sol tarafa çevirip bakışlarını bileğine kaydırды. Kabuk bağlamış derisinin üzerindeki kan kurumuştu. Parmakları şişmiş, tırnakları mahvolmuştu.

Aniden hatıralar akın etti, Sır zihninin içinde gerinerek uyanıyor ve içsel savunmasının gizli tutmak isteyeceği şeyleri açığa çıkarmaktan keyif alıyordu.

Lanet olsun. Şu diğer iblisler. Karanlık görüntüler, rezil dürtüler. Haidee. Onu öldürmesi gerektiğini bilmesine rağmen, bunu yapma konusundaki acizliği. Cennetten bir tat gibi kızın onunkine dayanarak kıvranan bedeni, her tarafına dokunan elleri, kulaklarındaki tatlı çıgıllıkları. Strider. Savaş, kan. Arkadaşını incittiği ve bir Avcı'yı koruduğu için kendinden nefret edişi. Kız ona ihtiyaç duyduğunda, kıza ulaşmada başarısız oluşu. İblislere, karanlık görüntülere ve rezil dürtülere geri dönüşü. Haidee yoktu. Cennet yoktu.

Gaddarca beklentisi, akkor hiddetle ve kemikleri uyuşturan bir korkuyla karışıp onu doldururken, Amun doğruldu. Yatak odası dönüp durdu, şakaklarını parçalayan keskin bir acı vardı. Umursamadı, ayakta kalmalıydı. Kız neredeydi? Ölmüş müydü? Düşünce midesini bulandırdı.

Hayır. *Hayır*, diyerek umutsuzca kendini temin etti ve Sır'ın onayını hissetti. Ölmüş olamazdı. Bu topraksı koku ona aitti, tam da kendisinin ondan ihtiyaç duyduğu gibi taze ve özlüydü. Onu bulması gerekiyordu. İyi olduğundan, kimsenin onu incitmediğinden emin olması lazımdı.

Onu kendin öldürmeye niyetlenmiş olsan bile mi?

Amun bu basit, mantıklı soruyu görmezden geldi ve hareket kabiliyetini denedi. Önce bacaklarından birini kaldırıp bileğini oynattı. Yüzünü ekşitti, sonra aynı şeyi diğer bacağına denedi. Yine yüzünü buruşturdu. İki bacağı da ağır birer patırtıyla yatağa geri düştü. Kemikler birbirine kaynamıştı ama hâlâ çatlaklardı.

“Hey.” Strider ayağa fırlayınca arkasındaki sandalye kaydı. “Ne halt ettiğini sanıyorsun sen? Uzan yerine. Daha iyileşmen lazım.”

Amun konuşma yetersizliğinden o kadar da nefret etmezdi. Sessizlik kendi tercihiydi, yüzlerce yıl önce işlediği hataları kendince düzeltme şekliydi. Bir zamanlar katlettiğine çok benzeyen masumlara yardım ediyordu. Arkadaşlarından bahsetmesine gerek bile yoktu. Zaten endişelenecek yeterince şeyleri vardı. Fakat o sırada, *kız, kız hangi cehennemde?* diye bağırarak istedi. Bunu yaptığı anda içindeki bütün sırların döküleceğini, duyan herkesin canını yakacağını umursamıyordu. Fiziksel olarak değil ama zihinsel olarak canlarını yakardı ve bu katlanmasa çok daha zor bir acıydı. Kendisi çok iyi biliyordu.

Birlikte yaşadığı savaşçılar bile, diğer adamların onların kadınlarını arzuladığını bilmeye müsamaha göstermezdi. Aynı şekilde, düşmanlarının onların sevdikleri için planladıkları iğrenç şeyleri de hazmedemezlerdi. Arkadaşlıklar yok olurdu, kıskançlık daimi bir yoldaş halini alırdı ve paranoya her adımlarını takip ederdi.

Amun başa çıkabilirdi çünkü kafasındaki seslerle ve görüntülerle arasına mesafe koymayı, daha şekillenmeden duyguları engellemeyi öğrenmek için binlerce yıl geçirmişti. Bu en yeni saldırı gibisini geçirmemişti tabii. Böyle bir şeyi hiç tecrübe etmemişti ve nasıl üstesinden geleceğine dair bir fikri yoktu. Şu anda bile nasıl akli başında durduğunu bilmiyordu, yeni iblisler zihninin arka kısmını kaplıyordu. Tabii ancak...

Haidee.

İsmi zihninden bir fısıltı gibi geçti, bir yalvarış, bir duaydı. Amun kabul etmek için mücadele ederken, iblisi gerçeği sezdi. Sorumlu Haidee miydi? İlk seferde olduğu gibi, şimdikinde de?

Aklının başına geldiği ilk seferde kayısı tadı almıştı. Şimdi yine kayısı tadı alıyordu ve bir kez daha algıları geri dönmüştü. Tesadüf olamazdı. Onu bulma ihtiyacı yoğunlaştı.

Bacaklarını yatağın yan tarafından aşağı sallandığında menteşeler gıcırdadı. Sahip olduğu her kası düğüm düğümdü ve sızlıyordu, şu çatlamış kemiklere sıkıca tutunuyorlardı.

“Amun, lanet olsun. Günlerdir yatağa bağlıydın, yaralarından ve küçük deneylerimizden kurtuluyorsun. Lütfen hemen dur yoksa...”

Çalkantılı ruh hali bir şekilde hareketlerini akıcı duruma getirdi, arkadaşıyla yüz yüze gelmek için döndü, dişlerini gösterircesine dudaklarını geriye çekti. Strider’in söylediği şeylerin çoğu kafasını karıştırmıştı ama kurcalamadı. En sonunda ellerini kıpırdamaya zorladı, titrekçe işaret etti; *Sana zarar verdiğim için üzgünüm. Öncesinde sana meydan okuduğum için de üzgünüm. Ama onu bulmam lazım. Nerede o?* Eğer onu incitmişlerse ne bok yiyeceğini bilmiyordu. Kendisini nasıl böyle etkilediğini bilmiyordu. İyileşmesinden sorumlu olsa da olmasa da, ona ne yaptıklarını niçin umursadığını bilmiyordu.

Sır, *O iyi*, diye fısıldadı ve en alçak sesiyle konuşmuş olsa da, Yüce Efendi’nin sesi hâlâ zihnindeki en gürültülü ses olmayı başarıyordu. Aynı anda, Strider yeniden yerine oturdu ve konuştu: “Kız şurada.” Çenesiyle sol tarafı işaret ederken, ses tonu sert ve sarsılmazdı.

Amun, arkadaşının “kızın” kim olduğunu sorması gerekmediğini fark etti. Arkadaşının çenesiyle gösterdiği yönü takip etti ve dişlerinin arasından acı dolu bir soluk çekti. Haidee dizlerinin üzerindeydi, kolları başının üzerinden zincirle bağlanmıştı. O zincir tavana kadar uzanıyordu, sadece omurgasını dik tutmasına yetecek

kadar gevşekti. Başı öne doğru sallanıyor, çenesi köprücük kemiğine yaslanıyordu.

Uzun, sarı ve pembe saç, kir bulaşmış yüzünün çoğunu gizliyordu fakat Amun onun gözlerinin kapalı olduğunu görebiliyordu. Uzun, kıvrık kirpikleri aşağı doğru inmişti.

Sessiz bir kükreyişle dudakları aralanırken, en sonunda ayağa fırladı. *O iyi falan değil!* Dizleri neredeyse pes ediyordu, midesi isyan ediyordu fakat hiddeti ve pervasız kararlılığı ona güç verdi.

Strider, “Ona ilaç verdim,” dedi, sanki şiddetli bir öfke patlamasını yatıştırmaya çalışıyordu. “İyileşecek.”

Bu lanet olası şey önemli değildi! Önemli olan, ona bir şey yapılmış olmasıydı. Ne kadar zamandır öyle bağlıydı? Bilinçsiz? Çaresiz? Amun arkadaşına doğru giderken iki defa sendeledi ve avucunu açarak elini uzattı. Sır, huzursuz bir şekilde sinsice dolanıyordu. Kıza daha yakın oldukları için miydi?

Strider onun ne istediğini anladı ve başını iki yana salladı. “O bir Avcı, Amun. Tehlikeli.”

Amun ısrar edercesine parmaklarını salladı. Eğer mecbur kalırsa Strider’a meydan okurdu. İsteddiği şey için her şeyi yapardı.

“Lanet olsun! Kendi güvenliğini hiç mi umursamıyorsun?”

Amun yine parmaklarını salladı.

“Tamam. Sonuçlarıyla kendi başına uğraşabilirsin.” Belki de Amun’un kararlılığının derinliğini sezdiğinden, Strider kaşlarını çatarak cebine uzandı ve bir anahtar çıkardı. Metali Amun’un açık avucuna yapıştırdı.

Amun anında döndü ve Haidee’ye doğru topallayarak gitti. Yol boyunca iki defa takıldı ama bu onu yavaşlatmadı bile. Sır’ın sinsice dolanırlarına son verdiğini fark etti, şu anda tamamen kıpırtısız ve sessizdi.

Yıllar boyunca duygularının en vahşi sınırlarını baskılaması sayesinde öfkesini içinde tutarak anahtarı kilide sokup çevirdi.

Metal açılarak kızı özgür bıraktı. Hiç ses çıkarmadan öne yığıldı, kolları ağır bir şekilde yanlarına düştü. Eğer Amun onu yakalamamış olsaydı yeri boylayacaktı. Amun'un kolları kendisinden nefret etti, hâlâ keskin sancılar hissediyordu ama umursamadı. Ona dokunduğu anda, kafasının içindeki çığlıklar –sesleri azalmış olsa bile oradaydılar– tamamen kesildi, iblisler kızıdan saklanmaya kararlıydı. Sanki şu çekilmenin tekrar başlamasından korkuyorlardı.

Nazıkçe, çok nazıkçe onu göğsüne yasladı ve kollarına alıp kaldırdı. Derisinin serinliği adamı yeniden hoşnut etti ve elinde olmadan teninin teninde kayışını, okşayışını, sıvazlamasını, katlanılmayacak kadar tatlı sürtünmeyi hatırladı.

Yoğunluğuyla acımasız olan müstehcen arzusu, aniden her santimini tüketti. Kendisini tırmalayan ihtiyaçla savaşıp kızı yatağa taşıdı. Kızı yatırdıktan sonra örtüleri ince bedeninin etrafına sardı ve onu inceledi. Ne kadar da kırılğan görünüyordu, yanakları biraz içe göçmüştü ve dudakları çatlamıştı, rengi solmuştu. Nasıl da savunmasızdı, herhangi bir saldırıya karşı kendini savunmaktan acizdi.

Onun böyle bir savunmasızlıktan nefret edeceğini düşündü; nasıl durmadan gözleriyle etrafını tarayıp durduğunu, dikkatli bir şekilde silah aradığını hatırlamak için iblisinin yardımına ihtiyacı yoktu. Canını dişine takarak Amun'u nasıl da savunduğunu.

Sonra başka bir şeyi hatırladı: *Çünkü senin insan erkek arkadaşı olduğunu düşünüyordu.* Amun, hatırladığı şeyden nefret etti. Şimdi gerçeği biliyor muydu? Uyandığında onunla kavga mı edecekti? Amun bunu tercih edeceğini düşündü. Onu başka bir erkek olarak kabul etmesinden taksintisini tercih ederdi.

Ya olduğu kişi olarak sevilirdi ya da hiç sevilmezdi.

Amun düşüncelerinin gittiği yönü fark ettiğinde hareketsizleşti. Devamlılığı. Onu yanında tutmayı. Ağzındaki nem kuruyuverdi

ve cam parçalarıyla karışmış pamuk yutuyormuş gibi hissetti. Onu yanında tutamazdı, tutmayacaktı.

Arkadaşları kızın ne yaptığını, Baden'ın öldürülmesine yardım eden kişi olduğunu öğrendiklerinde, kafasını isteyeceklerdi. Onları vazgeçirmeye çalışabilirdi fakat geri adım atmayacaklardı. Bunu hiç şüphesiz biliyordu. Ve eğer kızı seçerse, onun ihtiyaçlarını arkadaşlarınıninkinin önüne koyarsa, onu asla bağışlamazlardı. Lanet olsun, o bile kendini affetmezdi. Baden daha iyisini hak ederdi. *Onlar* daha iyisini hak ederdi.

Şimdi bunun hakkında düşünme. Çelişen duyguların ve dürtülerin gelgitleriyle başı dönüyordu, yatakta yanına çıkıp onu kendine doğru çekti ve kısık gözleriyle Strider'la yüzleşti. Savaşçı onu izliyordu, mavi gözleri alev alevdi.

O bir Avcı'dan daha fazlası, diye düşündü Strider. Amun'un duyduğunu bildiği açıktı. *Baden'in öldürülmesinden sorumlu.*

Amun, arkadaşının bu ifşayı özellikle ikisinin arasında tutmak istediğini biliyordu –odada başka kimsenin bulunmadığını göz önünde bulundurunca, sesli olarak konuşmaması garipti– ama memnundu. Haidee hakkında ne kadar az kişinin bilgisi olursa, o kadar güvende olurdu ve bu şekilde kimse kulak misafiri olmazdı. Sonra Sır onu ayrıca Torin'in de bildiği konusunda bilgilendirdi. Strider bunun farkında bile değildi. Amun, adamların ikisinin de henüz kızı öldürmemiş olması karşısında şoktaydı. Kendisini neredeyse diri diri yakan, kızın soğuk teninin tatlı öpücüğünü uzaklaştıran bir şoktu. Haidee yaşadığı için, Amun onun geçmişte yaptığı şeyleri bilen tek kişinin kendisi olduğunu varsaymıştı.

"Ee?" diye üsteledi Strider.

Önceki duyurusuna yanıt olarak, Amun sadece başıyla onayladı. Savaşçının burun delikleri hiddetle şişti. "Biliyor muydun?" İkinci defa onayladı.

“Şaşırmamalıyım. Sen her zaman, her şeyi biliyorsun. Ama siktir, adamım! Hâlâ ona Tanrı vergisi bir hazineymiş gibi davranıyorsun.” Tek elini saçlarının arasından geçirip volta atarken, sözleri zorlukla söyledi. “Benim yerime onu seçtin, lanet olsun.”

Kendini aklayabilecek bir cevap yoktu, hatta bir özür bile, o yüzden sessiz kaldı. Ve sessizliği içindeyken, Amun Strider’ın daha fazla düşüncesini duymaya başladı. Savaşçının yeterince hızlı bir şekilde bitiremediği düşüncelerdi.

O kız benim. Öpmesi de öldürmesi de bana kalmış. Ben neye karar verirsem o. Kıza da lanet olsun, nasıl olur da beni böyle çıkmaza sürükler? Ondan nefret ediyorum.

Amun’un elleri yumruklara dönüştü. *Benim*, diye bağırarak istedi. Yapmadı. Böyle bir itiraf sadece suçluluk ve utanç çukurunu daha da derinleştirmiş olurdu, o yüzden dudaklarını sert bir çizgi halinde birbirine bastırdı.

Amun gergin bir şekilde, *Ona neden zarar vermedin?* diye işaret etti. Sebebi Strider’ın da kızı arzulaması mıydı? Gerçi, böylesi bir arzu savaş açlığı duyan bir adama yakışmazdı. Yalnızca liderleri ve Şüphe iblisinin muhafızı Sabin, Avcılarla olan savaşlarını kişisel ihtiyaç ve isteklerinin önüne koyabilecek kadar iyiydi. O yüzden Strider’ın saldırma konusunda tereddüdünün sebebi başka olmalıydı. Ya da daha doğrusu, başkaysa daha iyiydi.

Amun, hiçbir zaman kendini cinayete şu andakinden daha yatkın hissetmemişti, başka bir adamın Haidee’ye dokunduğunu düşününce...

Suçluluk... utanç... o deliğe zaten düşmüştü.

Arkadaşı kendini yeniden sandalyeye bıraktı, bakışları onunkilerden hiç ayrılmıyordu. “Nasıl olduğunu bilmiyorum ama kız seni sakinleştiriyor, zihnini temizliyor, hatta iblislerin saklanması sağlıyor.”

Demek öyle. Tam da şüphelendiği gibi, iyileşmesinden Haidee sorumluydu. Bu bilgi hoş olduğu kadar moral bozucuydu.

“Sana yakın olmak, seninle aynı odada olmak zorunda, şey için... yapacağı ne işe yarıyorsa onu yapmak için,” diye devam etti Strider. “Nasıl yaptığını hâlâ bilmiyorum ama kabiliyetinin sınırlarını test etmek için onu birkaç defa bu odaya sokup çıkardık. Kız koridora çıktığı anda, işkencen yeniden başlıyor.”

“Deneyler” lafı aniden mantıklı geldi. Amun’un kendini ona bağlı hissetmesinin sebebi kızın kabiliyeti miydi? Çünkü bir şekilde Haidee onun yapamadığını yapıp iblisleri korkutarak itaate mi zorluyordu? Bu yüzden mi kız için böyle güçlü bir ilgi besliyordu? Bedeni hissetmek istemediği arzuların kölesi miydi?

Bu soru bir diğerini doğurdu, daha öncekilerden çok daha tedirgin edici bir soruyu. Mehtaplı bir gecede kapısını açan ve dışarıda kendisine yardım etmesi için yalvaran Haidee’yi bulduğunda Baden da böyle mi hissetmişti?

Hatırası Amun’un zihninde belirdi, Haidee sayesinde olduğuna emindi.

Gözlerinde parlayan yaşlarla, altdudağı titrerken, *Korkuyorum*, demişti. *Sanırım peşimde biri var, beni takip ediyor. Lütfen eve kadar bana eşlik edin. Lütfen.*

Sadece karanlığı görene kadar görüntüleri geriye püskürttü. Oraya gitmek istemedi. Diğer sorular belirivermeye başladı, her biri diğerinden daha tahrip ediciydi. Baden, kızın o güzel yüzüne bakınca ele geçirildiğinden beri ilk defa huzurlu mu hissetmişti? O yüzden mi Avcılar saklandıkları yerlerden çıkıp ona saldırdıklarında, sadece başını eğip kendi ölümünü nezaketle karşılamıştı?

Amun sarsak hareketlerle işaret etti: *Senin düşüncelerini duyabiliyor mu?*

“Hayır.” Strider gözlerini kırptırdı, kafa karışıklığıyla başını iki yana salladı. “Seninkileri duyabiliyor mu?”

Amun gergince onayladı.

“Her şeyi duyabilir mi? İblis... lerinin bile? *İblislerinin* düşüncelerini bile.”

Hayır. Tanrılara şükür. *Sadece duymasına izin verdiklerimi.*

Strider dirseğini sandalyenin koluna dayadı, mavi gözlerinin içinde aniden zafer dolu bir parıltı ışıldadı, zaten orada bulunan alevleri yoğunlaştırıyordu. “Bunu kendi avantajımıza kullanabiliriz.”

Elbette savaşçı anında numaralar yapmaya ve kızı yenmeye odaklanacaktı. “Sabin aslında...”

Amun kendini durduramadan tısladı. *Hayır.*

Strider yine kafa karışıklığıyla gözlerini kırıştırdı.

Amun ikinci kez, *Hayır,* diye işaret etti. *Bundan Sabin’e bahsetmeyeceksin. Asla* kelimesini eklemekten kendini zorlukla alıkoymuştu.

“Amun, yapamayacağımı biliyorsun...”

Henüz olmaz. Şimdi bundan bahsetmeyeceksin. Tanrı kralın askerleri olarak gökyüzünde yaşadıkları sırada, komutada olan kişi Lucien olmasına rağmen, Amun Sabin’i takip etmeyi seçmişti. Kimse Sabin gibi strateji kuramazdı. Daha azıllısı yoktu. Hoş olmayan bir işi yapma konusunda kimse ondan daha uygun değildi.

Pandora’nın kutusunu açtıktan ve kendilerini hem lanetlenmiş hem de ölümlülerin dünyasında kapana kısılmış bir halde bulduktan sonra, arkadaşlarının yarısı Lucien’i takip etmeye devam etmişti. Diğer yarısı da Sabin’i takip etmeye karar vermişti. Amun fikrini değiştirmemişti. Sabin’le gitmişti çünkü kimse Avcılardan daha çok nefret etmiyordu.

Asırlardır ilk defa, bu kararından pişmanlık duyuyordu.

Arkadaşının mahkûmlardan bilgi almak için işkence etmesine sık sık yardım etmişti fakat onların çılgınlıklarından ve kanlarından Sabin kadar keyif almamıştı. Buna rağmen yaptıkları şeyin hayatta kalmaları için gerekli olduğunu biliyordu.

Şimdi iliklerine kadar biliyordu ki, kendisi ne söylerse söylesin, Sabin Haidee'nin gerçek kimliğini öğrendiği anda doğrudan bu odaya yürür ve sakince, ancak kendinden emin bir şekilde kızı gururundan, akıl sağlığından ve hatta yaşama azminden bile ederdi.

“Bunu ondan saklamayacağım, Amun,” dedi Strider. Tonunda hiç duygu yoktu. Artık sesi ölüydü, kararlılığı açıktı.

Bana Haidee'yle bir gün ver, o zaman. Daha söylediği anda bir günün yeterli olmayacağını farkına vardı. Onu arzuladığı için değildi. Arzuluyordu tabii. Ah, hem de nasıl. Yapması gerekenden, bugüne kadar birini arzuladığından daha fazla. O gerçeği inkâr falan etmiyordu. Daha önce başka birinin iyiliğini arkadaşlarının-kinin önüne hiç koymamıştı, kaldı ki o bir de düşmanıydı. Hayır, bir gün yeterli olmayacaktı çünkü kız ona “bebeğim” diyecekti ve Amun da bunun gerçek olmasını çok fazla istiyordu.

Tek eliyle sızlayan, şişmiş yüzünü ovaladı. O sevgi sözcüğü başka bir adam içindi. Bu, çekiciliğini yitirmesini sağlamalıydı. Sağlamadı.

Yine de, kızı koruyacağını düşündü. Sabin'den. Hepsinden. Amun'un akıl sağlığının geri dönmesinin sebebi oydu. İşte bu sebeple, onu güvende tutmak zorundaydı. Ve onu güvende tutması gerekecekse, yani en azından kısa bir süreliğine, birkaç kural koyması gerekecekti. Bundan böyle, kollarında ne kadar yumuşak hissettirdiğini düşünmek yoktu. Mesela, en tatlı hatıralarına dokunmak da yoktu. Onu öpmek de yoktu.

İlk sefer son seferleri olmuştu. Kızın tadının leziz olması önemli değildi. Amun için nasıl tutkuyla parçalara ayrıldığı önemli değildi. Onun içine gömülmeyi, dışarı doğru kaymayı, başta yavaşça, sonra da hızını artırarak ikisini de ateşli tepelere doğru itmeyi ne kadar arzuladığı önemli değildi. *Siktir.* Güya onun hakkında düşünmeyecekti ve ona karşı şehvet de hissetmese iyi ederdi.

“Niye bir gün istiyorsun?” diye üsteledi Strider. “Bir gün, hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Ayrıca, senin gelişen durumundan onun sorumlu olduğunu öğrendiğinde, Sabin onu öldürmeyecektir.”

Sabin ona *işkence* edecekti ama. *Çünkü karanlığın ve gözümün önünde beliren görüntülerin yerine, bir düşmanın –hatta bu kişi Baden’in ölümünden sorumlu olsa bile,* diye ekledi kendi iyiliği için– *bir dediğini iki etmemeyi tercih ederim.* Yaptığı bencillikti, evet ve kendinden nefret etmek için bir başka sebepti fakat bu onu durdurmuyacaktı.

Ardından derin düşüncelere daldı, kendinden nefret etmek için *başka* bir sebep daha mı? Garip bir sözcük seçimiydi. Amun kendinden nefret etmiyordu ve asla da etmemişti. Sonsuz yaşam sürecinde yaptığı şeylerin bazılarının hoşlanmıyordu ama nefret? Hayır. Savaşçılardan bazılarının aksine, geçmişi yüzünden suçlulukla da dolu değildi. Masumları öldürmüştü, evet. Şehirleri yakıp yıkmıştı da. Fakat bir kukla olmuştu, ipleri iblisi tarafından çekiliyordu. Yani o zaman nasıl suçlanan kişi kendisi oluyordu?

Aslında daha güçlü olması gerektiği için mi? Arkadaşlarından bazıları kendileri hakkında böyle düşünüyordu. Ama o düşünmüyordu. Hiç kimse o iblisleri durdurmaya yetecek kadar güçlü olamazdı.

Pandora'nın kutusunun açılmasına yardım ettiği için, onu yıkım yaratma ihtiyacına yönelten cezayı hak etmiş miydi? Neredeyse Efendilerin hepsi bunu da düşünürdü fakat Amun düşünmezdi. Herkes hata yapardı ve bu da onunkilerden biriydi. Bedelini ödemiş ve sonra devam etmişti.

Peki ya Haidee? diye merak etti. Onunki bağışlanabilecek bir hata mıydı? O, bedelini ödemiş miydi? Devam etmeli miydi?

Amun'un çenesi kasıldı. Sorgulamanın bu kısmını görmezden geldi, onun yerine dikkatini kızla geçireceği gün sona erdiğinde ne yapacağına verdi; ya da kendisine bir günün bile verilip ve-

rilmeyeceğine. Her ne olursa olsun, Sabin'ın kızı ele geçirmesine izin vermeyecekti. Zamanı geldiğinde, Amun kızı kaleden dışarı çıkaracaktı. Ve ayrıldıkları anda, hiç kimse onları bulamayacaktı. Amun'un iblisi etrafındakilerden sır çalmaktan fazlasını yapabiliyordu. İblisi sırları *tutabiliyordu*. Hatıraları bozuyordu, hatta henüz yaratılmamış olsalar bile.

Amun isterse, sonsuza dek ortadan kaybolabilirdi.

İçindeki yeni iblisleri nasıl kontrol edeceğini öğrenene kadar Haidee'yi saklayabilirdi. Sonra... sonra onunla ne yapacağını bilmiyordu. Onu geri getirmeyi umuyordu. Yapılması gereken şeyi yapmak için dua etti. Çünkü eğer ihtiyacı olan yanıtları öğrenmekte başarısız olursa, sonsuza kadar Haidee'yle kısıp kalır, arkadaşlarını yıkıma uğrattırdı.

Ayrıca, onunla konuşmayı planlıyorum. Üzerimdeki etkisiyle ilgili daha çok şey öğreneceğim.

"Kimi kandırmaya çalışıyorsun? Kendini mi, yoksa beni mi? İkimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyoruz. Şu anda beyninle düşünmüyorsun, adamım." Son kısmı bağırarak söyledi, sanki savaşçı sabrının sınırına ulaşmıştı. "Onu becermek istiyorsun, hikâyenin sonu."

Pekâlâ, Amun'un da sabrı tükenmişti. *İkimizin de bildiği şey, senin de beyninle düşünmediğin.*

Strider'ın yüzünde anlık bir hayret ifadesi belirdikten sonra, savaşçı yüz ifadesini düzelterip boş bir hale getirerek az önceki sesine uydurdu. "Kafamın içinden çık."

Amun, *düşüncelerini kontrol et*, diye işaret etti. *Onu arzuladığımı biliyorum. Şimdi de bunu kabul ettiğini duvacağım.*

Strider'ın dilinin ucu dümdüz dişlerinin kenarında gezindi. "Pekâlâ. Onu istiyorum. Ama bu konuda hiçbir şey yapmayacağımı. Savaşımızı kazanmamızın önüne geçmesine izin vermeyeceğim."

En azından hislerini inkâr etmeye çalışmıyordu. “Sen aynısını söyleyebilir misin?”

Amun sadece çenesini havaya kaldırdı. *Hiçbir şey söyleyemem.*

“Komik. Demek istediğim bu değildi ve sen de bunu biliyorsun.”

Güzel, ama benden alacağın tek şey bu.

“Pekâlâ,” Strider ayağa fırlarken hırladı. “Sen iblisimi daha fazla tahrik etmeden gidiyorum. Bir günün var ama senin yerinde olsaydım dikkatli olurdum. Tam da beklemediğin bir anda, seni öldürmeye çalışacak. Garanti ediyorum. Ve belki de bu seni endişelendirmiyordur. Hatta belki ölmek bile istiyor olabilirsin. Evet, kendine ne yaptığını gördüm. Ama ne var biliyor musun? Hiçbirimiz senin kaybınla başa çıkmaya hazır değiliz, kısacık bir an için bile olsa. Yani düşmanımız için hayatını riske atmadan önce neden bu konuda düşünmüyorsun?”

ONUNCU BÖLÜM

Strider kendi yatak odasına kapandıktan iki saniye sonra telefonunu eline almış, Lucien'a mesaj atıyordu bile. Bununla baş edemezdi. Saçmalık sınırlarına ulaşmıştı.

Kaledeyim. Gel beni al. Hemen.

Sadece düşünce gücüyle bir yerden başka bir yere ısınlanabilen bir dosta sahip olmak güzeldi.

Beş dakika içinde, arkadaşı ondan birkaç adım ötede cisimleşti. Lucien soluksuz kalmıştı, fıçı gibi göğsü yükselip alçalıyordu. Bütün göğsünü bir ter tabakası kaplamıştı. Siyah bir yele gibi olan saçları haşince yaralanmış yüzünün etrafına dağılmıştı ve iki renkli gözleri parlaktı. Üzerinde gömleği yoktu, sol omzundaki kelebek dövmesi resmen elektrikle çıtırdıyordu. Önü bağlanmamış pantolonu kışının üzerinde zor duruyordu. Hepsinden ötesi, adamdan buram buram gerilim yükseliyordu.

Strider dolabın içinden, "Sen ne halt yiyordun öyle?" diye sordu. Şimdiden kendini silahlarla donatmıştı fakat birkaç dakika önce fazladan birkaç bıçağın can yakmayacağına karar vermişti. Şey, onun canım yakmayacaklardı.

Lucien'in siyah kaşlarından biri resmen saç çizgisiyle buluştu. "Sence kimi yapıyor olabilirim lanet olası?"

Ta-mam, o zaman. Lucien, Anya'yla birlikte yataktaydı. Strider, az önce Ölüm'ün muhafızının seks yapmasına engel oluşunun tadını çıkarırken, bir an Amun ve Haidee'ye olan öfkesini neredeyse unuttu. Neredeyse. "Kimse sana yatakta yuvarlanırken mesajlarını kontrol etmemen gerektiğini söylemedi mi hiç?"

"Söyledi. Anya. Ve inan bana, bunun bedelini ödeyeceğim." Derin bariton sesine bakılırsa, dengesiz kadınının gazabına maruz kalma düşüncesinden korku duymak yerine, bundan keyif aldığı ve heyecanlandığı belliydi. "İşte sana flaş haber. Arkadaşlarımı evde bir melek birliğiyle bırakmak, adamlarından birinin hasta olması ya da evde bir Avcı olması konusunda endişelerim varken, ne yapıyor olursam olayım fark etmez, mesajlarımı kontrol ederim. Ve bunların üçü de aynı anda oluyorsa? Mesaj gelmemiş olsa bile kontrol edip dururum. Böyle işte. Sorun ne? Beni neden çağırdın? Amun iyi mi?"

Strider dolaptan çıkarken .22'liği için cebine fazladan şarjör attı. "Amun harika. Daha iyi. Sorun benim. Kısa bir süreliğine ara vermeliyim." Akıl sağlığı için, evet ama çoğunlukla Amun'un güvenliği içindi.

Amun, hırpalanmış kollarıyla kırılgan Haidee'yi kaldırmış ve yatağına taşımıştı. Onu yorganın altına sokmuştu, kızı itip kakama konusunda öyle dikkatliydi ki, sonra da yanına yatmıştı. Strider, Amun'un bunu fark ettiğini sanmıyordu fakat bütün konuşmaları boyunca savaştı, kızı okşayıp durmuştu. Sanki çoktan onun ruhunda kökleşmiş de ona dokunmaya ihtiyacı var gibiydi.

Strider'm içinde bir meydan okuma hissi yükselmeye başlamıştı. Tanrıların cezası bir Avcı olan Haidee için. Daha da kötüsü, kız lanet olası bir katildi. Onu Amun'dan alarak kazanmak ve kendine ait yapmak istemişti. Kendisinin her zamanki "o benim ve paylaşmıyorum" tarzı düşünce yapısından çok daha yoğun bir istekti.

Strider burada kalırsa, eninde sonunda pes ederdi. Kendine engel olamazdı. İblisi durmadan onu dürtecekti ve en sonunda, arkadaşıyla kavga edecek, onu incitecek –çünkü ilk seferde olduğu gibi yumruk atmaktan kaçınmasının hiç ama hiç yolu yoktu– ve sonra da kendinden nefret edecekti.

Nefret. Hah. Kendinden *asla* nefret etmemişti. Bilakis, kendinden her zaman biraz fazla hoşlanmıştı. Bir defasında, bir insan kadın Strider'ı, boşalırken kendi yüzünü hayal etmekle bile suçlamıştı. Strider bunu inkâr etmemişti ve kadınla bir sonraki yatışında, zirveye ulaşırken “Strider,” diye bağırdığından emin olmuştu.

Kadın onun mizah anlayışını takdir etmemişti ve bu da ilişkilerinin tabutuna çakılan son çiviymiş. Strider fazla yoğun, fazla sapkın, fazla bıkkın ve fazla... çoğu kadının uzun süre katlanmayacağı her şeydi. Aman, ne olacaktı yani? O harikalıktan yaratılmıştı. Zaten bunu göremeyen kişi, onunla birlikte olmaya yetecek kadar akıllı değildi.

Ama Haidee... İşte o, Strider'ı kaldırabilirdi. İrade gücüyle, cesaretiyle, kararlı ve pervasız ruhuyla, kendisine tam olarak uyardı. Hatta belki kız ona üstün bile gelirdi.

Düşündüğün kişi, Baden'in cinayetindeki kilit isim.

Kararan bir ruh haliyle, Amun için bunun pek de önemli olmadığını düşündü. Niye kendisi için bir önemi olacaktı ki?

Siktir! Bu düşüncelerden nefret etti.

Nefret etti. İşte yine şu kelime karşısına çıkmıştı.

“... dinliyor musun beni?” Lucien'in çileden çıkmış gibi soru sorduğunu duydu.

“Üzgünüm,” diye homurdandı. “Bir daha söylesene.”

Lucien iç geçirerek yatağa doğru yürüdü ve kenarına oturdu. Strider'ın bakışları arkadaşını takip etti, yol boyunca da odayla ilgili ufak detayları seçiyordu. Birkaç gündür temizlememişti. Amun'u korumakla çok meşguldü, o yüzden kıyafetleri etrafa dağılmıştı.

iPod'u komodininin kenarından sarkıyordu ve kulaklığı lambanın etrafına dolanmıştı.

Yuh, o oraya nasıl gitmişti? Ah, evet. Dün gece nereye gittiğini umursamadan omzunun üzerinden fırlatmıştı.

"Torin bana mesaj atıp Amun'un daha iyiye gittiğini söyledi ama lanet olsun," dedi Lucien, bir kez daha onu düşüncelerinden sıyırdı. "Ömrümden on yıl götürdün."

"Rica ederim. Sonsuzluk zaten çok uzun."

"Eğer doğru kadınla birlikteysen öyle değil."

Arkadaşlarından çoğunun "doğru kadını" bulmuş olmasına karşı zaten bir kıskançlık patlaması yaşıyordu. Ve lanet olsun, her şeyi kıskanmaktan bıkmış usanmıştı.

"Konuş benimle," dedi Lucien. "Her ne olup bitiyorsa, sana yardım etmeme izin ver."

"Konuşacak bir şey yok." Haidee'yi unutması, kendini başka bir kadında kaybetmesi gerekiyordu. Bedeninin sıcaklığı ve ıslaklığında kaybolacaktı. *Kendisinin sahipleneceği* bir kadında. Deneyimsiz olsa da, bakire olmayan biri olacaktı. Kazanmak için kıcını çatlatıncaya kadar uğraşması gerekmeyen, memnun etmesi de aynı şekilde kolay olacak birisi. "Biraz molaya ihtiyacım var, hepsi bu."

"Molaya ihtiyacın olduğu için mi beni 'şu anda' çağırdın?"

"Evet. Görünüşe göre sen haftalardır tatildesin. Biraz da diğerlerine izin ver."

Yoğun ve ağır bir sessizlik onları sarmaladı. Lucien onu inceledi ve Strider'in yüz ifadesinde her ne gördüyse, bu kızgınlığını yitirmesine neden oldu. "Pekâlâ. Nereye gitmek istiyorsan götüreceğim. Torin'in iyiliği için, biz ayrılmadan önce birilerinin senin yerini alması gerekiyor. Asla kabul etmez, hatta inkâr bile eder ama bu karmaşayı sürdürmesi için yardıma ihtiyacı var."

Tanrılar, arkadaşlarını seviyordu. Lucien onu daha fazla sorgulamayacaktı. Ona tam olarak istediği şeyi verecekti.

“Ben yapardım,” diye devam etti Lucien, “ama meşgulüm. Senin düşündüğün üzere tatil yapmıyordum. Rhea’nın ulaşamayacağı bir yerde Tecrit Kafesi’ni koruyordum; hâlâ da koruyorum. Ve sana nerede olduğunu söyleyemem. Evde bir Avcı bulunduğundan, Torin hiçbir şey söylemememi istedi.”

Kafes, Pandora’nın kutusunun bulunup yok edilmesi için gereken dört tanrısal antik nesneden biriydi ve hepsinin çaresizce korunmaya ihtiyaçları vardı. Strider, Lucien’in kaleye geri dönmeyi reddetmesinin tek nedeninin bu olmadığını biliyordu. Tanrı kraliçe intikam peşindeydi ve adam Anya’sının gerekenden daha fazla tehlikeye girmesini istemiyordu. Strider bunu anlayabilirdi. “William burada,” dedi. “O yapabilir...”

Daha cümleye başladığı anda Lucien başını iki yana salladı. “O işe yaramaz. Ona bel bağlayamayız, çok çabuk sıkılıyor. Yalpacağına söz verdiği görevi unutacak ve aşna fişne yapmak için kasabaya inecek.”

Aşna fişne. Birileri kadınının argosundan bir şeyler kapıyordu. “Görünüşe göre, Lucifer’la akrabaymış. Bunun bir önemi olmalı.”

Lucien, “İnan bana. Kiminle akraba olduğunu biliyorum,” diye yanıtladı umursamaz bir şekilde. “Bu hiçbir şeyi değiştirmiyor.”

“Evet, ama güçlü. Kimse onunla uğraşmak istemeyecek...”

Lucien yine başını iki yana salladı. “Olmaz. Dediğim gibi, ona güvenilmez. Önce kendini düşünür ve diğerlerini sallamaz bile.”

“Biliyorum.” William iblis tarafından ele geçirilmemişti. Ona soracak olursanız, kendisi bir tanrıydı ve yanlış kadınla yattığı için yüzlerce yılını ölümsüzler için bir hapisane olan Tartarus’ta geçirmişti. Aslına bakılırsa, yüzlercesiyle yatmıştı. Hatta eski tanrı kralın karısı Hera’yla bile yatmıştı ve onu daha fazla cezalandırmak için doğaüstü yeteneklerinden bazılarını almışlardı. O yeteneklerin tam olarak neler olduğunu söylemiyordu.

Strider adamdan hoşlanıyor olsa da, Lucien'in da dediği gibi, sadece kendini düşünürdü. Hatta bir kalp atımlık süre içinde size saldırır, Lucien'in da ilk elden tecrübe ettiği gibi sizi sırtınızdan –ya da karnınızdan– bıçaklayabilirdi.

Strider derin düşüncelere dalarak, *Tam da benim tarzımda bir adam*, diye aklından geçirdi. Ve William burada istenmediğine göre, belki de Strider'la birlikte gitmeyi isterdi. Strider, gitmeden önce ona mesaj atmayı kafasının bir köşesine yazdı. Bir arkadaşla tatile çıkmaktan zarar gelmezdi.

Pekâlâ. Kaley ve içindekileri koruma görevini kime bırakacaklardı? “Kane ve Cameo,” dedi başıyla onaylayarak. Felaket ve Sefalet. “Amun daha iyiye gittiğine göre, her neredelerse oradan dönebilirler.”

Lucien bir an için düşünüp taşındı, sonra başını sallayıp onayladı. “Tamam o zaman. Karar verildi.”

“Bir şey daha var. Yarın Sabin'le temasa geçmeni istiyorum.” Strider, mantıklı olamayacak kadar kendinden geçmiş olmayı planlıyordu. “Onun da geri dönmesi ve Avcı kadınla birebir tanışması gerekiyor. Ama yarına kadar arama onu, tamam mı?”

Strider her gün Lucien ve Sabin'i arayıp Amun'un sağlığıyla ilgili gelişmeleri verirken, meğer Torin de onlara mesaj atıyormuş. Onlara söylemediği tek şey –henüz– Haidee'nin kimliği idi. Nedenini bilmiyordu. Kesinlikle amacı bunu paylaşmaktı fakat ne zaman denese kelimeler boğazında düğümlenip kalıyordu.

Bildiği tek şey, onlara hâlâ söyleyemeyeceğiydi. Tıpkı kendisi gibi, onlar da kızla konuştukları anda onunla ilgili gerçeği öğreneceklerdi. Ve bunu yaptıkları zaman, Strider Amun'un güvenine ihanet etmeyecekti fakat yine de arkadaşını katil sürtüğün etkisinden korumak için elinden geleni yapmış olacaktı.

Siktir. Yine körüklenmeye başlıyordu, Amun'un odasına geri dönüp biraz yıkıma sebep olma ihtiyacıyla savaşıyordu.

Kazan? diye sordu Yenilgi.

Ah, hayır. Oraya gitmiyoruz.

Lucien, "Hallolmuş say," dedi.

"Güzel," diye yanıtladı ve elini saçlarının arasından geçirdi.
"Çünkü cidden bu molaya ihtiyacım var."

Lucien bir kez daha hiç soru sormadı. Sadece doğrulup başını bir defa salladı. "Ben şanslı ikilinin peşine düşüp onları eve getirirken sen de toplan."

"Toplanmaya gerek yok." Silahlarını almıştı. Tek ihtiyacı onlardı.

Konuşmaları boyunca ilk defa, Lucien'in dudakları gülümsemeye benzer bir şeyle seğirdi. "İki defa molaya ihtiyacın olduğunu söyledin. İkimiz de bir ya da iki gün içinde hiçbir şeyin değişmeyeceğini biliyoruz. Sen yine stresli, gergin olacaksın. O yüzden, en azından iki haftalığına gitmeni istiyorum ve eğer gideceğin yere taşınmak istiyorsan, bu pazarlığa açık bir rica değil. Toplan."

Ölüm, Strider'in yanıtını beklemedi. Öylece ortadan kayboldu.

Strider da toplanmaya başladı.

Buradaki bok kafalıların ona yeni taktığı isimle, Her Zaman Azgın William, arkasına yığılmış dağ gibi yastıklara yaslanarak yatağında uzanıyordu. Üzerindeki yorgan belinin ve bacaklarının etrafından sıkıştırılmış, nefret ettiği şekilde onu sarmalıyordu ama bununla ilgili şikâyet etmeyi reddediyordu çünkü bundan sorumlu olan kişi onun Gillian Shaw'uydu; lakabı Gilly'ydi, ayrıca Küçük Gilly Gumdrops³ da diğer lakabıydı, gerçi on yedi yaşındaki insan kızma sadece kendisi öyle diyebilirdi. Kız ona abayı fena yakmıştı ve "yatağa atmanın" William'ı yatıştıracaklarını düşünmüştü.

William yatağa atmanın aksine, kızın aşk konusundaki hevesini kırmak için elinden geleni yapmıştı. Gilly ona sigara içmeyen biriyle

3 (İng.) Sakızlı şeker. (ed. n.)

çıkmaq istediğini söylemişti, o yüzden William anında kendini o alışkanlığa kaptırmıştı. Hatta şu anda bile iğrenç kül bulutunu ağzından içeriye çekiyor ve kızın fazlasıyla çekici, güneşin kusursuzca öptüğü yüzüne dumanını üflüyordu.

Kız narin bir şekilde öksürdü.

Trajik bir şekilde, duman kızın yüz hatlarının güzelliğini hafifletmekte başarısız oldu. İri ve geniş gözleri en saf çikolatalar gibiydi. Keskin elmacıkkemikleri, bir gün verebileceği tutkuyu hissettiriyordu. Ucu hafifçe kalkık olan ufacık bir burnu vardı. Şehvetli, pembe dudakları. Ve tüm bu güzelliği çevreleyen, şelale gibi çağlayan gece yarısı rengi saçlara sahipti.

Bir iç çekişle birlikte, sigarasının izmaritini yanındaki kültablasına bastırdı. Belki içkiye başlamasının vaktiydi.

Gilly, "Liam," dedi yumuşakça. Bu, kızın ona taktığı lakaptı. Başka birini sırf bu ismi kullandığı için öldürürdü. Belki de bunun sadece ama sadece Gilly'ye ait olmasındandı. Genç kız onun yanında oturuyordu, onunkine değen kalçası sıcak, yumuşak ve tamamen kadınsıydı. "Sana bir sorum var."

"Sor." Onu hiçbir şeyden mahrum edemezdi; romantik bir ilişki dışında. Tek sebebi kızın çok genç olması değildi, aslında sebebi... şey, William ondan hoşlanıyordu. Evet, şaşırtıcıydı. Muhteşem William –ona çok daha uygun bir isimdi– Anya dışında bir kadınla daha arkadaşlık ediyordu. Dünya sona ermeliydi.

Fakat birçok yönden, Gilly gerçekten onun en iyi arkadaşıydı. William cehennemden geri döndüğünde kendine bakmaktan acizken, Gilly ona bakmıştı. Ona yemeğini yedirmiş, acısı katlanılamayacak kadar arttığında karanlık ruh hallerine tahammül etmiş ve gerektiğinde terle kaplanan alnını temizlemişti.

Genç kız erişkinliğe ulaştığında, William ona dokunacak kadar aptal olursa, zahmetsizce kurulan dostlukları mahvolurdu.

William'ın nasıl bir adam olduğunu görünce sonsuza kadar kırgın olurdu. William onu hayal kırıklığına uğratmak istemedi.

Gilly, kendisine dünyaları verecek bir adamı hak ediyordu. William'ın ona vereceği tek şey acıydı.

Yani, birlikte olmak mı? Asla ama asla olmazdı. Ne şimdi ne daha sonra. Kendine onu incitme iznini vermeyecekti. Asla. Birçok şey olabilirdi; bir çapkın, bir katil. Katı yürekli, bazen acımasız, her zaman bencil ve bu kaledeki kimsenin bilmediği bir şekilde karanlıktı. Ama bu ufak tefek güzellik kısacık hayatına yetecek kadar şey yaşamıştı. Fiziksel istismar ve çok daha kötülerini. Evden kaçmış, sokaklarda yaşamıştı, sevdiklerinin onun güvenliğini sağlaması gerekirken o kendine bakmıştı.

Danika ve Acı'nın muhafızı Reyes birlikte olmaya başladıktan sonra, Danika kızı buraya getirmişti. William ondan anında hoşlanmıştı. Kızın, ona bakacak birisine ihtiyacı vardı ve William o kişi olmaya karar vermişti. Şimdilik. Bu, onun masumiyetini yakıp yıkanları harap etmek ve daha sonra onun aşkını hak edecek bir adam bulmasına yardım etmek anlamına geliyordu. Bu da ona direnmek demekti.

O egzotik gözlerin üzerindeki gözkapakları yarı yarıya kapalıydı ve kirpikleri öyle gür ve kıvrıktı ki, sanki kaşlarına doğru uzanmaya çalışıyorlardı. Parmağıyla William'ın yanındaki yorgan desenlerinden birini takip ediyordu. Sonunda, ona sorusunu soracak cesareti buldu. "Tanrılar tarafından lanetlendin ama *nasıl* lanetlendiğini bilmiyorum. Demek istediğim, kitabını okumaya çalıştım. Anya ödünç almama izin verdi, umarım kızmazsın ama sayfalar garipti."

William'ın her şeyden çok nefret ettiği konuydu bu. Laneti. Bu zamana kadar bununla ilgili konuştuğu tek kişi Anya'ydı. Bunun tek sebebi Tartarus'taki hücrelerinin yan yana olması ve asırlar geçip giderken William'ın yapacak bir şeye ihtiyaç duymasıydı.

Daha sonra kaçtıklarında, anlattığı her şeyi detaylandıran kitabı Anya'ya gösterme hatasını yapmıştı, aynı zamanda o kitap tek kurtuluş fırsatıydı.

Afacan tanrıça o kitabı çaldığında şaşırmamalıydı; şimdi ne zaman tepesini attırsa, Anya onu sayfaları yırtmakla tehdit ediyordu. Göz atması için Gilly'ye vermesine de şaşırmamalıydı. Anya da kızın bakımını üstlenmişti ve tatlı, küçük insanın William'a karşı hissettiklerini biliyordu. Ama lanet olsun, sırları kendisine aitti.

“Liam?”

Direnmek anlamsızdı. Ve tanrılar aşkına, acınası haldeydi. Mücadele bile edemiyor muydu? Mide bulandırıcıydı. “Kitap şifreli yazıldı,” diye açıkladı. William bunun, Zeus'un dolambaçlı yoldan “sikeyim seni” deme tarzı olduğunu düşündü. “İşte senin kurtuluşun; dermişim” diyordu resmen. Henüz o şifreyi çözecek anahtarı bulamamıştı. Oralarda bir yerlerde olduğunu biliyordu gerçi. Öyle olmak zorundaydı. Aksine inanamazdı. Anahtarı bulmaktan korkuyor olsa da, lanetini öğrenmekten daha çok korkuyordu.

“Evet ama *nasıl* lanetlisin?” diye tekrarladı.

William ona söylememeliydi. Onun ne yaptığını biliyordu. William'ı kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Yine de gerçeği bilmesi gerekiyordu. Belki o zaman aşkı parçalara ayırılır ve yanardı. “Bildiğim tek şey şu ki, âşık olacağım kadın salıverecek...” Dudaklarını birbirine bastırdı. Âşık olacağı kadın, onun bugüne kadar yaratmış olduğu bütün kötülükleri salıverecekti. Ve bazı canavarlar yaratmıştı. İşte *bunu*, ona söylemeyecekti. “Beni öldürecek,” diye bitirdi. Bu da doğrudu.

Kız gözlerini kocaman açarak bakışlarını onun yüzüne çevirdi. “Anlamıyorum.”

“Lanet tam olarak benim değil. Laneti âşık olacağım kadınla paylaşıyorum.” O da kimse artık. “Ona âşık olduğum anda, aklını

kaybedecek. Sadece benim ölümümü düşünecek ve bunun olduğundan emin olacak.”

Fazla havalı bok herifin teki olan Zeus’un bir başka nazik armağanıydı. İyi haber şuydu ki, asıl kafaya alman kişi eski kraldı. William hiç âşık olmamıştı ve asla olmayacaktı. Yüreğinde yalnızca bir kişi için yer vardı ve o da *kendisiydi*.

Gilly yumuşakça, “Ben sana asla zarar vermezdim,” dedi. Ve William herhangi bir yanıt veremeden –zaten ne diyeceğine dair hiçbir fikri yoktu– Gilly devam etti. “Biraz geriye gidelim. Kitapta seni kurtaracak bir yol var, değil mi? Ve kadını da?”

“Belki.” William kızın çenesini nazikçe okşadı. “Aklından bile geçirme, Gumdrops. Lanet kan üzerine, bu da *birinin* ölmesi gerektiği anlamına geliyor. Ben kurtulursam, beni kurtaran kişi yerime ölecek kişi olacak. O sen olmayacaksın. Anlıyor musun?”

Gilly konuşmadı ama başıyla da onaylamadı. Ya da nazik yüz ifadesi değişmedi. Bu William’ı korkuttu. Ölecek olma düşüncesi kızın ödünü patlatmalıydı. Onun öleceğini düşünmek *William’ın* ödünü patlatıyordu. Niyetlendiğinden daha sertçe konuştu: “İyi bir kız ol ve gidip biraz dinlen. Gözlerinin altında halkalar belirdi ve onlardan hoşlanmıyorum.”

En sonunda. Bir tepki. Ağzı inatçı bir çizgiye dönüştü ve William artık onu tanıdığı için, kendini saf, kararlı inatçılığına hazırladı. Bu kız en sonunda kiminle birlikte olacaksa, adam onunla zor başa çıkacaktı. Zavallı piç kurusu.

Ölü piç kurusu. William sadece eğlenmek için bile o herifi öldürebilirdi.

Hiç oraları düşünme.

“Ben küçük bir kız değilim,” dedi sinirle. “Bana öyleymişim gibi davranmayı bırak.”

“Sen küçük bir kızsın,” diye cevapladı kolayca, dediğini perçinlemek için gözlerini devirdi. Öyleydi ve bu bir gerçektir.

Gilly ona dilini çıkararak adamın bu savını kanıtladı. “Okulundaki oğlanlar öyle düşünmüyor.”

William, o dilin görüntüsüne tepki göstermeyecekti. Ya da kışkırtıcı sözlerine. “Okulundaki oğlanlar mal.”

“Hiç de değiller. *Onlar* beni öpmek istiyor.”

Göğsünün ortasına bir hiddet alevi yerleşti. “Onları cesaretlendirmesen iyi edersin, *küçük kız*, çünkü seninle bir şey denemeye falan çalışırlarsa canlarını yakarım. O tarz bir ilişkiye hazır değilsin.”

“Ve sanırım ne zaman hazır olduğuma sen karar vereceksin?”

“Aynen.” Küçük sakızlı şekeri çok akıllıydı. “Aslında, yeterince büyüdüğünü düşündüğüm anda sana haber vereceğim. O zamana kadar, dudaklarını kendine sakla, yoksa pişman olursun.”

“Ah, gerçekten mi? O zaman bana bir ipucu ver.” Sesinde eğlenceden çok sertlik vardı. “Hangi yaşın yeterince büyük olduğunu düşünüyorsun ve sana itaatsizlik edersem nasıl pişman olurum?”

Biraz akıllı olan bir adam o koca ağzını kapalı tutardı. Kendine hareket edecek alan sağladıktan sonra, “Üç yüz. Ya da o civarlarda,” diye ekledi. “Ve inan bana, öğrenmek istemezsin.”

“Birincisi, ben insanım,” diye bağırdı. “Asla o kadar yaşlanmayacağım.”

“Biliyorum.” Ve bundan hiç hoşlanmadığını fark etti. Önünde aşağı yukarı seksen yılı vardı ama daha fazlası yoktu. Tabii o da bir arabanın altında kalmazsa. Ya da bir Avcı tarafından kafası kesilmezse.

Kahretsin. Sadece Gilly’ye göz kulak olmak için Efendilerin ordusunda kalıcı bir yer edinmek zorunda kalırsa cidden tepesi atacaktı. Yapacağı işler, olması gereken yerler vardı.

“İkincisi, senden korkmuyorum.”

Korkmalıydı. Yıllar boyunca yapmış olduğu şeyler... Gelecek yıllar boyunca yapacağı şeyler... “Haydi şimdilik korkuyu unutalım. Çelimsiz bir insan olduğunu kendin itiraf ettin. Bu da dinlenmeni

gerektiren bir başka sebep.” Onu “nazikçe” yataktan itti. “Git. Çık buradan.”

Kız *oflayarak* yere çarptıktan sonra ayağa fırladı. Uzun bir süre boyunca William’a tepeden baktı. William sessiz kalarak onun kendisine bakmasına izin verdi, ne gördüğünü biliyordu. Sayabileceğinden daha çok kalp kırmış siyah saçlı, mavi gözlü bir afet. Gilly’nin, kendinden önceki kadınlar gibi, *William’m* kalbinin hiç hasar almadığını fark etmemesi için dua etti. Böylece onu ehlileştirilebileceği... her riske değen bir meydan okuma olarak görmezdi.

Telefonu bipleyerek sessizliği böldü ve bir mesajın geldiğini haber veriyordu. Gilly önce komodinin üzerindeki telefona, sonra ona bir bakış attı.

William daha sertçe, “Git,” dedi.

“İyi.” Genç kız dönüp ayaklarını vura vura odadan çıkarken, William’ı göğsünde garip, boş bir hisle bıraktı. *Lanet olsun*, diye düşündü tekrar.

Başka bir bip sesi daha yankılandı. Gilly’yi aklının arka taraflarına itti ve küçük, siyah aleti kaldırıp ekranını okudu.

Ekranında “Stridey-Man” ismi vardı, Benimle tatile gitmek ister misin?

William cevap yazarken güldü. 2 kişilik romantik kaçamak mı? Sen benim tipim değilsin, mankafa.

Sadece birkaç saniye geçmişti ki ikinci mesaj geldi. Siktir be. Ben herkesin tipiyim. Ee var mısın yok musun? Çünkü her neredyse Paris’e takılmayı düşünüyorum. Sen sadece fazladan yük olursun.

Kaleden ayrılmak. Gilly’yi ve o koyu, fazlasıyla akıllı gözlerini bırakmak. Gilly’nin, William’ın ona veremeyeceği, vermeyeceği bir şey için hissettiği affallatıcı umudunu bırakmak. İrdeleyici sorularını, nazik dokunuşunu bırakmak. Kalede 1’i senin yerini alacak mı? diye yazdı. Her ne kadar kaçmak istiyor olsa da, Gilly’yi kimsesiz bırakmazdı.

K & C geri dönüyor. Son şansın. Var mısın yok musun?

Bu kez tereddüt etmedi. Varım.

Stridey-Man: Bana karşı koyamayacağını biliydm. 5 dk'ya hazır ol.

Tamamdır. Şunu 10 yap. Senin için saçımı yapmak istiyrm. Bilirsin, tam da senin sevdiğin gibi.

Stridey-Man: PUŞT.

Kıs kıs güldü, çok uzun zamandır Strider'a takılmaktan bu kadar keyif almamıştı. ?? Oyuna koyulmadan önce küçük bi durağa ne drsin??

Stridey-Man: Nereye?

Olay yeri detyaları sonra. Tek bilmen gereken şey, Gilly'nin ailesini öldürmyi planlıyrum.

İşi çok daha önce halletmek istemişti fakat cehenneme yaptığı küçük gezintisi planlarını ertelemişti. Oradaki iblisler kolunu neredeyse yıpratmıştı ve aptal uzvu daha yeni yeni iyileşmişti. Dahası, Amun onunla birlikte gelmeye ve kızın annesi ile üvey babasının en derin sırlarını ve korkularını William'a söylemeye söz vermişti, böylece William ölüme giden yollarını daha korkutucu ve acı dolu yapabilirdi.

Ancak Amun'un akli hâlâ uçmuş durumdaydı ve William beklemekten usanmıştı.

Stridey-Man: Evvet bel! Ama saçını yapmak için artık sdce 8 dkkan var.

"Niçin" ve "nasıl" gibi aptalca sorular sormadan vahşi bir katliamı kabul etmesi konusunda ukala Strider'a güvenilebilirdi.

William yorganı açıp doğruldu, gidecekleri seyahat için ihtiyaç duyacağı her şeyin zihninden bir listesini yapıyordu. Birkaç bıçak; tırtıklı ve tırtıksız. Ufak bir şişe asit. Bir kemik testeresi. Dikenli bir tokmak. Dokuz kamçılı bir kırbaç. Ve bir paket ayıcıklı jelibon.

Tanrılar aşkına, bu eğlenceli olacaktı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Puslu bir rüya zihninde şekillenirken, Haidee artık aşına olduğu sıcaklığın onu sarmalamasının ve yine baştan aşağıya işleminin keyfini çıkardı. Ay ışığı çevresini sarıyor, verandada onun durduğu yerle birlikte, avludaki gölü de aydınlatıyordu. Berrak suyun üzerinde dolanan ateşböcekleri, tıpkı sonunda konacak bir yer bulan düşmüş yıldızlar gibiydi. Serin bir rüzgâr vahşi saçlarını karıştırdı ve eflatun tuniğini –*gelinliğini*– ayak bileklerinin etrafında dans ettirdi.

Bu günün geldiğine zorlukla inanabiliyordu.

Solon onunla gerçekten evlenmişti. Zorlu bir başlangıç ve kur döneminden sonra, Solon kendi arkadaşlarının ve ailesinin önünde onu seveceğine ve sayacağına yemin etmişti. Kendisinin aksine adamın bir soylu olmasına ve Solon'un istese onu bir köle olarak tutabilecek olmasına rağmen hem de. Fakat Solon, o düzenlemenin kabul edilmez olduğunu söylemişti. Onun karısı olduğunda, kimse bir daha ona zarar vermeyecekti. Solon öldükten sonra bile.

Haidee sadece bunun için bile ona âşık olurdu. Ama zaten ona âşıktı. Solon ondan on altı yaş büyük olmasına rağmen, güçlü kuvvetliydi. Ona sadece nazik davranmış, gergin bir ortamda olmasına rağmen Haidee'ye karşı öfkeyle elini bile kaldırmamış ve asla konuklarının onu kötü emellerine alet etmesine izin vermemişti.

Onu on bir yıl kadar önce köle pazarından satın almasının ardından, Haidee'nin üzerine titremeye başlamıştı. Genç kız o zamanlar sadece bir çocuktü, ailesinin kaybıyla hâlâ yıkılmış durumdaydı, onu bekleyen yeni kaderden ödü kopuyordu ve onu hiç bırakmayan uyuşturucu soğuktan dolayı kafası karışıkı. Onu tecavüze uğramaktan defalarca kurtarmış olan bir soğukluktu. Çoğu adam ona dokunmaya katlanamıyordu.

Belki de o yüzden Solon nezaketinin karşılığı olarak asla cinsel iyilikler talep etmemişti. En azından, Haidee öyle olduğunu varsaymıştı. Altı hafta öncesine kadar çünkü adam ona evlenme teklifi etmişti.

Tanıdık bir ses arkasından, “Endişeli misin, tatlım?” diye sordu.

Arkasını döndü, kalp atışları baş döndürücü bir şekilde hızlandı. Dostu ve bugüne kadar onunla eşit olan Leora, artık onun hizmetkârı olacaktı. Yaşlanmış yüz hatlarının çevresini gri saçları sarıyordu ve üzerinde Haidee'nin de bir zamanlar giydiği, kabaca dokunmuş, çuvaldan bozma kıyafetin aynısı vardı.

Eğer Leora buradaysa, zamanı gelmiş demektir. Kocasını onu çağırmış, onun için hazır demektir. *Kocası*. “Bana böyle seslenmeni seviyorum,” diye yanıtladı samimiyetle. “Özellikle de en başta benden hoşlanmadığın için.” Kimse hoşlanmamıştı. Hatta, kimse asla hoşlanmayacaktı.

“Öyleydi. Ama bu kısa sürede değışti, değil mi?”

Evet. Tıpkı Solon'la olduğu gibi. “Değışti. Ve evet, evet. Gerginim ama heyecanlıyım da.”

Sonunda, Solon'a duyduğu minnetin derinliklerini göstermeye izinli olacaktı.

Leora fazlasıyla ince kaşlarından birini kaldırdı. “Peki düğün gecelerinde bir adamın yeni karısına ne yaptığını biliyor musun?”

“Evet.” En azından bildiğini düşünüyordu.

Pazardaki muhafızlar diğer kölelere tecavüz ederken gözlerini kapayıp sıkıca yummuştı. Ama o çığlıklar... Haidee ürperdi, durdurmaktan aciz olduğu acı ve aşağılanma duygusunun içinde bir anlığına kayboldu. Ne kadar zincirlerini çekiştirerek mücadele etmiş olsa da, ne kadar dua etmiş, ağlamış, nefret etmiş olsa da durduramamıştı.

Derinlerinde, Solon'la yatmanın öyle olmayacağını biliyordu. Hassas ve sabırlı olacaktı. Solon nazik ve duyarlıydı ve Haidee'nin beslediği her korkuyu bastıracaktı.

Leora yumuşak bir gülümsemeyle, "O zaman seni daha fazla tutmayacağım," dedi. "Erkeğin bekliyor."

Yaşlı kadın döndü, kemikleri gıcırdıyordu ve rüyadaki Haidee'yi meşaleyle aydınlatılmış koridorda aceleyle yönlendirerek hareme soktu. Ana yatak odası. Odanın her yanından kaymak taşından sütunlar uzanıyordu, kemerli giriş -son durakları- gittikçe yaklaşıyor... durmadan yaklaşıyordu...

Gerçek hayattaki Haidee haykırdı, bir zamanlar olduğu masum kıza uzanıyor, ona tutup durdurmaya çalışıyordu. "Hayır. Oraya girme." Anılarının bu noktasına nasıl geldiğini hiç hatırlamamıştı fakat birdenbire o girişin ötesinde kendisini neyin beklediğini biliyordu. "Dur! Lütfen, dur!"

Kadınların ikisi de onu dikkate almadı. Daha da yaklaştılar...

Haidee. Bir erkeğin sert, kararlı bariton sesi zihnini doldurdu. Eşit derecede sert halkalar yakıcı ve boyun eğmez bir şekilde kollarının etrafını sarmış, onu sarsıyordu. *Uyan.*

Haidee sesle mücadele etti, tıpkı rüyayla mücadele ettiği gibi. "Hayır!" Kolları dövündü, bacakları tekmeledi. Eğer o yatak odasına girmesini önleyebilirse, kendini binlerce yıllık suçluluk ve acıdan kurtarabilirdi. "Oraya girme! *Lütfen!*"

Daha yakın...

Leora basamaklarda yavaşlarken omzunun üzerinden ona bir bakış attı ve başka bir tatlı gülümseme gönderdi. Sonunda kapıya ulaşmışlardı. Leora kenara çekildi. Titreyen, her şeyden bihaber Haidee uzandı...

... bir şekilde süzülüyordu, havada asılıydı...

... parmaklarını perdenin kenarına sarıyordu...

... ayaklarının üzerinde, duruşunu dikleştiriyordu...

Daha odaya girmeden soğuk su tüm gücüyle Haidee'ye çarparak başından ayak parmaklarına kadar onu sıırıslıklaştırdı ve şoka sokarak gerçekliğe döndürdü. Tükürerek ağzına giren damlaları uzaklaştırdı. Gözkapakları çırpınarak açıldı.

Alışkanlıktan anında etrafını gözledi. Bir duş teknesinin içinde duruyordu. Tanıdık değildi. Geniş, çinili duşun musluğu altın işlemeliydi. Haidee başını eğip kendine baktı. Hâlâ Strider'ın zincirlemeden önce ona verdiği yeni tişörtünü, pantolonunu ve iç çamaşırlarını giyiyordu. Ayakları hâlâ çıplaktı. Kaslarla dolu esmer bir kol beline dolanmış, onu dik tutuyordu.

Haidee kasılıp mücadele etmeye başladı. Yaşadığı panik zayıflayan bedenine güç verdi, kalbi damarlarına hayret verici bir hızla kan pompalıyordu. Yine de, ne yaparsa yapsın, o iri kolları kıpırdatamadı.

Sakin. Sakin ol hemen. İyi misin?

Amun'un sesi, endişeli ama sakın, hassas ama tavizsizdi. Haidee, kendisini tutanın o olduğunu fark etti. Karşı koyma isteği onu anında terk etti ve başını adamın boynundaki boşluğa koyarak ona yaslandı.

Amun ayakta duruyorsa, bu iyileştiği anlamına gelirdi. Haidee öyle rahatlamıştı ki, hıçkırarak ağlayabilirdi. Yatakta onun yanında tutulduğu birkaç gün geçirmişti, bilinci gidip geliyordu. Amun'un aptal arkadaşı onu bir içeri bir dışarı taşıyıp durmuştu. Tam Amun kendini sağa sola atmayı bırakıp uyanmak üzerey-

ken, Yenilgi Haidee'yi götürmüştü. Piç kurusu sonunda onu geri getirdiğinde, Amun her zamankinden daha kötü oluyordu. Hem de her seferinde.

Şimdi uyanıktı, akli başındaydı. Temelli. Artık Haidee özgürdü. Artık birbirlerine dokunuyorlardı.

Kâbus mu? diye sordu.

Aniden boğazında oluşan yumruyu geçerek, "Evet," demeyi başardı. "Buraya nasıl geldik?"

Daha sonra.

Adama bir kez daha dokunmamak için yemin ettiğini hatırladığını düşündü. Haidee, adamın ona dokunmasına izin veremeyecekti. İkisi de tehlikeliydi. Ve Haidee belki yapmıştı, belki de yapmamıştı. O sırada hiçbir şey gerçek gibi değildi. Fakat adamın bir kolu ondan uzaklaştığında, ağzından kaçan sızlanmasını kesmek zorunda kaldı.

Amun, onu bırakmayarak Haidee'yi şaşkınlığa düşürdü. Adam sadece eğilip musluğu çevirdikten sonra doğruldu ve onu tutmaya devam etti. Birkaç saniye sonra suyun ısısı kayda değer şekilde yükseldi.

Amun onun tişörtünün kenarından tutup çekiştirirken, *Bana şu kâbustan bahset*, dedi.

Haidee karşı koyabilirdi. Onun yerine kollarını kaldırdı ve tişörtü başından çıkarmasına izin verdi. Bu an öylesine fantezi doluydu, öyle... gerekliydi ki, sadece sonuna kadar yaşamak istedi. "Senin bana geçen gün gösterdiğin görüntüyü gördüm. Verandadakini."

Onun iyi bir şey olduğunu sanıyordum. Amun Haidee'nin pantolonunun önünü açtı ve bileklerine kadar sıyırdı, sonra kızı kaldırarak kot pantolonu küvetten dışarı attı. Haidee'yi orada sütyeni ve külotuyla bıraktı.

"Ondan sonra olanı gördüm." Sesi bir kez daha çatladı.

Amun tek elini onun beline sarıp dik durmasını sağlarken, diğer eliyle bir kalıp sabun alıp derisine sürmeye başladı. *Ama başlangıçta çok mutluydun.*

Yaptığı iş fazla mahrem, seçtiği konu fazla parçalayıcıydı. Yine de, bu adamın olduğu kişi ve şeye rağmen, Haidee kendini başka bir varlıkla hiç bu kadar rahat hissetmemişti. Amun onu temizlerken tahrik etmeye çalışmadı, kesiklerine ve berelerine dikkat ediyordu; sadece temel bir işi yerine getiriyordu.

Haidee, “Evet,” dedi.

Anlat bana, diye tekrarladı. Derisindeki kir ve pasak yıkanıp temizlendiğinde, Amun onun saçlarını şampuanladı. Sandal ağacı kokusu, gittikçe artan buhara karışıyordu.

İtaat etmek için ağzını açtı fakat kelimeler diline dolandı. Eğer kelimeleri söylerse, kendini geçmişe, o karanlığa, kendi hayatının –ve onunkinin– gidişatını sonsuza kadar değiştiren o karanlık güne geri döneceğini fark etti. Bu anın huzurunu kaybederdi.

Çaresizce ihtiyaç duyduğu bir huzurdu bu.

“Hayır,” dedi en sonunda. “Şimdi olmaz. Daha sonra. Lütfen.”

Sonralarımız artıyor.

“Biliyorum.”

Haidee, onun cevap almak için üstelemesini bekliyordu fakat sadece genç kızın başını akan suya doğru eğdi ve saçındaki köpükleri duruladı. Bir kadının ihtiyaçlarını anladığı açıktı çünkü gür tutamları saç kremiyle kapladı, kreme işini yapması için zaman tanıdı, sonra yine nazıkçe duruladı.

İşte. Tamamen temiz.

“Teşekkürler.”

Amun suyu kapamadı ya da arkasında durduğu yerden çekilmedi bile. Sadece ona sarılmaya devam etti, güçlü parmakları göbeğinin hemen altında daireler çiziyordu, çenesini başının üzerine dayadı.

Hâlâ onu tahrik etmeye çalışmıyordu. Bir defa için bile sertleşen meme uçlarını çekiştirmede ya da parmak uçlarını kadınlığına sürmedi. Henüz tabii, geçen her saniyeyle birlikte Haidee'nin teni daha da hassaslaşıyordu, ilkel bir ihtiyaç hissediyordu ve fantezinin o kalın örtüsünü gölgede bırakıyordu.

Gerçeklik daha iyiydi.

Yine de direnmeye mecburdu. Çoktan farkına vardığı her neden ve henüz düşünmemiş olduğu binlercesi yüzünden.

Sahip olduğu gücün her zerresini topladı ama kendini kollarını havaya kaldırmaktan, arkaya doğru kıvırmaktan ve parmaklarını adamın kafasına geçirmekten alıkoymuştu. Kendisini öpmesi için başını adama doğru kaldırmaktan sakındı. Sözü öz, her şeye rağmen, Amun onu arzulamıyordu. Arzulayamazdı. Haidee resmen çıplaktı, sadece beyaz pamuklu kumaş şeritleriyle örtülüydü ve Amun'un elleri onun her yanında geziniyordu ama yine de asla onu baştan çıkarmaya çalışmamıştı.

Birdenbire, bu az önceki gibi rahatlatıcı gelmedi.

Adam onun tam olarak kim olduğunu mu çözmüştü? O yüzden mi artık onu istemiyordu?

Hayır, bilemezdi. Aksi takdirde, Haidee'yle böyle güzel ilgileniyor olmazdı. Büyük ihtimalle, az önce bir Avcı'yı, herhangi bir Avcı'yı öpmenin yanlış olacağına karar vermişti.

"Amun, aslında benim..." diye başladı ancak adam kasılınca sustu. Ne demişti ki?

Adımı biliyor musun?

Sinir uçları kaygıyla alev aldı. "Evet," diye fısıldadı.

Yani gerçekte kim ve ne olduğumu biliyorsun. Durumun açıklamasıydı, soru değildi. *Micah'ın olmadığımı biliyorsun.*

Gerçeği inkâr etmenin gereği yoktu. "Evet." Başka bir fısıltı daha.

Ve yine de onca insanın içinden sen, seni böyle tutmama izin veriyorsun?

Amun'un ses tonundaki saf kafa karışıklığıyla ilgili bir şeyler kızı alarına geçirdi. Adamın sözlerini tekrarladı. "Onca insanın içinden sen," demişti Amun. Ah, Tanrı aşkına. Haidee başı dönerken, yanılmış olduğunu düşündü. Amun biliyordu. Zaten onun bir Avcı olduğunu biliyordu, evet. Haidee ona söylemişti. Ancak şimdi, geri kalanını da biliyordu. En kötü detayları. Baden'in ölümündeki rolünü biliyordu.

Neden Haidee'yi öldürmemiştin ki?

Haidee'nin ağzı kuruyuverdi ve dizleri titremeye başladı. "Yenilgi, Strider sana kim olduğumu anlattı. Ne yaptığımı." Sesinde hiç duygu olmadığını fark edince gururlandı, sadece dondurucu bir çelik gibiydi.

Hayır. Gerçeği kendi başıma keşfettim. O zamanlar Hadiee'ydin ama şimdi Haidee'sin. Kim olursan ol, ne olursan ol, Baden katledildiği sırada oradaydın.

Onaylama. "Ve yine de, onca insanın içinden sen beni bu şekilde tutuyorsun?" Haidee sorusunu bağırırken, yavaş yavaş kavradı. Bu, fırtınadan önceki sessizlikti. Amun ona sahip olabileceği hazzı bir defa göstermişti ama şimdi sonsuza dek mahrum kalacaktı.

Haidee'nin dudaklarından acı bir kahkaha kaçtı. Amun'un anlamadığı şey şuydu ki, pişmanlık ve acıyla dolu bir ömür sürüyorsanız, bir şeylerden mahrum edilmek sadece daha fazla acı ve pişmanlığa sebep olurdu. Amun onu yıkamayacağını anlamıyordu. Onu mahvedemeyecekti. Ne yaparsa yapsın, Haidee çoktan daha kötüsünü tatmıştı.

Amun onu çevirdikten sonra bütün temaslarını kesti. Bakışları kenetlendi, kara alevler ona doğru parıldıyordu. Başka bir şeyi daha kavrarken genç kızın nefesi kesildi. Amun ona dokunmaktan etkilenmemişti. Hatta bunun tersiydi. Gözlerinin ve ağzının kenarında gerginlik çizgileri vardı. Dudakları geriye doğru çekildiği için

düzgün, bembeyaz incilere benzeyen dişleri görünüyordu. Soluk alıp veriş i sık ve hızlıydı, burun deliklerinden alev çıkarıyordu.

Bekle. Amun onu istiyor muydu? Yoksa sadece kızgın mıydı?

Yüzündeki şişlik inmişti, altından çıkan sert güzellik onu daha çok şoka soktu. Teni, yoğun bir kahveye bir parça krema karıştırılmış gibiydi. O muhteşem kara gözler ipeksi kirpiklerle gür bir şekilde çevreleniyordu; hatta kirpikleri Haidee'ninkilerden bile daha uzundu. Kemerli bir burnu vardı, asil ve gururluydu. Elmacıkkemikleri öyle keskindi ki, camı bile kesebilirdi. Eğer nemle parlayan dudakları toz pembe olmasaydı, görüntüsü acımasız olarak değerlendirilebilirdi.

Göğsü çıplaktı, dört adet izin ardından kalan yaralar kabuk bağlamıştı. Bir ürpertiyle, onların pençe izi olduğunu düşündü. Kendine mi aitti? Yoksa ona mı? Meme uçları küçük ve kahverengiydi, sertleşmişlerdi. Gücünü bir spor salonu yerine savaş alanlarında bilemiş bir adamın, sicim gibi uzanan kaslarından oluşan bir göğsü vardı.

Kalçasından düşen bir eşofman altı giyiyordu, kasiğindeki koyu renk, kıvrıkcık kılların kısacık bir görüntüsünü sunuyordu. Ve penisinin yuvarlak başının kumaşı esnetip çıktığını ve deliğinde parlayan meniye görünce yutkundu. Bakışlarını hemen adamın yüzüne kaldırdı.

Strider, *O yumuşak başlı ve nazik olan*, demişti. Fakat Haidee bu kadar acımasız görünen bir adam daha görmemişti.

Beni onunla nasıl karıştırdın?

"Birbirinize çok benziyorsunuz. Hem de garip bir şekilde."

O ölümsüz mü? Duraksadı. Benim ölümsüz olduğumu biliyorsun, değil mi?

"Evet, biliyorum ve hayır, değil. İnan bana, olsa bilirdim. Defalarca yaralandı ama herhangi bir insan kadar yavaş iyileşti."

Yani benzerliğimiz sadece kaderin bir cilvesi mi? Şüpheli. Ben Zeus tarafından yaratıldım, tepeden tırnağa ve bir şeyi sık sık merak ederim, acaba eski kral gökyüzündeki yerinden öylece aşağıya bakıp hoşuna giden bir yüzü seçti ve sonra “bam,” o mu oldu? Fakat o yaratılış binlerce yıl önce yapıldı, yani benim yüzüm önce gelmiş olmak zorunda.

“Yani başka birinin Micah’ı yarattığını mı düşünüyorsun? Seni gören birinin?”

Evet.

“O zaman nasıl oluyor da o insan oluyor?”

Tanrılar, insanlar, yarı tanrılar ve aradaki yaratıklar var. Onlardan herhangi biri olabilir.

“Şey, belki de Zeus geçmişin, bugünün ve geleceğin yüzlerini gördü ve onlardan birini seçti. Ya da hey, belki Micah senin oğlundur ve haberin yoktur. Arada sırada birkaç insanı götürdüğünden eminim.”

Mümkün değil.

“Neden? Kazalar olur, ölümsüzler için bile.”

Uzun süredir kimseyle birlikte olmadım. Bir asır kadar oldu. Ve o benim yaşımda gibi görünüyorsa...

Haidee rahatlamasını gizleyemedi. Amun yüz yıldan fazladır kimseyle birlikte olmamıştı. Tıpkı Haidee gibi. “Ah. Pekâlâ, belki senin torunlarından biridir. Belki de şu garip, açıklanamayan şeylerden biridir. Hatta lanet olsun, belki...”

Tamam. Belki sen haklısındır, diye kabul etti. Zaten önemli değil. Biz rakip takımlardayız.

“Çok doğru.”

Öyleyse neden ismini değiştirdin? diye sorarak konuyu değiştirdi.

“Söylenişindeki ufak bir değişiklik etrafımdaki değişen topluma karışmama yardım etti,” dedi. “Ayrıca, Haidee’lerin sayısı

Hadıee'lerden daha fazla ve beni arayan iblislerin olma olasılığına karşı dikkat çekmek istemedim."

Araya kaynamak istediysen, dikkatleri bu kadar çok üzerine çekmemeliydin. Amun'un bakışları kızın saçının, dövmelelerinin üzerinde gezindi.

Adamın bariz kınayışıyla birlikte, Haidee kasıldı. Görünüşünü yetersiz bulup bulmamasını neden umursuyordu ki? Kendi kendine, göğsündeki sızı haricinde hiç de umursamadığını söyledi.

Adam konuyu yine değiştirerek, *Biz nasıl bağlıyız?* diye sordu. Hoşça kal kafa karışıklığı. Müthiş bir soru sormuştu. Nasıl zihin ve beden olarak birbirlerine bağlılardı?

"Ben... ben bilmiyorum." Haidee, sesindeki kekelemeyi duyunca yanakları alev aldı. Savaşmış ve sayamayacağı kadar mücadeleyi kazanmıştı. Bu adam gözünü korkutamayacaktı.

Neden sana zarar veremiyorum?

Denemiş miydi? Düşünce onu sarstı. "Belki de benim sana zarar veremeyişimle aynı sebeptendir."

Peki ne o sebep?

Sen cazibenin en tatlı şeklisin. Öpüşünün çekici yıkımını biliyorum. Parmaklarını içime aldım ve tekrar almak istiyorum. Böyle bir itirafı sesli olarak yapacak değildi. "Bilmiyorum. Ama fırsatım vardı," diyerek ona hatırlattı. "Defalarca."

Adam bir iç çekiş koyuverirken, gerginliğinin bir kısmı azaldı. *Ama onun yerine beni yatıştırdın. Beni korudun.*

Haidee başıyla onayladı. "Senin de benim için yaptığın gibi."

Uzun bir süre boyunca, sadece suyun fayansa çarpma sesi duyuldu. Haidee'nin bir parçası birbirleri hakkındaki gerçekleri bildiklerine memnundu. Amun onun sırlarını keşfettiğinde neler olacağını merak etmek zorunda kalmayacaktı. Diğer parçasıysa hiç bu kadar çok korkmamıştı.

Biliyorlardı ama herhangi bir şekilde birbirlerine çekilirlerse... hareketlerinin hiçbir bahanesi olamazdı. Aptallıklarının. Arkadaşları onları suçlardı, herhalde onlardan nefret etmeye başlarlardı. Ve ne için? Ne yaparlarsa yapsınlar, onlar için asla bir mutlu son olmayacaktı.

Haidee zihninin gerilerine çekilmiş olmalıydı; gardım düşürmek için kendine asla izin vermediği göz önüne alınınca bu şoke edici bir keşifti çünkü adamın hareket ettiğini hiç görmemişti fakat aniden elleri genç kızın kalçasının kıvrımını kavırıyordu. Bakışları yeniden birbirine karışırken, Haidee'den başka bir soluk daha kaçıverdi.

Amun onu gerileterek akan suyun altına doğru itti, ardından kendi de suyun altına yürüdü ve Haidee'yi fayanslı duvara yaslayana kadar da durmadı. Haidee'nin belinden başka bir yere dokunmuyor olsa da, Amun'un sıcaklığı onu sarıp sarmaladı ve derisini geçerek kemiğine kadar işledi. Meme uçları sertleşti, temas kurmak için sızlıyorlardı.

O sırada Amun her şeyi yapabilirmiş gibi görünüyordu. Özellikle de Haidee'yi tutkunun, deliliğin kıyısına getirecek gibiydi.

Kendi kendine, *Çok geç olmadan bunu durdur*, diye emretti. Amun'un, bedeninin alt kısmı onunkine hafifçe değdiği anda "çok geç" olacaktı. Biliyordu. Son öpücüklerinden sonra...

Haidee ellerini onun göğsüne dayadı ve adamın kalbinin düzensiz ritmini hissetti. Onunkine uyum sağlayan düzensiz bir ritimdi. "Seninle bu şekilde olamam. Micah'la konuşana kadar olmaz." Ah, Tanrı aşkına. Gerçekten bunu söylemiş miydi? Cidden ağzından çıkan şeyin farkında mıydı, birlikte olmalarının önünü açmaya mı çalışıyordu? Sadece kısa bir süre için bile olsa?

Gerçekten. Derdi neydi acaba?

Amun'un gözkapakları alçalarak irislerini gizledi. Bu, adamdan yayılan tehlikeli çekiciliği azaltmalıydı. Azaltmadı. Haidee, herhangi bir şeyin bunu yapabileceğinden şüpheliydi.

Neden? Tek bir kelime çıktı, derhal bir yanıt talep ediyordu.

"Ona aramızdakilerin bittiğini söylemem gerekiyor." Bu yapılacak tek onurlu şeydi. Haidee, bütün hatalarına rağmen boynuzlayan biri değildi. Fakat Tanrı aşkına, bunun hakkında konuşurken bile, çoktan karar vermiş olduğu şeyleri boş veriyordu. Amun'u yalnız bırakma kararından bahsetmeye bile gerek yoktu.

Onunla olan ilişkini benim için mi bitireceksin? Öldürmeye yemin ettiğin, iblis taşıyan bir savaşçı için? İçinde hiç de eğlence barındırmayan bir kahkaha attı. Görünüşe göre aptal olduğumu sanıyorsun ama değilim.

Aptal olan kendisiydi. Birbirlerine asla güvenemeyeceklerdi ve bunun için iyi bir sebepleri vardı. Yine de bu onu konuşmaktan alıkoymadı. "Evet." Gördünüz mü işte? Aptal. Haidee onunla birlikte olmak istedi. Her şeye rağmen, hatta onu uzaklaştırması için sebepleri olmasına rağmen, bir parçasının adama ihtiyacı vardı ve o parçası açıkça reddedilmeyecekti.

Amun'un sahte kahkahası hızla yok oldu. *Onunla olan ilişkin daha önce beni öpmeni engellemedi.* Şimdi sesi hüsrana dolu bir hırlamadan ibaretti.

"O zaman kim olduğunu bilmiyordum."

Amun birkaç saniyeliğine düşündü, sonra başıyla onayladı. *Tamam. O konuda hakkını vereceğim. Ama bunun bir numara olmadığınızı nasıl bileceğim?*

Hayır, güven yoktu. Onu suçlayacağından değildi tabii. "Bilmeyeceksin."

Peki bu Micah'la nasıl konuşmayı planlıyorsun?

"Onu arayacağım." Başka nasıl olacaktı?

Su damlaları Amun'un sert ifadesinden aşağı yağmur gibi aktı. *Tabii bu konuşma sırasında şifreli konuşmayacağım ve ona yerimiz konusunda bilgi vermeyeceğin konusunda eminim. Baskın yapıp seni kurtarmaya çalışmayacağından da o kadar eminim. Elbette, bu demektir ki, sonrasında bu kalenin içindeki herkesi yakalamaya çalışmayacağından da eminim.*

"Hayır." Haidee inkârını vurgulamak için başını iki yana salladı. "Ondan ayrılacağım. Ne fazlası ne azı."

Amun'un ifadesinde yoğun ihtiyaç alevlendi. İhtiyacı, sahip olma isteği ve ilkel dürtüsüyle karışıyordu, umutlu ve çaresiz bir kararsızlıktı.

Kimse ona böyle bakmamıştı. Sanki Haidee bir hazineymiş gibi, sanki en ilkel yollarla isteniyormuş gibi; sanki her an infilak edebilecek bir dinamit yığını gibiydi.

Haidee ellerini adamın sırtına kaydırmayı, parmaklarını birbirine kenetlemeyi ve onu bedeninin yumuşak hatlarına doğru çekmeyi öyle çok istiyordu ki... Sonra Amun'un ellerini kalçalarında hissedirdi ve Amun onu kaldırıp bacaklarını etrafına dolamaya zorlardı. Haidee, ikisi de hazdan çılgılık atana kadar onun uzun ve kalın ereksiyonuna dayanırdı. Şimdiden bunun için yalvarmak üzereydi.

Amun'un elleri onu terk etti, ağır bir şekilde yanlarına düştü ve adam doğruldu. Su merhamet etmeden onun üzerine dökülüyor, yüz hatlarını görmesini engelliyordu.

Bu asla olmayacak, Haidee, dedi açıkça. Basit bir düzüşme o sonuçlara değmez. Bununla birlikte Haidee'yi duşta bir başına bıraktı.

Adamın kabalığı ve acımasızlığı onu şaşırtmamalıydı ama şaşırttı. Canını da yakmıştı. Haidee aralarındaki bir şeyleri yoluna koymaya istekliydi ama o değildi. Asla olmamıştı. "Basit bir düzüşme" diyerek onu küçültürken gözleri soğuk ve mesafeliydi.

Haidee onun için asla daha fazlası olmamıştı, asla da olmayacaktı. Aralarında çok fazla engel vardı.

Amun'dan nefret etmek istedi. Tanrım, hem de nasıl nefret etmek istedi.

Bunun yerine, Haidee yüzlerce yıldır yapmamış olduğu bir şeyi yaptı. Bir kez daha başa çıkmak zorunda kaldığı acımasız kader için bir bebek gibi hıçkırarak ağladı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Amun ıslak eşofmanından kurtulup havluyla kurulandı, tişört ve kot pantolon giydi, ardından Haidee'nin banyodan çıkmasını bekledi. Fazla uzun süre beklemesine gerek kalmadı, yine de ayrı kaldıkları süre sonsuzluk gibiydi. Genç kız yatak odasına girdiğinde, Amun onun yüz hatlarının sinir bozucu bir şekilde boş olduğunu gördü fakat gözleri pembeleşmiş ve birazcık da şişkindi. Yoksa... ağlamış mıydı? Bu düşünceyle göğsü acı içinde kasıldı ve neredeyse kızın peşinden gidip onu kollarına alacaktı. Yatıştırmak için tabii.

Amun'un elleri kıvrılarak yumruğa dönüştü. Haidee ağlayamazdı. Bunu yapmak için, Amun'a değer vermesi gerekirdi. Haidee ona değer vermiyordu. Bu nedenle, onun güzel gözlerinden tek bir damla yaşın akmış olduğuna inanmayı kabul edemezdi.

Öyleyse göğsü hâlâ neden sızlıyordu?

Amun, düşüncelerini berraklaşmaya zorladı ve bakışlarını onun yüzünden uzaklaştırdı. Kollarının altından doladığı pofuduk, beyaz havlu dizlerinin hemen yukarısında bitiyordu. Sutyenini çıkarmış olduğu barizdi. Askı falan görmüyordu. Muhtemelen külotunu da çıkarmıştı. İkisi de çok ıslaktı. Nasıl da harika şekilde ıslaklardı.

Göğsündeki kasılma güneye yöneldi. Tüm o kumaşın altında nasıl görüldüğünü biliyordu. Göğüsleri tam olarak avuçlarına uyu-

yordu. Yumuşak, ancak içe doğru kıvrılan bir karnı vardı. Kalçası kusursuzca çıkıktı. Amun onu çaresizce kavramak ve tekrar tekrar ereksiyonuna sürtünmeye zorlamak istemişti. Şimdi bile, onu baştan çıkarıyordu. Bile mi? Siktir oradan, özellikle de şimdi.

Kıyafetler yatağın üzerinde, dedi kıza. Onu duşta bir başına bırakmasının sebeplerini unutmadan önce arkasını döndü. Zihninden konuşuyor olsa da, sesi sertti. Ve evet, kızla el işaretleri yapmak zorunda kalmadan “konuşmak,” onu her seferinde şoke ediyordu.

Kıza kendisiyle ilgili, kızın geçmişine ilişkin bildiği şeyle ilgili, gerçekleri söylemeyi tercih etmesinin en büyük sebebi, aralarındaki bağıdı. Amun, Haidee bir şeyleri kendi kendine keşfetmeden önce, elindeki kartların çoğunu açmaya karar vermişti, böylece daha sonra Haidee’nin de kendi kartlarını açmasını umuyordu.

Haidee’ye dokunduğu anda iblisinin sessizliğe gömülmesinden ve bir daha da konuşmamış olmasından nefret etti. Sır kızın etrafındayken hep ya sessiz ya da heyecanlı oluyordu ve Amun onun hangisine uyacağını hiç bilmiyordu. En çok canını sıkan şeyse, muhtemelen iblisi kızla ilgili her şeyi keşfedebilirdi. Amun, kendi sesini kızın zihnine yöneltebiliyor olsa da, kızı diğer herkesi okuyabildiği gibi okuyamıyordu. Bunun için Sır’ı azarlamalıydı ama yapmadı. Kendini azarladı. Bir adam iblisinin kahrolası yeteneklerini kullanamıyorsa, bir iblis taşımasının ne gereği vardı?

Diğer iblisleri de kullanabiliyor değildi. Amun kıza dokunduğunda tam tersi tepkiler veriyorlardı, ciyaklıyor ve saklanacak yeni bir yer bulmak için koşturuyorlardı.

Arkasında hafif ayak sesleri yankılandı, sonra da kıyafet hışırtısı duyuldu. Haidee’nin giyinmesini izlemek istedi. O kıvrımları yeniden görmek için ölüyordu. Bu defa bütün kıvrımlarını. Beyaz, pamuklu sutyeninin her santimi sıırıslıkla olmuşken, o sıkı göğüslerin emilmek için kusursuz, gül gibi uçlarla taçlandırıldığını görmüştü. Ve o uyumlu külotu...

İhtiyacın bir başka sıcak, şiddetli dalgası kendisini paralar-ken, Amun'un omurgası kasıldı. Kızın o muhteşem bacaklarının arasında, uyluklarının birleşim noktasında, sarı saçlarından bir ton daha koyu renkte küçük bir tutam vardı. Amun neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti, neredeyse dalacak ve ziyafet çekecekti. O istenmeyen külotu yolundan çekip kadınlığının özünü tadacaktı. Tanrılar, kızın tatlılığını hatırladı. Kendisini bekleyen cennetten haberdardı.

Kontrolünü kaybedip kızın üzerine atılmadan ve ona sahip olmadan önce başka bir şey düşünmesi gerekiyordu. Ona sahip olamazdı. Kıza da söz verdiği gibi, ona bir daha dokunmak için kendine izin vermeyecekti.

Amun zihnini boşalttı. Tepesini attırarak ellerini ondan uzak tutmasını garantileyecek tek bir şey vardı. Kızın dövmeleeri. Sadece düşüncesi bile kan tadını alana kadar dilini ısırttı.

Duştayken kızın sırtının kıvrımına şöyle bir göz atmıştı ve her bir işaret, arzusunun kaynayan bir hiddete dönüşmesine sebep olmuştu. Kızın kim olduğundan şüphe eden herhangi bir parçası varsa, o dövmeleerle aksine ikna olurdu.

Kız skor tutuyordu, Baden'ın ölümü gururla etine işlenmişti. Ve diğerleri sözümona Efendilerin öldürdüğü dört Avcı mıydı? Bilmiyordu ama öğrenecekti. Kız bütün sırlarını kendine saklar-ken bilgiyi nasıl elde edecekti, onu da bilmiyordu. Ama yine de elde edecekti.

Belki de onu baştan çıkararak bilgi alırdı.

Baştan çıkarmak. Zihni ve bedeni anında ona şehvet duymaya geri döndü. Baştan çıkarma, dokunmayı da barındıracaktı.

Belki de "dokunmak yok" kararı biraz erken olmuştu.

Cidden, niye kendine engel oluyordu ki? Ona sahip olmalıydı. Sık sık. Canı ne kadar isterse o kadar. Ta ki özlemini duyduğu ya-nıtları alana kadar. Ta ki kızı sisteminden atana kadar. Ta ki kıza

sarılırken ve onu temizlerken artık kendisine *bebeğim* demediğini fark edene kadar, çünkü o sevgi sözcüğünün kıymetli Micah'ına has olduğu açıktı.

Aniden Amun'un görüş alanında kırmızı benekler belirdi. Duştayken Haidee o piç kurusunun adından bahsettiğinde de aynı şey olmuştu. Derin bir nefes aldı. Tuttu... tuttu. Soluğunu yavaşça burun deliklerinden verdi.

Haidee, Micah'ın onun soyundan gelen birisi olabileceğini söylemişti. Bu fikir merakını uyandırmıştı. Kan bağıyla bağlı olduğu bir ailesi olabileceğini hiç düşünmemişti. Öte yandan, düşmanıyla kan bağı olduğu fikrinden hiç hoşlanmadı. Zaten Micah'la karşılıklı oturup yüreklerini açacak değillerdi. İyiye karşı şeytani olma durumu dışında, bir de Haidee vardı.

İkisi de onu istiyordu.

Amun kızın kırılgan karşı çıkışlarına rağmen onu duşa sokmalı ve en kötü duygularını doğrudan ona pompalamalıydı. Ve kızın karşı çıkışları kırılgan *olmuştu*. Öyle kırılgandı ki, başını eğerek kızın boynunun kenarındaki deli gibi atan nabza üfleyebilirdi ve Haidee'nin onu reddetmek için sebepleri tamir edilemeyecek şekilde kopardı.

Haidee'nin ona açlık duyduğu konusunda aklında hiç şüphe yoktu. Gözbebekleri kocaman olmuş, nefes almak için mücadele ederken dudakları aralanmıştı. Muhtemelen Haidee titrek avuçlarını ona dayadığı sırada tırnaklarını karın kaslarına batırdığını fark etmemişti bile.

Parmakları kıvrılıyordu ve kızın bir parçası onunla temas halinde kalmak için çaresizdi, mesafelere dair her şeyi ortadan kaldırılıyordu.

Hareket küçük bir şey olsa da bir sahiplenmeydi ve Amun vahşice tepki vermişti. Bunu kıza gösterdiğinden değildi tabii. O fokurdayan öfke aklını başında tutmasının tek yoluydu.

Yıllar boyunca birlikte olduğu birkaç kadının üzerine titremiş ve vakti olduğu zamanlarda onlara özen ve sadakat de göstermişti. Hatta onların kendisine bunları göstermediği zamanlarda bile... Ve sonra yaptıkları şeyi Amun'dan saklamaya çalışmışlardı. Sanki yapabilirlermiş gibi. Fakat bir kadının, kendi özel yaklaşımları sayesinde ışık saçtığını görmeyi seviyordu. Mutluluklarına kendisinin sebep olduğunu bilmekten hoşlanıyordu.

Arkadaşlarının onu sakın, öfkelenmeyen biri olarak gördüğünü biliyordu. Normalde öyleydi. Fakat bu kadına, bu sözde düşmanına, bu beklenmedik kurtarıcıya baktığı zaman, içinde sert ve ilkel bir şey kaynıyor, direnç kapısını çalıyordu. Lanet olası bir mağara adamı gibi hissediyordu; bu kadını omzuna atıp götürmek ve onu dünyanın kalanından saklamak istiyordu. Kendi bedenini kız ile onu tehdit etmeye cüret eden herkesin arasına koymak istiyordu. Onu yatağına bağlamak, kendisi için hazır bir halde sonsuza kadar orada tutmak istiyordu.

Kızı harap ederken bile, onu yatıştırmak istiyordu.

Arzuları karanlık ve şehvetliydi, savunma kalkanlarından sinsice geçip her hücrelerini kaplıyor, olduğu kişiyi değiştiriyordu. O artık Amun değil, Haidee'nin erkeğiydi.

Bu unvan tahammül edebileceği bir şey değildi. En azından uzun süre.

Doğru yolda olduğuna karar verdi. Ona sahip olursa ondan bıkmazdı. Kız olduğu kişi olduğu sürece nasıl bıkmazdı ki? Kızdan bıktığında; dokunuşunun, tadının ve kokusunun yeniliği silinip gittiğinde ve artık kızın onun iblislerini geri püskürtmesine ihtiyaç duymadan sağduyusunu kazandığında, görevini yapacak ve onu yok edecekti. Fakat o zamana kadar...

Sadece onu korumaya devam edecekti.

Kıyafet hışırtıları kesildi ve topuklarının üzerinde dönerek kızla yüz yüze geldi. Akıllı bir adam daha en başından düşmanına

sırtını dönmezdi. Fakat öte yandan, akıllı bir Efendi, bir Avcı'nın üzerini giyinecek kadar uzun yaşamasına asla izin vermezdi.

Haidee yatağın kenarında durdu, kolları yanlarından sarkıyordu ve elleri boştu. Amun'un bakışları kızın üzerinde gezindi ve kendine dikkatli bir incelemenin gerekli olduğunu söyledi. Gizli silah var mı diye kontrol etmesi gerekiyordu. Giydiği pembe tişört ve kot pantolon Gwen'e aitti. O da ufak tefek bir kadındı ama ona rağmen kıyafetleri Haidee'ye biraz büyük olmuştu. Kadınsı kıvrımlarına rağmen, çok inceydi.

Diğer duygularına rahatsızlık da eklendi. Uzun süre boyunca kızın bakımından Strider sorumlu olmuştu, büyük ihtimalle savaşçı onu hayatta kalmasını sağlayacak kadar beslemişti. Ne eksik ne fazla. Haidee muhtemelen birkaç kilo vermişti. Artık Amun'un sorumluluğunda olduğu için bu değişecekti. Gereksiz acılara sebep olmak onun tarzı değildi.

Haidee becerebildiği kadarıyla saçlarını kurulamıştı fakat sarı ve pembe saçlarından tişörtüne hâlâ su damlıyor, omuzlarının narin çizgisini kaplayan kumaşı ıslatıyordu.

Rahatsız edici bir sesle, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Amun, dikkatli bakışları altındayken Haidee'nin kıpırdayıp durmadığını fark etti. Dimdik duruyor, ne istiyorsa almasına izin veriyordu. Belki o da Amun'u inceliyordu çünkü uyumlu sıcaklığın ufak alevleri o dikkat dağıtıcı gözlere geri dönmüştü.

Amun, kızın ona bakmaktan hoşlanmasından hoşlanıyordu. Genellikle çevresinde Paris, Strider ve lanet olsun, Sabin varken, kadınlar onun yüz hatlarının sertliğini biraz şey buluyordu... şey, sert.

Otur, dedi kıza. Şimdi konuşacağız.

"Daha fazla konuşma mı?" Kulağa heyecanlı gelmiyordu.

Evet, daha fazla konuşma. Amun, kızın onu, söylemesi gereken şeyi unutturacak kadar rahatsız etmesine izin vermeyeceğine yemin etti. *Otur.*

Haidee sadece ufacık bir tereddüt belirtisiyle birlikte itaat etti. Yatağın kenarına tüneyerek ellerini kucağında tuttu.

Teşekkürler. Şimdi, kıza kartlarının geri kalanını gösterme zamanıydı. Kızın tepkisi, bir sonraki hareketlerini belirleyecekti. Amun bacaklarını araladı, dizlerini gerip gelecek saldırıya karşı kendini savunmaya hazırlandı.

“Ne hakkında konuşacağız?”

Benim hakkımda. Kimliğimi tahmin ettin ama bunun tam olarak ne anlama geldiğini bildiğinden şüpheliyim. Tamam o zaman, doğrudan söylüyorum. Ben Sır iblisini taşıyorum. Amun bir tepki vermesini bekledi; vermedi. Duştayken sadece detaylarla oyalanmış, ele geçirilmiş olduğunu asla gerçekten itiraf etmemişti.

“Ve?” diye üsteledi kız.

Hayır, kızın rahatsız hissettirmesine izin vermeyecekti. *Ve ölümsüzleri biliyorsun ama cennet ve cehennemle ilgili bir şey biliyor musun?*

“Var olduklarını biliyorum.”

Bu da bir başlangıçtı. *Kısa süre önce, bir arkadaşı kurtarmak için cehenneme girdim.*

Haidee yutkundu. “Başka bir iblisi mi kurtardın?”

Bir yönden. Legion iblisti fakat bir insan bedeni almak için Lucifer’la pazarlık etmişti. Hâlâ elinde tuttuğu bir insan bedeni. Kız kötü değildi; değil. Şey, tam olarak yani; ayrıca işkence görüyordu.

“Kız mı?”

Haidee’nin sesinde duyduğu şey kıskançlık mıydı, yoksa kendi hüsnükuruntusu muydu? *Evet. Orada geçirdiğim birkaç gün boyunca, ben... iblis düşünceleri ve dürtüleriyle başa çıktım.*

Amun daha fazlasını anlatmayınca, Haidee başıyla onayladı.

O düşünceler ve dürtüler artık benim bir parçam oldular, beni sürüklüyorlar...

“Deliliğe mi?”

Şimdi başıyla onaylayan Amun'du, gerçi onun tepkisi gergindi. *O şeyler sadece seninle birlikteyken başa çıkılabilir oluyor.*

İhtiyat, bir perde gibi o güzel yüzünün üzerine indi fakat saldırmadı. “Neden ben?”

Hiçbir fikrim yok.

“Tahmin yürüt.”

Amun iç geçirdi. *Belki de sesimi senin zihnine yansıtabilmemle aynı sebeptendir.*

Haidee dudaklarını bükerek, “Bu bana hiçbir şey ifade etmiyor,” dedi.

Tam o anda ne kadar da tatlıydı. Somurtkan bir prenesti. Bu düşünce Amun'un kaşlarını çatmasına sebep oldu. *Hoşumuza gitsin ya da gitmesin, aramızda bir şey var. Belki de bu yüzden, iblisler benim bildiğim şeyi biliyor ve senden korkuyorlar. Avcılardan korkuyorlar.*

“Belki. Yani... o düşünceler ile dürtülerden nefret ediyorsun, öyle mi?” Sorusu yumuşak, neredeyse umutluydu.

Niye umutluydu? Amun'un içindeki iyiye inanmak istediği için mi? *Evet. Her şeyden çok.*

Haidee bakışlarını kucağına indirdi, parmaklarını birbirine geçirmişti ve şimdi de kıvırıyordu. Amun böylesine bir sükûnet beklememişti. Biraz önce, her türlü şeytanilik tarafından zehirlendiğini itiraf etmiş olmasına rağmen, onun gibi iblislerden nefret eden birinden bunu beklemiyordu.

Haidee onunla oynuyor muydu? Amun'u sahte bir rahatlama hissiyle uyuşturuyor muydu? Eğer öyleyse, nihai amacı neydi?

Amun öğrenmeliydi; iblisi öğrenmeliydi. Onu okuyamamasından her zamankinden daha çok nefret etti. Kızın zihnine göz attığı

iki seferde de onu gülümserken görmekten nefret etti. Kahkaha atışını duymuştu.

Nefret etmişti çünkü görüntüler içine, bir parçasına işliyor, zihninden gitmiyorlardı. Bir kez daha kısacık bir görüntü görmek için özlem duymaktan daha da çok nefret ediyordu.

“Bana bunu neden anlattın?” diye sordu.

Benim felaketim ve senin bağlantın yüzünden, burada kalamayız. Arkadaşlarım için tehlike oluşturuyorum, derken kızın tartışmasını bekliyordu. Haidee tek bir yerde kalırsa, ekip arkadaşlarının onu bulma şansı daha yüksek olurdu. Ve sen, şey, sen de onlar için tehlike oluşturuyorsun. Onların da senin için tehlike oluşturdukları kadar.

Amun iki grubun da onları bulmasını istemiyordu. Ayrıca, yirmi dört saat neredeyse dolmuştu ve kapının dışından gelen her ses kasılmasına sebep oluyordu. Sabin her an elinde bir alev makinesiyle odaya dalmaya meyilliydi.

“Evet, gitmemiz gerekiyor,” diye yanıtladı. Sonunda gür kirpikleri kalktı. “O zaman nereye gitmemizi teklif ediyorsun?”

Böylesi bir işlevselcilik takdir edilirdi. Ağzından çıkan “biz” kelimesi ve bakışının yarattığı ısıyla, Haidee güçlü bir afrodizyak sunuyordu. *Benimle kalmak mı istiyorsun?*

“Elbette.”

Bu konuda “elbette” falan yoktu. Bu kız *neden* onunla kalmak istiyordu? Şüpheli ruhu bir cevap için çırpındı ve sadece bir tane buldu: Haidee onunla oynuyordu. Belki de onu sevgili Avcılarına yönlendirmeyi planlıyordu, tıpkı Baden’a yaptığı gibi.

Amun’un elleri yumruklara dönüştü. Yumrukları öyle sıkı ve sertti ki, zaten hasar görmüş eklemleri baskıyla çatırdadı.

“Amun?” dedi.

Dudaklarından adını duymak... bir başka afrodizyaktı. *Düşünceleri ve dürtüleri boşaltabileceğim tek yere gideceğiz.*

Kızın gözleri kocaman açıldı. “Onları boşaltabilir misin?” Bir kez daha sesi umutlu geldi, sanki gerçekten umursuyordu.

Bu olasılık onu sarsmış olsa da, sadece hafif bir şaşkınlık gösterdi. *Sen uyurken bu konuda bilgili biriyle konuştum.* Ve sohbet onu fena halde kızdırmıştı.

Amun Zacharel’i arayıp bulduğunda, melek ona endişesiz bir şekilde, “Cehenneme geri dönmek zorundasın,” demişti.

Ne? Amun zihninde bağırmıştı. İşaret etmeyi hatırladığında hareketleri sarsaktı. *Bu halde olmamın sebebi cehennemdeki küçük gezintim. Yani geri dönmek gerçek bir çözüm değil, değil mi?*

“İblisleri dışarı çıkardın, şimdi onları tekrar içeri sokacaksın.”

Hayır.

Omzunu silkti. “O zaman sonsuza kadar kadına zincirlenmiş halde kalacaksın. Sonsuzluk yeterli geleceğinden değil. Senin için değil. Kız olmadan ruhlar sana baskın gelecek ve bir dahaki sefere kendini kaybettiğinde ölümün benim elimden olacak.”

Eğer cehenneme gitmek gibi kolay bir şeyle iblislerden kurtulacaksam, neden beni şimdiye kadar oraya geri götürmedin?

“Kolay olacağını söylemedim. Benimle birlikte dönmenin yardımcı olacağını da söylemiyorum. Kızı götürmelisin.”

Hayır, diye tekrarladı.

“Senin seçimin elbette. Kafanı kopardığım için vicdan azabı duymayacağım.”

Bu kadar mantıklı ve umursamaz bir varlıkla tartışmak imkânsızdı. *Onları “içeri geri götürdüğüm” zaman bedenimden nasıl çıkaracağım?*

Zacharel cevap vermeden, hatta en ufak bir ipucu bile sunmadan yürüyüp uzaklaşmıştı. Neden? Amun’un, oraya gittiğinde ne yapması gerekiyordu? Orada ne kadar kalması gerekiyordu? O sonsuz çukurda tam olarak nereye gitmesi gerekiyordu?

Kendimi özgür bırakmamın tek yolunun cehenneme geri dönmek olduğunu söyledi, diye anlattı Haidee'ye.

"Cehenneme... geri dönmek mi? Lanetlenmişlerin ateşten çukuru gibi mi?" Son kısmı korku dolu bir fısıltıyla söylenmişti.

Evet. Ve sen benimle birlikte geliyorsun. Amun, onun karşı çıkmasını, onunla mücadele etmesini bekledi. Kız bir şey yapmadı, yani henüz ve Amun rahatladı. Bir şekilde işte. Aynı anda ona baskı yapamaz, onu savunamaz ve kendini azat etmenin bir yolunu arayamazdı.

Yanmayacaksın, diye temin etti kızı. Alevlerin sana yaklaşmasına izin vermeyeceğim.

"Eğer gidersek," dedi bir ürpertiyle, "bizimle birlikte başka biri de olacak mı?"

Eğer demişti ve Amun biraz daha rahatladı. Hayır. Yalnız gideceğiz. Amun'un çaresizce kasa ve desteğe ihtiyacı vardı –çünkü son seferde kıl payı hayatta kaldığını tanrılar biliyordu ve yanında iki eğitilmiş savaşçı vardı– fakat arkadaşlarını tehlikeye atamazdı. Ne iblislerden ne de Haidee'den gelecek bir tehlikeye. Ayrıca, bu Haidee'yi onların ortasından çıkarma amacını engellerdi. *Neden? Birilerinin bizimle gelmesini mi istersin?*

Dudaklarını isyankâr bir çizgiyle birleştirdi ve Amun, onun duygularını incittiğinden şüphelendi. Hayır, kesinlikle öyle değildi. Kızın öyle hissetmesi için onu umursaması gerektiğini hatırlattı kendine ama Haidee umursamıyordu.

"Sen... sen silah taşımama izin verecek misin?" Haidee "izin vermek" derken kelimeleri zorlanarak söyledi. Amun onun bu kelimeyi daha önce kullanmadığına emindi.

Evet ama benim üzerimde kullanmaya kalkışırsan aynı şekilde karşılık veririm. Belki yalandı, belki de değildi. Haidee'nin onun bu iddiasını test etmeye çalışmayacağını umdu.

Aralarındaki sessizlik uzadı, Amun'un kovamadığı bunaltıcı bir bulut gibiydi. Kıza ihtiyacı olan zamanı verdi gerçi. Ondan istediği şey çok fazlaydı ve karşılığında çok az şey teklif ediyordu. Elbette, reddederse Amun onu zorlamak zorunda kalırdı –gerçekten başka seçenekleri yoktu– fakat o bunu yapana kadar, Amun karar ona aitmiş gibi düşünmesine izin verecekti.

“Pekâlâ,” dedi sonunda bir iç çekişle. “Yapacağım. Seninle birlikte gideceğim.”

Hiç kavga dövüş falan yoktu.

Amun bir kez daha yenilmişti fakat bu defa hissettiği şokun yoğunluğunu ya da yeri sarsan rahatlamasını gizleyemedi. Sonra şüpheleri alev aldı. Haidee, Amun'un bilincini kazanmasına yardım etmek için kendini tehlikeye atarak ne kazanmayı umuyordu? Yoksa sadece bilgi toplamayı mı planlıyordu? Başını sallarken, *evet*, diye düşündü. Böylesi daha olasıydı. Sonuçta o bir Avcı'ydı ve iblisleri yok etmek için yollar bulmak onun işiydi.

Avcı. Kelime zihninde bir küfür gibi yankılandı ve olduğu yere sindi. *Bana hatırlatmayı kes.*

“Sana neyi hatırlatmayı keseyim?” diye sordu. Amun'un ani tiksinti patlamasıyla kafasının karıştığı barizdi.

Hiçbir şeyi, diye homurdandı. Neredeyse özür dileyecekti ama dilini tuttu. Bu kadından özür dilemeyecekti. Asla. En azından *biraz* gururu vardı. *Daha fazla vakit kaybetmeyeceğiz.*

Amun uzun adımlarla kapıya doğru yürüdü ve kapıyı çaldı. Arkasındaki Haidee'nin nefesinin kesildiğini duydu, sanki ayağa fırlamış gibi kıyafet hışırtıları geliyordu. Birkaç saniye sonra diğer taraftan kilit sesi geldi ve ahşap gıcırdayarak açılıp melek Zacharel'i gözler önüne serdi. Siyah saçları kusursuzdu, zümrüt rengi gözleri her duygudan azat edilmişti. Beyaz ve altın rengi kanatları omuzlarından yükseliyor ve tunikli yanlarına doğru iniyordu.

“Evet,” dedi savaşçı. Karşılama bir soru niteliğinde olmalıydı fakat sadece bir açıklama olarak sunuldu.

Amun, *Seyahat teklifini kabul ediyoruz*, diye işaret etti.

Zacharel ne düşündüğünü göstermedi. “Gerekli malzemeleri toplayacağım. Beş dakika içinde gitmeye hazır olun.” Bunu dedikten sonra kapı kapatıldı ve kilitlendi.

Amun alnını serin ahşaba dayayarak bir anlığına kendine Haidee’nin tenini hatırlattı. Cehennem. Asla geri dönmeyeceğine yemin ettiği cehenneme dönüyordu. Zihninin derin, karanlık bir köşesinde, Sır’ın hafif iniltiler çıkardığını duyduğunu düşündü.

Binlerce yıl önce, Sır cehennemden kaçmak için savaşmıştı; ve kazanmıştı. Yine de Amun onu geri götürüp duruyordu. En azından diğer iblisler sakın kaldılar, planlarına karşılık hiçbiri ağlamıyor ya da sevinmiyordu. Ama öte yandan, Haidee’den her şeyden daha çok korkuyorlardı.

“Neden konuşamıyorsun?” diye sordu Haidee. Sorusuyla, Amun’un yeniden filizlendiğini fark etmediği gerilimi böldü.

İblisim, diye yanıtladı ve daha fazlasını vermedi. Doğrularak ona döndü. Hata etmişti. Haidee ayağa kalkmıştı ve her zamanki gibi, Amun onun hatlarının zarafetiyle, ısıldayan teninin altında pusuda bekleyen tutkuyla çarpılmışa döndü. Dahası, o göğüslere, o karna, o bacaklara bir kez el atabilmek için ağzı sulandı.

Ona tişört ve kot pantolon giydirmemeliydi. Şekilsiz bir çuval giydirmeliydi.

“Sır iblisini taşıdığın için mi konuşamıyorsun?”

Evet. Amun kendini bu pozisyonda bulacağını hiç düşünmüş müydü? Kendine ait içsel gizemleri bir Avcı’yla paylaşacağını?

“Anlamıyorum. Niçin iblisin konuşmana mani oluyor?”

Kız onu merak etmiyordu, Amun biliyordu, sadece kendi adamlarıyla paylaşabileceği bilgi için olta atıyordu. Yine de cevap verdi. *Ağzımı açtığım anda, iblisin keşfettiği her şey, çevremizdeki*

bütün karanlık işler; aileleri ve arkadaşlıkları yıkabilecek her bilgi kırıntısı dökülüverir.

“Yani konuşabiliyorsun?”

Bunun ne önemi vardı? *Evet.*

“Ama yapmamayı seçiyorsun?”

Evet, lanet olsun. Neden bilmek istiyorsun?

Amun’un alışılmadık patlaması onu ürkütmedi. “Bu sadece... yaptığın iyi bir şey. Çok tatlı.”

Övgüsü öyle beklenmedikti ki, Amun sadece gözlerini kırpıştırarak bakabildi.

“Başka kimse sesini duyamıyor mu? Yani zihinlerinde.”

Hayır. Sadece sen. Sesine hoşnutsuzluk sızıverdi ve gizlemek için hiçbir şey yapamadı. İstedikinden de değildi. Kızın duymasına izin verdi. Bilmesine izin verdi.

Kızın yanaklarında pembe halkalar belirdi ve boğazını temizledi. Haidee yatağa doğru geriledi, bir kez daha çok dikkatli ve ciddiye. “Peki nasıl oldu da meleklerle ekip oldunuz?”

Konu değişimi. Haidee için çok bilgeceydi, evet, fakat kıza daha fazla gerçeği anlattığı için kendisi aptaldı. *Arkadaşlarımızdan biri onların lideriyle evlendi.* Aslında daha çok Bianka, Lysander’i kendine ait ilân etmişti ama Amun, Haidee’nin bu tarz bir fikri anlayacağından emin değildi.

“Bir melek ve bir iblis? Evli?”

Aşağı yukarı. Lysander gibi taş kadar soğuk birine “melek” denilmesi, “iyilik perisi” demekle aynı kapıya çıkıyor gibiydi. Gerçi “iblis” tabiri Bianka’ya tam olarak uyuyordu. Kadının ruhu Amun’inkinden daha karanlıktı fakat mümkün olan en iyi şekilde. Harpyler haşarı doğalarıyla ilgili hep çok açık, çok dürüst olurlardı, etraflarında olmak keyifliydi. En azından Amun için. Hatta bir zamanlar, Bianka’nın ikiz kardeşi Kaia’nın peşinde koşmayı dü-

şünmüştü. Savaş yollarına çıkmıştı. *Meleklerden bahsetmişken, çok sevgili Galen'inin onlardan biri olmadığını bilmelisin. O...*

Haidee kızgınlıkla, "Tamam, haydi ne senin ne de benim arkadaşlarımla ilgili konuşalım," diyerek araya girdi. "Sadece birbirimize öfkelenmemize sebep olacak. Göreve odaklanmalıyız."

Yani Haidee Galen'i arkadaşlarından biri olarak mı görüyordu? *Elbette öyle görüyor,* diye düşündü sonra ve bir şeyleri yumruklamak istedi. Avcıların lideri olan Galen, Karanlığın Efendileri'nin hepsinin –kendisi hariç tabii– ölmesini istiyordu. Baden yüzünden, Haidee Umud'un muhafızı için ödüllerin ödülü olmalıydı. Ya da Galen'in kızın kim olduğunu bilmemesi mümkün müydü?

Amun dişlerinin üst kısmını toza dönüştürerek birbirine kenetlese de –son zamanlarda bunu çok yapıyordu– başıyla onayladı. *Pekâlâ.* Arkadaşlarımızdan *bahsetmek yok.*

"Ben sadece, kavga etmek istemiyorum," dedi. "Ve bil diye söylüyorum, Galen şahsen arkadaşım değil."

Amun cevaplayamadan Zacharel'in sert sesi, "Zaman doldu," diye duyurdu.

Davetsiz gelen sesle birlikte arkasını döndü, aynı anda Haidee'ye kalkan olmak için onun önüne doğru harekete geçti. Kapı hâlâ kapalıydı. Amun kaşlarını çattı; ta ki melek ahşabın içinden öylece geçip gelene kadar. Elinde bir sırt çantası sallanıyordu.

Bunca zaman bu yeteneğe sahipti, yine de göstermek için bu anı seçmişti. Neden?

Zacharel, "Sizi yolculuğunuzun başlaması gereken yere götüreceğim," dedi. Bütün meleklerde olduğu gibi, ses tonunda inkâr edilemez gerçek katmanı vardı ve Amun onun dile getirdiği tek bir şeyden bile şüphe duyamazdı. "Fakat Lucifer'ın sizi ve sizin aracılığınızla Legion'ı mahvetme arayışına engel olunduğu için öfkeli olduğunuzu bilin. Ebedi kan arayışında olacak. Tetikte olun, hiçbir şeye ve hiç kimseye güvenmeyin."

Asla güvenmem.

Melek, "Birbiriniz dışında," diye ekledi.

Amun omzunun üzerinden bir bakış attı ve Haidee'yle göz göze geldiler.

Zacharel onaylayarak başını salladı. "Yer altına yaptığınız son yolculuğun, yakında yüzleşeceğinizle kıyaslandığında bir hiç olduğunu temin edebilirim. Legion'ın kurtarılmasındaki rolünü telafi etmek adına, Kronos cehennemin eski görkemini geri getirdi."

Niçin böyle bir şey?..

Melek elini kaldırarak Amun'un tiradını durdurdu. "Ya onu yapacaktı ya da Legion'ı geri götürecekti."

O zaman doğru seçimi yapmış.

"Bakalım oraya gittiğinde de böyle düşünecek misin? Kısa süre sonra, sadece fısıltılarla duyduğun canavarlarla yüzleşeceksin."

Haidee doğruldu, soğuk ellerini Amun'un beline yerleştirdi. Amun keyifle inlememek için dilini ısırarak zorunda kaldı. Sonunda, bir temas. Sanki Haidee'yi, onun herhangi bir parçasını yeniden hissedebilmek için sonsuza kadar beklemiş gibiydi. Şimdiyse kız ona teselli sunuyordu... Amun'u teselli ediyordu.

Tanrılar, gerçekten acınacak haldeydi.

Arkadaşlarımdan hiçbirinin bizi takip etmesine izin vermeyeceksin, değil mi? diye işaret etti.

"Doğru. Onlar tarafından rahatsız edilmediğinizden emin olacağım."

Amun üstüne alınmadı. Buradaki vahşi adamları onların yolundan uzak tutabilecek biri varsa, o da bu çelik gibi adamdı. *Sağ ol.*

"Şimdi. Bilmeniz gereken başka bir şey var." Esen rüzgâr meleğin kanatlarındaki altın rengini akışkan, erimiş bir nehir gibi gösterdi. "Gelen değişikliklerle, artık kapıya ulaşmak için bile –ve kapı başlı başına bir engel– geçmeniz gereken altı âlem var."

Haidee, Amun'un yanına geçse de teması kesmedi. "İşimiz bittiğinde nasıl geri döneceğiz?"

Zacharel'in yeşil gözleri kısa bir süreliğine onu buldu. "Amun'u kurtarırsanız, endişelenecek hiçbir şeyiniz olmayacak. Kurtaramazsanız, oradan asla ayrılmayacaksınız."

Kaygı verici uyarısı zihninde çınladı. Ardından Amun silkindi. Kendisini kurtaracaklardı; o kadar basitti. *Bir yolunu bulacağız*, dedi Haidee'ye.

Kızın ona tutunan elleri titredi fakat başka bir şey söylemedi.

Peki ya silahlar? diye işaret etti. *Yiyecek?*

"İhtiyacınız olan her şey bunun içinde." Melek çantayı attı ve Amun fazla ince, fazla hafif olan çantayı kolaylıkla yakaladı. "Sana iyi şanslar, savaşçı."

Parmakları çantanın saplarını kavradığı anda etrafındakiler tamamen değişti. Aydınlık kasvetli karanlığa dönüştü, pürüzsüz beyaz duvarların yerini kırmızı lekelerin olduğu tırtıklı taşlar aldı. Aynı şekilde taşların olduğu zemine kemikler saçılmıştı ve ısı anında bin dereceye falan fırladı; ya da ona öyle geldi.

Dünyanın derinliklerindeki bir oyukta olduğunu fark etti. Zacharel'den bir iz yoktu; sırtında narin eller yoktu. Bir panik dalgasıyla mücadele ederek etrafında döndü. Rahatladı ama sadece bir saniyeliğine. Haidee birkaç adım ötede iki büklüm olmuş kusu-yordu. Yanında bir diş fırçası, diş macunu ve bir şişe gargara vardı.

Amun ne yaptığının farkına bile varmadan aralarındaki mesafeyi kapadı. Tek eliyle kızın saçlarını kenarda topladı. Diğeriyile sırtını sıvazlıyor, onun kendisine sunduğu gibi bir rahatlama sunmaya çalışıyordu. Kısacık bir sürede bir yerden başka bir yere ısınlanmak herkesi olmasa da, bazılarını etkilerdi. Haidee'nin "bazıları" kategorisine girdiği belliydi. Melek öyle olacağını biliyor olmalıydı.

Haidee gibi genellikle güçlü bir kadın, zayıflık karşısında muhtemelen dehşete düşmüştü.

Mide bulantısı yakında geçecek, dedi kıza. Amun onu yatıştırırken bile, kızın kendisine açlık, aptallık ve istenmeyen hassasiyet karışımı bir zehir bulaştırdığını düşündü; ve *Amun* asla bir çaresini bulamayacaktı.

Haidee tükürdü, titreyen elinin tersiyle ağzını sildi. “Teşekkürler. Düştüğümde beni tekmelemediğin için.”

Ben canavar değilim, Haidee. Henüz.

“Biliyorum,” dedi güçsüzce. “Aksi takdirde burada olmazdım.”

Görünüşe göre, Haidee de aynı zehir karışımıyla acı çekiyordu.

Bu, görevleri için pek de iyiye işaret değildi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Haidee ağzını –iki defa– temizledikten sonra, “Başlamadan önce, bakalım elimizde neler var,” dedi Amun’a. Adamın yanından geçerken başını eğdi, böylece yüz ifadesini görmek zorunda kalmayacaktı.

Tüm o süre boyunca elleri kızın ellerindeydi. Pişman mıydı? Haidee onun önünde kusmuştu? Amun bunu eğlenceli mi buluyordu? Haidee’nin bedeni adama yanıt veriyor, bütün bedenindeki tüyler diken diken oluyordu. Amun bu durumdan memnun muydu?

Amun hiç cevap vermedi ve Haidee’yi bir acı dalgası sardı. Görmezden geldiği bir dalgaydı çünkü aptalcaydı. Amun onun erkek arkadaşı değildi, evcilleştirilmiş bir köpek değildi ve Haidee’yi, yani düşmanını, sadece sakın kalmak için kullanıyordu.

Yine de bir “bu akıllıca” ya da “sen iyi misin?” dese ağzına mı yapışırdı? Sonuçta, onunla birlikte cehenneme gitmeyi kabul etmişti. Sadece onun *için* ateşten çukura ulaşmaya çalışıyordu.

Ve işte bu yüzden onunla yalnız olduğunu düşündü, olayların gerçekleşme şekliyle aniden serseme dönmüştü. Haidee’nin bedenini ateşe veren, iblis taşıyan ölümsüzle tamamen yalnızdı. Muhtemelen, onu rahatsız eden kötülükten kurtarmanın bir yolunu bulur bulmaz Haidee’yi öldürmeye çalışacak bir iblis taşıyan bir ölümsüzle.

Haidee'nin tiksini mesi gereken, *tiksindiği*, fakat ona acı çek tirmek için kendine en ufak bir lafı bile dinletemediği ölümsüzle.

Hâlâ özlemini duyduğu iblisli ölümsüzle.

Kaşlarını çatarak meleğin onlara vermiş olduğu sırt çantasının önünde çömeldi. Fermuarı açıp bölümleri aralarken, eli hissettiği endişenin gücüyle titredi. Gördüğü ya da daha doğrusu görmediği şey ağzından dökülüverdi.

“Bu boş!”

Gümbürdeyen ayak sesleri yankılandı, ardından Amun onun yanında diz çöküp çantayı aldı ve içini aradı. Haidee kafasının içinde onun fısıltı gibi hırıltısını duydu, alçak ve boğuktu.

Amun tek eliyle yüzünü sıvazladı, sert hareket alnını kızartıp çizdi. *O zaman, melek başarısız olmamızı istedi. O... yalan söyledi. Yalan söylediğine inanamıyorum.*

“Pekâlâ,” diye cevapladı çenesini kaldırıp inatçı bir şekilde uzatarak. “Başarısız olmayacağız.” Pek çok şeyden kurtulmuşlardı.

Hayır. Olmayacağız.

Bir anlık anlaşma ve farkındalıkla bakışları birbirlerine kilitlendi. En azından, Haidee farkındalığın aralarındaki diğer şaşırtıcı şey olduğunu düşündü. Kendisi için şaşırtıcıydı. Adamın yüzünde bulunan her çizgideki ve kıvrımdaki gücü gördü, gözleri kararlılıkla parlıyordu, o yumuşak dudaklar ihtiyaçla aralanıyordu. Ancak adam hiç uzanmadı, ona hiç dokunmadı. Duştayken yapmayacağına söz vermişti ve görünüşe göre -ne yazık ki- sözünün eri bir adamdı.

Artık sessiz olan Amun ayağa fırladı ve ona arkasını dönerek anın huzurunu bozdu.

Haidee doğruldu ve titremesi arttı. Amun, duşlarından önce onun kim olduğunu biliyordu, yine de ona özenli davranmıştı. Haidee'ye sarılmış, onu okşamış, hatta sadece onun yakınında olduğu için bile sertleşmişti. Haidee'nin dudaklarına, sanki kızın dilini

yalamadan bir dakika daha var olamazmış gibi, açığa vuramadığı bir özlemle bakmıştı.

O zamandan beri ne değişmişti?

Micah'tan ayrılmaktan bahsetmiş olmasından mıydı? Pekâlâ, onu gerçekten arzulayan bir adam bu önerisiyle havalara uçardı. Yine de Amun ondan uzaklaşmış ve o zamandan beri de gardım hiç düşürmemişti.

Erkekler! Onları asla anlayamayacaktı.

Gel, derken arkasına bakmadan ileri atıldı. Bu bölgeden ayrılmak istiyorum. Aklımın huzuru için burada biraz fazla kaldık.

Cehennemdeydiler ya da yeterince yakınındaydılar. Haidee, bir daha huzuru hissedeceğinden şüpheliydi.

"Hemen arkadayım." Haidee mağaranın genişleyen açıklığına doğru onu takip ederken, sırt çantasının saplarını omuzlarına taktı. Atmanın gereği yoktu ve yollarında taşımının bin tane sebebi vardı. İçine taş koyabilirlerdi, hatta kemik ve sonra onları silah olarak kullanabilirlerdi. Eğer şansları döner de biraz böğürtlen ya da yemiş falan bulurlarsa, sonrası için saklayabilirlerdi. Yine de. O lanet olası melek! Onları nasıl kandırdığına bakılırsa, içten içe bir iblis falan olmalıydı. Haidee eğer o piç kurusuna bir daha rastlarsa, büyük ihtimalle bıçağı saplayacaktı.

Aslında, ebedi zamanları varmış gibi görünürken, ona yapacağı bütün işkenceleri düşünerek dikkatini dağıttı. Kasığa atılan diz, yanağa geçen dirsek. Kafatasına atılan sert bir tekme. Bu sıkmaya başladığında zihinsel hedefini Amun'a çevirdi. Fakat Amun'la birlikte yer altı tüneline, hiç değişmeyen bir manzarada ilerlerken, kısa süre içinde o da çekiciliğini kaybetti. Sadece kaslarındaki sızı ve çizmeli ayaklarındaki daimi ağrı geçen zamanın göstergesiydi. Çizmelerin derisi esnemişti ancak ayaklarının kemeri ve tendonlarında birdenbire oluşan kabarcıklara uymuyordu.

Kısa bir süreliğine daha şikâyet etmeden katlandı ama cidden, aralarındaki sessizliğin boğuculuğundan nefret ediyordu, her saniye gerilim yüklüydü. Eğer birlikte çalışacaklarsa, ki Amun'u kurtarmayı başarmayı umuyorlarsa birbirlerine ihtiyaçları vardı, adamı sinirlendiren şey her neyse, Haidee'nin onu aşması gerekiyordu.

O yüzden aklına gelen ilk soruyu patlatıverdi. "Kız arkadaşın var mı?" Sözler ağzından dökülür dökülmez genç kızdan gazap yayıldı. Bu adamın başka birine ait olduğunu... başka birini öptüğünü... yoğun tahrik edici gücünün başkasına odaklandığını düşünmek...

Hayır, dedi ve kız rahatladı.

Haidee neredeyse uzanıp ödül olarak başını okşayacaktı. Kollarını yanında tuttu gerçi, onlar bir köşeden dönerken duvarlar gittikçe inceliyor, resmen onu sıkıştırıyorlardı. Amun onu azarlayabilirdi ve Haidee onun yerine adamın sessizliğine katlanmayı tercih ederdi.

Strider'ı hiç öptün mü? Amun'dan gelen soru genç kızı şaşırttı ve ses tonu dokunulabilir bir şey olsaydı, kemiğine kadar kesilmiş olacağından şüphelendi. *Ya da... daha fazlasını yaptın mı?*

"Hayır! Asla." Amun'layken intikam arayışını bırakmış olabilirdi fakat aynı iyilik arkadaşlarını kapsamıyordu. Onları hâlâ öldürmek istiyordu. Amun'uysa, sadece yeniden öpmek istiyordu. Yakında. Belki. Kesinlikle. Sadece...

Lanet olsun! Diş fırçası ile diş macununu mağarada bırakmıştı. Amun'la bir daha takılacak olursalar onu tatmak istiyordu; ahhh. Eğer adam kendi yoluna giderse, bir daha asla takılamazlardı. Haidee onun sırtına dik dik bakarken, tırnaklarıyla tırmalamayı gözden geçirdi. Haidee onun için riske değmezdi. Hiçbir riske.

Bir parçası buna hayranlık duyuyordu. Arkadaşları Amun için önemliydi. Anlık haz öyle değildi.

Adamdaki gerginliğin bir kısmı dağıldı. Haidee, adamın canını sıkkan şeyin bu olup olmadığını merak etti. Onun Strider'la birlikte olma düşüncesi miydi? Haidee, onun sırtına dik dik bakmayı kesti

ve yine başını okşamayı düşündü. Amun, Haidee ile arkadaşının öpüşme fikrinden hoşlanmıyorsa, Haidee onun için ufak da olsa bir anlam ifade ediyor olmalıydı. Değil mi?

Genç kızın öteki parçası *buna gerçekten* hayranlık duydu. Amun (haklı) önyargısını ona duyduğu arzu ve yalnızca onun için görmezden gelebilirdi.

Yatışmış bir halde, *Tamam o zaman*, dedi.

“Peki, Yenilgi’nin muhafızıyla yiyiştigiime dair aptalca bir kaniya nasıl vardın?” Haidee nazikçe sormaya niyetlenmişti ve kesinlikle *aptal* kelimesini kullanmayı amaçlamamıştı fakat sonra Amun’un son birkaç saattir sürdürdüğü burnu havada tavırlarını hatırlamış ve rahatsızlığı onu ele geçirip onun yerine konuşmuştu.

Onunla biraz zaman geçirdin. Yalnız. Ondan kurtulmak için her şeyi göze alırdın.

Rahatsızlığı öfkeye dönüştü. “Ben birçok şey olabilirim, Amun ama istediğim bir şeyi almak için asla bedenimi kullanmam. Özgürlüğüm için bile.”

Birkaç saniyelik bir sessizliğin ardından, *Baden’la yaptın*, dedi.

Ah. Evet. Haklıydı ve kendini savunmak için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

O zamanlar öylesine nefret ve hiddetle doluydu ki, Efendileri yok etmek için her şeyi ama *her şeyi* yapardı. Ve yapmıştı. Baden’ın önünde soyunmuştu, sanki eve kadar ona eşlik etmesine teşekkür olarak onunla yatacakmış gibi yapmıştı. Ve Baden dikkati dağılmış bir halde ona bakarken, Haidee bekleyen Avcılara işaret vermişti.

“Hatalarımdan ders aldım,” dedi yumuşakça. Savaşçının öldürülmesine yardım etmesi hata değildi ama öldürme şeklinden pişmandı. Strider’a, hiçbir şey hissetmediğini söylerken yalan söylemişti. Hatta yaptıklarının, önündeki adamda sebep olduğu acı için pişmandı, zaten kendini tehlikeye atmaya gönüllü olmasının sebeplerinden biri de buydu.

Kafa karıştırıcı bir farkındalık anıydı. Bu, Haidee'nin onu sadece istemediğini, aynı zamanda ona önem verdiğini de gösteriyordu. Neden bu adama önem veriyordu? Onu gerçekten tanımıyordu. Ona ilgi duyuyordu, evet. Bunu zaten kabul etmişti, hem de defalarca. Bir şekilde ona bağlıydı, evet. Adamın ağzının kendi ağzında, sonra da bacaklarının arasında oluşunu düşünmeden duramıyordu, tamam, ona da evet. Uuups. Sonuncusu zaten ona ilgi duyduğu kısma giriyordu. Her neyse. Bunlardan hiçbirini önemsemeye gerek yoktu. Yine de adamla birlikte kalabilmek için gücünün yettiği her şeyi yapmıştı. Amun'la olmak için. Onunla vakit geçirmek için. Yardım etmek için.

İç geçirdi.

Ne?

Amun sormak için arkasını dönmemişti ve Haidee'nin bakışları adamın sırtının güçlü genişliğini gözleriyle yiyip bitirdi. Duyguları engel olmadığında, onu adamakıllı *görüyordu*. Derisi nasıl da esmerdi, bir sürü kas tabakası vardı. Artık hiç yara izi yoktu ve tek dövmesi şu kelebektir. Şu anda dövmeyi göremiyordu zaten; bacağına geri dönmüş olmalıydı. Haidee, yaşayan bir dövme düşüncesine çok şaşıırıyordu, kayıyor ve bedeninin bir noktasından diğerine süzülüyordu; sonra kafasını iki yana salladı ve kendi kendine odaklanmasını söyledi.

Amun artık onunla konuşuyordu. Bu fırsatı kaçırmak istemedi.

“Seninle tanışmadan önce senin hakkında rüya gördüm,” diye itiraf etti. “Ama kim” *ya da ne*, diye ekledi zihninden, “olduğunu bilmiyordum. O yüzden Micah’la çıkmaya başladım. Ben düşündüm ki...”

Amun olduğu yerde dimdik dururken, sarsak bir hareketle kürekkemikleri birbirine değdi. *Onun ben olduğumu sandın?*

“Evet. Ve sen zekâma hakaret etmeye başlamadan hatırlatayım, birbirinize feci benziyorsunuz.”

O zaman rüyanda onu değil de beni gördüğünü nasıl biliyorsun?

Amun'un ona hissettirdikleri sayesinde. Bağlantılı, uyanık. Hayatta. Bildiği tek şey soğukken, için için yanıyordu. Ona gerçeği itiraf etmek kendini savunmasız hale getirirdi; zaten olduğundan daha da fazla. Bunu itiraf ederse Haidee'nin üzerinde güç sahibi olurdu; zaten olduğundan daha da fazla.

Tek söylediği, "Biliyorum işte," oldu. "Eğer seni sakinleştirmemiş olsaydım, kim olduğumu öğrendiğinde beni öldürür müydün?" Sesini hissiz tutmaya çalıştı ancak sözcüklerin titrekliliği onu ele verdi.

Haidee'nin ciğerlerindeki oksijeni kristalleştiren korkunç bir duraksama yaşandı. *Evet.*

En azından dürüsttü ama vay canına, bu canım yakmıştı. *Rüyanda görmemiş olsaydın onu öldürürdün,* diye hatırlattı kendine. Doğruydı. Yine de bu, acısını dindirmeyi başaramadı. Adam onu öpmüştü, lanet olsun. İçtenlikle. Birazcık sadakat iyi olurdu doğrusu.

Mantıksız.

Dikkati dağıldığı için taşlardan birine takıldı ve öne doğru tökezledi. Düşmemek için ellerini Amun'un beline dayamak zorunda kaldı. Anında, işte o harika sıcaklık. Her zamanki gibi. Amun durmadı ama kasıldı.

Gözünü açık tut, Haidee. Adını sanki bir lanetmiş gibi tükürürcesine söyledi.

Belki de öyleydi. "Uğraşıyorum, *Amun*. Uzun zamandır yürüyoruz ve bir yere ulaşıyor gibi de görünmüyoruz. Yorgunum, açım ve ah, evet, ayrıca senin kıcını kurtarıyorum. En azından düşüğümde beni *şikâyet etmeden* kaldırarak karşılığını verebilirsin." Haidee ona kızıyor olsa da, daha iyi iş çıkaracağına yemin etti. Doğrularak temaslarını kesti; her zamanki gibi sıcaklığın gidişine üzüldü ve yeni çevresini inceledi.

Bir çeşit koridora yönlendirilmişlerdi, kan sıçramış duvarlar uzundu ama geniş değillerdi. Zemin eğimliydi, attıkları her adımla birlikte onları yerin daha derinlerine götürüyordu. Sıcak havada toz katmanı vardı ve uzak bir mesafeden düzenli bir *şıp, şıp* sesinin geldiğini duydu.

Haklısın, dedi Amun. Ben... üzgünüm.

Özrü istemeye istemeye diledi, sanki sözcüklerin tadı iğrençmiş gibi. Önemli değildi. Kabul edecekti. Herhangi bir şey, hiçbir şey olmamasından daha iyiydi. Bunu özellikle midesine sormanız gerekiyordu.

“Nereye gittiğini biliyor musun?” diye sordu, sesi yankılanıyordu.

Hayır. Ağzında gevelemişti ve Haidee yanılmadıysa sessiz olması için dolaylı bir emir vardı. Sonra eklemede bulunarak genç kızı şaşırttı, Tek bildiğim cehennemin aşağıda olduğu ve biz de o yöne doğru gidiyoruz.

Bunu ona bir şempanze bile söyleyebilirdi ama başka bir açıklığa doğru adım atarken Haidee çenesini kapalı tuttu. Başka bir mağaraydı. Duvarlar daha genişçeydi, daha kolaylıkla, özgürce hareket edecek alan veriyordu. En sonunda, bir yerlere ulaşıyorlardı. Şoke edici olsa da, kayalardan filizlenen gür, çiyle kaplı yeşillikler vardı. *Güzel*, diye düşünüyordu ki bir şey ona tısladı. Haidee ne olduğunu keşfetmek için dönerken cırladı.

Bir yılanın yuvarlak başındaki kısılmış bir çift kırmızı göz parladı; keskin, zehir damlayan sivri dişlerinin üzerinde çatallı dili dans ediyordu. Çılgılık atmak için ağzını açsa da, bir tür baş dönmesi onu ele geçirdi ve ağzından sadece bir inilti kaçtı.

Bir şekilde ayakları üzerinde kalmayı başardı. “Gü-güzel yılanlık, cici yılanlık,” diye fısıldadı, masumiyetini göstermek ister gibi avuçlarını göstererek ellerini havaya kaldırdı.

Yaratık genç kızın boynuna atıldı. Güzel *değil*. Refleksleri onu kurtaramayacak kadar yavaştı.

Amun'un kalın, sicim kolu ileri atıldı; parmakları yılanın hemen o açık, bekleyen ağzının altından kavradı ve bileğini çevirerek başını pullu bedeninden ayırdı. Avucunu açtığında, sürünge cansızca yere düştü.

"Te-teşekkürler," diye soludu. Baş dönmesi onu terk etmemiştir ve şimdi kalbi göğsünde tepetaklak olmuş gibi hissettiriyordu, dağılan organ kaburgaları yerine omurgasına doğru atıyordu.

Rica ederim. Şimdi ben senin kışım kurtardım. Adam ne onun olduğu tarafa döndü ne de Haidee'nin aniden özlem duyduğu şekilde huzur verircesine boynuna masaj yaptı.

"Ödeşmeye yakın bile değiliz, koca oğlan."

Ödeşlik demedim. Haydi devam edelim. Bu bölge hoşuma gitmedi.

Yine ilerlemeye başladılar ve bu defa, Haidee tek elini onun pantolonunun kenarında tuttu, bırakmaya korkuyordu. Amun da onu azarlamadı ve genç kız buna minnettardı. Yılanlardan nefret ediyordu. Nefret, nefret, *nefret*. Belki de bir defasında bir Hydrophis Belcheri⁴ tarafından öldürüldüğü içindi, zehri damarlarına doğrudan asit pompalamış, onu kıvrandırmış ve hiç bulamadığı merhamet için yalvarmıştı. Ölümde bile bulamamıştı.

"Acele et," dedi. "Ben de bu bölgeden hoşlanmadım."

O zaman az önce iblisimin bana söylediği şey hiç hoşuna gitmeyecek.

"Ah, Tanrım. Ne?"

Amun vahşice, *Az önce Yılanlar Âlemi'ne girdik*, dedi.

Göklerdeki yüce cennet aşkına. "Lütfen bana Yılanlar Âlemi'nin, sevimli ve küçük bir bahçeyi ifade ettiğini ve sadece bir ya da iki tanesiyle karşılaşacağımızı söyle."

Yılanlar Âlemi sevimli ve küçük bir bahçeyi ifade ediyor ve sadece bir ya da iki tanesiyle karşılaşacağız.

4 Dünyanın en zehirli yılanlarından biri. (ed. n.)

Haidee onun yalan söylediğini biliyor olsa da, adamın keskin bariton sesi dudaklarının seğirmesine neden oldu ve korkularının birazı uçuverdi. “Güzel, bu güzel. Ee, Sır sana başka ne söyledi?” Adamın şimdi söyleyeceklerinden sonra panik atak geçirmemek için dua etti.

Gözlerine doğrudan bakmamamızı çünkü hipnotize ederek bizi gerçekten ısırmalarını istediğimize inandıracaklarım.

Korkusu tüm hızıyla geri döndü ama en azından baş dönmesi artık mantıklı geliyordu. Hipnoz. Siktir. Kontrol, Haidee’nin sahip olduğu en değerli şeylerden biriydi. Seçim şansı olmamasının korkusunu fazlasıyla iyi biliyordu. Günlerce, haftalarca, her neyse artık, Strider’in mahkûmu olmuş, sadece adamın ondan yapmasını istediği şeyleri yapmaya izinli olmuştu. Ondan öncesinde de, ne zaman ölse, sonunda hayata geri döndüğünde hatıralarının parçalarını kaybediyordu. Sadece tüketen nefreti ve yok etme ihtiyacını hatırlıyordu. Ve *ondan* çok daha uzun zaman önce, şeytan olan adamın elinde kukla olmuştu, ardından Kötü Adam gelmişti, sonra da ona kölelik yaptıran Yunanlar vardı.

“Bunu yapabileceğimden emin değilim,” diye fısıldadı.

Sadece, yılanlar iblis taşıyan savaşçıları gibi davran. Gayet iyi olacağından eminim.

Ah. Adam yılanlardan daha fena sokuyordu. Anında gözyaşları gözlerini yaktı fakat gözlerini kırpıştırarak onları geri gönderdi. Zayıflık yoktu. Özellikle de böyle iğneleyici bir yorumu hak ediyorken. Bir zamanlar, böyle bir şeyi duyduğu için gurur bile duyabilirdi. Bir zamanlar ama bugün değil.

“O zaman neden sen de onlara masum insanlarmış gibi davranmıyorsun?” dedi yumuşakça. Bu adam da öldürülmeyi hak ediyordu ve Haidee kendisine bunu unutturamazdı.

Bir başka sessizlik anı aralarındaki havayı yoğunlaştırdı. Ta ki Amun iç geçirip kabul edinceye kadar: *Öyle söylememeliydim. Üzgünüm. Yine.*

İlkinden çok daha etkili biçimde dile getirilen ikinci özür öyle beklenmedikti ki, Haidee şoka girdi ve yumuşadı. “Ben de üzgünüm. Ve neden yaptığını anlıyorum,” diye itiraf etti. “Senden bir şey aldım. Sevdiğin bir şeyi.”

Evet. Ve biz de senden bir şey aldık?

“Evet.”

Amun onun ayrıntılara girmesini bekledi ama Haidee denemedi bile. Amun’a geçmişini onunla tartışmayacağını zaten söylemişti ve bunda ciddiydi. Amun’un onun hissettiği acıyı dindirmek için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu ve artırmak için milyon tane şey söyleyebilirdi.

Burada olduğumuz sürece sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim, Haidee. Sana söz veriyorum.

Haidee’yi yine şoka soktu. Aptalca olan şey şuydu ki, Haidee ona inandı ve sadece adama ihtiyacı olduğu için de değildi. Amun ondan hoşlanmayabilirdi fakat onun iyiliği için sorumluluk alıyordu. Şartlar ne olursa olsun, sorumluluklarının onun için önemli olduğu açıktı.

Onunla ilgili hoşlanacak başka bir şey daha.

Ne kadar derine yürürlerse, sarmaşıklar o kadar gürleşiyordu. En sonunda yaprakla dal arasında, ağaçla mağara duvarı arasında hiç boşluk kalmadı. Millerce uzunluğunda huzurlu bir orman gibi görünüyordu.

Kaç tane yılan yakınlara pusu kurmuştu? Bekliyordu? Aç bir halde?

Ah, Tanrı aşkına. Ağzına yine safra geliyordu.

Kısa süre sonra yapraklarla kaplı yeşilliklerden buhar yükseliyor, görüş alanını kısıtlıyordu. Derin bir nefes aldığı anda sülfür ve

daha tatlı bir şeyin kokusunu aldı. Tutarsız kokular onu öğürttü ve sersemleyerek biraz daha sallandı. Yine hipnotize ediliyor ve bunu bilmiyor muydu?

“Yardım et,” diye fısıldamayı başardı. Şimdiden kontrolünü kaybetmekten nefret ediyordu. Dizleri birbirine çarpıyordu, pes etmek üzereydiler. “Amun.”

Bir an sonra, Amun ona dönmüş, kolunu beline dolayarak kızı ayakta tutuyordu. *Sorun ne?*

Kirpikleri çırpınarak kapandı, aniden açık tutamayacak kadar ağır gelmişti. “Bilmiyorum. Başım... dönüyor...” Amun’un ona dayanan bedeni öyle kıpırtısızdı ki, Haidee onun kalp atışını ya da göğsünün inip kalkışını hissedemiyordu. Sıcaklığını, o muhteşem sıcaklığını hissedemiyordu.

Havada ambrosia var, insanlar için çok zararlı bir madde, ama sen değilsin...

“İnsan mı? Evet. Öyleyim.”

Anlamıyorum. Sen öldün. Şimdi yaşıyorsun. İnsan olamazsın.

Baş dönmesi yoğunlaşarak onu çok karanlık bir dalganın altına çekiyordu. Ne kadar sert savaşırsa savaşsın, yukarı yüzemiyordu. “Amun...”

Haidee. Sesimi dinle. Benimle kal.

“Yapamam,” demek istedi ona. Hiç ses çıkaramadı.

Kendinden geçersen seni soyacağım ve sana yine dokunacağım. Duyuyor musun beni? Bunu sana sahip olmam için bir davetiye olarak göreceğim.

Haidee ona, davetinin bir bitiş tarihi olmadığını, “sonuçlarla” ilgili tehdidinin sadece nefis bir ihtimal olduğunu söyleyemedi, karanlık onu tamamen yuttu.

Lanet olsun. Amun Haidee’yi omzunun üzerine aldı, hafif ağırlığını fark etmiyordu bile. Ancak sırtına yapışan göğüslerinin fazlasıyla

farkındaydı. Kızın alışılmadık şekilde düşük vücut ısısı yüzünden meme uçları çoktan sertleşmişti.

Sonsuzluk gibi gelen bir süredir arkasındaydı, Amun'a kısaca dokunsa da sahip olduğu bütün sinir uçlarını uyarıyordu. Tehlikeye rağmen, Amun defalarca durmaya yeltenmişti, onu yine tatmak ve adını inleyerek söyleyişini duymak için gözü dönmüştü. Sadece kendi ismini, başka bir ismi değil.

Haidee, o piç kurusu Micah'la sadece onu Amun'la karıştırdığı için çıktığını itiraf ettiğinde, neredeyse kendini mağara duvarına dayanmış bulacaktı. Kot pantolonu ile külotu parçalanıp yırtılacak ve Amun'un aleti yuvasına darbeler indirecekti. Kontrolünü sadece dilek ve dualarla korumuştü.

Yükü çok kafa karıştırıcıydı. Kız ona böyle... tatlı davranırken, Amun onu sisteminden atmak için nasıl olup da duyarsız davranacaktı? Amun'un iğneli sözlerine zehir saçarak değil de, acı çekerek karşılık verirken nasıl olacaktı?

Sır hâlâ onun aklını okuyamıyordu fakat iblis kızın her sözünden kati bir inanç sezmeye başlamıştı. Haidee söylediği her şeye inanıyordu. Elbette, ayrıca Haidee ona ne zaman dokunsa iblisi geri çekiliyordu. Amun'u fazlasıyla hoşnut eden serinlik, yoldaşını dehşete düşürüyordu. *Bütün* yoldaşlarını. Kaleden ayrıldıklarından beri, diğer iblisler onu hiçbir şekilde etkilemeye çalışmamışlardı. Neden?

Lanet olsun, diye düşündü tekrar, ileri yürüdü. Nedeni önemli değildi. Bu kadına ihtiyacı vardı.

Yaprakların arasından omuzlarıyla yol açarak ilerlerken kendisinin de biraz başı dönüyordu. Kendisini öldürse bile Haidee'yi güvenli bir yere götürecekti. Ve öldürebilirdi de. Eğer kendisi bile havadaki ambrosiadan etkilendiyse, madde Haidee'nin üzerinde ne kadar hasar bırakırdı?

Maddox aracılığıyla da olsa, Amun insanların ambrosia'ya dayanamadığını öğrenmişti, o sadece ölümsüzler için yapılmış bir uyuşturucuydu. Damarlarına başka maddeyle karıştırılmış eroin enjekte edilse bile daha iyiydi. Haidee maddeyi yutmamış, sadece buharla gelen kokuyu ciğerine çekmişti, Amun o yüzden kendisine kızın iyi olacağını söyledi.

Kız gerçekten insan mıydı? Haidee öyle olduğuna gerçekten inanıyordu ve yeniden dirilmiş olmasına rağmen öyle de olabilirdi. Fakat Haidee kendisinin bile farkında olduğundan daha fazlasıydı. Doğal olmayan soğukluğu, Amun'la zihinsel bağlantısı, Amun'un iblislerini bir yere tıkıştırması; her biri fanilikten öte bir şeyi anlatıyordu.

Yine de, güvende olmak için bu ormandan mümkün olduğunca çabuk geçmek istiyordu. Yapması gereken tek şey, bir sonraki âlemin girişini bulmaktı. O da, yanılmıyorsa, Gölgeler Âlemi'ydi. Şu ana kadar tek görebildiği ağaçlardı. Ağaçlar, ağaçlar, ağaçlar. Etrafını öyle bir sarıyorlardı ki, sanki ikinci bir kıyafet katmanı gibiydiler.

Bir süre sonra, harcadığı efor yüzünden soluk soluğaydı. Baş dönmesi yoğunlaştı ve Haidee'yi daha sıkı tuttu. Ten tene dokunuyorlardı, sadece kıyafet üzerindendi. Belki elini kızın pantolonunun kemerinden içeri sokup bacağına doğru düzgün kavrarsa, kızın vücut ısısı iblislerini defettiği gibi baş dönmesini de defederdi.

Kendi tavsiyene uy ve gözünü açık tut. Kıza dokunmak yok. Tek bir dokunuşla yine şehvette kaybolurdu.

Dallar ona çarparak yanaklarını kesiyordu. Başını iki yana sallayarak düşüncelerini topladı. Hareket Sır'ı uyandırmış olmalıydı. Anında tedirgin olarak kafatasında sinsice dolandı, bu yerin gittikçe dolmasından nefret ediyordu.

Birdenbire Amun'un kulağına sesler çalındı.

Yaklaş, savaşçı...

Evimize hoş geldin...

Canını yakmayacağız... yani fazla...

Peşinden düşünceler gelerek zihnini doldurdu.

Tatları çok güzel olacak.

Belki kız tam da hoşuma gidecek şekilde çığlık atar...

Yılanlar saldırmaya hazırlanarak yaklaşıyordu. Öldürmek için. Haidee böyle tehlikeli bir şekilde omzundan sarkarken onlarla dövüşmezdi. Hareketlerin darbesini o alır, bedeni Amun'unkine karşı bir kalkan görevi görürdü ve Amun buna izin vermeyecekti.

Başka ne yapacağını bilmediği için durdu, –ani hareketler yapmadan– kızı yere bıraktı, sonra kızın hâlâ taşıdığı sırt çantasını alıp boynunun etrafına sardı ve en hassas bölgesini elinden geldiğince korudu. Ardından yavaşça, çok yavaşça doğruldu, bıçaklarından ikisini çekerken metal deriye sürtünerek ses çıkardı.

Bu, yılanlar için bir nevi başlangıç düdüğü olmalıydı. Düzinelerce kırmızı göz ona odaklandı... Sivri dişleri bembeyaz parlıyordu.

Amun gerildi.

Sonra yılanlar ileri atıldı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Strider yüzünde ağır bir sırıtışla, *işte olay budur*, diye düşündü. Birkaç saat önce Lucien, onu ve William'ı Paris'e ışınlamıştı. Şehir olan Paris'e değil tabii, arkadaşları Paris'e. Gece daha yeni başlamış olsa da, Paris ambrosia sarhoşluğuna çoktan başlamıştı ve şimdiden deli gibi kahkahalar atıyordu. O yüzden planladıkları gibi onu arabaya atıp “kesme ve doğrama” adında küçük bir oyun oynamak için Gilly'nin ailesini avlamaya başlamak ve Paris'i böyle savunmasız bir durumdayken arkada bırakmak yerine, Strider ile William ona bakmaya –yani kendilerini de ambrosia'ya boğmaya– ve sabah ekip olarak hareket etmeye karar vermişlerdi.

Tüm şu kardeş sevgisi falan işte. *Dostlarım için yaptığım fedakârlıklar*. Strider sarhoş falan değildi. O ayıklandı.

Paris'in geniş kiralık çiftliğindeki muhteşem konforlu şezlonga yaslanıyordu. O kadar yer varken, Dallas, Teksas'taydılar. Şehvet de kendini Teksaslılara benzetmişti. Kafasında bir kovboy şapkası vardı (garip), üstü çıplaktı (anlaşılabilir), önü açık kot pantolon (akıllıca) ve kovboy çizmeleri (yine garip) giyiyordu. Sığır falan çalmaya hazır gibi görünüyordu.

En azından Paris'in partiye davet etmiş olduğu kızlar biraz daha akla yatkındı. Bikini giiyorlardı.

En iyisi de, kızlar ay ışığı ve lamba aracılığıyla aydınlanan havuzda yüzüp kakhaha atarak oynarken, Strider'a aslında koca memeli ve çok makyajlı kadınları tercih ettiğini hatırlatıyorlardı. Sadece bir avuç kadar olan ve Amun'un kollarındayken çok güzel ve narin görünen Haidee'yle ilgili her şeyi unutabilirdi. Aslında kendisinin olması gereken kollarda. Ama her neyse.

Strider'ın solundaki William, "Üstsüz olan benimdir diyorum," derken ambrosia'yla tatlandırılan birasını kafasına dikti. "Şey işte, şu diş ipi giyen." Son on dakikada fikrini beş defa değiştirmişti. Şu ana kadar görünürdeki bütün dişilere benimdir demişti.

Strider'm sağ tarafındaki Paris dili dolanarak, "O bir tanga, seni moron," dedi.

Onlar da şezlonga oturmuşlardı, bu ufak kümesin sınırlarındaki tek horozlar onlardı.

Kızlar önlerindeydi, kimisi kum saati şeklindeki havuzun ortasında bulunan beton göbeği dans pisti olarak kullanıyordu. Tanrılar, bu modern çağı seviyordu çünkü kadınlar birbirlerine sürtünmekten korkmuyordu.

William, "Kıcının arasından geçen o şey bir tangaysa, memelerinin ucundaki şu ipe ne diyorsun?" diye karşılık verdi.

"Bir ip," dedi Paris, sonra kendi dehasını onaylar gibi başını salladı. "Ve bu arada, onları toplayıp buraya getiren ben olduğum için ilk seçim hakkı benim ve ben üstsüz olanı seçiyorum."

Strider, "Cidden, onları nereden getirdin?" diye sordu. Komikti. Kendi kelimeleri de ağzında yuvarlanıyordu.

Paris, "Şehir merkezindeki striptiz kulübünden," diye cevapladı ve son birasını da kafasına dikti. "Etrafa yeterince para saçarsan istediğin her şeyi alabilirsin. Şey, belki kızarmış Twinkie⁵ dışında. Onları hiçbir yerde bulamıyorum."

5 İçli krema dolgulu bir çeşit kek. (ed. n.)

William iki parmağıyla çenesine dokundu. “Onlardan daha önce tattın mı?”

“Kızarmış Twinkie mi?” Paris başıyla onayladı. “Sadece bir defa ama o deneyimi asla unutmadım. Sanki ağzında cennet varmış gibi bir şey, adamım.”

“Kızarmış... Paris, seni mal piç kurusu.” Çileden çıkan William başını iki yana salladı. “Kadınlardan bahsediyordum.”

Paris de çileden çıkarak kollarını açtı. “Kadınlar daha önce kızarmış Twinkie yemiş mi, yememiş mi nasıl bileceğim? Daha onlarla yeni tanıştım.”

“Yüce tanrılar.” William burnunun kemerini sıktı. “Kadınlardan-biriyle-daha önce-yattın mı?”

“Ah. Tabii, yattım. Siktir, neden bunu baştan söylemedin ki?”

“Sonunda,” dedi William. “Bir yerlere ulaşıyoruz. Kimle?”

Paris’in hakikaten süper olan iblisi sayesinde, aynı kadını iki defa beceremiyordu. Tabii, günde en az bir defa çarşafalarda yuvarlanmazsa katlanılmayacak kadar zayıflıyordu fakat bu, limitsiz düzüşme için ödediği ufak bir bedeldi.

“Sanki hatırlıyorum da,” diye yanıtladı Paris.

“Sikin her zaman hatırlıyor.”

“Şey, şu anda onunla konuşmuyoruz, yani...”

“Ve yine başka bir çıkmaz sokağa girdik.” William’ın iç çekişi de ses tonu kadar küçümseyiciydi. “Sadece sana verdiğim kişiyi alıp kabul etmen gerekecek.”

“Sanki birisi benim yerime seni seçermiş gibi.”

William hakareti iştince esip gürlledi. “Bekle de gör. Her birini avucumun içine alacağım.”

Paris bağırdı: “Tek şartım var, o leziz kızarmış Twinkie’lerden bir tane bulursan.”

Strider gözlerini devirdi. Kendilerini beğenmiş mallar. Bir çift gözü olan herkes, Strider'm bu üçlü içindeki en hoş kişi olduğunu görebilirdi.

İblisi meydan okumayı anında sezdi ve esnedi, bu yorumunun doğruluğunu kanıtlamak için ne gerekiyorsa onu yapmaya hazırlanıyordu. *Kazan?*

Sakin, oğlum. Bu akşam boğuşma yaşamasına gerek yoktu.

Suda edepsizce hareketler yapan güzel bir sarışın, "Hey, William," diye seslendi. "İslandığımda beni tatmak istediğini söyledin. Şey, ben çok ama çok ıslağım," diyerek boğuk bir yalvarışla bitirdi. "Gelip beni tatsana."

"Henüz yeterince ıslak değilsin, tatlım. Oynamaya devam et ve hazır olduğunda bana haber ver."

Saatlerdir ona buna "benim" deyip duran William, henüz tek bir kadına bile dokunmamıştı. Strider dokunmuştu ama. Saman sarısı saçlarında mavi tutamlar olan kızı çoktan üst kata çıkarmıştı. Kırk beş dakikada, cinsel ihtiyaçlarını kızın istekli bedenine salıvermiş, onu inletmiş, çığlık attırmış ve kıvrandırmıştı. Hatta onu yalvartmıştı.

Strider'ın, kızın bugüne kadar birlikte olduklarının en iyisi olduğu açıktı. Hiç, bunun bir sorun olacağından şüphelendiğinden falan değildi. Kızın üzerinde patentli hareketlerini kullanmayıp sadece ihtiyacına göre hareket ettiği için, sevişmeleri tamamlandıktan sonra gergin bir şekilde acıyla ikiye bölünmeyi beklediğinden de değildi.

Yenilgi'yle ikisi gittikçe büyüyen tamamen tatmin olmuş kadınlar listesine bir başka isim daha ekleyebileceklerini fark ettiklerinde -hiçbirinin adını hatırladığı yoktu- Strider bir kez daha zirveye çıkmalıydı. Fakat zafer sarhoşluğu onun için hiçbir şey yapmamıştı. Durumu hakkında bundan daha iyi hissetmemişti. Hatta daha kötü hissetmiş bile olabilirdi. Mesela, oyulmuş falan gibi.

Kız sonrasında hemen uyuyakaldı, tanrılara şükürler olsun, çünkü kız onunla konuşmaya kalkışsaydı cidden kendi kulaklarını keserdi. Seks, güzel. Sohbet, kötü. Kızın dinlenmesine izin vermeliydi fakat kıza, onu başıboş bırakacak kadar güvenmiyordu. O yüzden onu dışarı taşıyıp şezlonga yatırdı; havuzun diğer tarafındakine, hâlâ da orada uyuyordu. Bir erkek bu kadar dikkatli olamazdı.

Yine de kız pek bir meydan okuma falan olmamıştı, hem de hiçbir yönden ve bu hoşuna gitmişti. Tıpkı biraz rahatlamak gibiydi. Ex'le birlikteyken meydan okuma *her zaman* oradaydı, Strider'ın yaptığı her şeye tesir ediyordu, böylece her zaman gergin oluyordu. Elbette bu, sonunda kızı yendiğinde kazanacağı hazzın benzersiz olacağı anlamına geliyordu çünkü savaş ne kadar zorluysa, zafer o kadar tatlıydı.

Şimdi çok umurunda olduğundan değildi. Sadece kolay yoldan gitmek istiyordu, kahretsin. Bir defalığına kolay yolu hak ediyordu. Kolay yolun berbat bir şey olduğunu öğreniyor olsa da.

Esmer kadın ipeksi bir sesle, "Neden bize katılmıyorsun, Paris?" diye seslenerek Strider'ın dikkatini yeniden partiye çekti. Kız havuzun kenarında oturuyor, ayaklarını kristal gibi suyun içinde sallıyordu. Bir parmağını çıplak meme uçlarının birinde kıvrırırken altdudağını ısırdı. "Bana ilk defa selam dediğinden beri sana dokunmak istiyordum."

Birkaçı, sanki aynı şeyi hatırlıyormuş gibi sersem sersem iç geçirdi. Sanki Paris'in "selam" demesi keyif alma ayrıcalığına eriştikleri en uyarıcı sohbetti.

"Tüm bu zaman boyunca seni izliyordum," diyerek Paris gürleyen bir mırıltıyla yanıt verdi, "ve senin de tahmin edebileceğin gibi, sana sahip olmak için resmen yanıyorum. Ama kendimi kontrol altına almam gerek, seni öpme konusunda bile kendime güvenebilmeliyim."

Kızlar kıkırdadı.

Şu Paris ne dilbazdı öyle, tek bir duyguyu bile incitmeden pohpohluyordu, yine de tam olarak arzuladığı şeyi yapıyordu. Kimseyi davet etmeden tam olarak olduğu yerde kalıyordu. Strider onun arzularının aptalca olduğunu düşündü. Paris geceyi yalnız ve dokunulmadan geçirmek mi istiyordu?

Ayrıca, bu ne sikik işti böyle? Strider köpek maması mıydı? Niye ona laf atan yoktu? Onun “buraya gel ve benimle oyna” diyenleri neredeydi? Ya da belki onun sadece saman saçlı sürtüğü istediğini düşünüyorlardı. Şey, üstsüz olanı istiyordu.

Kazan. Yenilgi biraz daha gerindi, kızın Paris’e olan ilgisini çalmaya uğraşma olasılığıyla resmen uğulduyordu.

Lanet olsun. Kendi başıma tek bir gece geçiremez miyim?

İblis daha çok uğultuyla yanıt verdi. Kısacası, haydi lan oradan, anlamına geliyordu.

Bu akşam sana zaten bir zafer verdim.

KAZAN.

Pekâlâ. Bir tane daha. Fakat iblisinin istediği dövüş olmayacaktı. Strider kaşlarını çatarak gruptaki en kısa boylu kadını işaret etti. “Sen.”

Kızın gözleri hazla açıldı. “Ben mi?”

Kız diğerlerinden biraz daha yaşlıydı, yani otuzlarının başlarında gibiydi, siyah saçları ve yeşil gözleri vardı. Strider kızın sarışın olmasını nasıl da dilerdi ama sırtında birkaç dövmesi vardı; kelimeler ve suratlar yerine kuşlar vardı, umursadığından değildi tabii... O yüzden onun iş göreceğini düşündü. Seçici falan olduğundan ya da özel bir tipe yöneldiğinden değildi. Sadece ne istediğini biliyordu ve bunda hiçbir yanlışlık yoktu.

“Evet. Sen. Gel buraya, tatlım,” diyerek parmağını kıvırdı ve ona gelmesi için işaret etti.

Kız kıkırdadı ve sıçrayıp doğruldu. Kız aradaki mesafeyi kapatırken diğer kızlardan birkaç tanesi ona kıskanç bakışlar attı ve

kucağına kurulduğunda Strider memnuniyetle başını salladı. İşte böylesi daha iyiydi.

İşte sana fazladan bir tane daha, seni küçük bok.

Yenilgi sessizdi, zaferden mutlu olsa da, kolay olması onu sıkırmıştı.

Strider iç geçirdi. Biraz önce bu kadın suyun dibine dalmıştı ve parlak altın sarısı mayosu hâlâ ıslaktı. Kalçasını doğrudan onun yarı ereksiyon halindeki aletine dayadı ve arkasına yaslanıp onun üzerinde gerindi. İri –cidden iri– göğüsleri yükseldi, meme uçları kumaşın altından belirdi ve Strider'ı tamamen tahrik etmek için kıvrılmaya, ona sürtünmeye çalıştı.

Aniden Strider ağzını kapalı tutmuş olmayı diledi. Birinin ona sürtünmesini –ya da onunla konuşmasını– istemiyordu. Karşı konulmaz cinsel çekiciliğine lanet olsun.

“Biraz sakın,” dedi kıza ve yavaşladığından emin olmak için kalçasını kavradı. “Burada olmandan duyduğum heyecanı biraz yatıştırmak için birkaç dakikaya ihtiyacım var.”

Şükürler olsun ki, kız hareket etmeyi bıraktı. Sadece birazcık kıvranıp ağırca aralanan gözkapaklarının arasından ona baktı. “Sana dönmemi ister misin?”

Şeftali ve sigara dumanı kokuyordu. “Aslında, haydi iyi bir kız ol ve bana mutfaktan bir bira daha getir.” Kızı ayağa kaldırıp sıkı kışına bir şaplak attı. “Gücümü yeniden toplamam lazım, yoksa senin kadar yetenekli ve güzel bir kadına asla ayak uyduramam.”

Hareket onu şaşırttı ve kadın cırladıktan sonra kısılmış gözleriyle omzunun üzerinden bir bakış attı. “Bira mı?”

“Evet ve bugün bitmeden olursa iyi olur,” diye üsteledi. Kıza onu sorgulaması için zaman vermek istemiyordu. “İşte iyi kız.”

“Bana da bir tane kap, tatlı şey,” diye seslendi Paris. “Kapağını açma ama, tamam mı?”

Kız oflayarak içeri gitti. Mutfak hemen verandanın yanındaydı, cam kapılar kızı izlemesine izin veriyordu. Buzdolabını karıştırdı, döndü ve dışarı çıktı. Ona ulaştığında, artık sakinleşmişti.

Kız kucagina oturmaya çalışırken elinden biraları kaptı ve kızı havuza doğru itti. “Seni yüzerken izlemek bugüne kadar gördüğüm en seksi şey. Şu kuğu dalışını yine göster ve beni doğrudan cennete gönder.”

“Ama ben istediğini düşündüm... Eğer istemediğinden emin-sen...”

“Eminim. Ne kadar zarif olduğunu düşündükçe resmen sal-yalarım akıyor.”

Kızın omuzları gururla dikildi ve Strider’ın istediği şeyi yapmak için koşturdu. Strider, Paris’e birasını attı. Yalnız kalır kalmaz, “Aklıma çok iyi bir fikir geldi,” dedi William. Şey, üç adamın striptizcilerle dolu bir arka bahçede kalabileceği kadar yalnızlardı. William şeytani bir ifadeyle sırıttı. “Haydi Maddox’ı çembere alalım.”

Paris yeni şişesinin içine bir paket ambrosia dökmüş ve bir yudum almıştı. Sıvı boğazında kalıp onu öksürttü. Göğsüne vurduktan sonra soluğunu düzeltti. “Çember derken, yani ona bir yüzük alıp *teklif etmekten* mi bahsediyorsun? Bizim huysuz Maddox’a mı? Siktir, Willie, niye bize o tarafa meyilli olan bir mazoşist olduğunu söylemedin? Sen çok narinsin, yatağına çıktığın anda seni ikiye böler. Ayrıca, o Ashlyn’le evli. Maddox’a elini sürmeye çalışırsan, o tatlı şey yüzünün yerini değiştirir.”

William gözlerini devirerek ödünç aldığı mayonun cebinden Paris’in cep telefonunu çıkardı. “Onu aramaktan bahsediyorum, sersem. Bu akşam derdin ne senin? Kalıcı beyin hasarın mı var? Ağır ağır nefes alıp ne giydiğini soracağız. Bahse varım daha önce hiç telefon sapığı olmamıştır.”

“Hey!” Paris küçük siyah alete bakarken kaşlarını çattı. “Onu yatak odama saklamıştım.”

“Biliyorum. Eşyalarını karıştırırken buldum.” Her zamanki gibi, William günahlarından pişmanlık duymuyordu. “Pekâlâ, kimde bunu gerçekten yapacak demirden taşak var, hı?”

Yenilgi bir okul çocuğu gibi başını kaldırdı, sanki tahtadaki imkânsız matematik sorusunun cevabım bilen sınıftaki tek çocuk gibiydi.

Senden de gına geldi artık! “Daha fazlasını” aldın ya işte.

“Niye Maddox?” diye sordu Strider. Eğer telefon üzerinden kışını tekmeleyebilecek biri varsa, o da Şiddet’in muhafızıydı. Strider, sözümona ona yapmayı planladığı bütün edepsiz şeyleri tarif etmeye başladığı anda, büyük ihtimalle savaşçı hattın üzerinden ulaşıp onu boğmanın bir yolunu bulurdu.

William muhteşem beyazlıktaki dişlerini gösterdi. “Çünkü en çok o sövüyor ve bu da beni en çok güldüren şey. Şimdi, var mısın yok musun?”

Strider, “Şu melun telefonu ver,” diye homurdandı. Avucunu açıp parmaklarını salladı.

“Melun mu?” William samimi bir ifadeyle güldü. “Kendinden geçtiğinde ne kadar kibar olduğunun farkında mısın? Ve ne derler bilirsin. Bir erkeğin gerçek karakteri kafası güzelken ortaya çıkar. O yüzden gerçeklerle yüzleşmelisin, adamım. Sen gizli bir centilmensin.” Ürperdi. “Ezik!”

“Bok öyleyim!”

Bu söylediğine Paris bile güldü.

Strider telefonu William’in elinden kaptı ve tuşlamaya başladı. Evet, Maddox –tıpkı diğer savaşçılar gibi– hızlı aramadaydı fakat Strider, Paris’in onları hangi sırayla listelediğini bilmiyordu ve sormak istemedi. Çünkü ilk sırada kendisi yoksa, bu hatayı düzeltmesi için piç kurusuna meydan okumak istemiyordu.

Birkaç saniye sonra, Strider yanlış numarayı aradığını fark etti çünkü mal bir çocuk, “Ne var lan?” diye cevaplamıştı.

Strider hemen kapadı ve bir kez daha denedi, tuşlara dikkatlice basıyordu. İlk çalıştan sonra hoparlörü açtı.

Birkaç saniye sonra Maddox cevap verdi, soluk soluğa olduğu için sesi hırıltılı geliyordu. “Bir sorun mu var, Paris?”

Koltuklarının kenarına tünleyen William ve Paris, Strider’a su katılmamış bir neşeyle bakıyorlardı. Strider uzun zamandır iki savaşıyı da bu kadar mutlu ya da rahat görmemişti ve onların da bu tatile kendisi kadar ihtiyaç duyduklarını anladı.

Strider ahizeye üfledi, sonra sanki bir kadının içine gömülü-yormuş gibi inledi. Sırıtmamaya çalışıyordu.

Maddox kafası karışmış bir halde, “Paris?” diye sordu. “Orada mısın? İyi misin?”

İki savaşı da yumruklarını ağızlarına bastırarak kahkahalarını duyurmamaya çalışıyorlardı fakat homurtuları kaçmayı başardı.

“Çıplak mısın, koca oğlan?” Strider en iyi tahrik olmuş bir kadın taklidini yaparak sordu. “Çünkü ben öyleyim.”

Sözlerini daha fazla kıs kıs gülüş takip etti.

“Strider? İnkâr etmeye çalışma. Sesini tanırım. Sen Paris’in telefonuyla ne halt ediyorsun? Senin Roma’da olduğunu sanıyordum. Ayrıca, çıplak olmuşum olmamışım bu seni ne ilgilendirir? Açıklamak için tam iki saniyen var, yoksa telefon hattının içinden uzanıp dilini ağzının içinden çekip koparacağım ve...”

Bir duraksama oldu, sonra kızgın bir kadın sesi, “Ver şunu bana,” diye homurdandı. Ardından normalde sessiz ve çekingen olan Ashlyn, “Kafanız güzelken kocamı mı aradınız?” diye sordu.

Strider, “Evet, bayan,” dedi ve diğer ikisi en sonunda kahkahalara boğularak kendilerini koltuklarına bıraktı. Neşelerinin gücüyle bedenleri sarsılıyordu. “Bir erkek de biraz eğlenmeli. Eğ-

lencesi onu kendi mezarına sokacak olsa bile. Ee, söylesene öyle mi? Çıplak mı yani?”

“Hayır, bilgin olsun, öyle değil. Vücut çalışıyor. Ben, şey, onu birazcık öfkeden köpürtmüş olabilirim, o yüzden tuğla bir duvarın haşatını çıkarıyor.”

Kahkahaları birkaç dakika boyunca devam etti, ta ki Ashlyn bile kıkırtılarıyla onlara katılana dek. “Siz ıslah olmazsınız. Bu komik değil! Muhtemelen telefonu kapadığımızda diğer duvarı da yok edecek.”

“İyi. Yataktan çıkması ve sonunda başka bir şeyler de yapması lazım, şeyin dışında...” Strider, Maddox’ın hiddetini katlayacak bir şey söylemeden önce kendini durdurdu.

Yine de Ashlyn onun yerine, “Bana zevk vermek dışında mı?” diye bitirdi. “Onu bir dahaki görüşünde fikrini değiştireceksin. Son zamanlarda, bebekler yüzünden endişeli bir harabe gibi. Tanıştığı herkesle kavgaya tutuşuyor ve hatta tutuklandı bile. İki defa. Önümüzdeki hafta falan kaleye döneceğiz. Size ihtiyacı var çocuklar. Size bunu söylediğim için gülmeyin lütfen, ama biraz daha yalnız kalırsak onu uykusunda öldüreceğim.”

Strider kıkırdadı. “Bahse varım, onu ölüm lanetinden kurtarmamış olmayı diliyorsun.” Bir zamanlar, Reyes her gece Maddox’ı öldürmeye ve Lucien da onun ruhunu cehenneme götürmeye zorlanmıştı. Ashlyn laneti tersine çevirerek hepsini özgür bırakmıştı.

Ashlyn yüksek sesle, “Birazcık huzur ve sessizlik istemek suç değil, bilirsin ya?” dedi. Sonra daha yumuşak bir sesle ekledi: “Ee, herkes iyi mi?”

Maddox arka taraftan, “Onlara iyi davranma,” diye bağırdı. “Dinlenmen gerekiyor ve seni böldüler.”

Ashlyn, “Ah, şişt,” diye yanıtladı. “Sana kalsaydı günün her dakikasında dinleniyor olurdum. Sanki şehrin göbeğinde sokak

tayken, sen başka bir binayı daha mahvederken dinlenebilirmişim gibi. Ayrıca, onları özlüyorum ve onlarla konuşmak istiyorum.”

Bu Maddox'ın çenesini kapamasını sağladı. Kıymetli Ashlyn'ine hiçbir şeyi çok görmezdi.

“Harikayız. Willie ve Paris'le tatildegiz. Birlikte,” diye ekledi Strider. Şezlonguna yaslanıp rahatladı, boşdaki elini başının altına alırken, bir kadınla hiç böyle rahat bir ilişki yaşayıp yaşamayacağını merak ediyordu. “Siz iyi misiniz? Son zamanlarda sorun var mı?”

“Maddox'ın asabiligi dışında mı? En ufak bir sorun yok.”

Strider onlara nerede olduklarını ya da tam olarak ne yaptıklarını sormadı. Halka açık bir binayı yıkmak dışında. Bilmek istemiyordu. Cehalet mutluluktı. Ayrıca, Avcılar başlarını kışkırlarından çıkarıp onu yakalamayı başarırssa, dökülecek sırrı olmazdı.

Sırlar. Amun. Ex.

Çenesi kasıldı. *Onlar hakkında düşünmeyecektin, hatırlıyor musun?* “Stride ile Stridette nasıl?” İyi bir arkadaş olduğu için, ikizlere isim seçmenin büyük yükünü kendi üzerine almıştı.

William, “Liam ve Liama'dan bahsediyor,” diye seslendi fakat sonra yüzünden bir gölge geçiverdi ve sırtışı azaldı.

Ashlyn, “Madd ve Madderr profesyonel futbol oyuncularını gibi tekme atıyorlar,” diye yanıtladı. Duyduğu sevgi ve şefkatle sesi yumuşuyordu. “Yemin ediyorum, buraya geldikleri zaman onlarla zor başa çıkacağız.”

William, “Bu arada, bu bebek konuşmasıyla güzelim telefon şakasını mahvettin, Ash,” diyerek onu azarladı.

Paris başını sallarken, “Cidden,” dedi.

Ashlyn yalın bir kahkahayla güldü. “Hak ettiğinizden fazlası değil, çocuklar.”

Maddox amansız bir sesle, “Telefonu kapa, kadın,” dedi aniden. “Birisi geliyor.”

“Ah. Şimdi gitmem lazım,” dedi ve herhangi biri cevap vermeden kapadı.

Strider telefonu Paris’e attı ama Paris kaçırdı. “Sizce başları belada mı?”

“Yok ya,” dedi Paris ve telefonu William alamadan kaptı. “Gelen kişi muhtemelen Maddox’ın kendisidir.”

“Evet, muhtemelen Ashlyn’i her nerede kalıyorlarsa oraya geri sürüklüyor, böylece kendi telefon şakasını yapabilir,” dedi William ve “kadının vücudunun üzerinde,” diye de ekledi.

Strider, Yenilgi kendi tahminini ortaya atamadan konuyu değiştirdi. “Pekâlâ, şimdi ne yapacağız?” Alışkanlıktan etrafını taradı.

Kızların onları izlediğini fark etti. Adamların neşelerinden dolayı kafaları karışmıştı ama bundan etkilendikleri de açıktı. Hepsinin yüzünde, sanki şimdiden üçlü bir düğün planlıyorlarmış gibi sersem ifadeler vardı.

“Sanırım bir ya da iki kadın alıp kendi yatak odalarımıza çekilebiliriz.” Paris bu ihtimalden hoşnut değil gibiydi. Ama en azından kendisini günlük dozundan mahrum bırakmayacaktı.

William, “Evet,” diye yanıtladı ve sesi cidden depresif çıktı.

Strider, Paris’in sorununu biliyordu. Bütün kadınlardan daha çok arzuladığı kadın, birden fazla kez seks yapabildiği ilk kadın, kollarında ölmüştü. Kendi insanları tarafından vurulmuştu. Avcılar tarafından. Ex gibi.

Strider bu defa onunla ilgili düşüncelerini kesmeye yeltenmedi. Henüz. O da ateş edenlerin arasında mıydı? Muhtemelen. Ondan daha soğuk kalpli bir sürük daha yoktu. Gerçek anlamda. Strider daha önce bedeni o kızinki kadar soğuk olan başka biriyle asla tanışmamıştı; morga yolladıkları dışında tabii. Tıpkı bir zamanlar Ex’i yolladığı gibi.

Hâlâ ölü olduğu için mi soğuktu? Yürüyen ölümlere mi benziyordu?

Bu gözden geçirmeye değer bir ihtimaldi. Daha sonra. Şu anda William'ın alışılmadık karanlığını çözmek istiyordu. Çok daha güvenli bir konuydu. Savaşçının istediği ama sahip olamadığı biri mi vardı? Kaybettiği biri? Bir zamanlar Strider'dan daha kötü yozlaşırken, şimdi elini ayağını çekmesinin sebebi bu muydu? Cidden, tek bir striptizciye bile dokunmamıştı. Kızlarına bir tokat bile atmamıştı.

William normal bir şekilde sohbet ediyormuşçasına, "Paris'in ayaklarının dibindeki ölü kızı gören sadece ben miyim neyim?" diye sordu.

Strider ve Paris aynı anda kasıldı. Ölü kız mı?

Sesini ilk bulan Strider'dı. "Ne demek istiyorsun?" Strider kendini zorlayarak baktı ama bir ölüye dair hiçbir işaret görmedi.

Paris, "Bu bir şaka mı?" diye üstüne gitti ve sesinde inkâr edilemez bir tehlike vardı.

"Şaka değil, yemin ederim." William ellerini havaya kaldırdı. "Birkaç dakika önce belirdi ve kendini resmen senin ayaklarının dibine atıverdi. Dostum, ellerini ayak bileklerine sardı." William'ın bakışları, sanki kızı inceliyormuş gibi aynı noktada kaldı. "Siyah saçları var ve tenine kir bulaşmış gibi. Ya da belki çildir. Yırtık pırtık, beyaz bir tunik giyiyor ve sırtından çıkan siyah kanatlar var. Ahhhh, güzel elleri var. Şunlara bir bak. Bahse varım onlarla edepsiz şeyler yapıyordur."

Bir saniye sonra Paris ayaktaydı, vahşi bakışları şezlongunun etrafındaki mermer zemine bakıyordu. "Nerede o? Nerede, lanet olsun?"

Kaşlarını çatan William Paris'in durduğu noktayı işaret etti. "Kızın üzerindesin. Hey, kız. Kız. Seni görebildiğini sanmıyorum. Ya da hissedebildiğini. Adamı öyle tutmanın sana bir yardımı olmayacak."

Paris geriye sıçradı ve ivedi bir inlemeyle dizlerinin üzerine inip söz konusu bölgeye, sanki yangın söndürmeye çalışıyormuş

gibi dokunmaya başladı. “Onu hissetmiyorum. Burada olduğundan emin misin?” Çaresizliğini aceleyle dile getirdi.

“Ah, evet.” Birkaç saniyeliğine William’ın alm kırıştı ama sonra kavramaya başladığında düzeldi. “Sanırım size hiç söylemedim çocuklar ama ben ölü insanları görüyorum. Ah, bakın. Kronos geldi.”

Kronos, tanrı kral. Strider’ın gözleri büyüdü fakat hükümdarın ani belirişini duyuran parlak ışığı görmedi. Her şey olduğu gibi kaldı. Hayır, doğru değildi. Paris kasılmıştı, yüzü hiddetle yıkanıyordu ve korkutucu bir kaş çatışla dişlerini ortaya çıkardı.

Kronos onlara tanrılardan saklanmalarını sağlayan madalyonlar vermişti ama Efendilerin madalyonları kötüye kullandığını söyleyerek geri almıştı. Yani aslında, Kronos onların nerede olduğunu sürekli bilmek istiyordu. Kanıtı da buradaydı.

“Hey, dostum. Nasıl gidiyor?” William el salladı. “Kızı mı alıyorsun?” Duraklama. “Vay canına, cesursun. Seninle gitmek istiyor gibi görünmüyor.” Başka bir duraklama. Kendi kendine sohbet etmek umurundaymış gibi değildi. “Tamam o zaman ama kızın huyuna git biraz. Sanırım Paris ondan hoşlanıyor. Tamam, görüşürüz.” Yine el salladı.

Paris dinlerken gittikçe daha da tedirgin olmuştu. “Görüşürüz.” kelimesini duyduğu anda William’a atıldı ve kükremesi gecenin huzurunu paramparça etti.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Haidee zihnindeki yoğun, siyah bulutla savaştı; bir yerlerden gelen homurtu, inilti ve tıslamaları duyuyordu. Ağır gözkapaklarını kırıpıştırarak açtı ve sisli bir bulanıklık içinde tepesinde dikilen uzun, kaslı savaşçıyı gördü; kalçalarından aşağı taş gibi bacakları iniyordu. Amun. Tatlı Amun'u.

Sürekli bir ustalıkla tırtıklı hançerlerini savuruyor, elleri birbirine çarparken bileklerinden kıvılcımlar çıkıyordu ve çabucak ayrılıp hedefini çiviliyordu. Ya da aynı anda birkaç hedefi birden. İnce, pullu bedenler *-yılanlar*, diye düşündü sersem gibi- Haidee'nin etrafına düşüyor, altından kıpkırmızı nehirler akıyordu. Ölerken kırmızı gözleri ona odaklanmıştı, dişleri sonsuza kadar açık ama faydasızdı.

Amun doğramaya devam ettikçe bedenler de yağmur gibi yağmaya devam etti. Haidee'nin bir erkekte daha önce hiç görmediği bir saldırganlık ve yeteneğin örneği idi. Fakat Amun'un ne kadar sürungen öldürdüğü önemli değildi, birbirlerine geçmiş daha fazla beden adamı ısırma çaresizliğiyle ona doğru fırlıyordu. Çoğu bunu yapmayı çoktan başarmıştı. Amun'un kolları küçük ısırık izleriyle kaplıydı, adamın kendi kanı da damlayıp yılanlarınkine karışıyordu.

Ancak yılanlardan hiçbirisi Haidee'ye ulaşmamıştı. Ne zaman onlardan biri genç kıza yönelse, önünden ya da arkasından fark

etmiyordu, Amun görüyor ve saldırıyordu. Yan tarafını tamamen açıkta bırakıp birkaç çift sivri dişin derin bir şekilde batmasına izin verse bile, Haidee'yi koruyordu.

Haidee yardım etmeliydi, bir şey yapmalıydı. Herhangi bir şey, fakat uzuvları hareket etme emrine itaat etmeyi reddediyordu. Aklını toplamak için güç deposuna ulaşmaya çalışarak derin bir nefes aldı; hava çok tatlı, çok keskin kokuluydu. Onu karşılayan tek şey uyuşukluk oldu.

Amun nefes nefeseydi, terliyordu, muhtemelen yorgundu ve kesinlikle Haidee'ye ihtiyacı vardı; gözleri yine kapanıyordu... *açıl, kahrolası...* Kapanıyor... düşünceler parçalanıyor... ve sonra karanlık.

Haidee gözkapaklarını aralamayı başardığı sonraki seferde kanla kırmızıya boyanmış geniş, kayalık duvarları ve korkunç olayları tasvir eden görüntüleri bulanık şekilde gördü, bu sırada kendisi... süzülüyor muydu? Görüntülere şöyle hızlıca baktığında bile üç bıçaklama, iki tecavüz ve sayısız yangın saptamayı başarmıştı.

Ancak görüntülerden daha kötü olanıysa, kubbemsi tavandan sallanan gerçek bir insan bedeni görmüş olmasıydı, çürüyen bedeni kargalar yiyordu. Ne-lanet-cehennem-böyle?

Cehennem. Kelime zihninde yankılanarak anıları uyandırıyor. Amun'la birlikte cehenneme girmişti. Rüyasındaki adamla. Düşmanıyla. Takıntısıyla.

Başı bir santim bile kıpırdatamayacağı kadar ağır geliyordu, o yüzden onun yerine gözlerini hareket ettirdi ve kendini onun güzel esmer tenine bakarken buldu. Amun onu kollarına yatırmıştı, göğsü ufak, sızdıran deliklerle doluydu. Doğrudan karşıya bakıyordu, çenesini inatçı bir şekilde çıkarmıştı, dudakları ince, isyankâr bir çizgi halini almıştı.

Haidee onun acı içinde olduğunu düşündü, yine de onu taşıırken dikkatli adımlar atıyor, sarsmamak için elinden geleni yapıyordu. Ne kadar hassas... ne iyi bir adamdı.

Haidee onu hiç çözebilecek miydi?

Ona teşekkür etmek, Yılanlar Âlemi'nde ona yardım edemediği, hatta üstüne üstlük bir de köstek olduğu için özür dilemek üzere ağzını açmaya çalıştı fakat kelimeler ağzından çıkmadı. Dudakları aralanmayı bile reddetti, bedenine hâlâ endişe verici oranda uyusukluk pompalanıyordu. Lanet olsun. Ona *bir şey* borçluymuştu.

Amun onun içsel mücadelesini sezmiş olmalıydı, gerçi aşağıya hiç bakmamış, yürüyüşünü hiç yavaşlatmamıştı. *Sanki ol bakalım*, dedi, o boğuk sesi zihninde geziniyordu. *Konuşmaya çalışma. Uyu, iyileş.*

Buydu. Ona bunu verebilirdi. İtaat; sadece bu seferlik. Ya da yine. Onunlayken sınırlar her zaman bulanık olmuştu. Gözlerini kapadı ve karanlığın bir kez daha onu tüketmesine izin verdi.

Haidee kollarını başının üzerine doğru esnetti, sırtını gerdi, bacaklarını uzattı. Zihninin gerilerinde, sert, dallarla dolu zeminlere, sıkışık hücrelere ve genel olarak rahatsızlığa alıştığını biliyordu. Fakat, ah, bu defa değil. Altındaki yatak yumuşaktı ve leziz bir şekilde turba dumanı ve çiçek kokuyordu. Cennetteki Yüce Efendi aşkına, çatırdayan bir ateş sesi duydu, dalga dalga yükselen muhteşem sıcaklığın tenini okşadığını hissetti.

Anın güzelliğini bozan iki şey vardı. Şakaklarını zonklatan sıkıcı bir baş ağrısı ve karnını kemiren boşluk hissi. İkisi de ilgi istiyorlardı. Hemen. Gözlerini kırıştırıp açarak durumu değerlendirdi. Yumuşak, rengârenk yapraklardan oluşan bir yatakta yan tarafına yatıyordu. Kasvetli, boş bir mağaranın içindeydi. Amun, Haidee'nin rahatını sağlamak için ormandan çiçekleri toplayıp buraya mı getirmişti?

Amun.

Haidee hızla doğruldu, kalbi minnettarlık, sevinç ve farkındalıkla atıyordu. Çok fazla farkındalıkla. Amun sadece birkaç santim ötede oturuyordu, şaşırtıcı bir yakınlıktı. Belki de Haidee'ye güvenmeye başlıyordu. Amun'un önünde bir ateş parlıyor, müzik ve sıcaklıktan oluşan bir senfoni yaratıyordu. Çıplak sırtı Haidee'ye dönüktü. Haidee'nin önceden de fark ettiği gibi ne dövme ne de yara izi taşıyordu. Sadece omurgasının kenarlarını, kaslardan oluşan geniş bir alanı ve yara kabuklarını gördü. Bunların yılanlardan olduğunu anladı. Haidee'yi kurtarmış olduğu yılanlardan.

"Neredeyiz?" diye sordu, sesinin hassas tonuna şaşıp kalarak.

Amun kıpırdamadı, hatta aniden konuşmaya başladığı için endişeyle sıçramadı bile. *Älemler arasındayız sanırım. Güvendeyiz ama. İleri bakındım ve kilometrelerce hiçbir yer ya da hiçbir şey yok.*

"Teşekkürler," dedi yumuşakça. "Her şey için."

Amun başıyla onayladı. *Benimle konuşman gerekiyor, Haidee. Yavaşça dönerek kalçasını onunkine yasladı ve birbirlerine bakıyorlardı. Havadaki ambrosia'nın seni nasıl etkileyeceğinden emin değildim. Bedeninden çıkarmayı denemem mi gerekiyor, yoksa olduğun gibi mi bırakmam gerekiyor emin olamadım.*

Haidee cevap vermesi gerektiğini biliyordu ama yapamadı. Henüz olmazdı. Onunla geçirdiği bu anın tadını çıkarmak istedi, aralarında husumet yoktu.

Adam öyle güzeldi ki, kara, dipsiz gözleri ta ruhunun derinliklerine bakıyordu. Dudakları gerginlikten sımsıkıydı, bir kadını kendi yıkımına çekebilirdi. O dudaklar bedeninde olduğu, o dili yaladığı, emdiği ve tattığı sürece, Haidee için yıkım pek de önemli değildi.

Amun fiziksel mükemmeliyete örnek olmaktan daha fazlasıydı; cesur, ilgili ve koruyucuydu. Kim onu kötü olarak değerlendirebilirdi ki? Haidee'den başka?

Cidden. Amun'a nasıl zarar verebilirdi ki? Amun artık onu istemediğine karar vermiş ve geçmişteki günahları için onu cezalandırmayı tercih etmiş olsa bile? Haidee onu suçlayabilecek durumda değildi. Amun sadece hayatta kalmak istiyordu, tıpkı kendisinin her zaman yaptığı gibi.

Aniden, *Peki ya Baden da tıpkı bu adam gibiyse?* diye düşünmek, midesinin bulantıyla çalkalanmasına sebep oldu. Ya masum bir adamı öldürmelerine yardım etmişse? Baden'ın o zaman masum bir adam olduğundan değildi fakat ya o da olgunlaşıp karşısındaki kendini adamış savaşçıya benzediyse?

Ya *hepsi* masumsa? Bulantısı yoğunlaştı. Strider, sonsuzluk gibi görünen günleri onunla birlikte geçirmişti, yine de ona tecavüze yeltenmemiş, işkence etmemiş, yapabilecekken onu incitmemişti. Onu tehdit etmişti, evet fakat öte yandan kendisi de adamı tehdit etmişti. Hatta ona vurmuş, onu bıçaklamıştı. Strider bir defa misilleme yapmıştı ama yapması gerektiği gibi şiddetle değildi.

Karanlığın Efendileri kötülüğün ta kendisi, karşılaştığı ilk Avcı olan Kötü Adam'ın modern zaman versiyonu, Dean Stefano, hep böyle söylerdi. Ortalarda pek sık görünmeyen Galen'ın sağ koluydu, şu anda birliklerin başındaki oydu. *Zehirleri yayılmadan önce ortadan kaldırılmalılar. Size, sevdiklerinize bulaşmadan önce. Kaçınızın annesi kanserden öldü? Kaçınızın genç kızı şiddete uğradı? Kaçınızın eşi ihanet etti?*

Birisi başka bir canlı varlığı öldürme konusunda ayak sürüdüğünde, Stefano gergince eklemişti: *Bir iblisi öldürmek cinayet değildir. İblisler hayvan gibidir ve o hayvanlar içlerinden ufacak bir pişmanlık bile hissetmeden bütün ailenizi katlederler. Tıpkı uş bir aslan ya da ayı gibi. Saldırır ve düşünmeden kırıp geçirirler. Bu gerçeği asla unutmayın.*

Ne zaman o konuşmayı duyduğunu düşünse nefesi tükeniyordu. Haidee'nin ikna edilmeye ihtiyacı olmamıştı. Bir iblis onun tüm ailesini *katletmişti*. Sadece bir defa da değil, iki defa.

Haidee her zaman hepsini birden suçlamıştı çünkü ona göre iblis iblisti ve kötülük de kötülüktü. Şimdi gururlu, merhametli Amun ona bu kadar yakinken, en sonunda mantığındaki kusuru görüyordu. Kötülük yok ederdi. Fırsat verildiğinde bu adamlar onu yok etmemişti fakat *Haidee'nin* nihai amacı yıkım olmuştu.

Kaç defa Efendilerin kökünü kurutmaya çalışmıştı? Kullanılan metotları bir kereliğine bile umursamış mıydı? Hayır.

Aniden bir pişmanlık iniltisi boğazına kadar tırmandı. Ya şeytani olan *kendiyse*?

Sert bir kol dizlerinin altından geçti ve bir diğeri beline dolandı. Bir an sonra kaldırılmış ve indirilmişti. Sonrasında Amun'un geniş göğsüne yaslanıyordu, yanağı adamın boynundaki boşluğa dayalıydı. Amun, sanki Haidee tiksnilen değil de sevilen biriymiş, sanki onun duygusal durumu önemliymiş gibi nazikçe saçını okşuyordu.

Sen nesin, Haidee? diye sordu tekrar, sesi de dokunuşu kadar nazikti.

Haidee kendisine... bulaşan şeyle ilgili başka bir canlıyla hiç konuşmamıştı. Asla. Micah'la bile. Ama bu Amun'du. Onun Amun'u. Adama yaslanarak rahatlarırken gözyaşları gözlerini yaktı, göğsünde hızla atan kalbinin üzerinde elini açtı. Amun onu kurtarmıştı; gerçeği bilmeyi hak ediyordu.

"Tam olarak emin değilim," diye fısıldadı. "Bildiğim kadarıyla insanım ama başka bir şey daha var. Tıpkı herkes gibi öldürülebilirim. Kanım akar, hastalanırım, açlıktan ölürüm. Ama öldürüldüğüm her seferde, geri geliyorum. Tam olarak şu an olduğum gibi."

Daha önce öldün mü? Yani, bir defa öldüğünü biliyorum ama gerçekten birkaç defa öldün mü? Nazik okşayışı asla durmadı.

“Evet. Birkaç defadan daha fazla ama. Uzun zaman önce sayısını unuttum. Yine de, bir canlanmada ne kadar uzun hayatta kalırsam kalayım önemli değil, yaşlanmıyorum. Sanırım ilk ölümünden sonra yaşım bir nevi donmuş gibi.”

Öyleyse sen öldükten sonra ne oluyor?

Haidee ürperdi. “Korkunç. Ölürken çektiğin acının en kötüsü olacağını düşünüyorsun ama hayır. Yeniden doğuşun ya da adına her ne diyorsan onun verdiği acı yıkıcı. Hayatımın kayıp gittiğini hissediyorum, sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca karanlıkta süzülüyorum ama sonra, ışıklar geldiğinde...” Tekrar ürperdi. “Işık beni yutuyor, ruhuma kadar yakıyor; ateşle değil, buzla ve bedenim canlanmaya başlıyor. Doğum yapan bir anne gibiyim ama kendimi doğuruyorum. Kemiklerime asit enjekte edilmiş gibi hissettiriyor, her kasım kasılıyor ve sanki derim yeniden dökülüyormuş gibi oluyor.”

O sıcak parmaklar ensesinde kıvrıldı, okşaması bir masaja dönüşüyordu. Yine dokunuşu nazikti ve adamın farkına daha çok vardığı için duyarlı teni diken diken oldu, meme uçları boncuk gibi oldu ve bacaklarının arasında bir sızı başladı. Bu adamı nasıl da istiyordu.

Her zaman, geçmişini paylaşmanın zor olacağını varsaymıştı. Ve bunu, yok etmek için özenle savaştığı iblis taşıyan savaşçılardan biriyle yapacağını asla hayal etmemişti. Ancak sözcükleri sorunsuzca çıkıveriyordu. “En sonunda acı gittiğinde, her seferinde kendimi aynı yerde buluyorum. Yunanistan’da, suya yakın bir mağarada. Başıma gelen iyi şeylerin hiçbirini hatırlamıyorum, buna rağmen anıların benden alındığının farkındayım. Bu bir anlam ifade ettiğinden değil tabii. Kim olduğumu biliyorum, o güne kadar bana yapılan her kötü şeyi, *benim* yaptığım her korkunç şeyi ve nefreti... Tanrım, Amun, her zaman öyle çok nefretle doluyum ki. Yeni bir hayatın ilk birkaç yılında beni yönlendiren tek şey nefret oluyor.”

Çenesini genç kızın başının tepesine yasladı, sıcak soluğu Haidee'nin saçlarını uçuşturuyor, gıdıklıyordu. *Bu kez ne kadar zamandır hayattasın?*

"Aşağı yukarı on bir yıldır."

Neden daha önce hiç peşimizden gelmedin?

Yalan söylemeliydi. Gerçek bu anın huzurunu mahvedecekti. Amun gerçeği hak ediyordu ama. Her şeyden sonra, gerçeği hak ediyordu.

"Peşinizden geldim," diye itiraf etti. "Birkaç yıl önce, birkaçınız New York'taydınız. Evinizi yakmalarına yardım ettim. Ve sonra, birkaç ay önce Budapeşte'de bir silahlı çatışma oldu. Oradaydım."

Hayır, diğer yaşamlarından birinde demek istedim. Ben çok uzun zamandır yaşıyorum fakat antik Yunanistan'dan beri bu seninle ilk karşılaşmam.

Amun onun itirafını mesele etmeyecekti. Hatta olayın gülünçlüğünü bile kabul etmeyecekti. Bunun farkına varmak afallatıcıydı. "Nefretimi kontrol altına alana kadar inzivaya çekilirim. Ve o zamanlarda bile, toplumun ve Avcıların arasına yeniden katılmadan önce kendimi başka biri olarak gösterebilmek için beklemek zorundayım. Bu da, beni tanıyabilecek insanlar ölene kadar beklemem gerektiği anlamına geliyor."

Anılarının çoğu senden alınıyorsa kim olduklarını nasıl biliyorsun? Ve eğer kimliğini değiştirdiysen şu anda nasıl Haidee'sin?

"Öyle çok geri döndüm ve aradan öyle fazla yıl geçti ki, sıklıkla aynı adı kullanabiliyorum. Geri kalanı için de, mağaramda kayıtları tutuyorum. Bir yaşam süresi boyunca başımdan geçen her şeyin detaylı anlatıldığı dosyalar. Ayrıca yakınlardaki bir posta kutusuna gazete kupürleri, fotoğraflar ve o tarz şeyleri yolluyorum."

Bu akıllıca. Adamın samimiyeti, genç kızı dokunuşu kadar ısıttı.

"Teşekkürler." Haidee kolunu kaldırıp adamın dikkatini dövmelerine çekti. Bunu da daha önce hiç yapmamıştı. Gravürlerin ne

anlama geldiğini hiç açıklamamıştı. Amun'la bir ilişki yürüteceklerse –*tam anlamıyla bir ilişkiyi şimdi mi istiyorsun?*– içlerinden birinin o ilk, güven verici adımı atması gerekiyordu.

Kendine sorduğu soruyu dikkate almayarak, “Bunu görüyor musun?” diye sordu. Boştaki eliyle yüzlerin, ifadelerin ve tarihlerin arasındaki tek adresi daire içine aldı.

Amun'un parmakları bileğinin etrafında kıvrıldı, kolunu yavaşça çevirerek onu çevreleyen her dövmeyi incelemesine izin verdi. Amun, sanki silebilirmiş gibi başparmağını Micah'ın adının üzerinden geçirdi. İşte o zaman, Haidee de onun silebilmesini diledi.

Evet, dedi. Görüyorum.

“İşte posta kutum orada.”

İlk önce, Amun yanıt vermedi. Sonra soluk alıp verişi kesik kesik oldu ve kasıldı. *Bana nasıl hayatta kaldığınla ilgili başka bir şey anlatma. Tamam mı?*

“Ta-tamam,” dedi kafası karışarak. “Neden?” Kendini arkadaşlarına anlatmakla yükümlü hissedecekti ama aslında onların bilmesini istemiyor muydu? Bir an sonra, Haidee cevabın “evet” olduğunu fark etti. Sebebi tam olarak oydu. Olası ihanet düşüncesi, adamın kucağından fırlamasına sebep olmalıydı. Onun yerine daha çok sokuldu. Amun hâlâ ona bakmaya çalışıyordu.

Amun konuyu değiştirerek, *Kötü Adam kim?* diye sordu.

Sadece kendisinin bildiği takma adı duymak kızı şoke etti. “Onu nasıl biliyorsun?”

Amun'un başparmağı Haidee'nin çenesinin kenarını okşadı ve genç kız titredi. *Senin bir görüntünü gördüm. Birlikte gördüğümüz görüntü gibi, senin verandada durduğun. Ama bu gördüğümde sen küçük bir kızdın. Herkesin düşüncelerini okuyabiliyorum ama sen... Sadece hayatından bazı kesitleri gördüm.*

Birincisi, onunki dışında bütün zihinleri okuyabilir miydi? Bu sanki biraz... hayal kırıklığına uğrattıcıydı. Haidee, Amun'un onun

her şeyini görebilmesini, onu tamamen *tanıyabilmesini* dilerdi. Karışık duygularını ve çelişkili arzularını elekten geçirmesine yardım edebilecek biri varsa, o da bu adamdı. “Kötü Adam tanıştığım ilk Avcı’ydı. Ailem öldürüldükten sonra beni buldu.”

Annesiyle babasının arasında kandan bir nehir. İkisi de çaresiz... ölü.

Ah, hayır. O nefret ettiği anının şimdi yüzeye çıkmasına asla izin vermeyecekti. “O beni kurtardı, şeyden... senin gibi biri beni öldürmeye çalıştıktan sonra. İşine yarayacağımı düşündü.” Acı bir şekilde kahkaha attı. “Haklıydı, sadece bunu bilmiyordu. Eğitim işinde başarısız olduktan sonra beni bir köle pazarında sattığında neredeyse bir ergendim. Ama ilk defa öldükten sonra onun derslerini hatırladım ve zaten daha sonra Avcılarla da o şekilde ilişki kurdum.”

Ve Baden’in öldürülmesine o zaman mı yardım ettin? Basitçe sordu, sesinde duygudan eser yoktu.

Hoşça kal tatlı, çalıntı an. Birbirlerine karşı rahatlıklarını mahvedebilecek bir şey varsa, o da buydu. Yine de başıyla onayladı, bir kez daha gözyaşları gözlerini yakıyordu.

Bizden bu kadar fazla nefret etmene neden olmak için senden kimi aldık?

Yine adamın sesinde hiç duygu yoktu. Ne öfke ne de kınama. Daha da afallatıcı olanı, adamın sorusu Haidee’ye aklanma fırsatı veriyordu. Hareketlerini mazur gösterecek bir sebep. Amun, bunun onun için ne anlama geldiğini, onu nasıl derinden etkilediğini bilemezdi.

Haidee kendini tutamadı. Adamın boynundaki nabzın attığı yere bir öpücük kondurdu. “Annemle babam. Kız kardeşim. Ve... kocam.”

Kocan mı?

“Evet.”

Haidee'ye dolanan kollarını sıktı. *Öncesinde, işi sadece birimizin yaptığından bahsettin. Acaba sen hangimizin... yaptığını biliyor musun?*

O tereddüt... Amun'un suçlu olmaktan korktuğunu fark etti. "Ebeveynlerimi ve kız kardeşimi öldüren kişinin yüzünü görmedim ama sen ya da arkadaşlarından biri olmadığını biliyorum. Ama iblis taşıyan bir savaşçıydı. Kocama gelince..." İç geçirdi. "Ondan kimin sorumlu olduğundan tam olarak emin değilim ama onun öldüğü gece arkadaşlarını gördüğümü hatırlıyorum."

Amun onun çenesini kaldırarak gözlerine baktı, siyah gözleri pişmanlıktan oluşan derin havuzlar gibiydi. Amun konuşmadı, Haidee de öyle. Az önce genç kıza aklanma fırsatı vermişti ve şimdi Haidee sessizliğiyle onun için aynı şeyi yapıyordu.

Amun anlayışla, teşekkür edercesine başını salladı ve çenesini bıraktı. Elini genç kızın saçma kaydırdı, parmaklarıyla tutamları tarıyordu. *Benim nasıl iblis taşımaya başladığımı biliyor musun?*

"Sanırım biliyorum. Pandora'nın kutusunu çalıp açtınız, içinde tutulan iblisleri serbest bıraktınız. Tanrılar sizi cezalandırmaya karar verdi ve haklılardı da," dedi kendine engel olamadan, "her birinizi birer iblise bağladılar," diye ekledi.

Bu doğru.

"Kutuyu niye çalmıştınız ki?"

Zeus, kutuyu bizim değil de Pandora'nın korumasını istedi ve bizim... keyfimiz kaçtı.

"Hakarete uğramış hissettiniz demek istiyorsun." Erkekler ve gururları, bazen ulusların yıkılma sebebiydi.

Evet. Tanrı krala bir ders vererek değerimizi göstermek istedik.

"Gösterdiniz mi peki?"

Alakası yok. Ona tam olarak ne kadar aptal olduğumuzu gösterebildik.

Haidee bir sırıtişla savaştı. En azından Amun gerçeği görüyor ve kabul ediyordu.

Amun genç kızın saç tutamlarından birini burnuna doğru kaldırdı ve derince soludu, Haidee'nin zihninden memnun bir inilti geçiverdi. *Kutu konusunu açmamın sebebi sana bir şey söylemekti. O kutunun içinde, kötülüğü saldıkları için savaşçılara verilenlerden daha fazla iblis kilitliydi. Geriye kalanlar Tartarus'taki mahkûmlara yerleştirildi. Ölümsüzlere ait bir hapishane, diye açıkladı.*

Ah. Amun'un bununla nereye varmaya çalıştığını anlıyordu. "Yani ailemi öldüren adam o hapishaneden salıverilen bir mahkûm olabilir."

Ya da kaçan. Evet.

"Peki kocamı öldüren kişi de kaçmış olabilir mi?"

*İşte onu bilmiyorum. Keşke bilseydim ama... O gece bizi gördüy-
sen, yüzde doksan dokuz olanlardan biz sorumlu olabiliriz derim.*

Bahane yoktu, sadece acımasız dürüstlük. Sayısız ömrü gizemle doluydu, böyle yalın olasılıkları takdir ediyordu. Adamın nabzım ikinci defa öptü, itirafının onda bir hiddete sebep olmadığını bilmesini istiyordu. Sandal ağacı kokusu duyularını ele geçiriyor, genç kıza duşlarını hatırlatıyordu. Bu da neredeyse öpüştüklerini aklına getirdi. Bu da adamın kollarında olduğunu ve dudaklarını birbirine bastırmak için yapması gereken tek şeyin ona uzanmak olduğunu fark ettirdi.

O adamı hiç yani o zamandan beri gördün mü?

Haidee gözlerini kırıştırdı. *Odaklan.* Haidee bedeninin arzularının kapılarını açarken, Amun onun ailesinin ölümünden sorumlu olmaya odaklanmıştı, hâlâ ona sahip çıkmaya kararlıydı. "Birkaç defa," diyerek lafı dolandırdı. Daha çok yüz defa falandı.

Ne zaman? Nerede?

"Her seferinde, ölmeden hemen önce," diye itiraf etti. Her zaman o andaki varlığını sonlandırmayla başlıyordu, sanki Haidee'nin kendisi için kurmayı başardığı yaşamdan zehirleniyordu. Fakat o adamı ne kadar çok görmüş olursa olsun, asla onunla savaşmı-

yordu. Ve onunla savaşmayı istiyordu, fena halde. Adam alelade bir şekilde ortada beliriyordu, kara cüppesi bileklerinin etrafında dans ediyor ve ayakları yere değmiyordu. Üzerinden nefret damlayarak Haidee'yi izliyordu. Ona lanetler okuyordu. Fakat asla Haidee'ye dokunmuyor ya da kendisine dokunmasına izin vermiyordu. Sonrasındaysa ortadan kayboluyordu.

Bununla ilgili düşünmem lazım, dedi Amun.

Haidee'nin karnı guruldamak için o anı seçti ve yanakları utançla kızardı.

Amun bir kez daha onu kaldırdı ama bu defa onu yapraklardan yatağın üzerine yerleştirdi. Haidee anında onun kollarının ve sıcaklığının kaybına üzüldü. *Sana yiyecek bir şey bulmam gerekiyor. Yılanların ölüyken bile sana zarar vermelerinden korktum, o yüzden etlerini yanımıza almadım.*

Amun'u hep onunla ilgileniyordu. "Keşke şu aptal melek birkaç protein barı ve su şişesi koymuş olsaydı," derken niyetlendiğinden daha zarifti.

Yanındaki söz konusu çanta bir vın sesiyle kabardı. Amun'la şaşkın bir bakışı paylaştılar. Amun kaşlarını çattı, fermuarı açıp içine uzandı. Bir avuç protein bar çıkardı.

Kaş çatışı derinleşirken çantayı ters çevirdi ve içindekileri döktü: Daha fazla protein barı ve peşinden gelen su şişeleri. Bununla birlikte adamın kaş çatışı yumuşayarak rahatlama ve merak işaretleri belirdi.

Başka bir şey iste, diye emretti.

Haidee umut etmeye cesaret edemeyerek dizlerinin üzerine kalktı. "Çantada sandviçler ve meyve olmasını dilerdim."

Çantanın yan tarafları ikinci defa şiştikten sonra, protein barların üstüne peş peşe sandviçler döküldü, her biri temiz plastik ambalajlara sarılmıştı. Onlar yağmayı bıraktığında, elmalar ve portakallar dökölüp yuvarlanmaya başladı. Haidee'nin ağızı sulandı.

“Islak mendil ve yedek kıyafetler istiyorum. Silah, diş macunu ve diş fırçası,” onları arkada bırakmışlardı “ve Amun’un yaraları için ilk yardım seti istiyorum.” Haidee konuşurken istediği her şey yığının üstüne eklendi.

Başı dönen Haidee yiyecekleri kurcaladı, yemek istediği şeyi seçiyordu. Jambonlu sandviç ve elmayı alır almaz resmen sömürdü. Sonra başka bir sandviç, ardından da bir portakal. İki şişe suyu tüketti. Her lokma, her yudum cennetti. Sonunda bitirdiğinde, bir kırıntı bile yiyemeyecek kadar toktu, ıslak mendillerle elinden geldiğince kendini temizledi, dişlerini fırçaladı –Tanrım, bu iyi hissettirdi– ve en sonunda kendine Amun’a bakmak için izin verdi. Soluğu boğazında kaldı.

Alevlerin ışıltısı onu sevimlice okşuyor, esmer tenine altın rengi bir ton veriyordu. Bu, Haidee’nin daha önce fark etmediği bir tondur. Amun onu izliyordu, güzel yüzünde garip, şaşkın bir ifade ve elinde de yarısı yenmiş bir elma vardı. Onun da temizlenmiş olduğu belliydi çünkü artık yüzü kirli değildi.

“Yaralarını sarmama izin ver,” dedi sessizce.

Şaşkın ifadesi ortadan kayboldu, gözbebekleri büyüyor, sanki aniden avının kokusunu almış gibi burun delikleri genişliyordu. Haidee’nin gözleri büyüdü. Ne söylemişti?

Benim için endişelenmen güzel ama yaralarımı sarmak için ellerini bana değdirmen gerekecek. Ellerinin farklı bir nedenle bana dokunmasını isterim.

“Ben... ben... tamam.”

Buraya gel. Ses tonunda nasıl bir güç, nasıl bir emir vardı. Karşı koymayı düşünmedi bile.

Ona doğru emekleyerek aralarındaki mesafeyi hızla kapadı. Amun elmayı kenara bıraktı ama kıza dokunmadı. Sadece ona baktı. Bekliyordu. Umutla. Haidee kalçasının üzerine kalkıp onu kokladı. Sandal ağacı kokusuna duman kokusu karışmıştı.

Önce yaralarını sarması gerekiyordu, değil mi? Sonra ona *farklı bir sebep için* dokunacaktı. “Ben... ben malzemeleri unuttum.” Buralarda bir yerlerdeydi ve...

Malzemeleri yine unut. Şimdi beni öpeceksin, Haidee.

Adamın sıcaklığı, etrafına dolanmış gür bir sarmaşık gibiydi. Doğrulup, “Evet,” derken neredeyse transta gibiydi. Sonunda. Bir öpücük daha. Tam da hasretini çektiği şeydi. Görünüşe göre, son-
suza kadar.

Sadece seninle benim aramdaki bir öpücük.

“Evet.” Derinlerinden gelen bir yalvarıştı bu.

Yap, o zaman. Adamın sesi bir kırbaç gibi şakladı, genç kızı uyarırken bile ona meydan okuyordu.

Haidee, onun bir açıdan hâlâ duştaki gibi arzusuyla savaştığını fark etti. O zaman sonrasında onu bırakıp gitmişti. Dilleri birbirine dolanırken bile, Amun hâlâ ona direnmeye, mesafesini korumaya niyetliydi.

Haidee ona izin vermeyecekti.

O kendisini tamamen bu öpücüğe veriyorsa, Amun da aynısını yapmak zorundaydı. Adil olan buydu.

“Seni... seni öpmeyeceğim,” dedi ve adamın gözleri tehlikeli bir şekilde kısılrken ürperdi. “Yani, sana minnettar olduğum için yapmayacağım ve senin dikkatini dağıtmak ya da seni yumuşatmak için de yapmayacağım. Bunu sadece seni istediğim için yapacağım. O yüzden hazır olsan iyi edersin. Çünkü senden de aynısını bekliyorum. Eğer aynısını yapamayacaksan, hemen şimdi git.”

ON ALTINCI BÖLÜM

*B*unu sadece seni istediğim için yapacağım. Haidee'nin yumuşak, sarsıcı kelimeleri Amun'un zihninde yankılandı. Amun onun kontrolü ele almasını beklemeyi kesti, genç kızın onun için duyduğu arzuyu fiziksel olarak kanıtlamasını, böylelikle duşta Micah'ın iyiliği için onu reddetmesini telafi etmesini beklemeyi kesti.

Sana istediğin şeyi verebilirim, derken sesi kabaydı.

Rahatlamış bir soluk verirken genç kızın dudakları aralandı.

Amun onun rahatlamasını istemiyordu, aklını kaybetmesini istiyordu. Bir inlemeyle birlikte ağzını kızınkine bastırdı, tek eli ensesinde ve diğeri de kalçasındaydı. Kızı kendi bedeninin sert sınırlarına doğru çekti. Haidee onun için anında açıldı, Amun'un dilini o ıslak, saten gibi derinliklere sokmasına izin veriyordu. Amun nane ve elma tadı aldı, ikisi de dondurma gibi buz tutmuştu. İkisi de adamın ihtiyacını katlıyordu.

Konuşmaları sırasında, Amun ona teninin doğal olmayan soğukluğuyla ilgili soru sormaya niyetlenmişti fakat genç kız ölümünden ve acıdan bahsederken sadece o konuya odaklanmıştı. Onu kurtarmanın bir yolunu bulmaya odaklanmıştı. Bir yolu olmak zorundaydı. Ve geri gelip durmasının da bir nedeni olmalıydı.

Kızın kaç defa öldüğünü merak etti. Kaç farklı yolla? Bilmemek ona işkence ediyordu fakat içinde bunu bilmenin kendisini tam

anlamıyla *mahvedeceğine* dair bir hissi vardı. Haidee'nin geçmişte yaptığı şeyler önemli değildi, başına gelen ıstırabı hak etmemiştii. Özellikle de birden fazla kez. Aynı bedende yeniden doğmaktan bahsederken kızın gözlerinde beliren korku... bunu bir daha asla görmek istemedi.

Ayrıca ondan ve arkadaşlarından nefret ettiğı için kızı gerçekten suçlayabilir miydi? Ailesini ve kocasını iblis taşıyan bir ölümsüz katletmişti. Amun da aynı şekilde tepki verir, en ufak bir sorumluluğı olan herkese saldırırdı. Baden'in öldüğü zamanlarda, Haidee Efendilerin sadece şiddete meyilli, delirmiş, herhangi bir karanlık eylemi yerine getirmeye kadir olduklarını biliyordu. *Elbette* onları ortadan kaldırmaya çalışacaktı.

Amun da aynısını ona yapmıştı. Onun yandaşlarına.

Şimdi, Amun hiçbir suçluluk, öfke ve çaresizlik hissetmeden geçmişe baktığından, üç şeyin doğru olduğunu biliyordu. Haidee ailesini kaybetmişti. Kendisi bir dostunu kaybetmişti. Artık bu kayıp için genç kızdan nefret etmeyecekti. Haidee Amun'un odasına girmek için çabalamış, yaralarıyla tatlılıkla ilgilenmişti, zaten bu hassasiyet de pek ona uygun değildi. Meseleyi zorlamak zorunda kalmıştı.

Şimdiyse kızı her şeyiyle istiyordu. Daha azını kabul etmeyecekti, edemezdi. Artık kıza dokunma ihtiyacı genç kızı yormak ya da kendini bu takıntıdan özgür bırakmak için değildi, Haidee'yi memnun etmek içindi.

"Amun," diye soludu kız ve o zevk veren dudaklardan kendi adının çıktığını duymak neredeyse işini bitiriyordu. "Sen... sen durdun. Neden durdun?"

Amun. Ona Amun diye seslenmişti. Amun başını kaldırıp ona baktı. Genç kızın ağzı kırmızıydı, şişmişti ve nemle parlıyordu. Haidee dilini dudaklarının üzerinde gezdirerek adamın hâlâ orada

olan tadını aldı. Yanıt olarak Amun'un aleti nabız gibi attı, kızın iç duvarlarını etrafında hissetmek için çaresizdi.

Kızın elleri onun omuzlarına yerleşti, tırnakları çoktan kesmeye başlamıştı. Amun nefes nefeseydi, kızıdan gelen soğuk esintiye rağmen terliyordu.

“Sorun ne?”

Benim... Micah olduğumu sandığın zamanlarda bana hep “bebeğim” dedin. Şu tiksindirici ismi söylerken bile sorun yaşıyordu. Anlayışının sınırları sadece ve sadece Haidee'ye kadar uzanıyordu. O piç kurusu, Avcı olmasının yanında Haidee'ye sarılmış, onu tatmıştı. Amun mantıksız olduğunu bilse de, bu zevke erişmiş her adamdan nefret etti. Amun'un zevkine. Ama bana kendi adımla sesleniyorsun, diye bitirdi karanlık bir şekilde.

Haidee'nin yüz ifadesi yumuşayarak yüz hatlarının zarafetini aydınlattı. “Bugüne kadar bebeğim dediğim tek kişi sensin.”

Şey, pekâlâ, tamam o zaman. Bu kabul edilebilirdi. Ağzını aceleyle onunkine dayadı. Dilleri birbirine dolandı; alıyor, veriyor, dişleri sıyrıyordu. Elleri yoklamaya başladı, her yeni dokunuş hararetlerini artırıyor. Anıun kızın göğüslerini avuçladı, avucunun altındaki meme uçları dikleşti ve adam inledi.

Haidee yalamalarının arasında, “Keşke daha büyük olsalardı,” dedi.

Göğüsleri mi? *Niye?*

“Erkekler büyüklerden hoşlanıyor.”

Amun, birisinin Haidee'nin kendine güvenini sarstığını fark etti ve o kişiyi öldürmek istedi. *Bu adam bunlardan hoşlanıyor.* Sıktı. Haidee'nin ima ettiği gibi küçüklerdi fakat dirilerdi ve muhteşem uçları vardı. Ayrıca *kendisinin* belirttiği gibi, cidden en tatlı lokmalıklara benziyorlardı. *Kusursuzlar.*

Hatta... Amun kızın tişörtünü başından çıkararak sutyeninin önündeki kancayı kopardı. Sırt çantasından başka bir tane daha

çıkardı. Kumaş parçalara ayrıldığında, Amun o güne kadar gördüğü en güzel pembe tonundaki meme uçlarını gördü.

Çok güzelsin. Sesi uyuşmuş gibi çıksa da umursamadı.

“Te-teşekkür ederim.”

Amun başını eğdi ve küçük incilerden birini niyetlendiğinden biraz daha sertçe emdi. Genç kızıdan bir soluk kaçıverdi ama Amun’u itmedi. Hayır, parmaklarını onun saçlarının arasına geçirdi ve onu kendisine yasladı.

Amun dikkatini birinden diğerine çeviriyor, genç kızın tüyleri diken diken olana kadar ikisine de eşit derecede özen gösteriyordu. Her hareket edişinde genç kızın karnı ürperene kadar. Kızın dudaklarından soluk soluğa iniltile, adının birbirine geçmiş halleri, merhamet –ve daha fazlası– için yalvarışlar dökülene kadar devam etti.

Amun’un çok uzun süredir bir âşığı olmamıştı fakat temel şeyleri unutmamıştı ve hiç dürtüleriyle böylesine yönlendirilmemişti. *Dokun, tat, ele geçir, sahiplen.* Amun bir bakir olsaydı bile, bu kadını memnun etmenin bir yolunu bulurdu çünkü onu boşaltmak basit bir arzu değildi. Onu boşaltmak bir gereklilikti.

Onun hazzı kendi hazzıydı ve tam da olması gerektiği gibiydi.

Dokun... tat... evet, tat. Doğrulup dudaklarını onunkilere iyice bastırdı. Onu yine tatmak zorundaydı.

Amun yavaş ilerlemek, onun her santiminin tadını çıkarmak istedi. Nelerden hoşlandığını, nelerden hoşlanmadığını öğrenmek istiyordu. Fakat tıpkı önceki gibi, tek bir öpücük ve birkaç okşayış sonrasında aralarındaki tutku nükleer düzeye ulaştı. O yoklayan eller kapandı, tırnaklar tırmaladı. Amun ereksiyonunu onun bacaklarının arasına sürttü ve Haidee her hamleyle birlikte yükseldi.

Haidee’nin ona anlattıklarından sonra, Amun her an onu kaybedebilirmiş gibi hissediyordu. Sanki birisi Haidee’yi ondan

alacak ve Haidee Yunanistan'daki o mağarada uyanıp onu ya da bu öpücüğü hatırlamayacaktı.

İkisi de üstsüzdü ve genç kızın göğüsleri onun göğsüne sür-tündüğünde, Amun dişlerinin arasından tısladı. Öpücükleri hiç yavaşlamadı, dilleri kıvrılmaya, aramaya, talep etmeye devam ediyordu. *Ele geçir... sahiplen...* Kızın kalçasını kavradı ve onu kendine yasladı, sürtünmeleri ümitsiz bir arayışa dönüşüyordu. Bir yangına.

Hayır, yangın değil. Amun'un kanı alev alevdi, doğru, daha güçsüz bir adamı öldürecek bir süratle damarlarında çağlıyordu fakat geçen her saniyeyle birlikte kollarında tuttuğu kadın daha da soğuyordu. Derisi tıpkı buza benziyordu, ağzı fırtına gibiydi ve dilini emdiğinde o buzlu fırtına *Amun'u* doldurdu.

İblisler zihninin gerisine saklanmış, kendilerini göstermeye korkmuşlardı. Şimdiyse feryat ediyorlardı, kızın dokunuşu onları sanki elektrik jeneratörüne kapılmışlar gibi etkiliyordu. Her biri –ve tanrılar, yüzlerce vardı– kafasında dolanıyor, Haidee'nin yenilenen çekişinden... kaçınılmaz soğüğundan sakınmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

En sonunda öpüşmeleri yavaşladı... yavaşladı ve sonra Haidee geriye doğru uzandı. "İyi misin?" Kızın yumuşak eklemleri Amun'un yanağını sıvazladı.

Sadece... bir dakikaya ihtiyacım var... Amun gözlerini kapadı ve kalçasının üzerine yerleşti, acele etmeden nefes alıyor, özenle nefesini veriyordu. Bedenindeki her kas, kemikleriyle olan umutsuz çekişmeyle kilitlendi, her yerinden binlerce sızı yükseliyordu. Hepsi de aynı anda. İblislerdendi, evet ama aynı zamanda karşılanmamış arzusunandı. Durmaya hazır değildi.

"Bazen içsel termometrem kafasına göre hareket ediyor. Üzgünüm. Böyle olmasını amaçlamadım. Hissedebilirdim... Üzgünüm," dedi tekrar ve ses tonunda perişanlık vardı. "Kontrol edeceğim, söz veriyorum."

Özür dileme, dedi kıza. *Sen yanlış bir şey yapmadın. Ayrıca, hoşuma gidiyor.*

Amun, neden bir an için iblislerinin onun tarafından sakinleştirildiğinden, hemen sonrasındaysa ayağa fırladıklarından emin değildi. Haidee'nin onları nasıl çektiğinden ya da iblislerin neden o şekilde tepki verdiğinden emin değildi ama cevabı sonra bulmaya çalışacaktı. Haidee'yle arasında oluşan mesafeyle birlikte –çok kısa bir süre geçmiş olsa da– sıcaklık geri döndü ve iblisler öyle zorlayıcı bir şekilde mücadele etmeyi bıraktılar. O an için, bu kadarı yeterliydi.

Öte yandan, Sır tüm bu çileden hiç etkilenmeden kaldı. Amun ruh yoldaşının ısı değişiminden hoşlandığını sanmıyordu ama canavar korkuyla bağırmamıştı ve hâlâ da bağırıyordu çünkü evet, Amun kadınına bir kere daha yumulmayı planlıyordu. Onun kadını.

Bu kelime onu hiç beklemediği bir şekilde keyiflendirdi. Ama öyleydi. Onundu. Önemli olan bütün yanlarıyla; ve yakında hayal edilebilen her açıdan öyle olacaktı. Arkadaşları anlamayacaktı. Hatta belki Amun'dan nefret edebilir, onu hain olarak görebilirlerdi. Kendini umursamaya zorlayamadı. İşte o zaman, kızın iyiliği kendisinininkinin önüne geçti.

Zihniyetindeki değişim köklüydü, kendisi için bile, ve henüz buna alışmamıştı. Bu etkisini azaltmadı gerçi. Kızı kucağında tutarak ona sarılmış, kaybının hikâyesini dinlemiş, sesindeki kalp kırıklığını duymuş ve içindeki bir şeyler kırılmıştı. Gerçeği idrak etmeye başlamıştı. Birçok yönden birbirlerine benziyorlardı. Kararlılardı, sürekli dünyanın sunduğu en kötü şeylerle –insanlar, yerler, şartlar– bombardımana uğruyor, yine de mümkün olan her yerde neşeyi buluyorlardı.

Bu kadını istiyordu. Onu alacaktı. Ve evet, şu anda belki saf bir arzuyla yönlendiriliyordu, düşmanla birlikte olma utancını dindirmek için normalde hissetmeyeceği duyguları hissettiğine kendini ikna ediyordu ama öyle olduğunu düşünmüyordu.

Haidee titrek bir nefesle, “Belki de durmamız en iyisidir,” diye fısıldadı. “Ben... ben hâlâ seninle yatamam.”

Amun’un gözkapakları açılıverdi ve gözlerinde karanlık tehdidini gösteren alevlerin olduğunu biliyordu. *Onun yüzünden mi?* diye sordu.

“Evet. Aldatmayacağım.”

Amun çenesini ileri çıkardı. *Onunla en son ne zaman yattın?* Söylediği her kelimeyle birlikte sesindeki öfkenin tonunda bir artış oldu.

“Yatmadım. Bir defa bile.”

Öfkesi göz kırpar gibi yok oldu. *Dün* demiş olsaydı da onu isterdi –herhangi bir şeyin bunu değiştirebileceğinden şüpheliydi– fakat Micah’ın ona dokunmadığını bilmek, yeni sahiplenme hissini okşadı. *Onunla çıkarken onun ben olduğumu sanıyordun*, diyerek hatırlattı.

“Evet.”

Amun onun kalçasını kavrayıp ilerlemeye ve ona sürtünmeye zorladı. *O zaman ona sadık kalarak beni aldatıyorsun.*

Haidee inledi, gözkapakları yarı yarıya kapalıydı. Amun onu hareketsiz kalmaya zorladığından, Haidee kendi altdudağını dişledi, beyaz dişleri derisine batıyordu. “Belki öyle, ama hâlâ bir parça sahtekârlık oluyor. O yüzden, seks yok. Ona aramızdakilerin bittiğini söyleyene kadar olmaz. Ama...”

Ama Amun’un onu öpebileceğini söylüyordu. Hiddeti tüm gücüyle geri döndü. *Öpüşmek de aldatmanın bir şeklidir, Haidee.* Onu başka bir erkekle öpüşürken yakalarsa nasıl tepki vereceğini gayet iyi biliyordu. Kan akardı.

Kızın omuzları çöktü, yüz ifadesi aniden işkence çekiyormuş gibi bir hal aldı. “Haklısın. Üzgünüm. Haklı olduğunu biliyorum. Sadece beni öyle... ateşlendiriyorsun ki. O zaman duracağız. Tamamen. Şeye kadar... o zamana kadar.”

Onunla zihninde ayrıl. Hemen.

“Kalbimde ve zihnimde, zaten aramızdaki şey çoktan bitti. Ama ona söylemem gerekiyor, Amun. Bilmeyi hak ediyor. Bana inanmayacağını biliyorum ama o iyi bir adam.”

Amun bu kadını korumak için her şeyi yapacağını fark etti, hatta sadece onunla olmak için bile bildiği hayattan vazgeçerdi. Yine de Haidee onun için eski erkek arkadaşını bırakamıyordu. Tamamen yani. Bir parçası böylesi bir sadakate hayranlık duyarken, diğer parçası o sadakatin sadece kendisine yöneltilmesini istiyordu.

Haidee, seks yok, demişti ve az önce kendisi öyle söylediği için artık öpüşme de yoktu. Tamam o zaman, tanrılara yemin olsun ki diğer her şeyi yapacaktı. Kaşlarını çatarak kızı dizlerinin arkasından yakalayıp çekti, onu sırtüstü yatırdı. Haidee taçyaprakların üzerine indi, onların yumuşaklığı inişini hafifletti. Daha nefes bile alamadan Amun üzerindeydi, bacaklarını aralıyor ve kendini oraya yerleştiriyordu.

Beni aldatma, Haidee. Beni aldatma. Lütfen.

Haidee sanki acı çekiyormuş gibi inledi ve sonra duruldu. “Ben... ben... belki de ben korkunç bir insanım ama beni öpmene ihtiyacım var. Lütfen.”

Korkunç değilsin. Kusursuzsun. O anda, Amun onun istediği hiçbir şeyi reddedemeyeceğini fark etti. Yani onu öpmek mi? Teraziye dengelemeyi düşünmüş olsa da, cevap evetti. Ağızları aceleci bir karmaşa halinde buluştu, yalıyor, emiyor, ısıyorlardı. Haidee söz verdiği gibi ısını kontrol altında tuttu. Hâlâ soğuktan ama hiç dondurucu değildi. Amun, onun bunu nasıl yaptığını bilmiyordu. Ayrıca Haidee’nin kendini tamamen bırakamamasından, sürekli gardını yukarıda tutması gerekmesinden hiç hoşlanmadı.

Bu sona erdiğinde, içindeki iblislerden kurtulduğunda ona sahip olacağına yemin etti. Her şeyine. Soğuğuna ve şehvetli bedeninin her santimine. Kalbine bile. Kendi kalbini koruyacaktı elbette –kızı

istemek, ona ihtiyaç duymak iyi hoştu ama kimse Amun'a sahip olamazdı- fakat tanrılar adına, o kızını kesinlikle elde edecekti.

Haidee'nin pantolonunu açtı ve bacaklarından aşağı itti. Haidee karşı çıkmadı, onu durdurmaya çalışmadı. Haidee, çizdiği çizgiyi geçmeyeceği konusunda ona güveniyordu. Amun, kızın ona güven duymasından hoşlanırken, her şeye rağmen kızın onu daha çok arzulamamasından nefret ederek kendini yine paramparça bir halde buldu. Amun, Haidee'nin onu kendine bağımlı hale getirmesinden nefret etti fakat kendisi Amun'a bağımlı gibi görünmüyordu.

Şey, sadece bunu değiştirmesi gerekecekti.

Amun öpüp dişleyerek göğüslerine doğru indi ve bir kez daha meme uçlarını emdi. Haidee kıvranıp onun dokunuşuna, herhangi bir dokunuşuna aç bir halde kalçasını kaldırdığında, karnına doğru indi. İşte, parmakları kızın külotunun kemeriyle, beliyle, bacaklarıyla oynarken kısa süreli, nazik ısırsılarla ona işkence ediyor fakat en çok ihtiyaç duyduğu yeri asla sıvazlamıyordu.

"Amun... bebeğim... lütfen."

Şimdi yalvarıyordu işte. Güzel, bu güzeldi. İşte istediği şey buydu. Yine de, kendi bedeni yerine getirilmemiş arzuyla sızlarken, bu birleşmeden nasıl sağ çıkacağını bilmiyordu. Alnında ter damlacıkları belirdi, derisi gergindi ve tüketen ihtiyacı içini dışını kabartıyordu.

Seni yine tadacağım. Bu defa sonuna kadar götüreceğim. En sonunda onu bacaklarının arasından öptü, dilini külotunun nemli kumaşında kıvırdı.

Kızın kalçası yukarı sıçradı ve çekingenlikten uzak bir şekilde haykırdı. "Evet!"

Bana her şeyi vereceksin.

"Ev... hayır." Haidee dalgalandı, ağzının daha çok dokunmasını istiyordu. "Yapamam."

Biliyorum. Ama yakında.

“Yakında. Evet, yakında.”

Kulakları o sözle çınlarken kumaşı yırttı ve kendine onunla bir ziyafet çekti. Dilinin ilk adamakıllı hareketiyle birlikte, Haidee kati bir teslimiyetle çığlık attı. Amun onun kadınsılığının ve tanıştıkları gece kokusunu aldığı o donmuş kayısı tadını aldı. Önceden alev aldığını düşünmüştü fakat bu... bu onu diri diri yakıyordu.

Aleti patlama noktasına kadar doldu ve zaten kadınının içindemiş gibi sürtünerek kendini sert zemine dayadı. Haidee onun saçını çekti, onu uzaklaştırmak için değil, daha derine gitmesi için yapıyordu.

Amun onun içini yaladı, o sıkı duvarların dilinin etrafında kapandığını hissetti. Emdi ve yuttu, haz merkezini yıkadı ve darbeler indirdi. Kısa süre sonra, Haidee artık sadece kıvranmıyordu, adamın ağzıyla sevişiyor, ona yaslanıyor, bacaklarını onun omuzlarına dolarken topuklarını sırtına bastırıyordu.

Ellerini başının üzerine kaldır, diye emretti ve yaptığı şeye ara vermek zorunda kalmadan konuşabildiği için zihnine son derece minnettardı.

“Ne-Neden?”

Yap şunu.

Haidee tereddüt ederek onu bıraktı ve kollarını yukarı kaldırdı.

Arkandaki kayayı kavra.

Bu defa sorgulamadan itaat etti.

Bırakma. Amun onu uyluklarından kavrayıp kaldırdı ve çevirdi, böylece yüzü yere dönmüştü. Kendisi de dönerek kendini kızın altına aldı fakat hâlâ bacaklarının arasındaydı. Kızın bedeni onun üzerine düştü, kadınlığı doğrudan yüzündeydi. Kızın kayayı tutması, Amun’un yüzünün o taçyapraklara gömülmesini önlüyordu fakat dilini öncekinden daha derine daldırırken ağzının sebep olduğu baskının yoğunlaşmasından kurtarmıyordu.

"Ah, Tanrım. Amun!" Kız sarsıntılarla kıvranıyor, Amun'un darbeleriyle titriyordu.

Çok ıslak. Çok kusursuz.

"Amun. Lütfen, daha çok, ihtiyacım var, *istiyorum*."

Amun tek eliyle onun kalçasını kavradı. Diğeriyle aletini sıvazladı. Onun üzerinde çalışırken, kendi işini de görüyor, sevişiyorlarmış gibi davranıyordu. Haidee üzerinde aşağı yukarı hareket ediyor, esansını yüzünün her yanına sürüyordu ve Amun elinin hareketini onunkine uyduruyordu.

Kahrolası şekilde iyi. Amun hiç bu kadar güzel bir şeyi tecrübe etmiş miydi? İmkânsız.

"Acele et! Zorundayım... neredeyse... ihtiyacım var..."

Ona. Haidee'nin yalnızca ona ihtiyacı vardı. Amun kızın kalçasını bıraktı ve altına uzandı, şehvet dolu hareketlerine hiç ara vermedi. İkisine de. Hararetle, iki parmağını kızın içine gömüverdi.

Sıkı. Kız çok sıkıydı. Ve Amun o parmakları öyle bir derine gömdü ki, Haidee kıvranarak onu daha da derine çekti.

"Orası!" diye bağırdı, sahip olduğu her kas kasılıp onu içinde tutmaya çalışırken, çıktığı zirve sesini yerle bir etti.

Kızın, parmaklarının etrafında kasıldığını hissetmek Amun'u çıldırttı. Sıcak tohumlarını karnına dökerek patladı. Ve titremelerinin sonuncusu kızı terk ettiğinde, menisinin son damlası kendisinden aktığında, Haidee soluk soluğa dizlerinin üzerine kalkarak samimi temaslarını kesti. Kayıpla birlikte ikisi de inledi.

Haidee onun göğsüne doğru kayıp üzerine yığıldı. Amun'un ilk düşüncesi birlikte temizlenmeleri olsa da, kendinde kızı kıpırdatacak gücü bulamadı. Kollarını onun etrafına dolayıp sarıldı, onu asla bırakamayacağını biliyordu.

Aklı şimdi (bir şekilde) berraktı, o yüzden sahipleniciliği için arzuyu suçlayamazdı. Bu kadın onundu. Şimdi... daima.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Saatler boyunca, Haidee ve Amun uyuma, yemek yeme, öpüşme ve konuşma arasında gidip geldi. Geçmişlerinden, koşullarından ve geleceklerinden bahsetmeme konusunda dikkatliydi. Onlar sadece elleri birbirinden pek de uzak olmayan bir erkek ve bir kadındı. Hepsinden ötesi, Haidee büyük bir saadet içindeydi, karşılayamayacağını bildiği bir şekilde neşeliydi.

Onun için neşe asla uzun sürmezdi.

Bu neşeli zaman, Amun kamp ateşi yakması için onu bıraktığında –ve ona arkasını döndüğünde– sona erdi. Adam sırt çantasını karıştırdı, sonra iki bornoz çıkardı. Hareketleri sertti.

Melek küppeleri, dedi (aynı sertlikle). Sırtı hâlâ ona dönük bir şekilde Haidee'ye bakmadan beyaz olanı onun yanına bıraktı. *Kumaş seni temizleyecek. Hatta başlığı taktığında saçlarının dolaşıklığını bile açacak.*

Basit bir bornoz bunu yapabilir miydi? Vay canına. “Teşekkürler.”

Rica ederim, derken kumaşı başından geçirdi. Ensesindeki kir lekeleri yok olmuştu. *Şimdi, yapılması gerekeni yapacağız.*

“Yani şimdi tıp oyunu mu oynuyoruz demek istiyorsun?”

Diğer şeylerle birlikte.

Bu resmiyetten... nasıl da nefret ediyordu.

Haidee'ye hayatının en tatlı, en kahredici orgazmını yaşatmıştı; bütün şüphelerini, bütün çekingenliklerini fetheden bir şekilde bedeniyle oynamıştı. Tutku Haidee'yi öyle merhametsizce doldurmuştu ki hepsini içinde tutmayı başaramamıştı. Buzu zorlukla kontrol altında tutmayı başararak patlamıştı. Bedeni artık bu adamın fazlasıyla farkındaydı, o sızı, ona duyduğu ihtiyaç onu asla bırakmıyordu. Karnı durmadan titreşiyor ve teni karıncalanıyordu.

Adı koluna işlenmemiş olabilirdi fakat buna rağmen bu adam tarafından damgalanmıştı.

Dokunurlarken adamda hiç tereddüt yoktu. Bu Haidee'yi hayrete düşürmüştü. Amun hazzı alıkoymamış, Haidee'yi eşiğe kadar getirdikten sonra bomboş bırakarak dönüp gitmemişti. Hatta Haidee'ye kızgın olsa bile. Hayır, Haidee'yi okşarken o neredeyse... saygılıydı, sanki düşman değil de kelimenin tam anlamıyla âşıklardı.

Haidee onun düşmanı olmak istemedi. Ne şimdi ne de bir daha asla. Fakat adamda sebep olduğu hasarı tamir etmenin bir yolunu düşünemiyordu. Kocasını öldüren kişi o değildi, bundan neredeyse emindi. Başka bir iblis yapmış olmalıydı. Muhtemelen arkadaşlarından biri. Yine de ondan sevdiği birini alarak cezalandırdığı kişi Amun olmuştu.

Bunun için kendinden nefret etti. Geriye dönebilmeyi diledi. O korkunç gecede kocasının yatak odasına hiç girmemiş olmayı diledi. Onun için her şeyin değiştiği geceydi. Fakat yapamazdı ve belki, sadece belki çektiği acıyı Amun'un anlamasını sağlayabileceğini umdu. Adamın affını kazanması için yeterli olmazdı fakat belki de aksi durumda bulamayacağı bir affı ona sunardı.

Haidee iç çekerek cüppeyi giyindi. Sadece birkaç saniye sonra, Amun'un bu kumaşa hakkım vermediğini fark etti. Bir kalıp sabuna dokunmamıştı ama kumaş üzerine yerleştiği anda kendini daha önce hiç olmadığı kadar temiz hissetmişti. Harikaydı!

Bakışlarını adama çevirdi. Amun alevlere bakıyordu. Bir keşiş gibi görünmesi gerekirdi fakat şekilsiz kıyafetlerle sarmalanmışken bile günahkâr, şehvetli ve çok fazla güçlü görünüyordu.

Amun zihinsel olarak araya mesafe koymuştu fakat Haidee bunun kendisini durdurmasına izin vermedi. Adamın önüne geçtiğinde titrememeye çalışıyordu. Amun ona bir bakış bile atmadı ama sırt çantasının içine uzanıp bir kayısı çıkardı.

“Benim için bir şey yapmanı istiyorum,” dedi. “Bunu tıp oyununun uzatması olarak düşün.”

Amun tam da meyveyi ısırarak üzereydi. Eli hareketsizleşti ve sonunda onunla yüzleştiğinde kara gözleri tedbirliydi. *Bekleyemez mi? Burada çok uzun süre kaldık. Gitmemiz gerekiyor.*

Aniden acelesi mi vardı? Haydi oradan. “Hayır. Bunu şimdi yapmamız gerekiyor.” Beklerlerse cesaretini kaybedebilirdi.

Amun gergince onayladı. *Pekâlâ.*

Haidee omuzlarını dikleştirip çenesini havaya kaldırdı. “Düğün gecemin ufak bir parçasını görmüştün. Acaba... şimdi kalanını izler misin?”

Tedbirli hali yoğunlaştı ve bunu görmek neredeyse acı vericiydi. *İblisin bana gösterdiği sırları kontrol edemem, Haidee.*

“Ama deneyebilirsin.” Denemek zorundaydı.

Beni anladığını sanmıyorum. Sana herhangi bir şeyi göstermek için, iblisimi kullanmam gerekir.

“Evet, o kadarını anlıyorum. Yine de denemeni istiyorum.”

Adam onu inceledi. *Nedenini sorabilir miyim?*

Bununla ilgili hiçbir şey yapmak istemediği hâlâ açık olsa da, çok kibardı. Haidee’nin ona başka bir adamın yatağında geçirdiği zamanı göstermeyi planlamasından mı korkuyordu? Böyle davrandığı için Haidee’nin onu cezalandırmayı planladığını mı düşünüyordu? “Sorabilirsin ama sana söylemeyeceğim.” Onun reddetmesini istemiyordu ve gerçeği bilirse reddederdi.

Muhtemelen Haidee için akıllıca bir hareket değildi. Amun ona güvenmek zorunda kalacaktı. Gözü kapalı güvenecekti, o kadar. Bu, bir Efendi'nin bir Avcı'ya asla veremeyeceği şeydi.

Zihninde bir iç çekiş oluştu. *Tamam. Deneyeceğim.*

Razı olması kızı şaşırttı ve bir sebepten, onun şaşırması adamı rahatsız etmiş gibiydi.

Hazır mısın? diye parladı.

"Evet." Hayır. Karnında kelebekler dans ediyordu. "Evet," diye tekrarladı kendi iyiliği için.

Amun gergin hareketlerle sulu kayısıyı kenara bıraktı ve güçlü, nasırlı ellerini onun şakaklarına yerleştirdi. Her zamanki gibi, adam bir yaz günü kadar sıcak ve hoştu. Fakat artık o iri elleri göğüslerinin üzerinde, bacaklarının arasında, içinde hissetmiş olduğu için, böyle masumca üzerinde olmaları en beter işkenceler gibiydi.

Haidee ona doğru süründü, adamın dizleri onunkilere dokunduğunda ve vahşi kokusu etrafını sardığında durdu. Eğer Amun onun anılarına girecekse, fazlasıyla uzun hayatının en acı verici deneyimlerinden birini görecekti. Haidee'yi paramparça etmekte ve kırılmış kalbi kanarken onu bırakıp gitmekte asla başarısız olmayan bir anıydı. Adamın gücüne ihtiyacı olacaktı.

Soluk alıp verişine odaklan, dedi ve Haidee zihnindeki nazik sesle birlikte sıçradı. *Ve gözlerini kapa.*

Şu anda yaptığı gibi, bir iblise güvendiği için sahip olduğu her arkadaşı ona aptal derdi ama umurunda değildi. Amun gözleri kapalı bir şekilde ona güvenmişti, kendisi de daha azını yapamazdı. Gözkapakları çırpınarak kapandı, özlemini duymaya başladığı yüz hatlarını gizledi ve ciğerlerine büyük miktarda oksijen çekti. Sonra her bir molekülü bıraktı.

Aferin kızıma.

Sonraki nefes alışında, bir şeyin filizlerini hissetti... sıcak ve karanlık ona doğru sürünüyor, ağaçların yapraklarını titreten rüzgâr

gibi, zihnini titretiyordu. Haidee bunu daha önce yaşamıştı fakat o sırada uyuşturulmuştu, aşırı halsizdi ve o sıcaklıkla karanlığın neyi temsil ettiğini fark etmemişti. Şimdi biliyordu ve panik yapmamaya çalıştı.

Bunu kendisi istemişti. Bunu kendisi istedi.

Fakat uzun süre sakın kalamadı.

İblis, diye düşündü vahşice. Kalbi kaburgalarına çarpıyor, göğsünden dışarı fırlamakla tehdit ediyordu.

Görmeden uzanıp parmaklarını Amun'un bileklerinin somut sıcaklığına sardı. Nefes alıp vermeye devam etti. Becerebildiği kadar sıkıca tutuyordu, adamı itmek için değildi. Sadece kendine Amun'la birlikte olduğunu hatırlatmak içindi. Amun'un, yaratık olan diğer yarısının ona zarar vermesine izin vermeyeceğini hatırlatmak içindi.

Ayrıca dürüst olmak gerekirse, iblis cidden denememişti bile. Aslında iblis ona *yardım etmişti*, kız kardeşinin güzel yüzünü açığa çıkarmış, kocasının ölümünden önceki neşeli anlarını göstermişti. Yaratık bunu neden yapmıştı? Neden ona *iyi* şeyleri göstermişti? Şeytani varlıkların kötüye odaklanması gerekmiyor muydu?

Aslında cevapları kavrayamasa da, rahatladı. Omurgasındaki sertlik eriyip giderken, rengârenk görüntüler zihninde belirmeye başladı.

Bir kez daha kız kardeşinin meleksi yüzünü gördü, yemyeşil bir çayırda koşarken ona bakarak gülümsüyordu. Masum, kaygısız kıkırtıları aralarında yankılandı ve bir an, sadece bir an, soğukluk Haidee'nin bedenini tamamen terk ederek onu ısıldayan bir ısıyla sırlıslıkla olmuş bir halde bıraktı.

Görüntü değişti; zihninden, *geri dön!* diye bağırdı, kız kardeşinden tekrar ayrılmaya henüz hazır değildi. Fakat sonra yetişkin halinin çok uzun zaman önce var olan bir verandada durduğunu gördü, eflatun gelinliği incecik bedenini sarıyordu, altın rengi bukleleri ay ışığının altında resmen parlıyordu.

Buydu işte. Amun'a göstermek istediği şey; Amun'a göstermek için kendini yediği şey.

"Endişeli misin, tatlım?" dedi eski hizmetçisi onu görüntünün içine çekerek.

Haidee kendisinin döndüğünü, Leora'ya cevap verdiğini duydu. Konuşmaları devam etti, sonsuza kadar sürdü sanki. Ne zaman susacaklardı? Ne zaman?..

Yaşlı kadın sandaletinin topuğu üzerinde döndü ve Haidee'yi meşaleyle aydınlanan koridora yönlendirdi. Ana yatak odasına doğru.

Buraya kadar, diye düşündü yine. Haidee'nin Amun'u tutuşu gerildi, ürpertileri onu sarsıyordu. Tıpkı önceki gibi, kemerli giriş gittikçe yaklaşıyor... yaklaşıyordu... ancak bu defa, kendini durdurmaya çalışmadı.

Daha da yakın...

Leora yavaşlarken omzunun üzerinden gülümsedi. En sonunda kapıya ulaştılar ve hizmetçi kenara çekildi. Haidee, görüntüdeki halinin uzanışım görürken kusmak istedi. Parmaklarının perdenin kenarını kavradığını ve çektiğini gördü. Odanın içine adım atarken omuzları dikleşti, perde arkasından kapandı.

En başta, görüntüdeki Haidee gördüğü şeyi kavrayamadı. Fakat koku, ah, Tanrı aşkına, o koku... metalik, bakırsı... boşalmış bağırsakların kötü kokusuyla karışmıştı. O kokuyu çok iyi biliyordu: Ölüm.

Bir zamanlar beyaz olan duvarlar kıpkırmızıydı. Kocası yerde paramparça uzanıyordu. Dönerken içinde histeri baş verdi. Bu kıyımdan kaçış yoktu. Solon... bir parçası orada, bir parçası burada, parçaları her yerdeydi. Kelimeler zihnini doldurdu, gizlice saldıran deliliği o sözlerden bir şarkı yapıyordu. Dizleri titredi ve baş dönmesi onu neredeyse boğuyordu. Buz gibi nefesi burnuna girip çıkıyordu, artık kontrol edilemezdi.

Sonra kıyımdan çok daha kötü bir şey gördü.

Kâbuslarında gördüğü yaratık odanın ortasındaki pıhtılaşmış kan yığınının üzerinde süzülüyordu. Tıpkı önceki gibi, yüzünün üzerine siyah başlık çekilmiş, yüz hatlarını ondan gizliyordu. Fakat gölgelerin ortasında parlayan kırmızı gözlerini görebildi.

Yaratık yavaşça tek kolunu kaldırdı, eğri büğrü parmaklarından birini ondan tarafa uzattı. Yaratığın üzerinden hiddet yayılıyordu, hem de öyle böyle değildi, Haidee'yi kötü niyetiyle çevreliyordu. Peşinden nefret geldi. Ucu bucağı olmayan bir nefret.

Yaratığın varlığının ürkütücülüğü kızı sessiz korkusundan çıkardı ve Haidee çığlık attı. Hiç durmadan çığlık attı, çığlık attı ve çığlık attı. Her yeni feryat boğazını kesip geçse de kendini durduramadı. Ellerini kulaklarına bastırdı. Yardımı olmadı. Hâlâ çığlıklar onu harap ediyordu.

Yaratık ona doğru süzüldü ve Haidee sonunda sessizliğe gömüldü. Öyle yakındı ki... neredeyse tepesindeydi... Haidee duvara çarpana kadar geriye sendeledi. Tam yaratık ona ulaşacakken siyahlar içindeki birkaç adam terasa atlayıp içeri daldı, silahları havadaydı.

"Orada!" diye bağırdı adamlardan biri.

"Herif haklıydı! İblis burada!"

İblis? Herif? "Herif" nasıl bilmişti?

Adamlar kızın kâbusuna doğru ilerledi, bıçakları havada, onu parçalara ayırmaya hazırlardı. Tıpkı yaratığın onun kocasına yapmış olduğu gibi. Ah, Tanrım. Kocası. Belki de kocasını öldüren yaratık değildi çünkü odada tıpkı onun gibi birileri vardı ve şimdi gölgelerden çıktıkları için gözleri kıpkırmızı parlıyordu.

İnsanlar ya da gölgelerden çıkanlar ona ulaşmadan yaratık ortadan kayboldu.

Haidee'nin yanındaki perde çekilip açıldı. Leora ve Solon'un yakınlarda kalmalarını emrettiği muhafızlar içeri dalarken. Haidee'nin dizlerinin bağı çözüldü. Çok fazlalardı ve neler olduğunu

keşfetme aceliyeti içindeyken, onu görmemişlerdi. Haidee ileri doğru tekmelenmişti, güzel gelinliği Solon'un kanıyla sıırıslıkladı.

Muhafızlar terastan gelen adamlara ve gölgelere saldırdı, efendilerinin cinayetinden hepsini sorumlu tuttukları açıldı. Metal havada vızıldıyor, kılıçlar birbirine çarpıyor, etler yarıyor ve insanlar acıyla homurdanıyordu. Sonra *başka* bir savaşçı topluluğu odaya girdi. Onlar da terastan gelmişlerdi. Evin yan tarafından tırmanarak çıkmış olmalıydılar. Diğerlerinden çok daha iri ve kaslılardı ve onların gözleri de Solon'un muhtemel katilleri gibi şeytani kırmızı tonuyla parlıyordu.

"Daha fazla iblis!" diye bağırdı biri.

"Bizi takip etmiş olmalılar!"

Yeni gelen savaşçılardan biri, "Avcılar," diye hırladı, söylediği sözcük bir şekilde bin ayrı sesle yankılandı. Her biri işkence doluydu. "Geberin. Gebereceksiniz."

Yeni bir savaş başladı, bu seferki ışıldayan gümüşlerin ve keskinleşen pençelerin olduğu ölümcül bir dansı ve Haidee'nin etrafına birbiri ardına cesetler düşüyordu. Yaşlı, savunmasız Leora bile kurtulamamıştı, göğsünde bir hançer vardı. Daha fazla homurtu, bir sürü acılı inilti ve vahşi çığlıklar... her biri Haidee'nin uzayan çığlığına karışıyordu. Nefes alamıyordu, nefes almak zorundaydı. Kaçmak zorundaydı.

Odaya daha fazla hizmetçi ve muhafız geldi fakat onlar da çabucak bu kan banyosunun birer kurbanı oldu. Nefes al, nefes al. Haidee sürünerek kaçmaya, saklanmaya çalıştı ama yer çok kaygandı, düşenlerle tıkanmıştı ve gidebileceği bir yer yoktu. Sonra biri tuniğinin sırtından onu kavradı ve ayağa kaldırdı. Ah, Tanrım. Buraya kadardı, bitmişti.

Gerçek hayattaki Haidee neyin geleceğini bilerek kendini hazırladı. Kendini sahneden uzaklaştırmaya, sadece bir film izliyor-

muş gibi davranmaya çalıştı. Etrafında ölen insanlar oyuncuydu, acıları sahteydi.

İşte tam o sırada sahne yavaşladı ve Amun'la iblisi aracılığıyla, daha önce hiç fark etmediği şeyleri görebildi. Aniden oyuncuların birer adı vardı, yüzlerini tanıyordu. İşte Strider... Yenilgi; iblisine yenik düşmüştü ve bir Avcı'yı deşiyordu. Lucien -Ölüm- oradaydı, birbirinden farklı renkteki gözleri Haidee'nin içindeki buz fırtınasından daha soğuktu.

Haidee yıllarca onun fotoğraflarını görmüştü ve artık yüzünün yaralı olduğunu biliyordu. Fakat ölümcül bir tehlikeyle savaşırken yara izi yoktu ve güzelliği nefes kesiciydi. Ya da öyle olabilirdi, tabii eğer başka birinin kanı ağzından damlamıyor olsaydı. Az önce dişleriyle bir adamın boğazını deşmişti.

Sabin, Kane, Cameo. Gideon, Paris, Maddox. Reyes. Baden; kızıl saçları gerçekten yaşayan alevlerle çatırdıyordu. Aeron'ın kara kanatları açılmış, her birinin ucu hançer gibi keskindi. Torin ve Amun dışında hepsi oradaydı. Hayır, bunun doğru olmadığını fark etti ve bakışları onu tuniğinden tutan adamı buldu.

Amun. Onu tutan Amun'du.

Haidee'nin onu daha önce hiç görmediği bir şekilde karanlık ve vahşiydi. Gözleri, tıpkı cehennemin ateşlerinden çıkarılmış bir çift yakut gibiydi. Dudakları daimi bir somurtma halindeydi. Dişleri keskin, beyaz ve neredeyse... canavarımsıydı. Elmacıkkemikleri kesilip açılmıştı, kemikleri görünüyordu.

Tek kolunu Haidee'nin beline dolamış, koşup gitmesini önüyordu. Haidee'nin yapabileceğinden değildi. Kasları korkuyla felç olmuştu. Bir Avcı kılıcını havaya kaldırarak onlara doğru atılırken bile.

Amun onu arkasına doğru itti ve Amun'u öldürmek için kalkmış olan bir kılıç Haidee'nin boğazını bir baştan diğerine kadar kesti. Bacakları dermanını kaybederken dudaklarından ısıraplı

bir çılgılık döküldü. Fakat yere düşmedi; Amun onu hâlâ tutuyordu. Sonra Amun döndü ve gerçek Haidee, ona ne olduğunu gördüğünde Amun'un yüz hatlarını aniden ele geçiren şokun kıvılcımını fark etti.

Haidee her zaman kendisini tutan adamın, onu bir kalkan olarak kullandığını düşünmüştü ama işte o anda, Amun'un aslında onu kurtarmaya çalıştığını fark ediyordu. O zaman bile. İblisine yenik düştüğünde bile.

Görüntüdeki Haidee, adamın artık gevşemeye başlayan kollarından sarkıyor, dünyası kararıyordu.

Bu ilk ölüşüydü.

Fakat o zaman bile görüş solup gitmedi. Onunkinin bittiği yerden Amun'un hafızası devralmış olmalıydı çünkü cansız bedeninin etrafındaki savaş devam etti. Hiddetle köpüren Amun'un onun üzerinden geçişini ve onu öldüren adamı paramparça edişini, parçalarını tek tek koparışını izledi. Tıpkı Solon'un parçalandığı gibi.

Amun işkencesinin *acıttığından* emin oldu. Her yeni kesikle birlikte Avcı feryat ediyor, merhamet için korkunç şekilde yalvarıyordu. Fakat merhamet bu odadakilerin göstereceği bir şey değildi. Amun dikkatini elindeki işine verdiği için başka bir Avcı ona yanaşmayı başardı ve başına atılmaya çalıştı.

Hızla kenara kaçtığı anda bıçak boynunu hafifçe çizdi. Amun bir kükreyişle döndü, saldırıya vurmak için kolunu kaldırdı. Ancak Avcı çoktan pozisyonunu yeniden almıştı ve bir kez daha atıldı. Bu defa, bıçak doğrudan girip omurgasına çarptı ve Amun'un boğazını yarıdı.

Kan fışkırırken, Amun'un bedeni onunkinin yanına yığıldı. Birbirlerine dönüklerdi ve adamın kanı onunkine karışıyor, aralarında birikiyor, yaralarını ıslatıyordu.

O andan itibaren mi bağlanmışlardı?

Arkadaşlarının düştüğünü gören diğer Efendiler çok daha hiddetlendiler ve çok daha yırtıcı oldular. Geriye kalan Avcılar ve

muhafızlar, Haidee'nin o güne kadar şahit olduğu en vahşi kıyımla kısa sürede öldürüldüler. Ve her şey sona erdiğinde, savaşçılar nefes nefese ve terliyor olsalar da, sakın olmaktan çok uzaklardı. Amun'un etrafında toplandılar ve onu odadan çıkarıp eve götürdüler.

En sonunda görüntü sona erdi ve Haidee'nin zihni mançınık gibi bugüne fırlatıldı. Hâlâ Amun'un önünde oturuyordu fakat Haidee'nin teninin her yanı buzla kristalleşmişti. Amun ya fark etmemişti ya da umursamamıştı çünkü elleri hâlâ onun şakaklarında duruyordu ve Haidee'nin hissettiği ufacık ısının kaynağıydı.

Amun bir iniltiyle teması kesti, her tarafa ufak buz parçacıkları uçtu. Adamın ifadesi işkence görmüş gibiydi ve gözleri kıpkırmızı parlıyordu. Garip bir şekilde, kırmızılığı görmek onu korkutmadı. Hatta uzun süre önce olanların anısı hâlâ zihninde oynuyorken bile.

Ben çok üzgünüm, Haidee. Çok üzgünüm. Amun'un sesi de, ifadesi gibi acı doluydu.

"Neden?" Tek sözcük boğazındaki açık yarayı sıyırdı, sesi boğuk ve kırık döküktü. Görüş sırasında çığlık atmış ve fark etmemiş miydi? "Sen yanlış bir şey yapmadın." Bunu artık biliyordu. Buna hayran kalmıştı. Amun her şeyin *doğrusunu* yapmıştı.

Avcılar diğer iblisi kovalıyordu herhalde. Kocam o cüppeli yaratık mı öldürdü, yoksa yatak odasına ilk ulaşan Efendilerden biri mi bilmiyorum. Bildiğim tek şey, odaya son gelen grubun içinde olduğumdu. Sana zarar vermeye çalışmıyordum, dedi aceleyle. Tanrılara yemin olsun ki çalışmıyordum.

"Biliyorum. Artık." Tıpkı Amun'un tamamen yabancı birinin intikamını almak için, onun için, neredeyse öleceğini bildiği gibi. Tanrı aşkına, Haidee kendini anıdan kurtarmak istemişti. Sadece durumunu zayıflatmayı başarmıştı.

Bu adamı bir hiç için mahvetmişti. Bir hiç için!

O gece yüzünü hiç görmedim. Korkmuş bir kadın gördüm ve onu -seni- savaştan uzaklaştırmaya çalıştım. Ama onun yerine seni tam ortasına soktum. Eğer seni yerde bırakmış olsaydım ölmezdin.

Amun, bu konuda suçluluk duymayacaktı. Haidee izin vermiyecekti. “Bana ne olacağını bilemezdin, Amun. Yapamaz...”

Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışma. Beni teselli etmeye çalışma. Tanrılar, bunu hak etmiyorum. Seninle burada olmayı bile hak etmiyorum. Sen, bana yardım ediyorsun. Bana. Seni bıçağın önüne koyan adama. Ellerini sıkıp açarken dudaklarından acı bir kahkaha çıktı. Tüm asırlar boyunca, diğerlerinin neden kontrol edemedikleri davranışlar için kendilerini pişmanlıkla doldurdıklarını hiç anlamamıştım. O süreçte, içlerindeki en berbat suçlu bendim. Benim yüzümden öldün. Benim yüzümden Baden’in peşine düştün.

Haidee’nin beklediği ya da istediği tepki bu değildi. “Amun, ben...”

Amun bakışlarını onunkilerden ayırdı ve ayağa kalktı. Eğer meleği çağırmamı istersen yapmanın bir yolunu bulurum. Seni... arkadaşlarına geri götürebilir. Bunu yapmak zorunda değilsin. Bana yardım etmek zorunda değilsin.

Haidee sinirlenmeye başlayarak, “Seni bırakmıyorum,” dedi. “Ayrıca beni öldürenin sen olmadığını kendi gözlerinle gördün. Sen beni kurtarmaya çalıştın. Ondan da fazlası, ben seni suçladım ve...”

Beni suçladın ve bunda sonuna kadar haklıydın! Amun sırt çantasını alıp ikisi için de temiz kıyafetler çıkarmasını emretti ve sonra Haidee’ye bir tişört ile kot attı. Cüppeler mağaralar için iyi ama hareket için iyi değil. Üzerini değiştirmelisin. Gidiyoruz.

“Dinle beni. Seni haksız yere suçladım ve...”

Artık bunu tartışmıyoruz. Üzerini değiştir. Hemen.

Amun ona hiç ama hiç böyle davranmamıştı, hatta birbirlerinin kim olduğunu ilk keşfettiklerinde bile ve Haidee ona nasıl ulaşacağını, nasıl anlamasını sağlayacağını bilmiyordu. Haidee titreyerek

cüppeyi çıkardı ve yeni kıyafetleri giydi. “Biz... henüz ayırlamayız. Neyle yüzleşeceğimizi bilene kadar olmaz.” Sırt çantasını aldı ve emretti: “Sonraki âlemden başarılı bir şekilde geçmemiz için bize talimat ver.”

Haidee içine uzandığında ufak, sararmış bir parşömen buldu.

Amun tek bir kelime etmeden sırt çantasını aldı ve kollarına taktı. Geçen her saniyeyle birlikte, Haidee’den daha çok uzaklaşıyor gibiydi ve Haidee hâlâ anlamıyordu. Haidee olanlar için onu suçlamıyordu, öyleyse Amun neden kendisini suçluyordu?

Başarısız olduğu için mi? Tekrar başarısız olmaktan korktuğu için mi? Yeniden ona ulaşmaya çalışarak, “Amun,” dedi. Ona ulaşmak zorundaydı.

Gel, diye bir yanıt aldı. Amun uzun adımlarla mağaradan çıkarırken, Haidee’yi onu takip etmeye ya da geride kalmaya zorluyordu.

Haidee istemeden ellerini sıktığında parşömen hışırdadı. “Beni dışarıda bırakmana izin vermeyeceğim,” dedi. Adamın onu duyamayacağını biliyordu fakat kelimeleri söylemek bile daha iyi hissettiriyordu.

Kendini rahatlamaya zorladı ve adam bilinmezliğe doğru yol alırken –ve bu adam onundu, artık buna şüphe yoktu– onun peşine takıldı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Tatil berbattı. Strider, William'ın çalmış olduğu Cadillac'ın ön yolcu koltuğunda oturmuş çorak araziye ve alçalan güneşe bakıyordu. Bu yolculuk cehennemden çıkma gibiydi.

Görünmez kız fiyaskosundan sonra –bu arada kız Paris'in takıntısı Sienna çıkmıştı– Paris şu sevgi dolu hallerini üzerinden atmış ve tanrı kralın kızı alıp gitmesini önlemediği için William'a saldırmıştı. Histerik savaşçıyı yenmek Strider'm bütün gücünü –ve arkadaşının kırık kalbine bir hançer saplamayı– gerektirmişti.

Sonrasındaysa, sakın olamayan Paris, Strider ile William'ı striptizcilerle birlikte çiftliğinden kovmuştu. Fakat Paris, Sienna Kronos'tan bir kez daha kaçıp da ona dönerse ve yanında William olmazsa, kızı göremeyeceğini kısa süre içinde kavramıştı. O yüzden yaralı Paris onların izini sürmüş ve onlarla birlikte gelmekte ısrarcı olmuştu. Aslında Paris'in araç yolunun sonundaki posta kutusuna kadar gidip dinlenmeye karar verdikleri için o kadar da zor bir görev değildi. Birkaç saatliğine.

Ambrosia'dan dolayı akşamdan kalmak da tatiller kadar berbattı.

Sonu gelmeyen saatlerdir yoldalardı ve o saatler boyunca Paris Kronos'a bağırıp durmuş, tehditler savurmuş ve genel olarak herkesin sinirini tepesine çıkarmıştı. Gerçi en sonunda sessizleşmişti ve

şimdi arka koltukta düzensiz bir şekilde uyuyordu, kan kaybı onu tüketiyordu. Uykuya dalmadan hemen önce, Lucien'i arayacağına ve yaraları iyileşince Ölüm'ün muhafızından yukarı ışınlanmayı talep edeceğine yemin etti.

Paris kadınının peşinden gidecekti.

Özellikle tek bir kadına duyulan takıntılı arzu pek akıllıca değildi ve Strider, kendisinin de Ex'le o yola gittiğini fark etmişti. Paris'in aksine, Strider kadından kendi isteğiyle vazgeçmişti ve aniden, buna minnettardı. O yoldan devam etmiş olsaydı, eninde sonunda kız için Amun'la savaşırdı.

Bir kadın için dostunla kavga etmek aptallığın ta kendisiydi. Her yönden yanlıştı.

Birincisi, arkadaşlıklarına değer veriyordu. İkincisi, hiçbir kadının sebep olduğu belaya değmezdi çünkü bir gün ona karşı ilgisini kaybedeceğini biliyordu. Üçüncüsü, bir Avcı, sebep olduğu belaya *cidden* değmezdi. Dördüncüsü, seks sadece seksti. Bir adam istediği yerden alabilirdi, Paris'in çiftliğinde geçirdiği zaman bunun kanıtıydı.

İç geçirip boktan manzaraya odaklandı. Ağaçlar. Tepeler. Ve, ah, işte bu. Tam karşılarında ufak bir dükkân vardı.

"Kenara çek," diye emretti.

"Ne?" William ona "şu an şaka yapmak için uygun bir zaman değil" bakışını attı. "Birazcık huzur ve sessizlik elde ettim ve sen sadece işlemek için bunu mahvetmek mi istiyorsun? Ne bebedsin ama."

"Red Hots, dostum." Onlardan bir avuç yemek için *her şeyi* mahvederdi. "Şimdi çek şu lanet şeyi kenara."

"Ah, ayıcıklı jelibon. Öyle desene."

Arabayı sağa yöneltip servis yoluna girdi ve en sonunda yirmi dört saat açık dükkânın önünde aniden durdu. İçeri girip çıkan

iriyarı tır şoförleriyle birlikte, kırsal kesimlerde seyahat eden aileler de vardı.

William başparmağıyla arka koltuğu işaret etti. "Uyuyan güzel ne olacak?"

"Biz yokken kendini öldürtmez."

"Hiç kendini koruma içgüdün var mı?" Buz mavisi gözleri alaylı bir şakayla parladı. "Yani, ya uyanıp arabayı çalarsa ve bizi burada bırakırsa?"

"Basit. Bir kamyon çalıp kovalamaca oynarız. Hep büyük bir aleti sürmek istemişimdir."

"Aklının çalışmasını seviyorum, Stridey-Man. Belki de o dediğini yaparız."

Strider, çıkmadan önce alışkanlıktan etrafını kontrol etti. Yolda giderken, düşüncelere dalmadığı zamanlarda peşlerine takılan olup olmadığına bakınmıştı. Şu ana kadar her şey yolundaydı. Bir kere bile şüpheli bir şeye rastlamamıştı. Dürüst olmak gerekirse, bu biraz hayal kırıklığı yaratmıştı. Haidee'nin erkek arkadaşının peşinden gelmesini beklemişti. Lanet olsun, herif Strider'ın bağırsaklarını deşeceğine ve uzuvlarını koparacağına yemin etmişti. Ah, tamam.

Dükkâna William'la yan yana girdikten sonra ayrıldılar. Altlarında hâlâ mayoları vardı ama ayrıca tişört ve parmak arası terlik de giiyorlardı, yani reyonların arasında yürüyüp istediklerini alırlarken tamamen ortama uyumsuz değillerdi. Yine de insanlar gözlerini dikip baktı. Belki de diğer herkese kıyasla dev gibi oldukları içindi, hem boy hem de kas kütlesi olarak. Belki de bellerindeki kendilerini açığa vuran silahlar yüzündendi. Ya da belki William bir paket Doritos'u açıp yiye yiye gezdiği içindi. Söylemesi zordu.

William, "Ayıcıklı jelibon gördün mü hiç?" diye seslendi.

Strider beş paket Red Hots'ı ve beş paket Hot Tamales'ı tek kolunda dengelerken, rafları taradı. "Yok. Üzgünüm." Paris için birkaç tane Twinkie aldı ve yığınının üzerine attı. Kızartılmamış-

lardı ama neyse neydi artık. Kadınlar kırık kalpleri onarılırken tatlı yiyordu ve Paris kesinlikle bir kadın gibi davranıyordu. Herif her şeye minnettar kalırdı.

Strider, gazlı içecek makinesinden kendine öldürücü bir karışım yaparken kıs kıs güldü. Paris, bir kadın gibi davranıyor. Bunda yeni olan ne vardı ki? Köpüren sıvı ağzına kadar geldiğinde kapağını kapayıp pipet yerleştirdi. Tek elle yapmak zordu ama başardı. Bir yudum aldı. *Güzel.*

Arkasından nefes seslerinin yankılandığını duydu. William'da bir sorun olduğunu düşünerek arkasını döndü fakat tek gördüğü, kaşlarını çatarak nefes kesici bir kızılın omzunu tutan Lucien'di. Kız ufak tefekti, sadece adamın omzuna kadar geliyordu ama lanet olası nasıl da kıvrımlıydı. Göğüsleri sıfır kollu dantel bluzunu geriyordu. Beli, düşük belli kot pantolonuna doğru genişliyordu. *Gerçekten* düşük belliydi. Öyle düşüktü ki içine külot giymediği barizdi. Giyiyor olamazdı. Bacakları adamın sırtına dolanacak kadar kaslı ve uzundu.

Strider sövmek istedi.

"Kaia?" Strider gözlerini kırıştırdı, bunun bir kâbus olduğundan emindi. Bir Harpy, dünya üzerindeki en ölümcül ırk. Burada. Strider'ın tatilini daha da berbat ediyordu. Ve gecenin daha kötü olamayacağını düşünmüştü.

"Ah, leziz. Big Gulp." Kaia aralarındaki ufacık mesafeyi de kapadı ve Strider'ın sıkıca tutmakta olduğu kabı elinden çekip aldı. Sonra ondan izin almadan içindekini içiverdi. "Sağ ol."

Meydan okuma değil, kahrolası bir meydan okuma değil, dedi iblisine.

Yine de Yenilgi kafasının içinde kulaklarını dikti. Şükürler olsun ki, canavar harekete geçmesi için onu zorlamadı. Henüz.

Kaia'nın yüz hatları hoşnutsuzlukla buruştu. "İyyk! Bu şey de ne? Akü asidi mi?"

“Ellerindeki her gazlı içecekten biraz var,” dedi dişlerinin arasından. Boştaki eliyle uzandı ve parmaklarını salladı. “Şimdi geri ver ve burada ne yaptığını söyle.”

Kız tıslarken şehvetli dudakları geriye çekilerek dişlerini açığa çıkardı, gri ve altın rengi gözleri gümüş rengi ve yoğun, karanlık halkaların olduğu akkor halde çiziklerle alev saçıyordu. “Benim.”

Strider zihninde, *bu bir meydan okuma değildi*, diye bağırdı.

Yenilgi resmen kafatasının içinde kıpırdandı, birazcık heyecanlıydı ama hâlâ bir şeyler yapması için Strider’a ısrar etmiyordu.

Strider kolunun yan tarafına düşmesine izin verdi. Harpy’ler sadece çaldıkları ve kazandıkları şeyleri yiyebilirdi, diğer her şey onları hasta ederdi, o yüzden kızın yapabildiği zaman ne alabilirse alması gerektiğini biliyordu. Ayrıca Harpy’ler de tıpkı Strider gibi eşyalarına karşı sahiplenici oluyorlardı ve şu anda Kaia içeceği kendisine ait görüyordu. Fakat daha fazla zorlarsa, iblisi Strider’dan bir şeyler yapmasını *isteyecekti*. Strider bunu biliyordu, hissediyordu. Yine de insanların önünde bir Harpy’ye meydan okumasının hiçbir yolu yoktu. Bunu mahremiyet içinde yapmaları daha iyiydi; diğerlerinin önünde rezil edilmeden Kaia tarafından kıcı tekmelenebilirdi.

“Bir defa sordum ama bir daha soracağım. Burada ne yapıyorsun?” Kız cevap veremeden Strider dikkatini Lucien’a çevirdi. “O burada ne yapıyor?”

Lucien onun gözlerine baktı ve acır gibi iç geçirdi. “Canı sıkkıldı, o yüzden beni çağırdı ve onu sana getirmemi istedi ve hayalarımı oldukları yerde sevdiğim için, ricasını yerine getirmeye karar verdim.”

“Onu *bana* getirmek mi?” Lucien ve Kaia’nın, “ben” derken kimi kastettiğini anlamaları için Strider başparmağıyla kendi göğsünü işaret etti. “Niye ben?”

İkisi de sorusuna yanıt vermedi.

Lucien, "Dostum, sana iyi bir gece diliyorum. Artık senin başına bela," dedi ve sonra da Strider'a, Anya'nın çok düşkün olduğu saygısız serçeparmağı selamını verdikten sonra dükkândan dışarı çıktı. Kimse görmeden ortadan kaybolabileceği, güzel, boş bir köşe bulacaktı.

Strider dikkatini Kaia'ya çevirdi. Kız, tamamen masum ve kadınsı cilvelerle kirpiklerini kırıştırdı. Strider, geçmişte birkaç defa onunla kapışmamış olsaydı, kızın ne kadar pis dövüştüğünü ve her fırsatta doğrudan kasığa daldığını bilmiyor olsaydı, hareketine inanabilirdi. Hatta bildiği halde, kendini kızın inanılmaz kandırma kabiliyetine inandırmakta güçlük çekiyordu.

Kaia bir sebepten buradaydı ve Strider bundan hoşlanmayacaktı.

Strider'ın tek avantajı, kıza bakmaktan hoşlanmasıydı. Cidden, tanrılar ondan bir dişi tasarlamasını isteselerdi, o kişi Kaia olurdu. Aldatıcı biçimde zarif bir kemik yapısı ve beline kadar kıvrılan, uzun, kırmızı saçları vardı. Ahlaksız bir perinin yüzüne, tepesi atmış bir yılanın sivri dişlerine ve bir porno yıldızının vücuduna sahipti, tabii onda silikon yoktu. Ve teni, ah, tanrılar, şu teni.

Bütün Harpy'lerin teni onunki gibiydi. Cilalanmış opal ve ezilmiş elmas gibi, gökkuşağının bütün renkleriyle ışıldıyordu. Görünen her santimlerini kozmetik malzemeler ve kıyafetlerle kapamak zorunda kalıyorlardı çünkü erkekler o teni görünce salya akıtan mala dönüyordu. Strider sadece bir defa ufacık bir kısmını görmüştü –alıştırma seanslarından biri sırasında kızın tişörtü karnının üzerine sıyrılmıştı– ve anında bedeninin kontrolünü kaybetmişti. Kızın içine girme ihtiyacıyla ele geçirilmişti.

Strider atılmadan önce Kaia kendini kapamıştı ve dürtü de geçmişti. Nihayet. O zaman olan şeyi hatırlayınca bile onu soymak, ona sahip olmak istiyordu.

Haydi oradan. Hiç yolu yok. Gördüğü en güzel kadın olabilirdi fakat bir Avcı'dan daha belalı olurdu. Dört dörtlük bir yalancı ve

usanmayan bir hırsızdı. Ayrım gözetmeksizin öldürürdü ve şey, Strider'dan daha güçlüydü. Bak işte bu utanç vericiydi!

Ayrıca bir keresinde kız kardeşi Gwen'i ziyaret etmek için kaleye geldiğinde, Strider savaşçılardan birkaçının ona bir loli-popa bakar gibi baktıklarını fark etmişti. Kaia fark etmemiş ya da umursamamıştı ve Strider kızın ilgisi için kapışmak istememişti. Doğru kararı vermişti.

Kızın Paris'le yattığına hâlâ inanamıyordu.

Paris. Ah, tamam. Kızın "Strider'ı" bulma ihtiyacı akla biraz daha yatkın gelmeye başlıyordu. Strider Paris'le beraberdi, öyleyse kızın gerçekten istediği şeyi itiraf etmeden savaşçıyla vakit geçirmek için bundan daha iyi bir yolu var mıydı?

Bu Strider'ın canını sıkmadı ama hepsine lanet olsun ki kullanılmaktan hoşlanmadı. "Paris'in ebedi aşkını kazanmak için buradaysan, çoktan başarısız oldun. Artık Sienna'nın hâlâ oralarda bir yerlerde olduğuna hiç şüphesi yok ve ona ulaşma çaresizliği içinde. Bana sokularak onu kışkırtıramayacaksın ve sen..."

"Çenenin kapayacak mısın sen?" Kaia bir kutu Red Hots'ı kapıp kapağını açtı.

Kız bir tane bile yiyemeden Strider elinden çekip aldı ve Yenilgi memnuniyetiyle mırıldandı.

"Hey!"

Strider, "Benim," diye bağırdı. Bu kadarı yeterdi artık.

Kız ona saldırmak yerine, sadece boştaki elini kusursuz şekilli kalçasına dayadı. "Bana bak. Bu şekilde ifade etmek istemem ama adilik ediyorsun. Olay şu canım. Paris tek seferlik bir şeydi ve sadece ikinci seferi isteyemediği için de değil. Evet, bana bir bazilyon orgazmı verdi ama sonrasında hissettiğim şeyden ve durmadan düşünmekten hoşlanmadım; neyi düşündüğümü boş ver şimdi." Başını iki yana sallarken kaşlarını çatı. "Söylemeye çalıştığım şey şu ki; onu görmek için burada değilim. Benim görmek istediğim..."

“Kaia, hayatım,” dedi William. Kıza ulaşma telaşıyla neredeyse kurutulmuş et tezgâhının üzerinden geçiyordu.

Strider kaşlarını çattı ama nedeninden emin değildi.

William kıza sıkıca sarılırken saf coşkuyla sırtıyordu, sanki ebedi sıkıntısını geçirmek için ihtiyaç duyduğu şey Kaia’ymış gibiydi. “Saatlerce benim eşliğimin keyfini süren striptizcilerle dövüşmek için mi buradasın?” Onaylarcasına kızın poposuna vurdu.

Kaia, “Çok beklersin,” derken, bileğinin tek bir hareketiyle gür saçlarını omzunun üzerinden attı. “Seni meşgul tuttukları için onlara teşekkür etmeye geldim. Lütfen hâlâ seninle birlikte olduklarını söyle.”

William gözyaşını siliyormuş gibi davrandı. “Bıçağı doğrudan kalbime sapladın, tatlım. Doğrudan kalbime.” Tanrılar, bu sinir bozucuydu. William aylar boyunca Kaia’nın külotunun içine girmeye çalışmıştı. Kaia da, elbette, onu oyalamaktan hoşlanıyordu.

Strider’in bu kadını asla ayartmaya çalışmamasının bir diğer sebebi de buydu.

Kaia ona çoğu kişiden daha çok meydan okurdu ve kaybedip kaybetmemesini umursamazdı. Lanet olsun, kaybetmek Strider’a günlerce sürecektir fiziksel ıstırap getirecek olsa bile, Kaia onun kaybetmesini *isterdi*. Kızın rekabet hissi en az onunki kadar çok gelişmişti.

“Tatildeyiz, Kaia,” diye homurdandı Strider. “Sen davetli değildin.”

Kaia, sanki onun sözlerinin bir önemi yokmuş gibi elini salladı. “İçinizden beni davet etmek istediğinizi biliyordum, işte o yüzden: ta-da. Buradayım. Rica ederim.”

William, “Bizi bu kadar iyi tanıman korkutucu. İşte, bunu öde,” derken, kendi şekerini Strider’ın kollarına bıraktı. “Biz arabada yiyiştiriyor olacağız.”

Önce Kaia olduğu yerde kalarak Strider'ı izledi. Kız ondan her ne istiyorsa Strider vermemiş olmalıydı çünkü Kaia ona öpücük attı ve siyah saçlı savaşçının onu dışarı çıkarmasına izin verdi. Kız hareketlerini gizlemeye çalışmadı bile, kot pantolonunun arka cebine bir Twinkie attı ve dışarı çıkmadan önce birkaç dergi aldı.

Strider kasaya doğru giderken dişlerini öyle çok sıkmişti ki, çenesi sızlıyordu. Bir sebepten, önündeki insanlar mümkün olduğunca çabuk bir şekilde yolundan çekildi. Hatta sırada durmuş, kendilerine sıra gelmesini bekleyenler bile çekildi.

"Ah, bunu dile getirmek istemem ama şey, mecbur olduğum için falan," Aşırı kilolu kasiyer endişeyle konuşmaya başladı. "Her şey kameraya kaydoluyor ve patronum bazen izliyor ama, ah, o küçük hanım bir şeyler..."

"Biliyorum. Hepsini ekle işte." Parayı ödedikten sonra dışarı çıktı, şekerle dolu olan torba her adımıyla bacağına çarpıyordu. Serin gece havası aniden kararan ruh halini dağıtmakta başarısız oldu. *En azından artık Ex'i düşünmüyorsun.*

O kadar eksiden sonra buna bir artı denilemezdi. Ve sonsuza kadar da sürmüyordu. Belki, *büyük* bir belki, Ex'e olan ilgisini abartıyordu. Eğer onu gerçekten istemiş olsaydı, bu akşam başka biriyle yatmazdı. Bir kadın için arkadaşlarıyla kavga etmek ne kadar aptalca olursa olsun, eninde sonunda kızın sevgisi için savaşırdı.

Bak Paris'e. Herifin hayatta kalmak için düzüşmeye ihtiyacı vardı fakat o striptizcilerden hiçbirisiyle kaliteli çarşaf seansı geçirmemişti.

Bu, geri çevrilmenin acısını azaltmıyordu gerçi ve belki de Ex'i bu kadar feci şekilde istediğini düşünmesinin sebebi buydu. Çünkü kız onu istememişti. Çünkü o bir... ne? Bir meydan okumaydı. Strider'ın istemediğini iddia ettiği bir meydan okuma. Ve istemiyordu!

Lanet olsun. Daha fazla meydan okuma yoktu. Kendisini öldürse de bir ara veriyordu şurada.

Arabaya vardığında Kaia'nın onun ön koltuktaki yerini kapmış olduğunu gördü ve resmen arka kapıyı menteşelerinden ayırarak açtı. Arabanın içine girip hâlâ uyumakta olan Paris'in yanına yerleşti. Ve bu sikik koku da neyin nesiydi? Tarçınlı rulo mu?

Rahatsızlığını kızdan çıkarmaya karar verdi. "Parfüm mü sık-tın?" diye hırladı ve onunla konuştuğunu anlasın diye koltuğuna tekme attı.

Kaia ona bakmak için döndü. "Altımda külot yok," diyen ağzının kenarında bir gülümseme oynayıyordu. Strider küçük teşhircinin altında bir şey olmadığını biliyordu ama o tarz bir doğrulamaya ihtiyacı yoktu.

Dostum. Bu sadece gülümseme, eteğinin altına bakmıyorsun ya.

Ah, kapa çenenin be.

Şimdi de kendi kendine konuşuyordu. Harika değil miydi? "Eee?"

"Hayır, parfüm sıkmadım ama Lucien'in peşine düşmeden önce bir pastaneyi ziyaret ettim. Niye? Şeker kadar tatlı mı kokuyorum?"

Hayır, lanet olsun, iyice bir yalanmaya ihtiyacı varmış gibi kokuyordu.

Kaia, yatakta. Çırılçıplak. Tamamen açılmış. Zihni görüntüden hoşlandı ve kahrolası iblisi de sevmişti. Strider başka bir meydan okumayı kabul etmektense ölmeyi tercih ederken –mecazen konuşuyordu elbette– iblisi onlar olmazsa delirirdi. Canavar, zaferlerle gelen uçuşla besleniyordu.

Fakat Kaia'yla oralara gitmek için kendine izin vermeyecekti. Ne bugün ne de başka bir zaman. Kaia ona sadece çoğundan daha fazla meydan okumazdı; ona *her konuda* meydan okurdu ve Strider'in bir anı bile huzur içinde geçmezdi.

Yenilgi resmen sevinçle ellerini ovuşturdu. Strider kaşlarını çattı. *Hayır, hayır, haydi oradan, olmaz. Bunu aklımızdan geçir-miyoruz bile. O bir Harpy. Ona karşı kazanamayız. Acı çekeriz. Hiç durmadan.*

Bir hırlama. Bir sızlanma. Öfke ve korku sıkıca birbirine tutunuyor ve üzerine biraz *"Ah, lütfen, tanrılar, hayır"* sözleri serpiştiriliyordu.

Bak böylesi iyiydi işte. Strider'ın bir parçası durmadan Kaia'yla kapışma fikrinden hoşlanıyordu çünkü evet, uyumlu zekâ ve hançerler eğlenceli olabilirdi ve huzur bazen fazla abartılıyordu. Yine de onunla birlikte olmak için kendine izin veremezdi. Diğer savaşçıların aksine, Strider arkadaşlarından birinin tadına bakmış bir kadınla asla yatmamıştı. Sahiplenici yönü böyle bir şeydi işte. Başka yolu yoktu.

Öte yandan... Ex için, Haidee için, bir istisna yapmaya istekli-ydi. Bu da demek oluyordu ki, rekabetçi doğası, sahipleniciliğinden daha güçlüydü. Ama aynı iyi niyet Kaia'ya kadar uzanmayacaktı.

Yenilgi tekrar hırladı, bu defaki... hüsrarla mı doluydu? *Haydi oradan. Sadece yorgunum.* Hayal görüyorum. İblisi sadece savaşları umursardı, özellikle bir kadını değil.

Kaia en sonunda Strider'dan vazgeçti ve tekrar önüne döndü. William otobanda manevra yaptı, araba kilometreleri yutuyordu. Elbette Harpy'yle olan flörtünü de sürdürüyordu.

Neredeyse bir saat boyunca Strider şekerini yedi ve burnun-dan soludu. Evet, tatil berbattı. Sonraki mola yerinde bunları ekip kendi başına yola düşebilirdi. Ancak Kaia'nın William'ın söylediği bir şeye kıkırdadığını duyduğunda, Strider sonraki mola yerine kadar beklemenin salakça olacağına karar verdi. Şimdi inip otostop çekecekti. Bu tarz bir kadınsı neşe sinirine dokunuyordu. Evet, dokunuyordu. Büyüleyici değildi.

Kesinlikle Kaia'yla arasına biraz mesafe koyması gerekiyordu. Sonra onunla ilgili düşünmeyi keserdi. Ona tepki vermeyi keserdi. Geçmişini umursamayı keserdi. Sonuçta, Strider daha yeni kötü bir "ilişkiden" çıkmıştı ve başka birine katlanması gerekmiyordu. Ayrıca, kızı bıraktığı son seferde de öyle olmuştu. Strider ayrıldığı anda bütün işkence son bulmuştu. O zamanki tepkileri bu kadar güçlü olmamıştı fakat bu defakinin daha farklı olacağını düşünmek için hiçbir sebep yoktu.

Kaia ortaya, "Pekâlâ, nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Strider, "Hiçbir yere," diye cevapladı.

William sıradan bir şekilde, "Gilly'nin ailesini öldürmeye," dedi.

Strider'ın bu adama iki çift laf etmesi gerekiyordu. Erkek adam arkadaşının kuyusunu kazmazdı. Seks yapmasını engellemekten bile daha kötüydü bu yaptığı.

Kaia, Strider'a "çeneni kapa" bakışı attıktan sonra koltuğunda yaylandı. "Yardım edebilir miyim? Lütfen? Edebilir miyim? Bunu bilmiyor olabilirsin ama her türlü bıçak konusunda çok becerikliyim, el testeresi, kırbaç..."

"Hey! Birileri çantamı karıştırmış," dedi William.

Kaia, sanki William hiç konuşmamış gibi, "Ee?" diye devam etti. "Silah ne olursa olsun, çok iyiyim."

Strider bundan etkilenmeyecekti. "Silah kullanmayacağız. Boğazlarını parça parça edeceğiz."

"Ah, ah! Kim Daha Çok Parçalayacak oynayabiliriz!"

Strider, "Hayır, oynayamayız çünkü sen yardım edemezsin," derken, aynı anda William, "Yardım etmeseydin hayal kırıklığına uğradım," deyiverdi.

Kaia ona somurttu.

"Bütün mahalleyi yok etmemeye çalış yeter," diye parladı. Artık kimse onu dinlemiyordu.

Kızın kısılmış gözleri Strider'a döndü. Gözlerinin beyazında siyahtan iz yoktu, o yüzden Strider Harpy'nin kontrol altında olduğunu biliyordu. "Neden bu kadar mızımızsın?"

"Mızımız falan değilim. Sadece kadınlar mızımız olur."

William, "Mızımızlık ediyorsun," dedi.

"*Sensin mızımız.*" Strider kulağa bir çocuk gibi geldiğini fark ettiğinde öne eğildi ve dirseklerini dizlerine dayayıp yüzünü, yukarı kaldırdığı ellerine gömdü. Siktir, sorunu neydi böyle?

William ona pis pis güldü. Kaia sadece onu izlemeye devam etti, ifadesi okunaksızdı.

"Pekâlâ, mızımız ya da değil, Stridey," dedi kız, "seni neşelendirecek haberlerim var."

Öne eğilmek aptalca bir hareketti. Tarçın ve şeker kokusu artık daha güçlüydü, onu sarmalıyor ve ağzını sulandırıyordu. Kaia'nın tadı da kokusu kadar leziz miydi?

Kaia aniden kasıldı. "Kadınların kullandığı şeftali aromalı vücut losyonu gibi kokuyorsun."

Öyle mi kokuyordu? Strider, Paris'in çiftliğindeyken kucığına aldığı striptizciyi düşündü ve evet, şeftali kokusu aldığını hatırlıyordu. Gerçi Kaia şeftaliden nefret ediyor olmalıydı çünkü o vücut losyonunu yapan kişiyi öldürmeyi planladığı açıktı.

"Senin-Canına-Okuyacağım." Evvet, işte şimdi gözlerinin beyazına siyah karışıyordu. Tırnaklarıysa çoktan uzayıp sivrilererek pençelere dönüşmüştü ve o pençeler sürücü ve yolcu koltuğu arasındaki plastik konsola gömülüydü. Selam, öfkeli canavar.

Kendine not: Asla Kaia'nın önünde şeftali yeme.

Kazan? Yenilgi titrek bir nefesle konuştu, bu defa sorusunda belirsizlik falan yoktu. Tamamen gözünün korkmasıyla alakalıydı.

Tabii. *O konuda sana iyi şanslar, dostum. Bu kız seni öğle vemeği niyetine yer ve pullarını da tükürür atar.* "Yıkanacağım, tamam." Strider doğrulup oturdu, becerebildiği kadarıyla onun ilahi koku-

sundan uzaklaştı. “Ayrıca bil diye söylüyorum, vereceğin haberi umursamıyorum.”

Kaia kendi kendine homurdandı. “Onu öldüremem. Onu öldüremem. Bianka’ya günde on cesette duracağıma söz verdim ve zaten peş peşe beş gündür kotamı aşıyorum. Onu öldüremem.”

Moral konuşmasına bakılırsa, sinirine dokunan bir şey söylemişti. Fakat konuşma kızı sakinleştirdi, gözlerindeki siyahlık soluyor ve pençeleri geri çekiliyordu.

Strider pencereden dışarı göz attı, o fazlasıyla güzel yüze bakmaktansa geçip giden ağaçları saymaya niyetliydi. “Kulaklarını aç da dinle, tatlım. Stri-Stri biraz kestirecek. Herkes o koca ağzını kapalı tutsun.” Kaia’yı yanlışlıkla tekrar kızdırmaktansa uyuyormuş gibi davranarak sıkılmak daha iyiydi.

“Peki. Uyu.” Kızın boğuk sesinden her çeşit rahatsızlık okunuyordu. Ama kız ciyaklamıyordu, bu da tehlikenin geçtiğine dair başka bir harika işaretti. “Sen çok lazım olan güzellik uykuna dalarken, bu hafta kaç Avcı’yı paketlediğimle ilgili hikâyemi kaçıracağını bil.”

“İyi.” Birkaç tanesini paketlemiş miydi? Strider, stratejisini yeniden düşünürken bile ilgili görünmemeye çalıştı. “Durma ve hikâyene başla. Eminim öyle sıkılacağım ki anında uykuya dalacağım.”

“Hayır. Kötü bir çocuk oldun ve ödülü hak etmiyorsun. O yüzden, Avcılardan birinin senin peşinde olduğunu ve gittikçe arayı kapadığını sana söylemeyeceğim.”

“Birisi hep peşimdedir.”

Kaia hüsrarla soluğunu verdi. “Ayrıca sana söylemeyeceğim diğer şey...”

Strider sadece huysuzluk etmek için yapabildiği kadar yüksek sesle horladı ve kız sessiz bir şekilde cırlayınca neredeyse kahkaha atacaktı. Strider’ın bir parçası bu sözlü tartışmadan hoşlanıyordu.

Kızı sinirlendirmeyi ve minyon bedenindeki neredeyse cızırdayan kıvılcımları hissetmeyi seviyordu.

“Buraya kadar! Beni duyuyor musun, Strider? Buraya kadar! Beni dinlemen için sana meydan okuyorum. Şimdi.”

İşte *bundan* hoşlanmadı.

Artık çaresizce kazanmak isteyen iblisi kafasının içinde aşağı yukarı sıçırıyorken, Strider Kaia’ya ve kahrolası güzel yüzüne dik dik baktı. Ve kızın tepesini attırmayı da umursamadı. “Bunu yapacağını biliyordum. Bana meydan okuyacağım biliyordum. Sen de tanıdığım diğer kadınlar gibisin. Hayır, bekle. Sen daha kötüsün. Kaybettiğimde bana neler olacağını biliyorsun ama yine de bana meydan okuyorsun.”

Kızın yüzünde incinmiş gibi bir ifade belirdi, bir an oradaydı ve sonrasında ise gitmişti. Elbette Strider yanıliyordu. Harpy’ler –özellikle bu sinir bozucu Harpy– incinmezdi. Asla. “Bunu kazanabileceğini biliyorsun.”

“Tamam öyleyse,” diye tersledi Strider. “Konuş. Söylemek zorunda olduğun şeyi duymak için kelimenin tam anlamıyla ölüyorum.”

Kaia pembe dilinin ucunu dişlerinin üzerinde gezdirdi ve cevap olarak Strider’ın karnı kasıldı. Kız Strider’ı reddederek onu içini parçalayan bir acıyla dizlerinin üzerine indirebilirdi. Onun yerine, küçük konuşmasını bitirdi. “Haidee’yi yakaladın. Onun erkek arkadaşı ve takipçileri peşindeydi. İşte. Bitti. Dinledin ve kazandın.”

Kazanmış gibi hissetmiyordu. İblisi de öyle. Hazzın coşkusu yoktu, sadece *gerçek* bir meydan okumaya duyduğu ihtiyaç vardı. Üzerinde uğraşmak zorunda kalacağı bir şeyler. *Hiçbir şey için uğraşmak istemiyorum, unuttun mu?* Yine de, içindeki her şey dondu. Kalp atışları, akciğerleri. Damarlarındaki kanın akışı.

“Daha fazlası var. Bana kalanını anlat.”

“Tamam. İşte olay şu. Sen etrafta oynayıp dururken, *ben* erkek arkadaşı ve onun takipçilerini izliyordum. Onlarda garip bir şeyler var bu arada, ama en çok da erkek arkadaşta. Onlar... bilmiyorum, etraflarında olduğum diğer insanlardan daha karanlıklar. Bana garip hissettirdiler... iğrenç hissettirdiler. Bu yüzden onlardan kurtulmadan önce iyice acı çektiklerinden emin oldum. Onları görmeliydin. Bıçağımı çıkardıktan ve...”

“Konudan sapıyorsun, Kaia.”

“Sapmıyorum! Nerede kalmıştım ben? Ah, evet. Erkek arkadaş. Ona, canımı neyin sıktığını anlamama yetecek kadar yaklaşamadım. Adam karanlık, kurnaz ve dediğim gibi, elimden kaçmayı başardı. Bu da kaçma işinde çok ama çok iyi olduğunu gösteriyor çünkü ben iz sürmekte çok ama çok iyiyim. Sana şu şeyle ilgili bir şeyler anlattım...”

“Kaia!”

“Her neyse, mesela *sen* aslında *ondan* kaçamadın. O yakınında, kıpır kıpır ve seni sürtüğü yapmak istiyor.”

“Ne kadar yakın?”

Kaia inatçı bir şekilde çenesini kaldırdı. “O kadar yakın ki o küçük benzincideyken vurulmadığın için şanslısın.”

Yine de oradayken Strider’a hiçbir şey söylememişti. Bir tuzak kurması için Strider’a şans bile vermemişti. Kahkaha atmış, yiyecek çalmış ve oyalanmasına izin vermişti. Strider, Kaia’yı gruplarına davet etmediği için kızın onu cezalandırdığını biliyordu. Harpy’ler yıkıcı oldukları kadar kinci de olurlardı.

Gelmiş geçmiş en sinir bozucu kadındı.

Strider onu boğmamak için parmaklarını bacaklarına geçirdi ve uzun süre geçmeyecek morlukları olacağını biliyordu. “Onu neden takip ediyordun?”

Giydiği dantelli, pembe sıfır kollu tişörtü yüzünden çıplak olan narin omuzlarından birini silkti. “Herkes kaleden ayrılıp nesneleri

saklamak ve kadınlarını güvenli şekilde uzaklaştırmak için falan ayrı yollara gidince, ben *seni* takip ettim. En çok hareketi senin yaşayacağını düşündüm ve haklıydım.”

Siktir. Strider yeteneğini kaybediyor olmalıydı. Kaia’yı hiç sezmemişti.

“Rica ederim, bu arada,” diye devam etti kız. “Sen Haidee’yi kapıp kaçtın ama otel odanın kapısına kadar kandan iz bıraktın. Bütün binayı yakmayı planlıyorlardı ama liderleri dışında hepsini hallettim. O küçük piç kaçtı. Elinde fırsat varken onu ortadan kaldırmalıydın çünkü daha fazla adam topladı. O zamandan beri ateş gibi onun peşindeyim.”

William, “Ateş gibi olduğun kesin ama cidden Lucien’la nasıl buluştun?” diye sorarak kendini onların konuşmasına soktu.

“Any’a’yla temas halindeydik. Ona beyini ödünç almam gerektiğini söyledim ve kabul etti. Bir bedel karşılığında,” Kaia sesinde bir öfke iziyle ekledi: “Ve bu arabadaki biri zararımı karşılayacak.”

“Beyi. İyiymiş.” William başka bir şey eklemek için ağzını açtı, muhtemelen kıza seve seve karşılığım ödeyeceğini söyleyecekti.

Strider onu yendi. “Zararın her neyse, ben icabına bakarım.” Ona borçluydu. Öyle tahmin ediyordu. Fakat bundan hoşlanmadı ve birine borçlu olmak istemedi.

“Güzel. O zaman bana on dakikalık bir Fransız öpücüğü borcun var.”

Strider gözlerini kırpıstırdı, kesin yanlış duymuştu. O Avcı kalpleri ve kesilmiş uzuvları falan bekliyordu. “Any’a sana kendisini mi *öptürdü?*”

“Evet. Ve bir sonraki molada, geri ödemeyi yapmanı bekleyeceğim.”

“Ben öderim,” diye araya girdi William. “İkinizin paylaştığı şu öpücükle ilgili her şeyi tarif ettikten sonra. Azıcık da *elledin*

mi? Elledin, değil mi, seni küçük sürtük? Epeyce inlediğine de bahse girerim.”

Kaia şarkı söyler gibi, “Senin ödemen için çok geç,” diye şakıdı. “Strider zaten teklif etti ve ben çoktan kabul ettim. Ve hayır, tarif falan etmeyeceğim. Ne kadar seksi olduğunu sadece hayal edebilirsin. Ah ve Willie, bil diye söylüyorum, hayal gücün hakkını vermeyecek.”

Yalan söylüyordu. Yalan söylüyor olmalıydı. Ama niçin bir öpücük için yalan söyleyecekti ki? Strider’ı onu öpmeye zorlayarak ne kazanmayı umut ediyor olabilirdi? Strider koltukta arkasına yaslandı ve gözlerini tavana dikti. Gelen giden bir cevap yoktu ve geleceğinden de şüpheliydi.

Ayrıca uğraşması gereken daha acil işleri vardı. Haidee’nin manyak erkek arkadaşı gibi. Orospu çocuğu ne kadar yakınındaydı?

Yenilgi kafasının içinden, *Kazan*, dedi. *Kazan, kazan*. Bu seferki bir soru değildi. Hiçbir şekilde.

Harika. Erkek arkadaş burada bile değildi fakat meydan okuma duyulmuş, kabul edilmişti ve şimdi yerine getirilmeliydi.

Strider o gece ikinci defa William’a, “Kenara çek,” dedi.

“Neden? Burada dükkân yok.”

Kaia, Strider’a bir bakış daha attı ve sırıttı. “Ah, işte bu benim tanıdığım ve sevdiğim iblis savaşçı. Bir tuzak kurmak istiyor, Willie ve biz de ona yardım edeceğiz.”

“Hayır. Gidiyorum ve bunu tek başıma yapıyorum,” diye duyurdu Strider. William’ın öldürecek insanları vardı ve Strider, Kaia’yla gerekenden daha fazla zaman geçirmek istemiyordu.

Kızın sırtışı yerinde kalsa da, dudağının kenarları Strider’ın adlandıramadığı bir duyguyla karardı. “Ah, sahiden mi? Pekâlâ, bana mide virüsünden daha kötü olduğumu söylediğin zamanları hatırlıyorum ve sanırım bunu kanıtlamanın vakti geldi. Yardım etmeme izin vermen için sana meydan okuyorum, Strider. O piçin

canını benden daha fazla yakman için sana meydan okuyorum ve ayrıca, benden daha fazla adam öldürmen için sana meydan okuyorum.”

Siktir! diye düşündü, tam da iblisi yine zıplamaya başlamıştı. Gergindi, heyecanlıydı. Tamam, çoğunlukla gergindi.

Kazan, kazan, kazan. Lütfen, kazan.

Aniden sahip olduğu her hücresiyle Kaia’dan nefret ederken, başıyla sertçe onayladı. O zaman, oyun başlasın. Strider, “Bu sona erdiğinde,” dedi yumuşakça, “sana bunu ödeteceğim.”

“Biliyorum,” diye yanıtladı Kaia ve ses tonu garip bir şekilde dingindi. “İnan bana, biliyorum.”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Mağaralarından ayrıldıklarından beri iki günlük yürüyüş ve monotonluk geçmiş olsa da, Amun'un tek yapabildiği şey, Haidee'nin durup dinlenmesine izin verdiği birkaç seferde düşünmek ve onu korumaktı. Bir zamanlar bu kıza yapmış olduğu şeyleri aklından çıkaramıyordu. Ya da Haidee'yi ondan ve arkadaşlarından nefret ettiren, Baden'in sonunu getirecek şeye yardım etmesine kadar uzanan nefreti düşünüyordu. Amun'un niyetinin ne kadar iyi olduğunun bir önemi yoktu, onu doğrudan saldırganın bıçağının önüne savurmuştu.

Tanrılar. Haidee'den akan kan... yüzündeki o ıstırap...

Arkadaşları antik Yunanistan'la ilgili sadece belli başlı parçaları hatırlıyordu. Yaktıklarını, yağmaladıklarını ve yıktıklarını biliyorlardı ama detaylar yoktu. Yani kime ya da neye zarar verdiklerini bilmiyorlardı. Öte yandan, Amun her detayı hatırlıyordu. Ya da şöyle demeliydi: Sır unutmamasına izin vermezdi. O tarz gizemlerin asla çözülmemiş şekilde kalmasına izin verilmezdi, kendi içinde olsa bile.

Amun, soylu adamın evine giren Avcıları takip ederken hissettiği öfkeyi çok net hatırlıyordu. O sabah daha erken saatlerde fazlasıyla vahşi bir savaşa girmişlerdi, sonrasında Avcılar bağlarını koparmış ve geri çekilmişlerdi. Buna izin vermeyen Amun ve di-

ğerleri onları takip etmişti. Savaşçılar paramparça olmuşlardı, kan kaybediyorlardı ve bunun sorumlularını yok etmeye kararlılardı.

O zamanlar parçaları birleştiremediği –bilgi diğer şeylerin içine karışıp kaybolmuştu– fakat şimdi ortaya çıkardığı şey, o eve kasten yönlendirilip oraya çekildikleriydi. Avcılar tarafından değildi, hayır, “herif” diye bahsettikleri kişi tarafından bir kuklanınkiler gibi ipleri çekilmişti. Haidee’nin görmüş olduğu cüppeli varlık tarafından da değil, Avcıların yarattığı görünce bahsettikleri “herif” tarafından. “Herif” orada bir iblis olacağını biliyordu. “Herif” o odadaki herkesin katledilmesini istemişti. Kendi insanlarının bile.

O zamanlar bile bunu yapan Galen miydi? Yoksa küçük Haidee’yi “kurtaran” ve ailesinin ölümü için Efendileri suçlamayı öğreten adam mıydı? Kötü Adam? Amun asla öğrenemeyebilirdi ve cidden, o sırada bu umurunda değildi. Hiçbirinin yaptığı şey onunki kadar adice değildi.

Arkasındaki kızı hak etmiyordu, sadece Amun’u kurtarmak için hiç şikâyet etmeden birbiri ardına mağaralardan geçen kızı. Kızın şu anda kendini içinde bulduğu tehlikenin sorumlusu da kendisiydi. Haidee’nin bir sonraki ölümünün sebebi olabilirdi.

Haidee’nin varlığının her zerresiyle korktuğu bir şeydi bu; ölmek. Yeniden doğuşlarını anlatırken o inci grisi gözlere dehşet dolmuştu. Dehşet ve acıdan geriye kalanlar, sanki olanlardan konuşmak bile onu dünyadaki sadece birkaç kişinin anlayabileceği bir ıstıraba sürüklüyordu. O, huzuru ve mutluluğu, onu sevgiye boğacak bir aileyi hak ediyordu.

Bugüne kadar sevdiği her şey ondan alınmıştı. Amun, zihni onunkiyile bağlandığında binlerce gizli anı olduğunu sezmişti; Haidee’nin silindiklerini düşündüğü anılardı. Derine gömülmüşlerdi, kız için bile hepsi birer sırdı. İblisi kendinden geçmiş gibi tepki vermişti ve şimdi kızın kafasını Kutsal Kâse’ymiş gibi izliyordu.

Sır tekrar zihninin içine girmek istiyordu. Amun da yeniden onun güçlü, ufak tefek bedeninin üzerine çıkmak istiyordu.

Fakat ona tekrar dokunmayacaktı, aralarındaki zaten cızırdayan farkındalığı daha da derinleştirmeyecekti. Çünkü... lanet olsun! Amun bu düşünce silsilesinden nefret etti ama kendine cayma izni vermedi. Bu kefaretinin bir parçasıydı. Ona bir daha dokunmayacaktı çünkü onu Micah'a geri verecekti.

Amun'un parmakları ellerinde tuttuğu bıçakların kabzalarını daha sıkı kavradı ve görüşünü kırmızı noktalar doldurdu. Haidee, Micah'la, yani bir Avcı'yla olduğu için kendinden nefret etmezdi. Hissetmemesi gereken bir suçlulukla debelenmezdi. Kendisi için kurmayı başardığı hayatı kaybetmezdi.

Amun'la birlikteyken kendinden nefret *edecekti*. Nasıl etmezdi ki? Kendini bir Efendi'ye vermek "Asla Yapılmayacaklar" listesinde yer alıyor olmalıydı. Suçluluk hissedecek, bu kadar uzun süre boyunca savaştığı kötülüğü seçtiği için kendini *paralayacaktı*. Ve inşa ettiği hayatı *kaybedecekti*. Amun'la birlikte olmasının ve onun düşmanlarıyla bağlarını kesmesinin hiçbir yolu yoktu.

Haidee onun düşüncelerinin gittiği yönü sezmiş ya da duymuş olmalıydı çünkü iç geçirdi ve kızın soğuk soluğu sırtından aşağı indi. Amun tişörtünü çıkarmıştı, içerisi fazla sıcaktı. Durmadan üzerinden ter damlıyordu. Eğer Haidee onunla birlikte olmasaydı, ondan yayılan ve Amun'u sarmalayan olağanüstü serin esinti olmasaydı, Amun ciddi anlamda alev alabilirdi.

"Şimdi konuşabilir miyiz?" dedi Haidee. "Olanlar konusunda?"

Amun onun istediği her şeyi yapmaya razıydı. Bunun dışında. Eğer kıza suçluluğundan, pişmanlığından bahsederse, Haidee onu rahatlatmak için gücünün yettiği her şeyi yapardı. Ne yaparsa yap-sın, sadece Amun'un hissettiği suçluluğu artırırdı çünkü Haidee doğasına aykırı davranmış olurdu. Bu kadın, Amun'un arkadaş-ları kadar inatla kin besleyebilirdi. Amun dışındakilere. Haidee

onu affetmek istiyordu. Amun'un suçunu bağışlamak istiyordu. Amun'u... sevmek istiyordu. Amun onun içindeki ihtiyacı sezmişti.

Aralarındaki kan bağı yüzünden miydi?

"Amun?"

Hayır.

"Çok inatçısın," derken cık cıkladı. "Pekâlâ. Haydi o zaman başka bir şeyden bahsedelim."

Hayır.

"Lütfen."

Amun ne kadar güçlü olursa olsun, o kelimenin karşısında çaresizdi. *Pekâlâ. Neden bahsetmek istersin?*

"Sen benim sırlarımdan bazılarını biliyorsun ama ben seninkilerden hiçbirini bilmiyorum. Senin hakkında kimsenin bilmediği bir şey söyler misin?"

Arkadaşları bu soruyu duymuş olsaydı, gözlerini devirir ve homurdanarak gülerlerdi çünkü Haidee'nin Yem'i oynadığından ve Avcılarla paylaşmak için onun hakkında her şeyi öğrenmeye çalıştığından emin olurlardı. Ve Amun'un buna rağmen cevap vermeyi planladığını ve kıza gerçekten güvendiğini fark ettiklerinde onu sarsarlardı.

O, iblisinin otomatik olarak okuyamadığı dünyadaki tek insandı. O, Amun'u okuyabilen dünyadaki tek insandı.

Bana bir yön göster. Ne tarz bir sır istersin?

Haidee, sanki onun cevap vermesini beklemiyormuş gibi hızlı bir soluk aldı. Sonra da soluğunu işkence eden bir yavaşlıkla bırakarak sırtındaki terin donmasına sebep oldu. Tenine temas eden buz onu uyuşturacağına, ona kızın dokunuşunu hatırlattı ve aleti beklentiyle seğirdi.

Belki de aramızdaki mesafeyi artırmalısın, dedi. Arkasına dönmeyecek, ricasını nasıl değerlendirdiğini görmek için ona bakmayacaktı. Takılma ihtimaline karşı. Bana çarpmak istemezsin, değil mi?

“Eğer takılırsam, sana *daha yakın* olmam gerekir. Yüzüstü yapışmamı önlersin.”

Mantıklı. Lanet olsun. Amun hızlandı. Haidee de öyle. Birkaç dakika sessizlik içinde geçti. Bazen daire çiziyormuş gibi hissediyordu, mağara genişliyor, sonra daralıyor, sonra yine genişliyordu, yukarı doğru çıkıyor, sonra aşağı eğimleniyordu fakat asla onu tam olarak bir yere götürmüyordu. Ancak gidecek başka yön yoktu. Bu kadardı.

Bir köşeden dönerlerken Haidee hâlâ sessizdi. Kızın ona sorabileceği şeyleri düşününce gerilim patlak verdi. Son âşığıyla ilgili detaylar. Haidee’yle, gelecekle ilgili planları.

Hâlâ bana bir yön göstermek zorundasın, Haidee.

“Düşünüyorum.” Konuşmak dikkatini dağıtmış olmalıydı çünkü Haidee takılıp doğrudan ona çarptı. Göğüsleri sırtına yaslanıyordu. Haidee ofladı. “Gördün mü? Suratımın üstüne yapışmaktan kurtuldum.”

Hemen ardından onu ele geçiren şiddetli uyarılması, aletinin önceki seğirişiyle resmen kafa buluyordu. Amun, Haidee’nin ona doğru uzanmasını ve parmaklarını ereksiyonunun etrafına sarmasını istedi. Onu aşağı ve yukarı sıvazlamasını. Belki de önüne geçip dizlerinin üzerine çöker ve onu derinlerine alarak emerdi.

Elbette Haidee doğrularak teması kesti ama fantezisi devam ediyordu.

Neredeyse ağzından bir inilti kaçacaktı. *Öyle düşünme*, diye emretti kendine.

Kafası karışan Haidee, “Nasıl yani?” diye sordu.

Tanrılar, daha dikkatli olması gerekiyordu. *Üzgünüm. Kendime emrediyordum.*

“Neden? Ne düşünüyordun ki?”

Ona söylemesinin hiçbir yolu yoktu. Hiçbir kahrolası yolu yoktu işte. *Benden öğrenmek istediğin sır ne?*

Bir dakika geçtikten sonra, “Onu. Ne hakkında düşündüğünü bilmek istiyorum,” dedi.

Bunu beklemeliydi. İsteğini reddedebilirdi ama etmedi. Haidee rica etmişti, kendisi kabul etmişti ve sözünü tutacaktı. Yine de hayalini kurduğu şeyi gerçekten yapması için yalvarmadan konuşamazdı. *Sana göstermek zorunda kalacağım.* Yapabilirse tabii.

“Tamam.”

Cennette yaşadığı dönemlerde küçük bir tanrıça onun üzerinde bir hareket sergilemişti, bir defa, sadece bir defa ve Amun onun her anına bayılmıştı. Ne yazık ki, o zamandan beri bunu başka kimse yapmamıştı. Belki de hiç isteyemediği içindi ve seviştiği kadınları o pozisyona getirmeye çalıştığında direnmişlerdi. Amun iriydi, o yüzden kadınların çekincelerini anlamış ve üstelememişti.

O yüzden, Haidee’den önce, tanrıçayla geçirdiği vakit hayatındaki en iyi cinsel deneyimdi. Şimdi aletin Haidee tarafından emileceğini düşünmek bile ondan daha iyiydi.

Haidee, “Bekliyorum,” diye şakıdı.

Bir de Amun’a inatçı diyordu. *Pekâlâ, hayatım. Ama şunu unutma, bunu sen istedin.* Amun görüntüyü kendi aklından çıkarıp onun kine iterken işe yaraması için dua etti.

İşe yaradı. Haidee bir kez daha keskin bir soluk aldı, bu defaki biraz titrekti. “Amun,” dedi inleyerek.

İhtiyacın inlemesi miydi?

İlerlemeye devam etseler de, kızın elleri Amun’un sırtından yukarı kaydı, sonra yan tarafından dolandı... erkeğin meme uçlarıyla oynadı... Haidee’nin göğüsleri bir kez daha sırtına yapıştı fakat bu defa parmakları aşağı doğru giden bir yolu takip etti... daha aşağı... *Yüceler yücesi.* Huşu ve suçluluk hissiyle dolarken, *Haidee bunu yapacak,* diye düşündü. Öyle tahrik olmuştu ki muhtemelen açlığı ve ihtiyacı gözeneklerinden sızıyordu. Haidee, hiç tereddüt etmeden ona istediği şeyi verirdi. Hemen burada, hemen şimdi.

Amun onu durdurmak zorundaydı, izin veremezdi; pantolonunun üzerinden aletini okşadı ve Amun'un dudakları sessiz bir inlemeyle aralandı. Onu durduramazdı, izin verecekti...

Haidee boğukça, "Bunu ben de düşündüm," dedi.

Amun dudaklarını yaladı. *Düşündün mü?*

"Ah, evet. Sen güzel bir adamsın ve sadece sana bakmak bile beni tahrik ediyor. Artık tek düşündüğüm sensin. Tek arzuladığım."

Ah, tanrılar. Patlayacaktı. Haidee onu sıvazlamaktan başka hiçbir şey yapmıyordu ve patlayacaktı. *Haidee, ben...*

Bir saniye önce mağaranın kayalık duvarları tarafından çevrelenmişler, suyun damlamasını ve kendi soluklanmalarının sert seslerini duyuyorlardı ve sonrasında kati bir karanlık ve sessizlikle, duyusal yoksunlukla kuşatılmışlardı.

"Amun?" Haidee'nin sesi titrek ve yumuşaktı ama oradaydı. Tanrılara şükür sesini hâlâ duyabiliyordu. "Az önce ne oldu?"

Gölgeler Âlemi'ne girmiş olduklarını fark etti, geçmeyen arzusuna korku da katılıyordu. Sonunda. Biraz ilerleme. Ama zamanlama berbattı.

Amun aniden duruverdi. Haidee ona çarptı fakat Amun'un bedeni çarpmanın etkisini azalttı. Çok güzeldi, o anda bile. Haidee'yi duymaktan fazlasını da yapıyor, onu hissedebiliyordu. Sonuç olarak, o kadar da mahrum değillerdi. Amun dengesini sağlamak için arkasına uzandı, bıçağının ona değmemesi konusunda dikkatliydi.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı Haidee.

Amun kızın bileğini tuttu ve elini ağzına doğru kaldırıp nabzının olduğu yere aceleci bir öpücük kondurdu. *Talimatların ne dediğini hatırlıyor musun?*

Çantadan aldıkları talimat. Haidee sonraki âlemi başarılı bir şekilde bulmaları için talimatlar istemişti ve çanta da onlara bunu sağlamıştı. Fakat talimatlar dolambaçlı ve ahmakçaydı.

~Görmelisiniz~

Gölgelerin ötesini görmek mi? Tabii. Zevkle. Amun nasıl olacağına merak ederek kâğıdı Haidee'den almıştı. Bir el feneriyle mi? Şoke eden bir şekilde, aklında soru şekillendiği anda kâğıda mürekkep damlamaya başlamış, yeni kelimeler oluşmuştu.

~Her şeyin~

Başka bir üstü kapalı cevaptı. Olsun. Çantadan onları karanlığın içinden geçirecek bir ışık kaynağı sağlamasını istediğinde, çantada hiçbir şey belirmemişti. Bunun anlamı da el fenerlerinin işe yaramayacağıydı. Ayrıca çantanın "her şeyi" sağlayamayacağı anlamına da geliyordu. Amun'un zaten ona sahip olduğunu gösteriyordu, artık o her neyse, çünkü çanta onlara yardım etmek için buradaydı ve onları zor durumda bırakmazdı.

Sonra dikkatini kâğıda çevirmiş ve şu gizemli "her şeyin" ışığını bulmakta başarısız olurlarsa onları orada neyin beklediğini bilmeyi talep etmişti. Bir kez daha yıpranmış, sarı sayfaya mürekkep damlamıştı.

~Ölüm~

Sonra "her şeyin" ne anlama geldiğini bilmeyi talep etmişti.

~Her şeyin~

Komikti. Her şeyi... bedeniydi belki de?

"Görmeliyiz. Her şeyini ya da her şeyimizi kullanmalıyız," dedi Haidee, sözleri ağzından titrekçe çıkıyor ve Amun'u şu ana geri getiriyordu. "Hâlâ ne demek olduğunu bilmiyorum."

Amun da bilmiyordu ama bunu ona söylemedi. *Parmaklarını kemerime tak. Ne olursa olsun ayrılamayız.*

"Ta-tamam."

İtaat ederek elini onun hâlâ alev alev yanan ereksiyonundan çektiğinde, Amun onun diğer elini bıraktı ve ihtiyatla ileri atıldı. Kollarını öne doğru uzatarak gittiği yolu hissetmeyi umuyordu.

Kısa sürede karanlığın geldiği kadar hızlı bir şekilde noktalara dağıldığını fark etti, ardında ışıktan ufak oyuklar bırakıyordu. Bu

harika olabilirdi, tabii ışığın etrafında gölgeler dans etmese ve o gölgeler sivri dişlere sahip olmasaydı.

Keskin bir şey kolunu yardı ve içinden küfretti. Haidee'yi o altın rengi ışıktan oyuklardan birine itmeye çalıştı fakat ısıltı birkaç santim hareket ederek kızı yeniden karanlıkta bıraktı. Başka bir şey daha kolunu kesti. Sivri dişler olduğundan emindi. Haidee'yi de yakalamış olmalılardı çünkü kız kasılıp inledi.

Kahretsin!

Şu “her şeyin”le ilgili düşüncelerin peşini bırakarak iblisine, *Ne yapmalıyım?* diye sordu. Düşünceleri onu hiçbir yere götürmemişti. Strider'in da diyeceği gibi, sırt çantası da, talimatlar da kışını yiyebilirdi.

İlk önce Sır sessiz ve hareketsiz kaldı. Uyuyor muydu? Şu anda? Yoksa Amun'un diğer yarısı hâlâ diğer iblislerle birlikte zihninin gerilerine mi sinmişti? Fakat iblisi cevap arıyor olmalıydı çünkü Amun aniden ışığı takip etmesi gerektiğini biliyordu. Gölgelelerin o ışıldayan havuzların merkezindeki herhangi bir şeye dokunma –ya da onları ısırma– izni yoktu.

Amun bir saniye için aydınlık ve karanlığın korkunç dansını izledi, birkaç dişlenmeye daha katlandı, ta ki Sır bir düzen oluşturan kadar.

Benimle birlikte hareket et, Haidee. Şimdi! Amun ileri sıçrayıp o ısıltılardan birinin ortasına atladı. Haidee hemen arkasında kaldı. Bir saniye, iki; bekledi. *Tekrar!*

Bir kez daha sıçradılar, ışığı bir sonraki durağına doğru takip ediyorlardı. Durmadan devam ettiler; zıplıyor, duruyor, yeniden zıplıyorlardı. Saatlerce. Haidee'nin yorulduğunu biliyordu, titreyen hafif bedenini hissedebiliyordu.

Harika gidiyorsun, hayatım, diyerek onu övdü.

Haidee cevap veremeden yoğun, boğucu bir karanlık bir kez daha onları kuşattı. Artık ışık oyunu falan da yoktu. Sivri dişler

de yoktu. Tanrılara şükür. Amun hareketsiz durdu, Haidee sırtına yaslanıyordu. Bir dakikalığına dinlenip ne yapacaklarına karar verebilirlerdi.

Sır heyecanlı bir şekilde zihninde dolandı ve Amun birdenbire anladı. Daha fazla gölge taşıyıcısı geliyordu. Yaklaşıyorlardı... daha da yakın...

Hazır ol, dedi Haidee'ye.

"Ne için?"

Daha kötüsü için. Amun gölge taşıyıcısının ne olduğunu bilmiyordu fakat daha kötüsü olacağını biliyordu. Görme duyusunun azalmasıyla birlikte diğer duyuları atağa geçmişti. Kulakları rüzgârın ısıklık sesini yakaladı. Yoksa bu duydukları... çılgılık mıydı? Sülfür kokusu aldı ve ağzında bakır tadı vardı. Avuçları karıncalandı, havada saldırganlık seziyordu.

İblisler, dedi. Gölge taşıyıcıları iblislerdi. Amun'un içine çektikleri gibi iblis kölelerdi. Yaklaşıyorlardı ve Amun'un içinde endişe patlak verdi. Onları da içine çeker miydi?

Önceliğin Haidee'de, akıl sağlığının ikinci sırada olduğuna karar vererek yönünü değiştirdi. İleri doğru gitmek yerine, sağlam duvarı hissedene kadar yana doğru kaydı. Kendini kızın önüne yerleştirerek ona elinden geldiğince bir sığınak sundu.

"Ne yapıyorsun?"

Amun ona yalan söylemeyecekti. İçinde bulundukları tehlikeyi bilmesi gerekiyordu. *Sana söyledim. İblisler yaklaşıyor. Sana ulaşmalarına izin vermeyeceğim.*

"Savaşmana yardım edebilirim," diye yanıtladı, korkmuyordu bile.

Seni riske atmayacağım.

Yanından tehlikeli bir hırlama sesi geldi, onu bir diğeri takip etti. Ve başka bir tane daha. Haidee kasıldı. Amun da öyle. Aniden kafasına bir yığın düşünce çarpıverdi, hepsi organlarının tadının

etrafında dönen düşüncelerdi. İblisler onu görmüştü, son derece açlardı ve her parçasını yemeyi dört gözle bekliyorlardı.

Sonra aniden oradaydılar, her açıdan saldırıyorlardı. Amun kollarını savurdu ve yaratıklardan birkaçına temas ettiğini biliyordu. Belki birkaç tane öldürücü darbe indirmişti, belki de indirmemişti ama kaç tanesini indirdiği önemli değildi. Çok fazlalardı, toplu halde saldırıyorlardı.

Becerebildiği kadarını fırlattı, durmadan kılıcını savuruyordu, pantolonunun üzerinden çiğneyenleri kovmak için tekmeler atıyordu. Tıpkı gölgeler gibi, bunların da sivri dişleri vardı. Ancak bunlarınkı daha keskindi. Ve pençeleri de vardı, elmas kadar sert pençeler. Ama en azından kötülükleri kendi içlerinde kalıyordu, Amun'un içine girip bir parçası olmuyorlardı.

Kollarının süratli hareketine rağmen birkaç tanesi omuzlarına asılmayı başardı. Amun sanki bin tane acı veren ısırık hissediyordu, sadece kollarında da değil, bütün bedeninde.

Sıcak kanı akıyordu ve kokusu yaratıkları beslenme manyaklığına sürükledi. Bağırıp hırladılar ve iri kaslarını yırttılar. Savaş bu kadar çabuk kaybediyor ve zayıflıyordu, siktir! Ne yapacağını bilmiyordu. Işığı nereden bulacağını ya da nasıl kullanacağını bile bilmiyordu. Tabii "her şeyden" kastı bütün bedenini bir açık büfe gibi sunması demek değilse.

Haidee çılgılık attığında, yaratıklar kızıdan küçük ısırıklar almak için Amun'un üzerinden geçiyorlardı ve Amun ışığı umursamayı kesip öldürmeye odaklandı; nasıl olması gerekiyorsa. Kimse onun kadınına incitemezdi. Kimse. Ve deneyenler acı çeceklerdi.

Hiddet Amun'u tamamen doldurduğunda, o da ısırdı, dişleriyle yakalayabildiği kadar yarattığı yakaladı ve en sonunda avını yakalayan bir köpekbalığı gibi salladı. Ufak ve kolayca zarar görebilir olduklarını fark etti, yakaladıkları çabucak geberiyordu. Amun onları tükürdü ve daha fazlasını yakaladı.

Sır, kafese kapatılmış bir aslan gibi kafasının içinde dolanmayı sürdürdü; acı çektirmek, yok etmek ve etrafındaki bütün ilkel beyinlerdeki bilinçli düşünceleri silmek istiyordu. Amun diğer yarısına sıkıca tutundu, canavarın o esnada Haidee'yi incitmesinden korkuyordu. Fakat Haidee kan kaybettiğini ve yaralandığını kanıtlar şekilde öncekinden daha zayıf bir çığlık daha attığında, Amun'un gardı düştü. İblisi telaşla kükredi, kontrolü ondan alıyor ve Amun'u tamamen ele geçiriyordu. Artık insan ve canavar değillerdi. Sadece canavar olmuşlardı.

O zihinlerden bazıları kesinlikle silindi, düşünceler ve açlık Amun'a akıyordu. Tam da korktuğu gibi onları içine çekiyordu. Kanın tadını hayal ederken ağzı sulandı. İçmeyi... o yaşam kaynağında boğulmayı...

Görüntü ve dürtüler uzun süreli değildi. Çabucak bilincinin arkasındaki sessiz koroya katıldılar.

Daha fazla, daha fazlasına ihtiyacı vardı. İblisinin Amun'un üzerindeki tutuşu güçlendi, gözlerinde kızıl benekler can buluyor, parlıyor, mağarayı aydınlatıyor ve yüzlerce ufak, piranhaya benzeyen yaratığın üzerine ışık düşürüyordu. Sanki hiç gün ışığı görmemiş gibi görünen beyaz, tüysüz derileri ve pembemsi gözleri vardı.

Kırmızıyla aydınlandıklarında ciyaklayarak geriye çekilmeye, kaçmaya çalıştılar. Neden böyle...

Sonra o anda anlayarak, *her şeyi*, diye düşündü. Amun'un ve iblisinin her şeyi. Çok basit, çok göz önündeydi. Daha erken fark edemediği ve Haidee'yi yeni aldığı yaralarından kurtaramadığı için çok utandı.

Kapısına yığılacak başka bir günah daha.

Sır kükremeye devam etti, bu defa yüksek sesle yaparak yaratıkları korkutup daha fazla gerilemelerini sağladı ve çıkardığı sesle birlikte, Amun kelimeleri durduraktan aciz bir halde konuşmaya başladı. Ancak yıkıcı gerçekleri ve rezil suçları açık etmedi, Haidee

hayatına girene kadar kafasının içinde durmadan dönüp duran şeyler onlardı. Amun tatlı ve sevecen bir şey söyledi.

“Sana bir şey söylemem gerek, tatlı çocuğum.” Antik Yunanca, kısa süre önce Haidee’nin zihnindeyken duyduğu bir dildi.

“Anne?” dedi Haidee. Amun’dan duyduğu şeyle birlikte hayret ve kafa karışıklığı içindeydi.

İblisi ne zaman onun aracılığıyla konuşup bir şeyleri ortaya dökse, kendi sesi yerine gördüğü görüntülerdeki sesleri çıkarırdı. O yüzden Haidee’nin duyduğu kişi kesinlikle annesiydi.

“İyice dinle çünkü bunu bir daha hiç konuşmayacağız. Sen özelsin, çocuğum. Çok özelsin.”

Bir duraklama oldu, Amun’un sesi çok daha yumuşak, çocuksu bir tınıya kayıyordu. “Anlamıyorum.”

Başka bir duraklamanın ardından, boğuk ses geri döndü. “Yıllarca çocuk sahibi olamadım. O yüzden durmadan dua ettim, kısır bedenimi tohumla doldurmaları için tanrılara yalvardım. Ve bir gece, rüyalarımda bir varlık belirdi. Kadın bana, sadece ilk doğanımdan vazgeçeceğime söz vermem gerektiğini, ardından bir sürü çocuğumun olacağını söyledi. Kabul ettim. Vermek zorunda olduğum en zor karardı ama öyle çaresizdim ki kabul ettim ve dokuz ay sonra sen doğdun.”

Amun başka bir duraklamayla sesini değiştirdi. “Ben mi?”

Bir duraklama ve bir değişim daha. “Ah, evet, canım. Kısa süre sonra da kız kardeşin doğdu. Ve şimdi, karnımda başka bir bebek büyüyor.”

Duraklama. “Yine abla mı olacağım?”

Duraklama. “Evet. Ama, hayatım, Mâna’yı dinle. O varlık geri döndü. Seni bizden almak istiyor.”

Duraklama. “Sizden ayrılmak istemiyorum.”

Duraklama. “Biz de ayrılmak istemiyoruz. Bu nedenle, ayrılmayacaksın. Eşyalarımızı toplayıp bu yerden gideceğiz. Bunu seni

korkutmak için anlatmıyorum, sadece seni uyarmak için söylüyorum. Eğer birisi seni bizden alma niyetiyle yaklaşırsa, kaç hayatım, kaç. Kaç ve saklan, biz seni buluruz.”

Sesler devam etti, annesi ikisi de kahkahalarla gülene kadar şakacı hikâyeler ve gıdıklamalarla çocuğu rahatlatmıştı. Kısa süre sonra babası ve kız kardeşi de onlara katıldı, birbirlerine duydukları sevgi her sözcükte yankılanıyordu.

Gerçek dünyadaki Haidee titreyen kollarından birini Amun’un beline doladı. Haidee’nin onun elindeki silahlardan birini aldığını, kırmızı ışığın ulaşmadığı yerlerden Amun’a yaklaşmaya çalışan yaratıkları caydırmak için boştaki eliyle savurduğunu şöyle böyle hatırlıyordu ama emin değildi.

Amun’un duraklamalarından birinde Haidee, “Haydi bebeğim,” diye üsteledi. “Gözlerini şu ufak piçlerin üzerinde tut, bizi buradan çıkaracağım, tamam mı?”

Amun cevap veremedi, sadece masalın kalanını dokuyordu, aile birlikte son gecesini geçiriyordu. Haidee onu aç iblislerden uzağa sürüklemeyi asla kesmedi, ta ki en sonunda gölgeler yol verene ve etraflarında başka bir mağara belirene kadar. Bu daha iyi aydınlatılmıştı.

Haidee yapabildiği kadar nazıkçe onu yere bıraktı ve Amun başka bir şey yapabilmekten aciz bir halde konuşup durarak oraya uzandı. Beliren görüntülerle zihni iblisi tarafından tüketiliyordu fakat kısa süre içinde hatıra karanlık bir yola döndü, ölümler yakındı.

Amun oraya gitmek istemedi, Haidee’nin onların çılgınlıklarını, merhamet için yalvarışlarını duymasını istemedi. Nasıl olduğunu bilmediği bir şekilde yüzeye çıkmayı başardı ve gözlerini kıza dikti. Henüz en kötü kısmı gelmemişti, yine de Haidee ona korkuyla bakmaya başlamıştı. Amun’a karşı daha önce hiç yöneltmediği korku.

Amun duraklamalar arasında, “Bayılt... beni...” demeyi başardı. “Lütfen.”

“Hayır.”

“Lütfen.”

Haidee yutkundu, aşağı uzanıp onun bıçaklarından birini kavrarken titriyordu. Fakat doğrulduğunda, Amun’a doğru bir harekette bulunmadı. “Ben... ben yapamam, Amun. Yapamam işte.”

“Lütfen. Mecbursun. Başka yolu... yok.” Amun’un gözleri ona yakarıyordu, hatıra onu yeniden içine almaya çalışıyordu. Her an ağzından çığlıklar ve yakarışlar dökülmeye başlayacaktı.

“Lütfen.”

“Ben... ben... ben üzgünüm.” Sert bir şey aniden şakağına indi. Fakat Amun hâlâ uyanıktı, hâlâ konuşuyordu. “Tekrar.”

Bir kez daha, ikinci kez, Haidee bıçağın kabzasıyla ona vurdu.

“Çok üzgünüm.” Üçüncü kez. Daha sert ve daha da sert.

Aferin kızıma. Karanlık onu içine alırken gülümsedi, sonunda iblisi susuyordu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Haidee Amun'un bilinçsiz bedeninin yanında uzun bir müddet durdu, Amun'un ona sıklıkla yaptığı gibi, o da Amun'u izlemeye, korumaya kararlıydı. Adamın soluk alıp verişleri derin ve düzenliydi. Yüz hatlarına yerleşen acı çeken ifade sonunda düzeldi.

Haidee onun kıvrık, kara kirpikleri ve yumuşak, aralık dudaklarıyla masum, küçük bir çocuk gibi göründüğünü düşündü. Yalnızca şakağındaki kurumuş kan bu görüntüyü bozuyordu. Şey, o ve devasa savaşçı vücudu. Öyle güzel bir adamdı ki. Bu arada Amun'un üzerine damlayan şey de neyin nesiydi?

Gözlerini kısarak adamın yanağına akan kırmızı şeye baktı. Kan. Amun'a ait değildi gerçi. Kaşlarını çatarak dikkatini kendi koluna verdi. Ondan aldığı bıçağı hâlâ tuttuğunu fark etti. Silahı bıraktı, metalin taşa çarparak çıkardığı sesi duydu ve eline baktı. Orada birkaç delik vardı.

Baş dönmesiyle sallanırken kaş çatışı yoğunlaştı. Tipik bir durum değil miydi? Yarayı fark edene kadar iyi hissetmişti. Ama lanet olsun, bayağı kan kaybetmiş olmalıydı. Mantıklı geliyordu. O piranhaya benzeyen yaratıklar kollarını kıtır kıtır ısırmıştı. Ah, o acıyı nasıl da hatırlıyordu. Ucu aside batırılmış dikenler kemiklerine batıyor gibiydi.

Kendisi Amun tarafından korunduğu halde böylesi bir acı çekmişse, tamamen açıkta kalan *Amun* ne kadar acı çekmişti?

Ve Haidee ona karşılığını nasıl vermişti? Vurup onu bayıltarak.

Kendi kendine, *senden yapmanı istedi*, diye hatırlattı ama bu suçluluğunu azaltmadı. Belki de sebebi, derinlerinde, bunu yapmak *istemiş* olmasındandı. Annesinin, babasının, kız kardeşinin seslerini duymuştu, ölümlerinin yaklaşmakta olduğunu biliyordu ve neredeyse çökmüştü. Eğer onların öldüğünü duymak zorunda kalırsa -yine- olduğu yere yığılırdı, hiç şüphe yoktu.

Amun bunu biliyordu ve Haidee'yi korumak için savaşıyordu. Her zamanki gibi, kendisi için bedeli ne olursa olsun önceliği onun iyiliğine vermişti. Amun ne söylediğini biliyordu, ne söylemek üzere olduğunu biliyordu ve söyleyerek onu üzmemek istememişti.

O ana kadar, Amun'un daima taşıdığı yükü tam olarak fark etmemiştir. Amun etrafındakilerin karanlık düşüncelerini ve sefil geçmişlerini saptayıp onları kendi içine çekiyordu. İstemedi yapmıyordu, evet fakat o zehrin içinden dökülmesine izin vermektense her damlasını kendi içinde tutuyordu. Bu şekilde başka hiç kimse lekelenmek zorunda kalmıyordu.

Böyle bir şey için gereken irade... Haidee kendisinin uzun zaman önce un ufak olacağını biliyordu.

"Ben seninle ne yapacağım, Amun?" diye homurdandı. Amun'un kendine o şekilde acı çektirmesinden nefret ediyordu, içini karanlıktan temizleyebilmesinin tek bedelinin bu kadar ağır olmasından. Amun için, onu sevenler için.

İç geçirerek sırt çantasını aldı ve yaralarını temizleyip sarmak için gereken malzemeleri topladı. Sonra bir hindili sandviç ile bir elma yedi, bir şişe suyu bitirdi. Birkaç saat daha geçti, ama Amun uyanmadı.

Kalıcı bir hasara mı sebep olmuştu?

Endişeyle sarsıldı ve mağaradaki boş alanda yürüyüp durdu. Ardından bir déjà vu hissi onu ele geçirdi. Çevreleri tam olarak melek Zacharel'in ilk gece onları bıraktığı yere benziyordu: Kayalık duvarlara kırmızı damlalar saçılmıştı ve her köşede kemikler vardı. Hiç ilerleme kaydetmemişler miydi?

Burası cehennemdi. Belki de bütün mağaralar böyle görünüyordu.

Volta atmaya devam ederken kalbi sızlayıp şişti, Amun'a karşı hâlâ barındırabileceği bir direnç varsa, o da yok oluyordu. Amun ona başka kimsenin veremeyeceği bir şey vermişti. Sevgiyle anılacak bir geçmiş. Keyfi sürülecek bir bugün. Beklenecek bir gelecek.

Ve Amun onu istiyordu da. Haidee onun istediğini biliyordu. Amun görüntüyü onun zihnine gönderdiğinde... Onun önünde, dizlerinin üzerinde durduğu, Amun'un pantolonunun ayak bileklerinin etrafında ve ellerinin Haidee'nin saçlarında olduğu, Haidee'nin onun devasa ereksiyonunun her santimini yuttuğu ve elleriyle de adamın hayalarını çekiştirdiği şu görüntüyü gönderdiğinde, Haidee neredeyse erimişti. Adamdan yayılan ham ihtiyacı, tüketen açlığı... ilkel tatmini hissetmişti.

Ayrıca Amun'un ona böyle azimle karşı koyma sebeplerini de hissetmişti. Suçluluk, korku ve pişmanlık. İlk seferinde Haidee'nin öldürülmesine kazayla yardım ettiği için duyduğu suçluluk... Haidee bunu zaten biliyordu. Haidee'yi yeniden incitme korkusu -işte bu sürpriz olmuştu- ve Haidee'nin iyiliği için bile olsa ondan vazgeçmenin pişmanlığı. Buna müsamaha gösterilmeyecekti.

Amun, Haidee'nin aralarında geçen şeyden pişman olmasını istemiyordu. Daha sonra ondan nefret etmesini istemiyordu. Öğrenecekti. Haidee ondan nefret etmezdi, edemezdi. Sebep her ne olursa olsun.

Onun ne kadar yanıldığını kanıtlamanın bir yolu olmalıydı. Amun'un onun canını yakabilmesinin tek yolunun, ondan vazgeçmesi

olacağını, onunla birlikte olduğu için Haidee'nin *asla* pişmanlık duymayacağını kanıtlamalıydı.

Şaşkına dönerek duruverdi ve bunun doğru olduğunu anladı. Amun'la olduğu için asla pişman olmazdı. Avcılar onu bir hain olarak görecektir ve Efendileri hedef aldıkları gibi onu da hedef alacaklardı ama umurunda değildi. Ve Micah, şey, o da Haidee'ye sırtını dönecekti.

Şahsen ve duygusal olarak ihanete uğramış hissedecekti ama belki bir gün, kendisi de o *cızırtıyı* hissettiğinde, ayrılıklarının, başına gelen en iyi şey olduğunu fark edecekti.

Şimdi kendisi bunu ilk elden yaşadığı için, sadece daha fazla istiyordu. Daha fazlasına sahip olmak için ne gerekirse yapardı. Hatta ölümüne ramak kalmışken bile Amun'u baştan çıkarırdı.

Artık ilerlemek için Micah'la arasındakileri bitirene kadar beklemek yoktu. Evet, hâlâ onu aramayı, aralarındakinin bittiğini söylemeyi planlıyordu ama ilişkileri zaten bitmişti. Artık sadakati Amun'a aitti. İblis, ölümsüz, her neyse, sadakati ona aitti. Amun onun her şeyini hak ediyordu.

Ayrıca cidden, zamanı kısıtlıydı. Eğer bu mağaralardan çıkmadan önce ona ulaşamazsa –tabii bu mağaralardan çıkabilirlerse– Amun onu bir yere bırakır ve çekip giderdi. Bizzat Haidee'nin iyiliği için. Haidee bunu da biliyordu. O vakit gelmeden önce, ne yapıp edip bir ilişki yürütebileceklerini kanıtlaması gerekiyordu.

Onu gerçek dünyaya döndürmek iyi bir başlangıç olurdu.

Haidee kendini şöyle bir tepeden tırnağa süzdü. Kıyafetleri yırtık pırtıktı, kir ve kurumuş kanla kaplıydı ve muhtemelen ölü piranha gibi kokuyordu. Sırt çantasından aldığı ıslak mendillerle temizlenebilirdi fakat ufak malzemeler sadece bir yere kadar işe yarayabiliyordu. Evet, bir melek küppesi daha isteyebilirdi ve sihirli bir şekilde bütün istenmeyen kirlerden arınırdı ama zihinsel olarak kendini kirli hissetmeye devam ederdi.

“Bir banyoya ihtiyacım var,” diye mırıldandı sırt çantasına. “Gerçek bir banyoya. Oralara bir yere bir küvet sığdırabilir misin? Hı?”

Yan tarafından gelen bir vınlama sesiyle döndü ve düşürdüğü bıçağına uzandı. Sadece birkaç saniye önce yan tarafında kayalık bir duvar olmasına rağmen, şu anda geniş, fokurdayan bir su kaynağı vardı.

Haidee'nin gözleri şokla büyüdü. Nasıl... neden... sırt çantası toprağa müdahale edebiliyor muydu? Cidden? Sonra kimin umurunda olduğunu düşündü. Islanıp ovalanma dürtüsü ağır bastı ve beklentiye titremeye başladı.

Sersemlemiş bir halde, “Sabun, şampuan, saç kremi,” dedi.

Sırt çantası yan taraflarından şişerek istediği her şeyle dolduğunu gösterdi. Malzemeleri su kaynağının –lanet olası gerçek bir kaynak!– yanına dizdikten sonra soyundu, Amun'u soydu ve sonra gözkapakları hafifçe aralanana kadar onu sarstı. Amun'un buna ihtiyacı vardı. Ayrıca, Haidee hâlâ onun için endişeleniyor, fazla sert vurmuş olmaktan korkuyordu ve eğer sadece birkaç dakikalığına uyanırsa rahatlayabilirdi.

Amun inledi, sesi kesik kesikti, boğazının hassas olduğu belliydi. En azından uyanıyordu.

“Şişşt,” diyerek eliyle adamın ağzını kapadı. “Yüksek sesle konuşma, bebeğim. Tamam mı?”

Henüz ikisi de sonuçlarıyla uğraşacak kadar güçlü değildi.

Kara gözleri ona odaklandığında donuktu. *Bir sorun mu var?*

“Hiçbir sorun yok. Ayakta durabilir misin? Banyo yapacağız.”

Banyo mu?

Haidee sırtarak, “Aynen öyle dedim,” dedi ve o anda anladı, Amun iyi olacaktı. “Haydi bakalım. Ayağa kalk, koca oğlan.”

Ağır ağır hareket ederek doğruldu ve kenara doğru yürürken takıldı. Sonra resmen suyun içine tepeleme düşüverdi. Haidee hemen

onun arkasından atladı ve Amun'u boğulmadan yüzeye çıkardı. Gözleri yine kapanmıştı, başı yan tarafa düşüyordu.

Haidee bir kayaya yaslandı ve onu kendine çekip adamın sırtını göğsüne yaslariken kısık sesle güldü. "Hâlâ uyanık mısın, bebeğim?"

Evet. Yumuşak bir iç çekiş koyuverdi. *Şöyle böyle.*

"İkimizi de yıkayacağım. Canını yakarsam söyle."

Sen canımı yakamazsın.

"Yaralısın ve..."

Ve senin kollarındayım. İyi olacağım, yemin ederim.

Sevimli adam. Kişisel olmamaya çalıştı, cidden denedi. Amun onun planladığı baştan çıkarmaya hazır değildi. Henüz. Yine de sabunu köpürtüp ellerini onun kollarında, kaslı göğsünde, güçlü baldırlarında gezdirirken kanı arzuyla ısındı ve bu sadece onun neden olabildiği bir tepkiydi.

İpeksi derisi savaş için yapılmış bir bedeni kaplıyordu. Haidee şaşkınlık içindeydi. Bu adam onu çaresiz, aç, haz dışında her şeye karşı dikkatsiz hale getiriyordu. Belki de bunun sebebi, onunla birlikteyken kendisine ait hissetmemesiydi. Kendini ona ait hissediyordu. Bu, muhtemelen onu korkutmalıydı. Onun yerine, Amun'a daha çok güvenmesini sağlıyordu. Amun onu incitmektense ölürdü; bunu defalarca kanıtlamıştı.

"Amun?"

Cevap vermedi. Zavallı bebek yine uyuyakalmış olmalıydı.

"Vücudunu seviyorum," diye itiraf etti; cüretkârdı çünkü onu duyamazdı. "Bunu biliyor muydun? Seninle ilgili her şey benim için özel olarak yapılmış gibi. Yani, sanki seni bir katalogdan sipariş vermişim gibi. Ve seninle ilgili hiçbir şeyi değiştirmezdim. Muhtemelen buna asla inanmayacaksın ama gerçek bu."

Bir gün, Amun'un da onunla ilgili aynı şeyi hissetmesini umdu.

Haidee onun saçlarını şampuanladıktan sonra sandal ağacı kokusunu içine çekti, adamın başını geriye yatırdı ve her tutamını

duruladı. Onunla işi bittiğinde nazikçe sarsarak uyandırdı. Ya da belki de bütün bu süre boyunca uyanıktı. Artık gözleri donuk değildi, parlıyordu.

Haidee'nin yanakları kızardı. "Kendi başına çıkabilir misin?"

Evet. Amun dışarı çıkıp tekrar yere yerleşti, yan tarafına uzanıp ona baktı. Ovalanma sırası sende.

Haidee kendini baştan ayağa yıkarken kızarıklığı yayıldı. Utangaçlığına rağmen, su, durmadan devam eden yürüyüşün ve arada sırada yaşadığı dövüşlerin –ve neredeyse diri diri yenilmiş olmanın– sebep olduğu ufak tefek sıyrıkları ve ağrıları yatıştırdı.

Haidee kendi saçını duruladıktan sonra, Amun, *Haidee?* dedi.

Kız doğrulurken etrafına su sıçrattı. Kenardan eğilip kudretli savaşıcısına tepeden baktı. Gözleri yine kapalıydı, kenarlarında gerginlik çizgileri vardı. "Evet?"

Buraya gel ve bana sarıl.

Bir saliselik bir an boyunca ağzı açık ona bakakaldı. Az önce ona dokunmasını mı rica etmişti? Hayır, rica etmemişti. Talep etmişti. Daha şimdiden ne tatlı bir ilerlemeydi ve gerçek baştan çıkarılması henüz başlamamıştı bile.

Haidee, o fikrini değiştiremeden, "Nasıl istersen," deyiverdi. Çırlıçıplak ve üzerinden su damlatarak dışarı çıktı. Kurulanmaya zahmet bile etmeyip onun yanına kıvrıldı, kaşık gibi sokularak yaslandı ve yanağını onun koluna dayadı.

Amun onu daha yakına çekmedi.

Haidee, bunun canını sıkmasına izin vermedi. Yani fazla sıkmasına. Parmaklarını onunkilerin arasına geçirdi ve aslında hareketin amacı tahrik etmek falan olmasa da, ikisi için de tam olarak bunu yaptı. Kalçasının arasına dayanan penisi büyüyüp sertleşti ve kendi bacaklarının arasında sıvı bir ihtiyaç toplandı. Tanrı aşkına, geriye kıvrılmak, ona sürtünmek, bastırması için ona yalvarmak istedi

ama yapmadı. Adamın sıcaklığı, sudakinden çok daha fazla bir şekilde onu sarıyor ve kuvvetiyle titremesine sebep oluyor olsa da.

Henüz değil, kızım. Daha olmaz, dedi kendi kendine. Amun henüz onun baştan çıkarıcılığına hazır değildi. O gerilim... Ama az kalmıştı. *Lütfen, Tanrım, az kalmış olsun.* “Kafatasını dağıttığım için bana kızgın değilsin, değil mi?”

Haidee cevap beklemiyordu fakat zihnine yumuşak bir gülüş süzüldü. *Minnettarım. Sadece, sana ne kadar minnettar olduğumu gösteremeyecek kadar zayıfım.*

Ona göstermekten bahsediyordu. Nasıl? Aniden soluk soluğa kalarak, “Memnun oldum,” dedi. “Şimdi uyu ve gücünü topla.” *İhtiyacın olacak.* Adamın bileğinin iç kısmını öptü. “Uyandığında burada olacağım.” Ve o zaman geldiğinde, Haidee onun bedenine Amun’un asla unutamayacağı şeyler yapacaktı; yapmayı bırakmasını istemeyeceği şeyler.

Yakında maruz kalacağı cinsel muameleden bihaber olan Amun ona itaat etti, yeniden uykuya dalarken nefes alıp verişini düzene girdi.

Amun’un zihni ani bir farkındalıkla kendine geldi, üç şeyden kesinlikle emindi. Vücudu alev alevdi, aletine dokunuluyordu ve ikisi de deli gibi hoşuna gidiyordu. Aniden sıçrayıp doğruldu, nefes nefeseydi, erotik bir rüya görerek kendini utandırıp utandırmadığını merak ediyordu.

Leziz bir şekilde çıplak Haidee’nin, bacaklarının arasına yerleştiğini, sertleşen aletini kökünden başına kadar yaladığını, dilini deliğin üzerinde gezdirdiğini, ardından sanki tatlı bir şey tatmış gibi inleyişini gördüğünde, rüya görmediğini anladı. Kendini utandırmamıştı ama yakındı.

Boşalmak istedi. Umutsuzca.

Sır esrarengiz bir şekilde sessizdi ve zihninin gerisinde gizleniyordu. Diğer iblisler de sessizlerdi ve saklanıyorlardı. Yine. Ha-

idee'nin buz gibi serinliği ödlerini patlatmış olmalıydı. Sebebi ya buydu ya da Haidee'nin şu çekme olayını yapmasından korkuyorlar ve dikkatini çekmemeye çalışıyorlardı.

Hayatım?

Haidee duraklayarak başını kaldırıp uzaklaştı ve sahip olduğu her hücre karşı çıkarak haykırdı. Haidee ona ahlaksız bir gülümseme gönderirken, derisi serin nefesiyle gıdıklandı, göğüsleri diri ve kalkıktı, meme uçları sert ve büzülmüştü, baldırlarına sürtünecek kadar yakın sayılırlardı.

Boğuk bir sesle, "Evet, bebeğim?" diye sordu.

Ben... Ben... Siktir! Ona ne söyleyeceğini bilmiyordu. Tabii, *devam et*, dışında. Fakat bunu yapmasına izin veremezdi. Haidee pişman olacaktı ve işte o zaman Amun kendine tahammül edemezdi.

"Uyanıksın, değil mi? Yine uykuya dalma riskin yok?"

Sadece ölme riskim var.

"Fazla mı güçsüzsün o zaman?"

Hayır.

Kızın kahkahasının boğukluğu aralarında yankılandı. "Durmamı istiyor musun?"

Evet.

"Gerçekten mi?"

Haidee onu bir kez daha yaladı ve birden Amun'un aklından, *Hayır. Hayır, durmam istemiyorum*, fırladı. *Ah, Tanrılar aşkına*, diye düşündü. *Evet, durman gerek.*

Haidee, aletinin ağlayan tepesine üfledi. "Peki ya ben durmak istemiyorsam?"

Ah, tanrılar, diye düşündü tekrar. İşkence... haz... olası etkiler... hiç bu kadar parçalara ayrılmamıştı.

"Amun, hayatım, sen kelimeyi söylediğin anda seni öyle derine alıp emeyeceğim ki günlerce etrafında boğazımın kasılışını hissedeceksin." Deliğin üzerinden bir kez daha serin soluğu geçti. "Bununla

ilgili düşünüyordum, ihtiyaç duyuyordum. Hasretini çekiyordum. Lütfen sahip olmama izin ver.”

Amun’un direnci parça pinçik oldu. *Yap. Lütfen, yap. Beni daha sonra suçlayabilirsin. Daha sonra benden nefret edebilirsin ama lütfen durma.* Amun sonrasını umursamadı, yalvardığını umursamadı. Buna sahip olmak zorundaydı, olmadan bir saniye daha var olamazdı.

“Yapacağım,” diyerek parmaklarım aletin bir yanından yukarı çıkardı, ardından diğer tarafından aşağı indirdi. “Ve daha sonra seni suçlamayacağıma söz veriyorum.”

Amun endişelenmesi gerektiğini biliyordu ama o duyguyu hissetmeyi başaramadı. Açlığının yoğunluğunu düzenlemeye çabalarken alnında ter damlaları belirdi. Onu tekrar ağzına almamıştı ama soluğu hâlâ onu okşuyordu. Çok iyi, çok ama çok iyi hissettirdi. Ve sonra, söyleyebildiği tek kelime oydu. *İyi.* Titriyor, sızlıyordu, çaresizdi. *İyi, iyi, iyi.*

Haidee’nin sesi alçaldı. “Karşı konulamayacak kadar güzel olduğun için seni suçlayacağım. Çünkü kendin tehlike altındayken bile benim iyiliğimi düşünüyorsun. Çünkü sen benimsin. Benim savaşımlarım. Benim... iblisim.”

İtirafı, Amun’u hareketleri kadar güçlü bir şekilde etkiledi ve Amun ona söyleyecek yeni kelimeler buldu. *Beni öldürüyorsun, hayatım. Beni öldürüyorsun, evet, evet, evet, lütfen öldür beni.* Kalçasını yukarı kaldırmaya başlayıp kendini durdurmaktan aciz bir halde hareket etmesine az kalmıştı.

Haidee’nin ahlaksız sırtışı geri döndü. “Uzan ve gücünü koru, bebeğim. Tatlı, küçük Haidee her şeyi halledecek.”

Amun uzanmadı. Asırlardır bunun özlemini çekiyordu. *Onun* özlemini çekiyordu. Yaptığı her hareketi görmek istedi. İşte böyle. Aynen böyle.

“Savaşçım nasıl arzu ederse...” Kıpırmızı dudaklar sonunda onu ağzına aldı. Haidee zevkle inledi.

Amun’un sırtı geriye kıvrıldı. Soğuk, küçük dilini sadece dakikalar önce emilmiş delikte gezdirdi ve Amun dik durabilmek için kollarını arkasında dengelemek zorunda kaldı. Haidee gittikçe daha aşağı ilerleyerek tıpkı söz verdiği gibi onun her santimini alıyor, muhtemelen gitmesini isteyeceğinden daha derine çarptığında bile geri çekilmiyordu.

Hayır, doğru değildi. Küçük Haidee’si memnuniyetle mırıldandı, o zevke ek olarak Amun titreşimlerini kemiklerinde hissetti. Hemen o anda boşalmamak için dişlerini sıkmak zorunda kaldı. Sonrasında Haidee hareket etmeye başladı, yukarı aşağı, önce yavaşça, ona işkence ediyor, hisle onu yıkıyor ve tenini hassaslaştırıyordu.

Dokunuşunun soğukluğu onu uyuşturmalıydı fakat kendi bedeninin yaydığı sıcaklıkla birleştiğinde, ardı arkası kesilmeyen bir ihtiyaç halinde kalmıştı ve onu kıyıdan itecek her neyse onun için yalvarmaya hazırды. Kısa süre içerisinde kafasının içinde haykırıyor, kızın ağzına doğru itmeye çalışıyordu.

Sarı ve pembe saçlar zıplıyordu ve yukarı doğru her çıkışında, Amun ince, zarif parmakların aletinin altıyla oynadığını görüyordu. Amun kendi parmaklarıyla neler yapmak istediğini düşünmeye başladı. Haidee’nin omurgasından aşağı kaydırmayı, o ufacık poposunu kavramayı, kızın sıcak ve ıslak noktasına değene kadar parmaklarını iyice açmayı istiyordu. Bir tanesini derinlere gömer, geri çıkarır, sonra iki tanesini sokar, geri çıkarır, ardından üç taneyi sokardı. Ta ki onu esnetene kadar. Haidee kıpırdanıp parmaklarının üzerinde hareket edene, nefes nefese kalana ve çılgık atana kadar.

Haidee inledi, bedeni titriyordu ve dişleri aletini sıırıyordu. “Evet,” diye soludu. “Evet. Parmakların, derinlerde. Çok derinlerde.”

Amun'un kalbi kaburgalarına çarparak gümbürdedi. Görüntüleri Haidee'nin zihnine mi itiyordu? Öyle olmalıydı. Memnundu. Haidee'nin görmesini, bilmesini istiyordu.

Onu yalayıp dişlediği süre boyunca, Haidee kalçasını onun bacakları üzerinde dalgalandırıyor, kendini dolduracak bir şey arıyordu. Amun onun ensesini kavrayarak altında düğümlenmiş kaslarına masaj yaptı. Haidee rahatlamaya başlayınca, Amun onu döndürmeye çalıştı, böylece ona zevk verebilirdi. Haidee direndi.

"Hayır. Önce sen."

Haidee.

"Hayır. Sadece... bir dakika lazım... kontrolüm... gidiyor..."

Amun onun bedeninin kontrolünden mi, yoksa buzun kontrolünden mi bahsettiğini bilmiyordu ama iki türlü de umurunda değildi. Haidee onu istiyordu. Ona ihtiyacı vardı. Ve Amun onu tatmayı istiyordu. Onu tatmaya ihtiyacı vardı.

O işkence edici lolipop yalar gibi yalamalar devam etti, Amun onun zihnine başka bir görüntü daha yolladı. *Kendi* başının *onun* bacaklarının arasına gömülü olduğu, oradaki tatlılığı tattığı bir görüntüydü. Haz merkezini emiyor, hevesli diliyle darbeler yapıyor, küçük, sert inciler gibi olan meme uçlarını çimdikliyordu.

Haidee'nin bacaklarını gidebildikleri yere kadar açar, mümkün olduğunca derine gömülür ve Haidee'yi bugüne kadar olduğundan daha hassas hissettirirdi. Çaresiz olurdu, Amun'un kontrolü altında, emri altında... sahip olmak için onun olurdu. Amun her şeyi alır, onu yalayıp yutar, tam anlamıyla yiyip bitirirdi, sonra yükselir ve yuvasına gömerdi.

Nazik olmazdı. Ama zaten Haidee naziklik istemezdi. Sert bir düzüşme, unutulmaya doğru cezalandırıcı bir yolculuk isterdi. Çılgılık atar ve haykırırdı. Amun'u sıkıca tutar ve sırtında kanlı izler bırakırdı, bacaklarını Amun'un etrafına dolayıp bileklerini birbirine geçirirken, tırnakları pençelere dönüşürdü.

Amun ona kocasını unuttururdu, birlikte olduğu her erkeği unuttururdu. Sadece Amun önemli olurdu. Sadece Amun'un onunla ilgili hakları olurdu. Kıza ulaşmaya çalışan, onu bu şekilde görmek ve ona dokunmak isteyen herkes ölürdü. Amun onları gebertirdi.

Haidee ona aitti. Sonrasında bundan Haidee'nin bile şüphesi olmazdı.

"Ah, Tanrım," diye inledi Haidee, ardından Amun'un zevk suyunu yaladı. Kızın titreyişleri yoğunlaştı.

Kendime senden uzak durmam gerektiğini söyledim, dedi onun zihnine. Seni bırakmam gerektiğini söyledim.

"Hayır," diye bağırdı. "Yapma."

Ama bunu yapamam, diye devam etti. İzin ver de seni tadayım.

"Hayır," diye tekrarladı. Bu seferki daha az vahşiceydi, evet ama tamamen vazgeçmemişti. "Seni bitirmeme izin ver. Çünkü tanrıya yemin olsun ki bebeğim, beni öldürecek olsa bile bu anıya sahip olacaksın. Ve öldürebilir de. Tadın öyle kahrolası şekilde güzel ki." Bunu söyledikten sonra ağzını açıp bütün uzunluğunu bir kez daha içeri aldı.

Amun, sonunda kontrolünün incecik parçalarını da saldı. Kendini geriye bıraktı, kalçasını yukarı kaldırarak parmaklarını kızın saçlarına doladı. Haidee vahşice, ahlaksızca ona sahip oldu, sanki tohumlarını almadan bir saniye daha yaşayamazmış gibiydi; kısa süre sonra her damlasını alması için ona izin vermekten başka çaresi yoktu.

Damarlarından ateş akıyor, yakarak küle dönüştürüyor, yangının yayılıp onu tüketmesine izin vererek üzerinden taşıyordu. Amun yukarı doğru darbe yaparken, Haidee aşağı indi ve menisi erkekliğinden yükselerek patladı. Haidee yutarken yanakları çukurlaştı, Amun'un vermesi gereken her şeyi alıyor ve hâlâ daha fazlasını talep ediyordu.

Haidee onu iyice kurutmuş, bir kabuğa dönüştürmüştü. Amun yere tamamen yığıldı. Haidee onu hemen bırakmadı, o zaman bile Amun'u bırakmaya gönlü yokmuş gibi yaladı ve mırıldandı. Yaşadığı şeyin artçı şoklarıyla kasları kasılmaya devam etti. Üzerinden yayılan haz, en az Haidee'nin ona tattırdığı gibi güçlüydü.

Amun –nihayet– toparlanıp sonunda ona tamamen sahip olabilirdi. Fakat o adımı atmalarından önce Micah'ı aramak istiyordu ve Amun şu anda o meseleyi zorlamayacaktı. Az önce kendisi için yaptığı şeyden sonra olmazdı. Böylece bir şekilde doğrulup oturacak gücü buldu, Haidee'yi kollarının altından kavradı ve kız onun göğsüne oturana kadar kaldırdı.

Haidee'nin gözleri tutkuyla parladı, yanakları yoğun şekilde kızardı. Saçlarının o güzel tutamları insanı mest eden bir şekilde omuzlarına dağılmıştı. Bu kadar dağınık, sevimliye –ya da daha iyi sevimliye– fazlasıyla hazır bir kadını hiç görmemişti.

“Sen ne yapıyor...”

Amun bir elini vücutlarının arasına soktu ve tek parmağını derine itti. Kızın kafası anında geriye düştü ve bir çılgınlıkla dudaklarım araladı.

“Evet! Evet, lütfen, evet.”

Tıpkı hayalini kurduğu gibi, sonraki girişte iki parmağını kullandı. Öyle ıslaktı ki elini sıırılsıklam etmişti, öyle ihtiyaç doluydu ki iç duvarları onun etrafında kapanıyor ve onu tutsak etmeye çalışıyordu. Bir kadın hep böyle hissetmeliydi işte. Hazır. Sonraki içeri sokuşunda üç parmağı denedi, tam da hasretini çektiği gibi. Başparmağıyla haz merkezini ovalıyor, baskıyı hiç azaltmıyordu.

Haidee duyduğu ihtiyaçla öyle çaresiz haldeydi ki çabucak ve vahşice patlayıverdi. Çılgılığı duvarlarda yankılandı, dizlerini onun yanlarında öyle bir sıktı ki, Amun kaburgalarının çatlayacağını ve kızın tırnaklarının karın kasları üzerinde izler bırakacağını biliyordu. Son kasılması da onu terk edince, Haidee nefes nefese

ve gözleri kapalı bir halde onun üzerine yığıldı, derisi narin bir buz katmanıyla parlıyordu.

Amun da aynı güçlkle soluyordu. Az önce olanlar... daha önce tecrübe ettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Bu sadece basit bir ihtiyaç giderme olmamıştı. Bu bir bağımlılığın doğumu olmuştu. Bir takıntı. Amun daha fazlasını almak zorundaydı. Her şeye sahip olmaya mecburdu. Şimdi, daima.

Haidee'nin çekingen olmaması, Amun'u memnun etme konusundaki istekliliği, ona karşı kati sahiplenmesi –yaptığı şey tam olarak oydu– Amun'u tamamen değiştirmişti. Bir saniye içinde eski Amun yanıp kül olmuştu ve yeni bir Amun yükselivermişti.

Haidee'nin erkeği.

Haidee'yi uzaklaştırmaya çalıştığı için aptallık ettiğini şimdi anlıyordu. Aralarındaki çekimi görmezden gelmeye çalışacak kadar aptaldı. Sadece ikisini de incitmiş ve hüsrana uğratmıştı. Burada, birlikte *olabilirlerdi*.

Kimsenin bir şey bilmesine gerek yoktu. Böylece Avcı arkadaşları Haidee'yle dalga geçmeyecek, onu cezalandırmayacak ya da sürgün etmeyecekti. Madem yapabiliyorlar, birlikte olacaklardı. Amun onsuz yapamazdı. Onsuz *olmayacaktı*.

Buradayken kendi kendine bunu hatırlatıp duracaktı.

Cehennemden çıktıklarında ayrılacaklardı. Amun, onun hayatını daha fazla altüst etmeyecekti.

Elleri yumruklara dönüştü. Tanrılar, onsuzluğun düşüncesi bile ruh halini karartıyordu. Ancak bu plandan sapmayacaktı. Kendisi ıstırap çekiyor olsa da, Haidee'nin yaşaması gerektiği gibi yaşadığını bilecekti. Mutluluk içinde. En sonunda.

Sır biraz sızlandı ve Amun kaşlarını çatı. İblisi de mi Haidee'yi kaybetmek istemiyordu? *Ondan korktuğunu sanıyordum*. Düşünceyi kafasının içinde tutma konusunda dikkatliydi.

Başka bir sızlanma yankılandı.

Amun'a dank etti. *Onun zihnini kurcalaman bitmedi.*

İblis cevap vermedi ama cevaba gerek yoktu. Biliyordu.

Sır'la hiç doğru düzgün sohbet etmemişlerdi ve şu anda bunu yaptıklarına (neredeyse) zorlukla inanabiliyordu. *Önemli değil gerçi. Onu tutamayız. Onun iyiliği için, onu tutamayız.*

Haidee sanki düşüncelerinin gittiği yönü sezmiş gibi doğrulup oturmak için kıvrandı. Amun onu sıkıca tutarak olduğu yerde kalmaya zorladı.

Uyu, hayatım. Sonra konuşuruz.

"Söz mü?" diye sorarken, yorgunluktan dili dolandı.

Söz.

"Tamam." Haidee, Amun'un tam olarak *neyi* konuşacakları konusunda açık olmadığını fark etmemişti ve gevşeyerek daha derin bir uykuya daldı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Sert ve merhametsiz bir şey Haidee'yi sarsarak o güne kadarki Sen huzurlu uykusundan uyandırdı. Haidee rahatsız eden her kimse kovalamaya çalıştı. Hâlâ sarsılıyordu. Küfrederek gözlerini kırıpıştırdığında, üzerinde dikilen Amun'u gördü. İfadesi gergin, kara gözleri okunaksızdı.

Haidee tek kelime edemedi, Amun bir parmağını onun dudaklarına bastırdı. Derin sesi kızın zihninde belirerek, *Dışarıda bir şey var*, dedi. Amun'un aceleci davranışı bir virüs gibi bulaşıyordu. *Üzerini giyin.*

Haidee umursamaz bir edayla, *elbette dışarıda biri var*, diye düşündü. Amun'la birlikte cehennemdeydiler; azıcık soluk almalarına bile izin yoktu. Ve şimdi, uzun süredir ertelenen ilişki konuşmaları beklemek zorunda kalacaktı. Yine. Olsun, bu alternatifinden daha iyiydi. Şey gibi, mesela, ölmek gibi.

Haidee, Amun'un onun için çıkardığı sutyen, külot, kot pantolon, tişört, çizme, sayısız bıçak ve kılıfı kuşanırken, kendisindeki değişime hayret etti. Daha birkaç gün önce, ne zaman uyansa bir farkındalıkla sığıyordu ve akli anında kaçmaya odaklanıyordu. Şimdi, tehlike her zamankinden daha hâkimken, gardım düşürmüştü. Hatta dün gece yaptıklarını, onu nasıl emip yuttuğunu,

parmaklarını nasıl içine alıp adını haykırdığını düşünmemesi gerektiğini kendine hatırlatmak zorunda kalmıştı.

Amun'u rahatsız eden şey her neyse onu dinlerken ürperdi. Hiç, hiçbir şey duymadı. Gözlerindeki uykuyu silip attı ve sırt çantasını omzuna taktı. Ne zaman... Kulakları seğirdi ve kaşlarını çattı. Yoksa o şey... rüzgârın ıslığı mıydı? *Hayır*, diye düşündü. Bunlar kahkahaydı. Uzaktı ancak artık belirgindi ve kaynağı birden fazlaydı.

Cehennemdeki kahkahalar. İyi değildi. *Hayır*, hem de hiç iyi değildi. Amun'un tepkisini ölçmek için ona bir bakış attı.

Amun mağaranın girişinde, sırtı Haidee'ye dönük dururken alarmda, hazır duruyordu. Siyah bir tişört ile pantolon giymişti ve her biri yağ gibi yumuşak ve esnek görünüyordu. Bu şekilde, dövüş sırasında kısıtlanmayacaktı. Haidee yavaşça onun arkasına geçti.

Amun onun yaklaştığını sezdi ve ileri atıldı. Haidee dünya-daki en sevdiği yeni yerden ayrılırken, adamın hemen arkasında kaldı. Başka bir mağaraya girmiş olmalıydı, en azından kayalık bir koridora. Önceden hep öyle olmuştu. Ancak bu defa girdikleri yer; hayır, kesinlikle öyle değildi. Haidee başını iki yana sallayıp gözlerini kırptırdı. Gördüğünü düşündüğü şeyi görüyor olamazdı ama görüntü yok olmadı.

Amun inanamayarak, *Bu bir... sirk mi?* diye sordu.

O zaman o da görüyordu. Kahrolası bir sirk. Gerçeküstü! Göl-geler Âlemi'nden sonra, bir sirk spa tatili gibiydi. Cidden. Yeraltının kısıtlayıcı duvarları genişlemiş, hoş, ay ışığıyla aydınlanıyormuş gibi görünen bir geceye dönüşmüştü. Hatta kapkara bir kadife gibi görünen gökyüzünde yıldızlar göz kırptıyor, serin bir rüzgâr dans edercesine esiyordu.

Bir ay... gökyüzü... bir mağaranın içinde. Nasıl? Yakınlarda birkaç alevin çıtırdadığını görünce merak etmeyi kesti. Gerçek alev-

lerin içinde el ele tutuşmuş sakallı kadınlar ile kem gözlü adamlar, Amun'la onu hissedilebilir bir tehditle izliyorlardı.

Tamam, yani “spa tatili” yanlış bir kelime seçimi olmuştu.

“Amun?”

Bilmiyorum, diye cevapladı onun sorulmamış sorusunu. Ne haltlar dönüyordu böyle?

Bacakları gökyüzüne doğru yükselen fazlasıyla uzun adamlar yanlarından geçti, şükürler olsun ki onlara fazla dikkat etmediler. Öte yandan yanlarındaki hayvanlar... fil haykırıp hortumunu kaldırdığında iblislerinkinden daha keskin dişlerini açığa çıkardı. Daha da kötüsü, birkaç tane kanatlı aslan, ağızlarından köpükler çıkaran iki tek boynuzlu at ve sırtlarından pul yerine bıçaklar çıkan üç timsah vardı. Bütün hayvanlar yıpranmış birer iple adamlara bağlıydı ve her biri özgür kalmak için savaşıyordu. Bakışları Haidee'ye kilitlenmişti, leziz görünen insana.

Haidee yutkundu, onları daha fazla gaza getirmekten korkarak başka tarafa baktı. “Bundan hoşlanmadım.”

Sana kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim.

Tıpkı benim de sana kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim gibi, diye düşündü Haidee.

İki yanında da birbirini ardına çadırlar sıralandı, aralarından çakıllı bir patika geçiyordu. O patikanın sonunda bir kabin vardı ve o kabinin içinde de ter lekeli beyaz bir atlet giymiş, obez bir adam oturuyordu. Tepesinde neon bir tabela vardı. GİRİŞ ÜCRETİ: BİR İNSAN KALBI.

Şimdi anlıyorum, dedi Amun düz bir şekilde. *Yıkım Âlemi'ne vardık.*

Başka bir âlem. Haidee neredeyse inledi. “Bunların hiçbiri dün gece burada değildi,” dedi. “Mağaraya girerken fark ederdim.”

Pekâlâ, artık burada.

Zaten onu inkâr etmiyordu. Ama nasıl? Yeni bir âleme varmak için aslında hiçbir yere yürümek zorunda değiller miydi? Âlemler onlara öylece gelebilir miydi? Eğer öyleyse ne garipti. Bu normal miydi?

Cehennemde herhangi bir şey normal mi ki, diye düşündü ke-yifsiz bir gülüşle.

Kabine gelince durdular.

Terleyen adam öyle boğuk, öyle derin bir sesle, “Bilet ister misiniz?” diye sordu ki yüzeyin altında fokurdayan karanlığın yankıları vardı.

Ürperen Haidee, “Yok, asla istemeyiz,” diye bağırmak için ağzını açmıştı ama Amun’un sonraki sözleri onu durdurdu. *Ona evet de.*

Lanet olsun. Neden? Haidee, o anda zihinsel bağlarının çift taraflı çalışmamasından nefret etti. Kendini, “Evet,” demeye zorladı. “Bilet istiyoruz.”

Parıldayan kırmızı gözler ikisinin üzerinde gezindi. Kolunu kaldırdı, parmaklarını açarak avucundaki körelmiş, kan lekeli bıçağı gösterdi. “Önce, kalplerinize ihtiyacım olacak.”

Haidee başparmağıyla Amun’u işaret ederek, “Onunki insan kalbi değil,” dedi.

İri adam bütün dikkatini Haidee’ye çevirdi ve yağlı dudaklarını yaladı. “Seninki de olur. Onun için başka şekilde ödeme yapabilirsin.” Adam kendini sıvazladı. “Anlarsın ya?”

Amun kasıldı ve aniden üzerinden su katılmamış bir tehdit yayılmaya başladı. *İhtiyacımız olanı çantadan al, dedi.* Sesinin tınısı düzdü ama gittikçe artan öfkeyle doluydu.

Haidee sırt çantasını aldı. *İki tane, yutkundü, insan kalbine ihtiyacım var,* diye düşündü ve içine uzandı. Eğer hiçbir şey olmazsa ne yapar...

İki tane sıcak, kadife kaplı... şeye dokunduğunda neredeyse öğürecekti. “Başka şekilde ödemek gerekmeyecek.” İkisini de adama

verirken ögürdü ve adam hâlâ atan organları görmek için kumaşı açgözlülükle parçalayıp açtı. Adam ikisinden de dişleriyle büyük birer lokma kopardığında ve sanki iyi bir şarabı tadıyormuşçasına dokuların tadına baktığında, Haidee yukarı çıkan safrayı yutmak zorunda kaldı.

Adam memnuniyetle onayladı, hareketle birlikte üç kat gıdısı sallandı. "Yürüyün, geçin." Dudaklarında şeytani bir sırıtiş belirdi ve Haidee onun dişlerinin arasında sıkışan kıpkırmızı... yemeği gördü. "Keyfinize bakın, duyuyor musunuz? İçimden bir ses performansçılarını sizi eğlendireceğini söylüyor."

Bir saniye için, Haidee sadece gözlerini ona dikerek baktı. Adam kadınlara ve hayvanlara işkence etmeyi seviyordu; sırasıyla. Bunu nasıl bildiğini söyleyemezdi. Sadece biliyordu işte. Ve adamı öldürmek istedi. Fena halde.

Sonra, *bunu niçin yapamıyorum ki*, diye düşündü. Teni birkaç derece daha soğudu. Üstü bıçaklarla doluydu. Bıçağı azıcık itecek, itecek ve itecekti, sonra adam...

Onu öldüremezsin, dedi Amun.

Haidee'nin gözleri büyüdü. Ne planladığını nasıl bilmişti? Artık düşüncelerini okuyabiliyor muydu? Yoksa Amun'un iblisi mi?.. *İblisi*, diye düşündü onaylayarak. Sır. Kafasında dolanan sıcak, karanlık bir bulut vardı. Amun'un ona geçmişinden parçalar gösterdiği iki seferde de fark ettiği sıcak, karanlık bulutun aynısıydı.

O yüzden adamla ilgili gerçekleri biliyordu. O yüzden vücut ısısı düşmüştü.

İblis Amun'un dikkatini çekerken ya da Haidee'ninkini ararken, Amun'un vücudu ısınıp onunki soğuyordu. Tıpkı sevişirken olduğu gibi. Şu anda, Amun resmen yanıyordu.

İriyarı adam, "Orada öylece duracak mısınız?" diye kıkırdarak onu düşüncelerinden uzaklaştırdı.

Lanet olsun. Dikkatinin dağılmasına izin vermişti. “Neden onu öldüremiyorum?”

Haydi. Amun parmaklarını onunkilere geçirip ilerlemeye başladı, onu adamın etrafından dolanmaya zorladı ancak döndü ve boştaki eliyle saldırıp bıçağı herifin omuriliğine sapladı. *Çat.* Bir lıkırtı sesi geldi, o etli vücudu şiddetle sarsılıyor, gevşiyor, düşüyordu. Derisi küle ve kemiği sıvıya dönüştü; kül rüzgâra kapılıp sürüklendi ve sıvı siyah bir gölete dönüştü. *Ah, sorunun cevabına gelince, onu öldüremezdin çünkü o öncelik bana aitti.*

Amun doğrulduğunda Haidee’den başka her yere bakıyordu, bir kez daha ilerlemeye başladı. Haidee afallayarak arkasından ağzı açık bakakaldı. “Neden öncelik sana ait oluyor?”

Sonra seni bulmayı ve... sana bazı şeyler yapmayı planladı.

“Nereden biliyorsun?” Daha sorusunu bitirmeden cevabını biliyordu. İblisi.

Yine.

Sana söyledim. Seninki dışında bütün zihinleri okuyorum.

“Hatırlıyorum.” Haidee soluğunu bıraktı. “Ve teşekkürler.”

Teşekkürler mi? Benim kötü olduğumu düşünmüyor musun? Az önce soğukkanlılıkla birini öldürdüm.

“Kötü mü? İntikamımı aldığın için mi? Hayır.” Amun, onun da adama bıçak saplamak istediğini unutmuş olmalıydı. “Tatlı olduğunu ve hatta o piç kurusuna biraz kıyak geçtiğini düşünüyorum. Ben onu kendi bağırsaklarını yemeye zorlardım.”

Amun parmaklarını sıkarak ona kendine has şekilde teşekkür ederken, zihninde sıcak bir gülüş süzüldü. Amun gerçekten onun kaçınmasını beklemişti. Daha sonra bir ara, yıllar boyunca *kendisinin* yaptığı şeylerden bazılarını ona anlatmak zorunda kalacaktı. Hepsi intikam ve ne kadar aptalca da olsa dünya barışı adı altında yapılmıştı.

Sanki dünya Amun’suz daha iyi bir yer olacakmış gibi.

Birkaç dakikalığına çakıl yolda kaldılar. Haidee kısa süre önce gördüğü hayvanları ararken durmadan dikkati dağılıyordu. Yeniden ortaya çıkmalarını ve saldırmalarını bekliyordu. Sürekli ayağı takıldı ama Amun onun düşmesine asla izin vermedi. Daha da güzeli, Micah'ın yapacağı gibi konsantrasyon eksiliği yüzünden ona hiç fırça çekmedi. Micah'a göre, öncelik görevdi, duygular ikinci sıradaydı.

Bir canavarı takip ederken ya da bir canavar tarafından takip edilirken, sadece o canavarı ortadan kaldırmayı düşünürdünüz. Çekebileceğiniz fiziksel acıyla ilgili endişelenemezsiniz. Etrafınızdaki masumlara neler olabileceğini düşünemezsiniz. Ve en önemlisi, kendi kaderinizi bir başkasının ellerine bırakamazdınız.

Birdenbire önündeki çadırların birinden pörsümüş bir kadın, "Gelin," diye seslendi. "Neyin beklediğini anlatayım. Bana bir çığlıkla ödeme yaparsınız."

Haidee adamakıllı düşünmeden yanıt verdi. "Çığlık atmıyorum."

"Atacaksın. Ah, atacaksın." Budaklı parmaklarından biriyle onu işaret etti ve kahkahası yankılandı. "Daha ileri gitmemen en iyisi, seni nefret dolu kız. Ölüm, seni bekleyen şey ölüm. Ve acı, çok fazla acı. Yakında. Yakında bana ödeyeceksin."

Kehaneti Haidee'nin geçmişte defalarca katlanmak zorunda olduğu şeye o kadar yakındı ki, aniden üzerine çöken huzursuzluktan silkinemedi. Yaşlı kadın, *yakında*, demişti ve oraya koşup *kadını* sarsma, cevap talep etme dürtüsü onu boğuyordu. O sürtüğü bir güzel sarsacağını düşünerek ileri atıldı.

"Ah, sana ödeme yapacağım, hiç merak etme."

Kadın kıkır kıkır güldü.

Belli belirsiz bir şeyin -Amun- arkasından çektiirdiğini hissettiğini düşündü. Umursamadı. Umursayamazdı. Amun'un tutuşundan kurtulmaya çalıştığında, Amun daha sıkı tuttu.

“Ona gitmem gerek. Mecburum...”

Onu dinleme. Meleğin bize ne söylediğini hatırlıyor musun? Kimseye güvenme.

İnsanüstü bir çaba gerektirse de Haidee durmayı ve gözlerini o kambur vücuttan kaçırmayı başardı. Bunu yaptığı anda o boğucu dürtü onu terk etti. “Teşekkürler. Yine.”

Bana teşekkür etmene gerek yok, Haidee. Amun cebine bir parça kâğıt soktu. Haydi.

Amun onu patikadan çıkardı. Zikzak çizdi ve çadırların arkasında eğildi, her zaman Haidee’yi sıkıca tutmayı başarıyordu. Haidee yıllar boyunca takip edilmiş ve diğerlerini takip etmişti, yani onun ne yaptığını biliyordu. Birilerinin onları yakalamasını önlüyor, her hareketlerini gelişigüzel ve tahmin edilmez yapıyorlardı.

“Oyun planı ne?” diye sordu.

Sen kendini kâhin ilân etmiş o kadınla konuşurken, ben de çantanın bizi bu yerden başarılı bir şekilde çıkarması için talimatlar vermesini sağladım.

“Ve?” diye sordu.

Bir parşömen daha. Atlıları bulmamız gerektiğini söyledi.

Atlılar mı? “Anlamıyorum.”

Atlıları bulmak zorundayız, diye tekrarladı. Mahşerin Atlıları.

Ah, yüce Tanrım. “Benimle dalga geçiyorsun.” Lütfen dalga geçiyor olsun.

Keşke öyle olsaydı. Ölüm ya da başka bir şey aracılığıyla, parşömen, buradan tek çıkış yolumuzun onlar olduğunu söyledi.

Haidee bir ağız dolusu kum yutmuş gibiydi. “Peki ‘başka bir şey’ derken ne demek istiyorsun? Güvenli bir yere gidene kadar onları sürmemiz falan mı gerekiyor?”

Amun onu şaşırtarak yumuşakça güldü. *Hiçbir fikrim yok. Parşömen bana başka bir şey söylemedi. Ama Atlıların bir şekilde William’la bağları olduğunu biliyorum ve...*

“William mı?”

Onunla tanışmadın. O ölümsüz, bir çeşit tanrı gibi bir şey sanırım ve bizden yana.

“Bizden” yana. Sanki düşmandan ziyade ortaklarmış gibi. Sanki Haidee’ye tamamen güveniyormuş gibi. Sanki artık onu arkadaşının cinayetinden sorumlu bir Avcı olarak değil de, kendisine layık bir kadın olarak görüyormuş gibi. Haidee içten içe ışıldadı, adamın sıcaklığı içinde dolanıyordu.

“Öyleyse, Atlıların bu William denilen adamla bağları varsa ve adam *bizim* yanımızdaysa,” kelimeyi söylerken zorlandı, “Atlılar da bizden yana olmalı, değil mi?”

Bunu umabiliriz.

Bir sebepten, bu pek de umut verici değildi.

Sol tarafından bir feryat geldiğinde, o yana dönmek için durdu.

Sakin, dedi Amun ve yanında durdu. Birisi bir oyun oynuyor, o kadar.

O kadar mı? Buradaki varlıklar dartlarla, balonlarla ya da plastik toplarla oynamıyordu; ve ödülleri de oyuncak hayvanlar değildi. Kesilmiş başlar kızgın yağlardan küvetlere atılıyordu ve başların bir bedeni olmasa da, yağa çarptıklarında ve derileri erirken acıyla çığlık atmak için ağızlarını açmayı başarıyorlardı.

Az önce kazanmış olan küçük oğlan aşağı yukarı zıplıyor, alkışlıyor, toynaklı ayaklarını sertçe zemine çarparak her tarafa toprak sıçratıyordu. Bölümün sahibi ona altın rengi, güzel bir kuş verdi. Kuş çaresizce boynundaki bağdan kurtulmaya çalışıyor, kanatlarını düzensizce çırparken peri tozuna benzeyen simler yağıyordu.

Buradaki diğer şeylerin çirkinliği göz önüne alınınca, kuşun güzelliği şaşırtıcıydı.

Küçük oğlan kuşu nazikçe iki eliyle birden tuttu, yatıştırıcı sözler mırıldanıyordu. O altın rengi kanatlar çırpınmayı kesti. Elbette, işte o zaman oğlan ufak canlıyı ağzına atarak kafasını kopardı.

Haidee öğürdü ve çabucak başka yöne baktı; bakışlarını doğrudan Amun'la ikisine sabitlemiş olan bir grup adama. Adamlar onlara doğru uzun adımlarla yürüyor, arayı kapatıyorlardı. Lanet olsun. Oyunları izlemek için asla durmamalıydı.

Şiddetle, “Amun,” diye fısıldadı.

Onları görüyorum. Amun onu bıraktı ve ikisinin de gerçekleşeceğini bildiği dövüş için hazırlandı. *Eğer sana kaçmanı söylersem kaç, saklan ve geri dönme. Anladın mı?*

Sanki öyle bir şey yaparmış gibi. Ama kalıp ona yardım etmeyi planladığını söylemek muhtemelen dikkatini dağıtırdı, o yüzden sessiz kaldı ve ellerine birer bıçak aldı. Adamlar neredeyse gelmişlerdi... İrilerdi, Amun'dan daha iriydiler. Kâğıt inceliğindeki derileri çıkıntı yapmış kemiklerini gevşekçe sarıyordu, gözleri sadece çökük siyah deliklerden ibaretti... ve hâlâ yaklaşıyorlardı...

Amun, tıpkı bilet satıcısına yaklaştıklarında yaptığı gibi kasıldı. Ve bunu savaşma hazırlığıyla da yapmamıştı.

“Zihinlerini okuyabiliyor musun?” diye sordu.

Evet.

Amun başka bir şey söylemedi ama zaten söylemesine de gerek yoktu. Adamlar adice bir şey yapmaya niyetlilerdi. Ve Haidee bunun kendisine yönelik olduğundan emindi.

“Altiya karşı iki. Haydi eşitlik sağlayabiliyor muyuz görelim.” Haidee silahlarından ikisini fırlattı. İlki en iri adamın şahdamarma saplandı ve adam anında devrildi. İkincisi onun yanındaki adamın göz çukuruna girdi. Adam düşerken çığlık attı.

Diğer dördü düşen yoldaşlarına hiç bakmadan ilerlemeye devam ediyordu.

Kaç, diye emretti Amun.

Kaçmadı.

Haidee! Şimdi!

Tamam. Ona söylemek zorundaydı. “Tek başına çarpışmana izin vermeyeceğim. Buradayım. Yardım edeceğim.”

Amun hırladı.

Adamlar onlara ulaşıp etraflarını sardılar, kas ve tehditten oluşan bir duvar gibi etkileyici bir şekilde diziliyorlardı. O kadar da kötü olmayabilirdi; tabii indirdiği iki adam aniden doğrulup bedenlerindeki bıçakları çıkarmamış ve öncekinden çok daha öfkeli bir halde etraflarındaki çemberde yerlerini almamış olsalardı.

Ah... siktir. Adamlar öldürülemezdi. Dehşet içinden kayıp geçerken onu boğuyordu.

İçlerinden biri, “Kızı istiyoruz,” dedi ve her biri onu baştan aşağı süzdü. Göğüslerinde ve bacak arasında oyalanıyor, akıllarından onu soyuyorlardı. Haidee’yi tiksintiyle ürperttiler.

“Pekâlâ, flaş haber. Beni alamazsınız,” diye patladı. Ölmeyi tercih ederdi. Yine.

“Seninle konuşmuyoruz, orospu.” Bok kafalının bakışları Amun’dan hiç ayrılmadı. “Onu bize verirsen yoluna gidebilirsin. Canlı olarak.”

Sana saygısızlığının bedelini ödeyecek, yemin ediyorum, dedi Amun. Sesi öyle sakin geliyordu ki sanki en sevdiği donut çeşidini tartışıyordu. *Ama önce, bana itaat etmeyi reddettiğine göre –ve evet, bunu daha sonra tartışacağız– ona Atlıları görüp görmediğini sor.*

İşte bu konuda ona itaat etti. Ve Haidee’nin sözleri aralarında yankılanırken, adamlardan yayılan korku neredeyse gözle görülürdü. Titremeye başladılar, derileri grimsi bir renk alıyordu. Atlılar o kadar ahlakı bozuk tiplerdi ki, ruh hastası sapıkları bile korkutuyorlardı, öyle mi? Müthiş. Sonra korkuları öfkeye dönüştü ve adamlar Amun’a öncekinden daha büyük bir hiddetle kaşlarını çattılar. Sanki hissettikleri şey için onu suçluyorlardı.

“O adı anılmaması gerekenleri unut ve bize kız için ne istediğini söyle,” dedi adamlardan biri. Adı anılmaması gerekenler mi?

Her adamı dikkatlice inceleyen Amun'un gözünün altındaki bir kas seğirdi.

"Konuşamıyor musun, iblis?" diye hırladı bir diğeri. "Kadını istiyoruz. Hemen."

Yani Amun'un ne olduğunu fark etmişlerdi ama ondan Atlılardan korktukları gibi korkmuyorlardı. Gerçi olay buysa, neden sadece Amun'a saldırmıyorlardı?

En son konuşan devam etti: "İşimiz bittiğinde onu geri alabilirsin."

Ürkütücü bir şekilde hepsi birlikte kahkaha attı.

"Tabii parçalara ayrılmış olacak ve muhtemelen iyi parçaları kendimize saklayacağız ama sen de artakalanları alabilirsin."

Kaç, Haidee, diye tekrarladı Amun. *Bu defa yap şunu*. Haidee'nin yapıp yapmadığını –yapmamıştı– görmek için beklemedi ve kendini adamların üzerine attı. Öyle hızlı hareket ediyordu ki, Haidee sadece doğrayan ellerinin ve parlayan bıçaklarının bulanık bir görüntüsünü gördü.

Adamlar kahkaha atarken yaptıkları gibi, aynı ürkütücü birliktelikle Amun'a yaklaştı, onu tekmeliyor ve kollarını sopa gibi sallıyorlardı. Haidee kendini kavganın içine atamıyordu çünkü hangi uzuvların Amun'a, hangilerinin bok kafalara ait olduğunu ayırt edebilmesinin bir yolu yoktu. Pozisyonları çok hızlı değişiyordu.

Kan fışkırıyordu, bazısı kırmızı bazısı siyahtı. Homurtular ve iniltiler yankılandı. Sonra Amun ayaklarının dibine düştü, hırıltıyla soluyordu, yüzü şimdiden kesilmişti. Bir an sonra adamlar tekrar Amun'un üzerindeydi, hızları Haidee'yi geriye savurdu.

Haidee dengesini topladı, Amun'un o görüntüsü Haidee'yi öyle kuvvetli bir öfkeyle dolduruyordu ki damarlarındaki kanı buzla yoğunlaşmaya başladı. Kimse onun erkeğini incitemezdi. Hiç kimse. Her soluk verişinde burnunun önünde sisten bir bulut oluşmaya başladı. Haidee, ona bakan birisinin saçlarının içinde ve

derisinin üzerinde parlayan gerçek kristalleri göreceğini biliyordu. Çok uzun zamandır bu kadar güçlü bir tepki vermediği için, böyle bir şey yapabildiğini neredeyse unutmuştu.

Nefret içini doldurarak buza katılıyordu. Çok fazla nefret vardı. Bu adamlardan, planladıkları şeylerden nefret etti. Hayatta olmalarından nefret etti.

Yaşamalarına izin veremezdi.

Amun bedenlerden birkaçını üzerinden atmayı başardı ve ayağa fırladı. Silahları elinden alınmıştı, o yüzden artık yumruklarını kullanıyor, var gücüyle yumrukluyordu. Fakat o pisliklerden birini her indirişinde, omurgalarını her kırışında, adamlar darbeyi savuşturuyor ve yeni bir şevkle atılıyordu. Sonra içlerinden biri Haidee'nin yalnız olduğunu fark etti. Korunmasız ve boşta görünüyordu.

Adamın sırtışı şeytaniydi.

Haidee'nin sırtışı daha kötüydü. "Buraya gel." Sesi öyle sakindi ki kendisi bile şaşırdı.

O kara gözler kısıldı, çatallı dilini fazlasıyla ince dudaklarının üzerinde gezdirdi. Adam onun ani hevesinden bariz bir şüphe duysa da, itaat ederek yaklaştı.

Adam ulaştığı anda Haidee'yi yere itti, üzerine atıldı ve pantolonunu parçalamaya çalıştı. Haidee ona izin verdi, ona *yardım etti*, kollarını adama doluyor ve dudaklarını onunkine bastırıyordu.

Adam Haidee'nin dişlerini açmaya çalışarak dilini sertçe soktu. Zahmet etmesine gerek yoktu. Haidee kendi isteğiyle açtı ve ruhunun en derinindeki nefreti, soluğunun buzunu doğrudan onun ağzının içine üfledi. Adam şiddetle sarsıldı. Herhalde şoklandı ya da belki korkudandı. Hatta belki acıdı. Haidee onun acı hissetmesini istedi. Sonra adam hareketsizleşti, kıpırdamaktan acizdi, tam anlamıyla donmuştu ama bu yeterli değildi. Yeterince acı çekmemişti.

Haidee onu üzerinden atıp ayağa kalktı, adamın derisindeki mavi solukluğu, kıpırdamayan yüz hatlarını, bedeninin katılığına şöyle böyle fark etti. Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Daha fazla buz, daha fazla nefret, daha fazla ölüm. Bu adamlar ölmeyi hak ediyordu. Zihni o düşünceye kilitlendi –*hak ediyorlar, hak ediyorlar, hak ediyorlar*– ve mücadele eden öbeğe doğru süzülüp parmaklarını birinin üzerinde gezdirdi, sonra da diğerinin. Onlar da oldukları yerde dondular, buz yayılırken derileri sertleşiyordu.

Daha fazla. Hak ediyorlar. Geriye kalan üç saldırgan arkadaşlarının durumunu fark etti ve Amun’dan uzaklaşarak Haidee’yi korku dolu gözlerle izlediler.

“Ne... ne yaptın sen?”

“*Nesin* sen?”

“Daha fazla yaklaşma!”

Amun da ayağa fırlayıp ondan uzaklaştı. İfadesi okunaksızdı. Daha fazla. Hak ediyorlar. Adamlara doğru yürüdü ve geriye sendeleyerek kendi ayaklarına takılıp düştüler. Daha fazla. Hak ediyorlar.

Haidee.

“Gelin,” dedi Haidee. “Tadın beni.”

Haidee.

Amun’un sesi buzun birazını uzaklaştırdı ama nefreti uzaklaştıramadı. Bu adamlardan nefret ediyordu, kendi elinden ölmeleri gerektiğini biliyordu. Haidee uzandı. Bir dokunuş, sadece tek bir dokunuş ve istediği şeyi elde edecekti. Onların yıkımını. Herkesin yıkımını. Evet, herkesinkini. Sadece bu ikisinin işini bitirmesi gerekiyordu, sonra devam edebilir, herkesi yok edebilirdi.

Geriye doğru sürünmeye başladılar, çaresizce ondan kaçıyorlardı. İçlerinden biri yeterince hızlı değildi ve Haidee onu ayak bileğinden yakalamayı başardı. Sırıttı. Hemen gözlerinin önünde taş kesilivermiş gibiydi. Daha fazla. Hak ediyorlar.

Haidee, hayatım. Bana bak.

Hayatım. Amun'un hayatım demesini seviyordu. Kendini özel hissetmesini sağlıyordu. İçindeki buzun birazı daha eridi. Ta ki son hedefinin sadece birkaç adım ötede olduğunu fark edene kadar. Daha fazla. Hak ediyorlar. Yıkım parmaklarının ucundaydı.

Haidee, hayatım. Bana bak. Lütfen.

Yine buz eridi ve bu defa Amun'un yakarışı nefretine kadar uzanarak o en soğuk kısımların sesini kesiyordu. Haidee yavaşça ona döndü. "Ne istiyorsun?" Sesindeki buz gibi his kendini afallattı. Kendini üzdü. Bu şey Amun'a yöneltilmemeliydi.

Son adam gitti, hayatım. Artık bana geri dönebilirsin.

Ona geri dönmek mi? Bununla ne demek istiyordu? Haidee tam burada, hemen onun önünde duruyordu. Kaşlarını çatarak Amun'a doğru bir adım attı. Onu sarsabilir, farkına varmasını sağlayabilirdi.

Tıpkı düşmanın yaptığı gibi, Amun da geriye çekildi. *Hayatım. Gözlerin tamamen bembeyaz ve yakınında olmak bile benim için acı verici. Bana geri dönmene ihtiyacım var.*

Yine hayatım diyordu. Buz biraz daha eridi ve nefret bir parça daha sustu, sonra biraz daha, ta ki duyguları tamamen yatışına kadar. Haidee onu incitir miydi? Amun'un canını yakmak istemiyordu. Asla. O Amun'u sadece... sevmek istiyordu.

Neredeyse dizleri tutmuyordu. Sevmek mi? Amun'u seviyor muydu?

Bu soru kafasında yankılanırken sendeledi, baş dönmesi yayılıyordu. Tam yere çarpmadan önce güçlü kollar etrafına dolandı ve onu ayakta tuttu.

İşte buradasın, hayatım. Bana geri döneceğini biliyordum. Amun onu sıkıca yanında tuttu ve donmaması Haidee'yi rahatlatmıştı. Aslında, adamın sıcaklığı onu sarıyor ve kalan buz da eritiyordu.

"Üzgünüm," dedi titrek sesle. "Benim amacım..."

Üzgün olma. Kızlarımızı kurtardın. Şimdi, haydi bakalım. Takviye kuvvetleri gelmeden buradan çıkmamız gerekiyor.

Aniden arkalarından küçük bir ses, "Atlıları arıyomuşsunuz siz, öyle mi he? İnkâr etmeyin. Duydum," dedi. "Gelin, gelin. Size göstercem."

Amun onu da beraberinde döndürdü ve Haidee odaklandığında alt yarısı boğadan, üst yarısı insandan oluşan minyon bir kadın gördü. Küçük elleriyle onları çağırıyordu.

Kadın şüpheli bir kıkırtıyla, "Bu eğlenceli olacak," dedi. "Gelin, gelin, size göstercem." Onlar bir cevap veremeden ilerledi.

Onunla gideceğiz. Başka şansımız yok.

"Hayır, var. Onunla gitmemeyi seçebiliriz." Haidee'de bu şans varken yaratık onları engerek yılanlarının yuvasına, piranhalara ve tecavüzcü devlere götürürdü. Ah, bekleyin. Zaten hepsini görmüştü. Sıradaki şey muhtemelen daha kötü olacaktı.

İblisim sessiz, sen şey yaptığın andan beri, diyerek kendini durdurdu. Ne yaptığı andan beri? Soğuk tarafından ele geçirildiğinden beri mi? İblisim hâlâ sessiz, bu da Atlıların yerini bulamayacağım anlamına geliyor. Şu ufak kadın tek şansımız. Sadece başıma bir şey gelmesine izin verme, tamam mı? Amun bunu şaka olarak mı söylüyordu?

Hayır, tabii öyle değildi. Amun'un daha önce kendisine şaka yaptığını duyduğunu sanmıyordu. Ve cidden, erkeklerin çoğu kadınlarının onlardan daha güçlü olduğu konusunda onlara takılmazdı. "Ben, ah, vermem."

Teşekkürler. Haidee'yi ilerletmeye çalışırken dudaklarının kenarı bir gülümsemeyle kıvrıldı, Boğa Kız'la aralarındaki mesafeyi çabucak kapatıyorlardı. Amun'un neredeyse sırtıyormuş gibi görünmesi, Haidee'yi kendisine takılmasından daha çok sersemletti. Amun öyle güzel, öyle memnuniyet içindeydi ki aynı zamanda dikkat dağınıcıydı.

Aşk, diye düşündü tekrar.

Onu sevmeydi. Haidee kalbini koruma konusunda dikkatliydi, hem de her zaman. Evet, Amun'a şehvet duyuyor, onu önemsiyor, güvende ve mutlu olmasını istiyordu. Ama bu onu sevdiği anlamına gelmiyordu. Aşk kişiyi zayıflatır, savunmasız hale getirirdi. Özellikle de karşılıklı değilse.

"Burası, burası," dedi artık sıçramakta olan yaratık. Bölgedeki en büyük çadırın önünde durdu, çadırın önündeki dikiş yerlerinden kahkahalar ve duman süzülüyordu. "Burdalar. Eğlenceli olacak."

Ancak Haidee o sırada yaşlı kadının yaptığı uyarıyı anımsadı. Ölüm. Acı. Çılgınlıklar.

Yakında.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Puro içiyor ve poker oynuyorlardı.

Amun Mahşerin Dört Atlısı'nı hiç görmemişti fakat etraflarında toplanan iblislerin kalabalığına rağmen onları anında tanıdı. Dikenli tel örgüden oluşmuş bir masanın etrafında oturuyorlardı, çevreleri tütünden oluşan bir dumanla kaplıydı. Üç erkek, bir kadın; dördü birlikte fiziksel anlamda kusursuz varlıklardı. Zacharel'den bile daha kusursuzlardı. Ya da William'dan.

Amun onları inceledi. Dost mu, düşman mı? Kadının beline kadar uzanan, soluk sarı saçları vardı, tutamların arasına yanardöner pırıltılar örülmüştü ve gözleri morun en yoğun tonundaydı. Erkekler rengârenk bir karışımdı, birisi kuzguni saçlıyken diğerinin saçları saman sarısıydı ve bir diğeri tamamen keldi, kafası altınsı bir ışıltıyla esmerleşmişti.

Amun'unkine benzer kıyafetleri vardı. Siyah tişört, siyah pantolon. Rahatlardı, kartlarını açarken baştan çıkarıcı şekilde kahkaha atıyor, sonra kaybedenleri merhametsizce azarlıyorlardı. Onları ele veren şey auralarının rengiydi. Amun daha önce kimsenin aurasını fark etmemişti fakat bunlar inkâr edilemezdi. Gölgeler onları ikinci bir ten gibi sarmalıyordu; kadmınki beyazdı, adamlardan birininki kırmızı, diğerininki siyah ve öbürününki de açık yeşildi.

Gökkuşağı Birliği, diye düşündü.

Haidee yanına geldi ve onlara ilk defa doğru düzgün baktığında nefesi kesildi.

Amun çenesini sıkı –beni, sadece beni istiyor– fakat Haidee’nin soğukluğundan kaçıp saklanan Sır, sesi duyunca saklandığı yerden çıktı. Amun onu “ödünç almak” isteyen altı adamla dövüşürken, Haidee yürüyen buz olmuştu. Saçları buz saçaklarına dönüşmüştü, teni kristal gibi görünüyordu ve gözleri... gözleri içindeki renge dair her şeyi kaybetmişti.

Amun onun güzelliğiyle olduğu yere perçinlenmişti, kış fırtınasının kraliçesiydi ve gücüne hayran olmuştu. İblisinin ödü kopmuştu, zihninde mümkün olduğunca geriye çekilmişti. Amun’a dokunmamış olsa da, diğer iblisler onun çekimini hissetmişti. Mücadele etmiş, haykırmışlardı. Evet, iblisler bunları daha önce de yapmıştı fakat asla bu kadar hızlı ve bu kadar kararlılıkla olmamıştı.

Sadece, bu konuda ne yapacağını bilmiyordu.

Haidee’yi ebediyen ölmekten koruyan her neyse, onu tekrar tekrar hayata geri döndüren şey her neyse, onun değişiminden de sorumlu olmalıydı. Sadece insan olan biri bunu yapamazdı. Ona bunu yaptıranın ne olduğunu, onun ne olduğunu hâlâ bilmiyordu ve Sır’ın da bunu araştırıp bulmaya çalışacak kadar cesareti olduğundan emin değildi. Yine de kızın zihniyle tekrar birleşmeleri gerekecekti.

Amun gerçeği bilmeliydi. Belki bulduğu cevapla, onu tekrar canlanmanın işkencesinden kurtarmanın bir yolunu bulabilirdi. Elbette bu onun bir gün kalıcı olarak öleceği anlamına geliyordu ve midesi bulanmadan bunu düşünemiyordu bile.

Haidee onundu.

Ve ona sahip olacaktı. Her şeyine. Evet, hissettiği soğukluk birbirlerine zevk verirken onun canını acıtabilirdi. Artık bunu anlıyordu. Fakat donarak ölmek gibi küçük bir şeyin kendisini onunla olmaktan alıkoymasına izin vermeyecekti.

Zaten ondan uzak kalma kararıyla ilgili savaşı kaybetmişti. En azından burada bulundukları sürece. Yukarı çıktıklarında ayrılacaklardı ve bunu bilmek sadece ona sahip olma aciliyetini yoğunlaştırıyordu. Bu akşam. Bu akşam eski erkek arkadaşını zihninden silecek ve her santimine sahip olacaktı.

En azından onun yanında durduğu için Sır sızlanmıyor ya da diğer iblisleri çılgılık atmıyordu. Bu da bir başlangıçtı. Sır, Atlılara ve düşüncelerine –ya da daha doğrusu düşüncelerinin oluşmasına– öyle odaklanmıştı ki onları çözmenin keyfini yaşıyordu. Beyaz'ın kafasında garip bir vızıltı sesi, Kırmızı'nınkinde çılgılıklar, Siyah'ta inlemeler ve Yeşil'in kafasında daimi sessizlik vardı.

Kırmızı ortaya, “Kongoyu donduran bu mu?” diye sordu. Ağzının kenarından bir puro sarkıyordu.

Sonunda kalabalık Amun ile Haidee'yi fark etmişti. Bazıları hırlayıp dişlerini gösterdi, bazıları da neşeyle dudaklarını yaladı ama hepsi sanki ayakları ateşe verilmiş gibi çadırı terk etti. Yalnızca atlılar kaldı. Kongo. Araya girmeden Haidee'ye tecavüz etmelerine ve parçalara ayırmalarına izin vermediği için onu posası çıkana kadar dövmeyi planlayan adamlardan mı bahsediyordu? Büyük ihtimalle. Adamlar medeniyet öncesi maymunlar gibi iriydi, zihniyetleri de bununla uyumluydu, yani isimleri cuk oturmuştu.

“Sanırım sana bir soru sordum, savaşçı.” Kırmızı, kartlarını masanın üzerine atıp döndü, gördüğü en zalim mavi gözler Amun'a odaklandı. Adamın zihnindeki çılgılıklar sesini artırdı. Sır onlara doğru atıldı, hâlâ düşüncelerini ve niyetlerini araştırıyordu. “Şimdi cevabını duyacağım.”

Haidee onun yerine cevap vererek, “Evet,” dedi. Sesi özgüvenli, korkusuz geliyordu. Ama ilk defa, Amun ondan taşan duyguları hissedebiliyordu. Cesur kızı korkuyor olsa da kararlıydı. “Yaptım. Onları dondurdum.”

Eğer Atlılar akıllarından onu cezalandırmayı geçirirse... Amun, kongonun ondan çalmayı başaramadığı bıçağın etrafında parmaklarını kıvırdı, hazırdı, neredeyse hevesliydi.

“Çok iyiymiş,” dedi Siyah ve Amun’un karanlık ruh halini geçirmeyen bir gülümsemeyle elini sallayarak onları buyur etti. “Oturun, oturun. Biz de sizi bekliyorduk.”

Bekliyorlardı demek, öyle mi?

Amun’un onları daha iyi okumaya ihtiyacı vardı ve Haidee orada olmasaydı Sır’ın sesleri daha kısa sürede tarayacağını tahmin ediyordu. Öte yandan Haidee’siz olamazdı. Sadece onu korumak için değildi; Haidee’nin korunmaya ihtiyacı olacağından değildi çünkü lanet olsun, hâlâ kızın yeteneğinin şokunu yaşıyordu. Sebebi diğer iblislerinin onun yokluğunu kullanarak kendisini ele geçirebilecek olmasıydı. Odağını kaybeder, korku ve acıdan oluşan o yitik haline geri dönerdi.

Arkamda dur ve sırtını çadırın kanadına daya, diyerek ilerledi. Haidee’yi o tarafa doğru hafifçe itti. *Silahın var mı?*

“Evet,” diye fısıldadı Haidee.

Amun’u sorgulamadı ama Amun onun bunu istediğini biliyordu. Bir kez daha bağlarının çift taraflı işlemlerini diledi, Haidee de düşüncelerini onun zihnine itebilirdi. Ne demeye yapamıyordu ki? O sırada, sahip olduğu her düşüncenin, tecrübe ettiği her dürtünün Haidee tarafından duyulmasına aldırılmazdı. Onun güvenliği her şeyden önce geliyordu.

Amun masadaki tek boş sandalyeye oturdu, Atlılar her açıdan onu sarıyordu. Yüzlerini daha dikkatlice inceliyor, tenlerinin kusursuzluğunu, gözlerinin saflığını, ifadelerindeki saf eğlenceyi inceliyordu.

Eğlence mi? Neden?

Amun, Haidee’nin onun emrini yerine getirdiği ve aralarındaki mesafeyi artırdığı anı biliyordu çünkü Sır rahatlayarak iç çekmiş

ve üç adamla bir kadının zihinlerine girmişti. Sonunda vızıltının, çığlıkların, inlemelerin ve sessizliğin ötesine geçiyordu.

–çok fena sıkıldım...

–uzun zamandır bu kadar eğlenmedim...

–herifi öldürmek zorunda olmamız ne fena...

–kız işe yarayabilir gerçi...

Kafasındaki diğer iblisler kıs kıs güldü, bir fırtınanın ortasındaki bin rüzgâr çanı gibiydi. Amun'un diğer düşüncelerini ezecek kadar gürültülü değildi ve Amun'u karanlık dürtülerle boğacak kadar güçlü de değildi. Ah, yapmasını istedikleri şeyleri hissedebiliyordu. Atlıların kanını tatmasını, onlara çığlık attırmasını. Öyle uzun süredir kilit altındaydılar ki çaresizlerdi. Ayrıca Haidee'nin yakında olduğunu seziyorlardı, teninin buzu görünmez bir ip gibiydi, o yüzden uslu durdular. Amun başa çıkabilirdi.

"Bu âlemden güvenli geçiş istiyorsunuz," dedi Kırmızı. Bu bir açıklamaydı, soru değildi.

"Buradaki her şeyde olduğu gibi, o geçişi kazanmalısınız," diye ekledi Beyaz. Sesi hareketli ve bir kar tanesi kadar narindi.

Siyah bütün dişlerini göstererek tehdit edercesine gülümsedi. "Umarım bunun için hazırsındır."

Yeşil'in tek kelime etmediğini fark etti. Sadece o esrarengiz gözleriyle izliyordu. Amun anlık bir yakınlık hissetti.

Her birine başını salladı.

"İki el oynayacağız," dedi Kırmızı. "Ne eksik ne fazla. Kaybedersen bana bir elini vereceksin. Yardım edeceksin falan demiyorum. Çaktın mı?"

Arkasındaki Haidee'nin soluğu kesildi.

Ben iyi olacağım, hayatım, dedi ona. Hatta rakiplerine tek kaşını bile kaldırdı. Onlar *kaybederse neler olacağını sor.*

Haidee itaat etti, sesi gergindi. Amun onunla gurur duydu. Haidee korkuyor olsa da kararlıydı, kontrollü kalmaya alışkındı ama Amun'un yönlendirmesine izin veriyordu.

Kırmızı geniş omuzlarından birini salladı, dikkatli bakışlarını Amun'dan hiç ayırmadı. "Kaybedersem, seni bu âlemden bizzat ben çıkaracağım."

Sır huzursuz bir soluk koyuverdi. Yüzyıllar içinde, Amun iblisiyle ilgili ufak tefek ayrıntıları öğrenmişti; Sır'ın ters bir şeyler sezdiğini ancak henüz ne olduğunu çözemediğini biliyordu.

Pekâlâ, şimdi gerçek pazarlık başlasın. Haidee'yle konuştu: *Tüm bunlar olurken –ve sonrasında– sana ne olacağını sor. Kazanırsam sana ne olacak ya da kaybedersem?*

Bir kez daha itaat etti ve Atlıların dördü de sırttı.

Beyaz soruyu dikkate almayarak o kar tanesi gibi sesiyle, "Neden kadın senin yerine konuşuyor?" diye sordu. Kaşlarını çatmıştı, kendince mantıklı bir sebep düşünemediği belliydi.

Haidee sorusunu duymazdan gelerek, "Bize bilmek istediğimiz şeyi söyleyin," diye üsteledi.

Aferin kızıma.

Siyah neşesini saklama savaşım kaybetti ve bir kez daha dişlerini göstererek sırttı. "Sonuç ne olursa olsun seni alacağız elbette."

Amun ayağa fırladı ve hançerini destenin ortasına saplayarak masanın tangırdamasına sebep oldu.

Haidee sahte bir tatlılıkla, "Bunu tercüme etmemi istiyor musunuz?" diye sordu.

Amun'un öfke patlaması ve Haidee'nin hakareti onları sinirlendireceğine keyiflerini artırdı. Kırmızı kıkır kıkır gülerек ona sandalyesine oturmasını işaret etti. "Tamam, tamam. Kız da senin kaderini paylaşacak. Elini kaybedersen, o da kaybedecek. Kazanırsan, o da kazanacak ve seninle gidecek. Şimdi mutlu musun?"

Biraz bile değildi. Onlara söyle, ilk oyunu kaybedersem iki elimi birden alabilirler ama seninkileri alamazlar.

Elbette Haidee itaat etmedi.

Benimkiler yeniden çıkacak, kadın. Eninde sonunda. Söyle onlara.

Sessiz kalmaya devam etti.

Dönüp de ona ters ters bakamazdı; onunla telepati yoluyla iletişim kurduğundan şüphelenirlerdi. Başka ne yapacağını bilemeyecek kelimeleri elleriyle işaret etti, Atlılardan birinin dili bilmesini umuyordu. Onu hayrete düşüren bir şekilde, hepsi biliyordu ve tatminle başlarını sallayarak onayladılar.

“Pekâlâ,” dedi Kırmızı, “senin iki elini de alacağız ve kızinkilere dokunmayacağız. Ama o zaman ikinci oyunu oynamak için bir sebep kalmıyor. İstedığimizi almış olacağız. İki elini birden.”

Ellerini neden istiyorlardı ki? *İkincisi için farklı bir ödül seçin. Mesela... ayaklarım.*

Haidee atılmaya hazırlanan bir yırtıcı gibi boğazının gerisinden hırladı. Amun, işaret ederken Haidee'nin onun düşüncelerini duyabildiğini biliyordu fakat onu teselli etmek için yapabileceği bir şey yoktu. “Bu koşulları kabul etmiyorum.”

Kimse Haidee'yi dikkate almadı.

“Evet.” Kırmızı onayladı. “Ayakların koleksiyonumuza eklemek için güzel bir parça olacak. Kabul ediyoruz. Sonuçta iki el oynanacak.”

“Amun...” diye başladı Haidee.

Amun sessiz olması için elini havaya kaldırdı, Haidee'den yayılan kötü hisleri hissedebiliyordu. Daha sonra Amun'a bunu ödetecekti. Fakat Haidee el ve ayak görevi görmek zorunda kalacaktı, o yüzden Amun fazla endişelenmedi. Atlılara işaret etti: *Kurallar nedir?*

Birbirlerine baktılar, sorduğu soruyla cidden kafalarını karıştırmıştı.

Beyaz gözlerini kırıştıtarak, “Kurallar mı?” diye sordu.

Ta-mam. Gökkuşağı Birliği’nin kendi kurallarına göre yaşadığı barizdi.

Sır şüpheyile onayladı. Birdenbire, Amun onlarda siyah ve beyaz olmadığını biliyordu, sadece grinin tonları vardı ve yalan söylemekte, hile yapmakta ya da istediklerini almak için numaralar yapmakta tereddüt etmezlerdi.

Onlara güvenmek, bir şekilde kaybedeceğini garantilemekti. Haidee’ye, *Yeni bir deste çıkarmak için sırt çantasını kullan*, dedi.

Birkaç saniye sonra, Haidee yanına geldi. Sır sızlandı, diğer iblisler acıyla çığlıklar attı ve sonra kafasını kati bir sessizlik esir aldı. Haidee desteyi öfkeyle eline çarptı ve tek kelime etmeden yerine döndü. Bir kez daha aralarına mesafe girdiği anda, iblisler saklandıkları yerden gözucuyla bakındılar.

Sır, onun her an geri döneceğinden korktuğu için biraz daha durgundu.

Bunun üzerine gidilmesi gereken bir korku olduğunu fark etti. Sır, bir parçasıydı. Amun sırtını canavara yaslıyordu ve tehlikeli durumlarda en iyi halinde olmasına ihtiyacı vardı. Ve her âlem bir öncekinden daha fazla tehlike sunduğundan, *yakında* korkusunun üzerine gitmek zorundaydı.

Kırmızı yeni desteyi incelemek için eğildi ve parmaklarını sürttü.

Tam o saniyede, Sır olabildiğince bilgi almak için kulaklarını dikti. Bu yaratıkları William yaratmıştı. İblisi, alışlagelmiş amaçlarla alakalı olup olmadığını söyleyemiyordu. Bildiği tek şey, Atlıların William’ın içindeki karanlığın birazını temizledikleri, hem ondan nefret edip hem de ona taptıkları, aynı anda hem onu yok etmek hem de ona tapınmak istedikleriydi.

Dünyaya salıverilmeleri çok yıkıcı olurdu ve bu sebeple bu yeraltı dünyasına bağlanmışlardı fakat William onları terk ettiği günden

beri bu bağlar yitmeye başlamıştı ve şimdi incecikti. Üstesinden geldikleri her iyilikle biraz daha özgür kalıyorlardı. Fakat iyilik varoluşlarının bir parçası değildi ve nasıl iyi olacaklarını ciddi oturup düşünmeleri gerekiyordu.

Bir gün, bu yerden özgür kalacaklardı. Bir gün, yaratıcılarına geri döneceklerdi. O zamana kadar sabırla bekliyor, zamanlarını dolduruyor, ellerinden geldiğince kendilerini eğlendiriyorlardı. Ve çok ama çok uzun zamandır Amun'u eğlenceleri için yem olarak kullanmayı planlıyorlardı.

Hile yapmak gibi bir planları yoktu. Amun'a iyilikleri buydu işte; ve yüzyıllardır bunu nasıl yapacaklarını gözden geçiriyorlardı. Yüzyıllardır. Burada, geçmişin ve geleceğin olmadığı bu yerde. Sadece bugün, bir şekilde var olmayan bir geçmiş ve gelecekle karışan bir bugün. Amun'un geleceğini biliyorlardı. Tıpkı kaybedeceğini bildikleri gibi.

"Her şey kabul edilebilir, onaylıyorum," dedi Kırmızı. "Dağıt."

O Sır'a sahipti; kazanabilirdi. Bunu umdu. Başıyla onayladı.

Siyah'ın dudaklarının kenarı seğirdi, sanki sırtıtmamaya çalışıyordu. "Sana kabul edip etmediğini sormadı, iblis. Kartları dağıtmanı söylüyordu. Texas Hold'Em⁶ oynamayı bildiğinden eminim."

Amun bir kez daha başını salladı. Gergince desteyi kardı ve kartları dağıttı. Daha önce oynamıştı. Strider'la arkadaş olan herkes oynamıştı. Yenilgi zaferlerle besleniyordu ve Avcılarla yapılan savaşların arasında, Strider sıklıkla etrafındaki adamlara meydan okuyordu.

Amun kaybetmeyi göze alamazdı ve rakipleri onurlu bir şekilde oynuyor olsa da, kendisi öyle oynamak zorunda değildi.

Sır. Sana ihtiyacım var. Ellerinde ne var? Soruyu sorarken bile kendi eline baktı. Pekâlâ. Fena değildi. Bir çift sekizli güzel baş-

6 Bir poker oyunu çeşidi. (ed. n.)

langıçtı. Bir tane daha sekiz çıkıp da ona üçlüyü verirse, ilk zaferi kazanabilirdi.

Her zamanki gibi, Sır onunla doğrudan konuşmadı fakat Amun aniden bu eldeki tek rakiplerinin Beyaz ve Siyah olduğunu biliyordu. Beyaz'ın elinde bir as ve papaz vardı, Siyah'ta da floş yapma potansiyeli vardı.

Kendisi için istediği kartın destenin altında beklediğini de biliyordu. O yüzden, Amun desteyi altından dağıttı ve tam da istediği gibi aynı sayıdan üç tane oldu. Ancak heyecanı kısa süreliydi. Siyah daha önce bahsi geçen floşla onu yenmişti. Bu kadar hızlıca ve bu kadar kolayca.

Lanet olsun. Sandalyesinde arkasına yaslanırken karnı dehşetle kasıldı. Elleri ihtiyacı olan bir adam varsa, o da Amun'du. Fakat ellerini alırken Atlılara karşı koymayacaktı. Sonuçta bir el daha oynayacaktı.

Sırıtan Siyah, çizmesinden tırtıklı bir bıçak çıkardı. Çoktan kanla kaplanmış bir bıçaktı. "Haydi bakalım. Şu ödülü görelim."

Haidee, "Sonraki turu elleri olmadan nasıl oynayabilir?" diye bağırdı. "Bunu yapamazsınız. Siz..."

Beyaz, merhametten eser olmayan sesiyle, "Sanırım sonraki eli senin oynaman gerekecek," diyerek araya girdi.

Hayır, diye işaret etti Amun. Sonraki turda ona yakın durursa, iblisi Atlıları ve kartlarını okuyamayabilirdi. Avantajını kaybederdi; şu ana kadar kendisine bir yardımı olduğundan falan değildi gerçi.

Haidee'nin kıyafeti hışırdadı, sanki durduğu yerden uzaklaşıyordu. *Bunu kabul ettim*, dedi ona. *Sorun değil. Ben iyi olacağım. Oynamanın bir yolunu bulacağım.* Yine bunu umuyordu. *Olduğun yerde kalmama ihtiyacım var. Şu anda en önemli şey o.*

Tanrılara şükürler olsun ki, hışırtılar durdu. Kollarını masanın üzerine yerleştirdi. Gideon'ın elleri hayatı boyunca iki defa kesilmişti. Eğer Gideon hayatta kalabildiyse, Amun da yapabilirdi.

Sadece bu akşam Haidee'ye hayalini kurduğu gibi dokunamayacağı için pişmanlık duyuyordu.

Amun kıpırdayacak, karşı çıkacak ya da fikrini değiştirecek zaman bulamadan, Siyah bıçağı indiriverdi. Bam. Sol bileğinin kemiğini kesen metal, tel masaya çarptı. Kan fışkırdı ve Amun'un kolunda keskin, ısırap veren bir acı patlayıverdi, hızla vücudunun kalanına yayılıyordu. Haidee'nin çığlığını duyduğunu sandı, sonra yumuşak elleri sırtını okşamaya başladı ve kulaklarından kadınsı fısıltılar süzülüyordu.

Değerdi, diye düşündü, nefes nefeseydi ve terliyordu. Sebebi ne olursa olsun, Haidee'nin kıymetli ellerinden birini almalarına izin vermezdi.

"Lütfen, tekrar canını yakmayın," diye haykırıyordu. "Lütfen, benimkilerden birini alm. Bunu ona..."

Siyah bir kez daha indirerek diğer elini de aldı.

Haidee bir kez daha ısırapla çığlık attı. Başı dönüyor, her yanını acı kaplıyordu ama kendine homurdanma izni bile vermedi. Dudaklarını birbirine bastırdı ve içindeki her şeyi tuttu, Beyaz'ın kesilen ellerden birini kaldırıp incelemesini izledi.

Memnuniyetle, "Güzel ve güçlü," dedi.

"Sanırım ben ayaklarını daha çok seveceğim," dedi Kırmızı. "Gerçekten kendimizi onun yerine koyabiliriz."

Gökkuşağı Birliği'ndeki herkes kahkaha attı.

Söyle onlara... onlara sonraki ele... başlamalarım söyle, diye solumayı başardı. Başını kaldırıp Haidee'ye bakmaya cüret etmedi. Haidee hıçkırıyordu, Amun onun gözyaşlarının buzlu damlalarını kendi yanağında hissedebiliyordu. O gözyaşları Amun'u insanlıktan çıkarıyor, öfkeden kudurtuyordu ve şu an Atlılarla dövüşmek için iyi bir zaman değildi.

Sessiz kalan Haidee onun talebini duymamış gibi davrandı ve ellerini onun oluk oluk kanayan bileklerinin üzerine yerleş-

tirdi. Buzdan bir tabaka yayarak kanın akışını durdurdu ve Sır'ın Amun'un aklının gerilerine kaçıp... solmasına neden oldu. Haidee bunu yaparken diğer iblisler çılgınlık attı ve daha derinlerinde saklanmak için koşuşturdular.

"Eski kartlar kanla kaplandı," dedi. "İşte yeni bir deste." Sonra Amun'u bırakıp çantadan yeni desteyi çıkardı ve kardı. Titriyordu. Amun, iblisinin yardımına ne kadar çaresizce ihtiyaç duyarsa duyusun kendinde onu uzağa gönderecek gücü bulamadı.

İkinci el bir dakika sonra başladı fakat zihni puslu, hareketleri yavaştı. Sandalyesinde nasıl kaldığını bilmiyordu ama kalmıştı işte. Atlıların sahip oldukları kartlardan ya da hatta kendi elindeki kartlardan bile emin değildi. Görüşü gidiyor, numaralar ve resimler bulanıklaşıyordu.

Haidee ona, "Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu, sözlerinden korku sızıyordu.

"Evet," dedi Beyaz. "Hepimize söyle."

Amun Beyaz'ı dikkate almayarak, *Nasıl oynayacağını biliyor musun?* diye sordu.

Haidee çok hafifçe onayladı.

Amun kartlarına göz attı, istekli olması aklımdaki pusu götürüyordu. Kararlılığı hakkını verdi ve en sonunda elinde ne olduğunu gördü. Beklediğinden daha iyiydi. Amun kartlara odaklandı, yine görüş alanı düzelene kadar baktı. Kupa asma ihtiyacı vardı ve floş royal yapardı. Başka bir şey gelirse, elinde hiçbir şey olmazdı.

Rakiplerinde ne vardı?

Kendi elinin potansiyeli gibisi yoktu; sadece bunu kendi avantajına kullanması gerekiyordu. İlk elde, hiç kimse çekilmemişti. Çünkü büyük oynamamışlardı, sadece sonuçlarına bakıyorlardı. Bunu değiştirmenin zamanıydı. *Onlara bahsi yükselteceğimizi söyle.*

Sadece bir saniyelik tereddütten sonra söylediğini yaptı ve masadaki herkes gerçekten ilgilenerek öne doğru eğildi. Amun

taleplerini Haidee'ye ilette ve Haidee kocaman gözleri ve bembeyaz olmuş yüzüyle uzun süre boyunca ona baktı.

Yap şunu! diye patladı.

"Hepinize bir teklifim var," dedi Haidee. "Kaybederseniz, sonunda bu yerden ayrıldığınızda her biriniz bir yıl boyunca arkadaşşıma hizmetinizi sunacaksınız." Amun, onların bunu kınayacağını biliyordu. "Ve o kaybederse, şey, size ayaklarından daha fazlasını verecek. Size beni verecek."

Benim söylediğim o değildi, lanet olsun! Amun Haidee'den onu teklif etmesini istemişti, her şeyiyle. *Onlara gerçekte söylediğim şeyi ilet. Hemen.*

Haidee başını iki yana sallayarak onu sinirden kudurttu.

Atlılar ellerindeki kartları inceleyip Amun'un elinde ne olabileceğini düşündüler. Amun'un floş royal yapmaya ne kadar yakın olduğunu biliyor olmalıydılar ya da elini tamamlandığını falan çünkü her şeyini riske atıyordu.

"Ancak, şimdi çekilirseniz," diye devam etti Haidee, "yeni anlaşmadan muaf olacaksınız."

Haidee, lanet olsun. Onlara seni alamayacaklarım söyle. Sen söylemezsen ben söylerim. Konuşmaya başlayacağım ve o zaman neler olduğunu biliyorsun. Sebebi ne olursa olsun onu riske atmayacaktı.

Haidee konuşmadı.

Amun ağzını açtı.

O daha bir kelime edemeden, Kırmızı, "Yeni şartlar kabul edilebilir," dedi.

Ve böylece, geri çekilme falan olmayacaktı. Bahisler oynanmıştı. Amun kusmak istedi.

Beyaz ve Siyah çekilerek rekabetin yüzde ellisini elledi ve geriye sadece Kırmızı ve Yeşil'i bıraktı. Tam da umduğu gibiydi. Elin geri kalanı da dağıtıldı ve Kırmızı resmen memnuniyetle hımladı.

Yeşil kartlarını yere fırlatıp üzerlerine tükürdü. İstedğini alamamıştı.

Haidee Kırmızı'ya, "Elinde ne var?" dedi.

Kartlarını bir bir çevirdi. Amun onun elinde ful olduğunu gördü, üç kız ve iki dokuzlu.

Haidee içine bir soluk çekiverdi. "Amun kazandı." Sırıtarak kartları Kırmızı'ya attı. "Kaybettin. Sen ve arkadaşın ona birer yıllık hizmet borçlusunuz."

Merhametli tanrılar. Elinde floş royal vardı.

Atlılar ayağa fırladılar ve Amun'a kaşlarını çatarak baktılar, auraları parlak nabız gibi atıyordu. Hatta Kırmızı ve Yeşil ona doğru sıçramıştı. Fakat ufacak bir temas bile kurulmadan her şey –adamlar, kadın, duman, çadır– bir saniye içinde yok oldu.

Bir kez daha mağara etraflarını sardı.

Yalnız olduklarını fark ettikten sonra bulanıklık geri döndü. Rahatlama bombardımanına tutuldu ve o rahatlama, elinde tutmak için çok uğraştığı adrenalin patlamasını silip süpürdü. Ağırlığını bir saniye daha taşıyamayarak yere yığıldı. Daha zor soluyor, daha fazla terliyordu ve artık acısı görev duygusu tarafından gizlenmiyordu.

Nasıl? diye sordu. Son eli onursuz yollarla kazandığından emindi. Umursadığından değildi. Atlıların geri dönüp ona meydan okuması olasılığına karşı bilmesi gerekiyordu.

Haidee onun yanına çömeldi ve çantayı karnına yerleştirdi. "Melek bize, çantanın hayatta kalmamız için gereken her şeyi vereceğini söyledi, o yüzden ben karıştırdıktan sonra bile sana yenilmez bir el verecek sırayla kalacak bir kart destesi istedim. Ve şimdi de senin için *gerçek* birer el isteyeceğim." Konuşurken Amun'un kollarını çantanın içine soktu.

Hareket acıyı başka bir seviyeye çıkardı ve sonuçları göremeden bayıldı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Strider meşe ağacının kalın dalında yerini aldı, gür yapraklar ve karanlıkla çevreleniyordu. Bu akşam bulutlar yoğun ve griydi, ay ile yıldızları gizliyor, havayı yağacak yağmurun kokusuyla dolduruyordu. Savaşmak için kusursuz atmosferdi. Güneş parlıyor olsaydı da aynı şeyi söylerdi elbette.

Pusu kurmayı planlamak, şüpheli bir ahlak anlayışına sahip azgın bir ölümsüzle, kayıp aşkını arayan depresyondaki, uyuşturucu almış bir savaşçıyla ve sinirlerini geren çatal dilli küçük bir Harpy'yle tatil yapmaktan çok daha eğlenceliydi.

William yapacakları savaşta yer almak istemediğine karar vermişti. Yapacak çok daha önemli işleri varken yaralanma riskini alamayacağını ya da öyle boktan bir şeyler söylemişti. O yüzden Gilly'nin ailesinin evine gitmişti. Paris sıradan bir yabancıyla düştüğü için gücü geri gelmiş, bedeni iyileşmişti ve Strider'ın artık Aptalca Kovalama dediği olay için silah toplama işindeydi. Fakat Kaia, şey, o Strider'ın karşısındaki ağaca tünemişti ve Avcıların onları bulmalarını bekliyorlardı.

Sanki kamp kurup düzüşmek istiyorlarmış gibi davranarak hemen göze çarpmayan ama açık izler bırakmışlardı.

Altlarında bir çadır, sadece çok az altınsı bir ışık yayarak çitırdayan bir ateş, taşınabilir ızgarada pişen sosisler - elbette en

düşük ayardaydı- ve üzerinde ilk yardım mankeni olan bir katlanır sandalye vardı. Kaia'um o şeyi nasıl aldığını bilmiyordu ve sormayacaktı. Aptal manken tıpkı ona benziyordu ve bıçaklandığı açıktı. Defalarca. Kasığından.

Kaia'nın onu atış talimi için kullanmış olabileceğini düşündü ve üzerine alınmamaya çalıştı. Burada "çalıştı" anahtar kelimeydi. Kızın tepesini bu kadar attırarak ne yapmıştı ki? Şey, tepesini iyice attırmanın dışında yani. Ama onu daha yeni kızdırmıştı fakat o manken haftalardır Kaia'yada olmalıydı. O kadar çok kesik vardı ki.

Aniden dalı yaylandı, yapraklar birbirine geçti. Strider yanağının içini ısırdı. Az önce ne olduğunu anlamak için dönüp bakmasına gerek yoktu. Kaia ona katılmaya karar vermişti. Hâlâ tarçın gibi kokuyordu ve hâlâ kız ne zaman yanına yaklaşıp ağzı sulanıyordu.

"Senin kendi ağacın var, kadın," dedi. "Kendi ağacında kalacağını ve benim de kendi ağacımda kalacağımı söyledin."

"Evet, şey, yalan söyledim." Kaia teklifsizce yanına yerleşti. "Olur öyle şeyler. Alışırısın. Ayrıca, seninki daha güzel."

Strider, ona bakma lüksü için kendine izin vermedi. Birincisi, zaten yüz hatları hafızasındaydı. Zihninde alevlere fazlasıyla benzeyen saçlarının parlak kırmızılığını gördü. Saçıyla aynı tondaki kirpikleriyle çevrelenen gri-altın rengi şahin gözlerini gördü. O minik burnu, o baştan çıkarıcı dudakları gördü. İkincisi, dikkatini dağıtacak; zaten dağıttığından daha fazla. Kaia'nın meydan okumalarının kafasının içinde hâlâ tekrar tekrar çınlaması, bir kafa dağınıklığını göze alamayacağını kanıtlıyordu.

Keşke iblisi mesajı alsaydı.

Kaia arabada o ateş ve kükürtten ağzını açtığından beri, Yenilgi aşırı dolmuştu. Hevesliydi, tedirginlikle mırıldanıyordu ama aynı zamanda büyük bir beklentisi de vardı. Kaia kayda değer bir rakipti; güçlü, cesur ve korkusuzdu. Onu yenmek hiçbir şeye benzemeyen bir heyecan ve daha önce hiç tecrübe etmediği bir cinsel

haz olurdu. Yüzyıllar boyunca ne kadar savaşta yer almış olursa olsun biliyordu, hissediyordu. İstiyordu.

Ve evet, kamp alanını kurarken Kaia'ya olan öfkesinin birazı geçmişti. O utanmaz biçimde diş, pişmanlık duymayacak şekilde saldırgandı ve Strider öyle özelliklere hayranlık duyardı. Ama bu Kaia'dan *hoşlanmak* anlamında hoşlanıyor demek değildi.

Kızın yakıcı bakışları onu bulunduğu ana geri getirdi. Kaia onu inceliyor, ölçüp biçiyordu.

Strider yanma bıraktığı tüfeği kontrol ederken, "Neden buradasın?" diye sordu. "Neden Lucien'dan beni bulmasını istedin? Bu defa doğruyu söyle."

Kaia iç geçirdi, omzunun üstünden geçen soluğu sıcağı. "Belki Paris'le olmak istedim."

"Yok, tekrar dene. Paris'le yattın ve sana bir daha sahip olamayacağını biliyorsun." Sesinden rahatsızlık akıyordu ve nedenini bilmiyordu. Bu muhteşem Harpy'nin, arkadaşını yatağına davet etmesini ne diye umursayacaktı ki? Sonuçta kız Strider'a ait değildi ve Strider ona karşı bir sahiplenme falan hissetmiyordu.

"Belki William'ı kıskandırmak istedim."

"Lütfen," dedi Strider, bilmediği bir sebepten rahatsızlığı artırıyordu. "Lucien, senin özellikle beni sorduğunu söyledi ve William'ı kıskandırmak için bana ihtiyacın yok. Zevkin için kendisini sana sunar, hatta salak herifin göğsüne Çince bir sembol kazımak istesen bile emrine amade."

Kaia durakladı, gergindi. Sonra homurdandı, "Pekâlâ, itiraf ediyorum. Seninle olmak istedim."

Kaia'nın da kabul ettiği gibi Harpy'ler adı çıkmış yalancılardı ancak bu durumda, Strider onun sonunda doğruyu söylediğinden şüphelendi. Sebebi ateşli olması ve kadınların çoğunun onu istemesi değildi. Şey, evet, ateşliydi ve kadınların çoğu onu isterdi. Fakat başka bir sebebi daha olmalıydı.

“Niye?” diye üsteledi. “Ayrıca bana ‘canım sıkılmışı’ saçmalıklarını yutturmaya çalışma çünkü *benim* Avcılarımı takip etme sebebini de bilmek istiyorum.”

“*Senin* Avcıların mı?” Kaia homurdanarak güldü, her zerresiyle bir savaşıydı. “Sen onları takip etmiyorken mi?”

“Kaia. Lütfen.”

Kız yine iç geçirdi, soluğunun ikinci okşayışı Strider’ın kaslarının gerilmesine neden oldu. “Bak canım, bunu bilmiyorsun ama sen kadın Avcı’yı kaleye götürdüğünde, ben Bianka’yla birlikte bulutlardaydım. Sen... onu arzuladın ve bu yüzden kendinden nefret ettin.”

Strider kasıldı. Ruh halini karartması garanti olan bir sohbet konusu varsa, o da Haidee’ydi. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Yapma! Bulutlardayken canımın istediği kişiyi izleyebilirim.”

Ve o Strider’ı mı izlemek istemişti? “Niye ben?” diye sordu tekrar.

Bir daha durakladı, bu seferki yoğunlaşan gerginlikle kırılacak gibiydi. Sonunda, “Ben... senden hoşlanıyorum,” diye itiraf etti.

Sözleri Strider’m baştan ayağa kasılmasına neden oldu. Tonunda öyle çok özlem vardı ki kulaklarını tıkamak istedi. “Arkadaş olarak, değil mi?” Bir Harpy’nin ona tutulmasına ihtiyacı yoktu. Özellikle de şu anda. Harpy’ler kuduz bir pitbull sürüsünden daha kararlı, daha inatçı olurdu.

“Hayır,” dedi Kaia ve parmağını aralarındaki bir şeyin üzerinde gezdirdi. “Arkadaş olarak değil.”

Yenilgi’nin dikkati yaklaşmakta olan dövüşten Harpy’ye kaydı. Onun kalbini kazanmak...

Hayır. Ellerini yumruk yaptı. Hayır. Onun kalbini kazanmak istemiyordu. Bedenini, evet. Aleti doluyor, sertleşiyordu, aniden onun iç duvarlarının kayganlığını hissetmek için gözü döndü. Düşüncelerinin gittiği yönü keşfedince başını iki yana salladı. Onun bedenini kazanmak da istemiyordu.

Ona karşı nazik olmak zorundaydı. Eğer reddederek duygularını incitirse, kız da pençeleriyle onun yüzünü incitirdi. Durum bu kadar basitti. “Kaia. Sen Paris’le yattın. En iyi arkadaşlarımdan biriyle.”

“Bir hata yaptım,” dedi boğukça. “Sen hiç hata yapmadın mı? Yani, hâlâ götürdüğün şu striptizci gibi kokuyorsun. Şeftali aromalı vücut yağı kullanan gibi.”

Kızın şeftalilere olan nefretini şimdi anlıyordu. O... kıskanmıştı. Bu Strider’ı memnun etmedi. “Tamam, yani, evet. Bir sürü hata yaptığım çok açık ve seninkiler için de seni suçlamıyorum. Ama seninle yatmayacağım.” Yenilgi sızlanmış olabilirdi. *Ondan korkuyorsun, hatırladın mı?* “Bazı adamlar paylaşabilir. Ben paylaşamam.”

“Ben... ben biz birlikteyken başka biriyle birlikte olmam,” diye fısıldadı ve Strider’ın göğsü sıkıştı.

Eğer işin aslını bilmeseydi, onun şu anda... kırılan olduğunu düşünebilirdi. Ama işin aslını biliyordu. Harpy’ler çelik gibi sertti. Hiçbir şey gözlerini korkutmaz, hiçbir şey onları yumuşatmazdı. Bir şeyi çok isterlerse alırlardı, o kadar. Muhtemelen Strider’ı bir meydan okuma olarak görüyor, onu evcilleştirmek istiyordu. Yüzyıllar boyunca bir sürü kadının bunu deneyip başarısız olduğunu tanrılar biliyordu. Ayrıca, tanrılar onun meydan okumanın albenisini anladığını da biliyordu.

“Bu önemli değil,” derken hâlâ nazik ses tonunu kullanıyordu. “Geçmiş değişirmez.”

“Amun’la paylaşmak istedin,” diye yanıtladı, artık titriyordu. “Onun kadını istedin. Kadın seni istemiş olsaydı onu alırdın.”

“Ama almadım ve almayacağım. Kaleden neden ayrıldığımı sanıyorsun?”

“Şey,” diyerek ofladı, “sadece bil diye söylüyorum, benimle sevişmeni istemedim. Sadece seninle bir randevuya çıkmak istedim, belki seni biraz daha iyi tanımak falan işte.”

Yani Paris’le ön hazırlıklar falan olmadan yatağa atlayabiliyordu ama Strider’in önce ona şarap ve yemek vermesi gerekiyordu, öyle mi?

Sakın bunu bir meydan okuma olarak görmeye cüret etme, diye bağırdı iblisine. Canavarı sessizleştirdi, şu sinir bozucu mırıldanmayı kesmişti. Strider’in kızı cevap vermesini ve Kaia’nın vereceği karşılığı bekliyordu.

“Haydi biraz başa saralım,” dedi Strider. Belki kızı yeterince zorlarsa, ona duyduğu arzu azalırdı. “Avcı’yı istediğimi gördün.”

“Evet.”

“Ve?”

“Ve gördüğümünden hoşlanmadığımı fark ettim.”

Yine yalan söylediğini sanmıyordu. “Böylece diğer Avcıları takip ettin çünkü...”

“Onlar tarafından dikkatinin dağılmasını istemedim.”

“Çünkü...”

“Bana odaklanmanı istedim.”

Strider bundan da memnun olmadı. Kendine yalan söylemeyi ne zaman kesecekti? “Seninle randevuya çıkmam için, yatmam için değil.”

“Evet.”

“Başka birini istemiş olsam bile?”

“Evet,” diye hırladı.

Ölümçül vuruşu yapma zamanıydı. “Sana dürüst olacağım, Kaia. Eninde sonunda, bana meydan okumayacak bir kadına ihtiyacım olacak.” Sağduyusu, *bu da canını fena halde sıkacak*, dedi. Strider aptal sağduyusunu dikkate almadı. “Kaybettiğimde olan şeylerden nefret ediyorum ve seninleyken her şey bir meydan okuma olurdu.” *Ve heyecan verici. Ve sinir bozucu.*

“Hayır, yapmazdım...”

Strider onu susturmak için elini kaldırdı. “Kendine engel olmazdın. Bak neredeyiz, ne yaptığımızı bir düşün. Tanrılar aşkına, senden daha fazla Avcı öldürmem için bana meydan okudun.”

“O senin kendi iyiliğin içindi,” diye karşı çıktı Kaia. “Depresyonda falan gibiydin ve işle ilgilenmiyordun, bu da seni her türlü tehlikenin içine sokuyordu. Sana *yardım ediyordum*, lanet olası!”

Belki öyleydi, belki de değildi. “Pekâlâ, yardımın peşime düşecek kadar aptal olan herkesi katletmemi sağladı. Yardımın fazlasıyla ihtiyaç duyduğum tatilimi mahvetti.”

Sessizlik.

Sonunda, kıza bakmak için kendine izin verdi. Kaia hâlâ onu izliyordu. O güzel gri-altın rengi gözler genişlemiş ve cam gibiydi, sanki gözyaşlarıyla mücadele ediyordu. Bir Harpy ağlar mıydı? Hiç yolu yoktu. *Sadece istediğini yaptıramadığı için hayal kırıklığı yaşıyor*, diye düşündü fakat yine göğsüne çöreklenen sızıyı durduramadı. İçinde kıvrıla kıvrıla dolanan suçluluk ve pişmanlık dalgasını durdurmadı. Onu incitmişti.

“Kaia,” diye başladı, sonra duraksadı. Başka ne diyeceğini bilmiyordu.

İleride bir dal kırıldı.

Kaia’yla birlikte hareketsiz durdular, nefes almaya bile cesaret etmediler. Beklediler... beklediler... ama başka bir ses gelmiyordu. Yine de gardlarını indirmediler. Biliyorlardı.

Avcılar sonunda gelmişti.

Haidee’nin erkeği yanında kaç adam getirmişti?

Yenilgi yine mırıldanmaya başladı, savaşa odaklanırken Strider’ın kafasında sinsice dolaşıyordu. *Kazan. Kazan, kazan, kazan.*

Strider yan tarafında tuttuğu tüfeğe eğildi, gece görüş dürbünüyle etrafını inceliyordu. Gece görüşü hem bir lütuf hem de lanetti. Dürbünü kullanmak karanlığı kesiyordu elbette ama sonrasında bir bok göremiyordu, hatta ışık olsa bile.

İşte. Kampa yaklaşan... altı adamı saptadı. Hizasını birazcık ayarlayınca diğer yandan da... altı adamın geldiğini gördü. O zaman on iki asker vardı. Tabii arkalarında daha fazlası yoksa ve olduğuna dair kıcını bahse koyardı.

Aniden artan heyecanının sıcaklığıyla kalp atışı hızlandı. Kaia'yı azarlamış olsa da, dövüşmeyi gerçekten seviyordu. Adrenalin patlamasını, Avcılarla olan savaşı kazanmaya bir adım daha yaklaştıklarını bilmeyi seviyordu.

Üzerine tünediği dal aniden hafifçe sarsıldı. Yapraklar birbirine çarparak onun yerini duyururken, Strider'ın çenesi kenetlendi. Kaia aşağı atlamıştı. Yine de kimse onu ya da Strider'ı fark etmemiş gibiydi.

Kazan, dedi Yenilgi. Kazan!

Biliyorum. Kazanacağım.

Bir çığlık havayı yardı. Bir Harpy'nin tiz çığlığıydı.

Bir saniye sonra bir *pat-vın* sesi duydu. Susturucuların sesiydi, kurşunlar. Sonra bir *çat* sesi duydu. Bir hedefin vurulduğunu söyleyen bir sestiydi. Katlanır sandalye sallandı, mankenin bedeni sarsıldı.

Strider görüş alanındaki bir hedefe nişan aldı –göğsüne, tam ortasına– ve sonra tüfeğin tetiğine hafifçe bastı. Bir çığlık, ardından da bir inleme geldi ve kurbanı yüzüstü yere yapıştı.

Avcıların kalanı kampa akın etti, birkaçı mankene saldırıyordu.

“Bu sahte,” diye bağırdı biri.

“Tuzak mı?” dedi diğeri.

“Belki de.”

“Tetikte kalın.”

“Her zaman.”

“Dağılın. Hareket eden ne olursa olsun öldürün. Delirmiş bir iblisi salıvermek sikimde bile değil. Taşıyıcının ölmesini istiyorum. Yenilgi'nin muhafızı ölmeyi hak ediyor.”

“O piç kurusundan nefret ediyorum,” diye mırıldandı biri.

Başka bir çığlık daha geldi, bu seferki tiz ve çaresizdi. Kaia saldırmış olmalıydı; pençeleriyle. Lanet olsun. Strider onun yemesine izin veremezdi.

Nişan aldı. Ateş etti. Birini göğsünden vurdu. Nişan aldı. Ateş etti. Yine vurdu. Bunu defalarca tekrarladı, çok hızlıydı. Birisi onun ne yaptığını ya da nereye saklandığını fark etmeden ateş ediyordu. Ağacının çevresine cesetler yığıldı.

En sonunda Avcılar kafalarını kullanıp yerini saptadı. Dalını kurşun yağmuruna tuttular. Strider aşağı atladı, düşerken sadece bir tane kurşun sıyrıp geçti. Kolundan yukarı ateş yayılıyordu ama onu yavaşlatmaya yetmezdi.

Kazan!

Tam da beklediği gibi, gözlerinden sadece biri iyiydi ve diğeri karanlıkla örtülüydü. Epeyce Avcı'nın ayakta kaldığını görebiliyordu ve şimdiden yeni yerini bulmuşlardı. Gitgide birleşerek yaklaşırken ateş ediyorlardı; o da ateş ederek karşılık verdi. Onlarla ortada buluşana kadar iki defa vuruldu, ilkin omzuna ve ikincisini de karnına yedi. Zihnini acıya kapadı.

KAZAN!

Silahlar bırakıldı ve bıçaklar kavrandı. Bu yakından kurşunlar biraz fazla riskliydi. Strider bıçağı savurdu. Biri çığlık attı. Strider bıçağı yine savurdu. Başka biri çığlık attı. Bir bıçak bileğinden kayıp geçti ama tutuşunu sağlama aldı ve eğilip ucunu çevirerek yumruk attı. *Temas.* Ta omurgasına kadar sokmuştu.

Ölümcül dansları hiç durmadan devam etti. Çok fazla kan kaybediyor olsa da, hâlâ enerjikti. Kazanıyordu. Birini ateşe itmeyi başardı. Çığlıklar, haykırışlar, inilti ve sızlanmalar arttı. Fakat son Avcı düştüğünde, Strider hızla gücünü kaybediyordu.

Ayrıca sırtıyordu da.

Başarmıştı. Kazanmıştı.

“Babanız kimmiş bakalım sürtükler?”

Yenilgi kafasının içinde kıkır kıkır güldü, havalara uçuyordu ve zafer sarhoşuydu. Isı damarlarını dolduruyor ve pompalanıyordu. Kısa süre içinde her ufak keşiğin acısını hissedecekti, enerjisinin kalanı gidecekti ama şu an için, yenilmez hissediyordu.

“Strider?” Kaia görüş alanına girdi. Ateşten gelen ışıklar onu yalıyor, güzel tenini ısılatıyordu. Her zaman sürdüğü makyaj malzemeleri terle akıp gitmiş olmalıydı çünkü gökkuşağının her rengiyle parılıyordu.

Saniyeler içinde aleti acı verecek kadar sertleşti. *Sadece adrenaline gelen cinsel heyecan*, dedi kendine. *Onu istemiyorsun. Gerçekten istemiyorsun.* Tanrılar, şu derisi... tatmak için ağzı sulandı.

Odaklan, odaklanmak zorundaydı. Strider onun dövüşmesini görmemişti ama sonuçlarını duymuştu. Şimdi kızın saçları karma-karışıktı ve yanaklarıyla kollarına kan damlaları sıçramıştı. “Ee?” diye üsteledi Strider. “Nasıl gitti?”

Kaia onun asabi ses tonuna kaşlarını çatarak arkasını işaret etti. Strider onun yendiği adamlardan oluşan yığına göz atınca sövmek istedi. Bahsi onun kazandığını anlamak için saymasına gerek yoktu. Dizlerinin bağının çözülmesini ve asidin damarlarını doldurarak hazzı yok etmesini beklerken, hissettiği dehşetle karnı düğümlendi.

Bir dakika geçti, sonra bir dakika daha. Hiçbir şey olmadı.

“Benimkilerin hiçbirini öldürmedim,” dedi pençelerini inceleyerek. “Onları sadece bayılttım. O onuru sana bırakıyorum.”

Bir dakika. Ne? Onun kazanmasına *izin* mi vermişti? Tabii ki öyle değildi. Bu hiç Harpy'lere uygun bir şey değildi, lanet olsun, Kaia'nın kendi satın aldığı malzemelerle –kendi kazandığı parayla– elmalı turta yapması gibi bir şeydi bu. “Kaia...”

“Hayır, hiçbir şey söyleme. Ana eleman, senin ölmeni buradaki herkesten daha çok isteyen herif, burada değil. Kontrol ettim.

Sana kurnaz olduğunu söylemiştim, yani nerede olduğunu ya da ne yaptığını söylemenin yolu yok.”

“Kaia,” diye tekrarlayarak bir daha denedi. Ama ne diyeceğini bilmiyordu.

Kaia ona arkasını döndü, sanki ona bir saniye daha bakmaya katlanamıyor gibiydi. “O zaman seni yalnız bırakıyorum. Hoşça kal, Strider.”

Strider tek kelime bile edemedi gitmişti, sırtındaki küçük kanatları kıza, Strider’ın yetişmeyi asla umut edemediği kadar hız veriyordu.

Çok uzun bir süre boyunca orada durup kızın onun için bıraktığı insan yığınınına baktı. Kazanmıştı, Kaia bunu garanti altına almıştı. Yine de o sırada, kendini hiç bu kadar mağlup hissetmemişti ve nedenini bilmiyordu.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Haidee rüya gördüğünü biliyordu. Başka nasıl Amun'un hayatından görüntüler görecekti ki? Onun ne düşündüğünü başka nasıl duyacaktı? Şu anda, onu bilmediği, güneş ışığıyla aydınlanan bir yatak odasında ileri geri yürürken görüyordu. Elleri gözlerini ovalamak ile kulaklarına bastırmak arasında gidip geliyordu, sanki kafasının içinde konuşup duran sesleri yatıştırmak için mücadele ediyordu. Bir insan hatırasından diğerine geçerek fısıldayan seslerdi.

Amun kendisinin o seslerle başa çıkabileceğini biliyordu ama arkadaşları yapamazdı. Yeterince ıstırap çekmişlerdi ve insanların onlar hakkında düşündüğü iğrenç şeyleri, her gün etraflarındaki evlerde işlenen vahşeti bilmelerine gerek yoktu.

Bu akşam Avcılar var mı diye şehirde devriye gezmemeliydi. Strider ve Gideon görevi yerine getirebilirdi, yeni yaralarına rağmen sorun olmazdı. Teklif etmişlerdi; Amun onları geri çevirmişti, dışarıdaki tehlikeyi çoktan sezmişti ve onları güvende tutmak istiyordu.

Neyse ki sadece üç düşman askeri bulmuştu ve onları öldürmek büyük bir sıkıntı değildi.

Avcılar o çatışmayı planlamamıştı. Amun'un iblisi bunu anında sezmişti. Adamlar öncelikle Yemleri olan kadının içeri girmesini istemişti. Kızın başarılı olduğunu sanıyorlardı fakat doğrulama için bekliyorlardı. Amun bunun farkına vardığı anda "kızın" kim oldu-

ğunu, onlarla ne zaman ve nerede temas kurduğunu öğrenmek için Avcılardan birinin zihnini boşaltmak zorunda olduğunu biliyordu. Hatıralarını sömürmek zorundaydı, muhtemelen kendi arkadaşlarının parçalarının kesildiği görüntüleri de sömürecekti. Çünkü evet, sanki *kendisi* bir Avcı'ymış gibi Avcı gözünden görüyordu.

Birisi odasının dışından, "Amun, adamım," diye seslendi. Sabin'di. "Nevale zamanı."

Amun yürüyüp kapıya vurdu, duyduğunu işaret ediyordu. Kafasını temizler temizlemez onlara katılacaktı. İsteddiği bilgiyi çoktan almış olsa da hatıralar hâlâ çözülmemişti. "Kız" Kanee'a aitti, Felaket'in muhafızı.

Savaşçı nadiren biriyle çıkardı, etrafındakileri incitmekten çok korkardı fakat insan kadını ilgisini çekmişti. Ona söylenmesi gerekiyordu. Ona söyleyen kişi Amun olmalıydı.

Kötü haberleri veren kişi hep Amun olurdu.

Önce inkâr olacaktı. Sonra öfke. Sonra hüznü kabullenme. Ama lanet olsun, bu şekilde yaşamaları gerekmiyordu! Tanıştıkları herkesin onları kullanmasından şüphelenmeleri gerekmemeliydi.

Bir an için, Amun'un görüntüsü Haidee'nin zihninde soldu ve adamın düşünceleri sessizleşti. Haidee karanlıkla kaplandı ve uzanıyor da olabilirdi. Karnını gıdıklayan şeyin ne olduğunu merak etti.

Haidee neler olduğunu anlayamadan Amun'un görüntüleri geri döndü ve değişti. Şimdi bir insan adamı dövüyordu, eklemeleri kemikleri deliyordu. İnsan ortalama boyda, biraz zayıftı ve Amun'un göstermeyi reddettiği merhamet için yalvarıyordu.

Haidee sebebini merak etmek zorunda kalmadı. Tıpkı Amun gibi, Haidee de bir şekilde bu adamın, kendi küçük kızına neler yaptığını biliyordu. Ve Amun adamı öldürüp işini bitirdiğinde, küçük kıza güvenli, sevgi dolu bir yuva bulmak için iblisini kullanmıştı.

Görüntüler yine solup gidiyordu. Sesler kesiliyordu. Cidden. Karnını gıdıklayan şu şey neydi? O şey her neyse hassaslaşmış etine

fısıltı yumuşaklığında sıcaklıkla sürtünüyordu. Ama yine, Haidee kendisine neler olduğunu anlayamadan, kafasındaki görüntüler geri dönüyor, değişiyor ve bütün dikkatini üzerine çekiyordu.

Bu defa üstsüz, kesilmiş ve kanaması olan Amun, arkadaşlarıyla birlikte basketbol oynuyordu. Sırıttırıyor, sessizce kahkaha atıyor ve atışların ardından arkadaşlarının sırtına vuruyordu.

Adamlar ona iyi niyetli hakaretler haykırıyorlardı. Amun'un sadece tek bir parmağını kaldırarak yanıt verebileceği hakaretlerdi. Kimse herhangi bir kurala bağlı değildi, o yüzden çokça çelme takma, dirsek atma ve hatta yumruklama bile vardı ve Amun buna bayılıyordu. Kimse onu yenemezdi çünkü herkesin daha gerçekten hareket etmeden ne yapmayı planladıklarını biliyordu. Ancak Strider ne zaman topa atılsa, Amun onun almasına izin veriyordu, hatta adımlarını yavaşlatıyor ve ayağı takılmış gibi davranıyordu.

Haidee, onun geçmişinin de kendininki gibi çeşitli olduğunu düşündü. Ancak kendisi her zaman bir Avcı olup nefret tarafından yönlendirilirken, Amun Karanlığın Efendileri'nden çok daha fazlasıydı. Ki bu mümkün olmamalıydı. İblisler, iblis gibi olmalıydı. Şeytani, mahvolmuş. Ancak Amun önemsiyordu. Mutluydu.

Çok ağır bir yükü omuzluyordu. Hiç kimseyle paylaşmadığı bir yükü çünkü arkadaşlarından birinin bile ufacık bir an daha acı çekmesine sebep olmaktansa, sonsuza kadar ıstırap çekmeyi seçerdi. Bu sevgiydi, kötülük değildi.

Sevgi.

Kelime zihninde yankılandı. Belki de o sırada Amun'a tam anlamıyla bağlı olduğunu hissettiği içindi, kendinden bile sır saklayamazdı. Haidee bunu sevdiğini fark etti. Şimdi inkâr etmenin, sorgulamanın gereği yoktu. Amun'u olduğu her şeyle, geçmişte olduğu ve gelecekte olacağı her şeyle seviyordu. Amun sapına kadar savaşıyordu, inandığı şey için her zaman savaşıacaktı ve asla baskıya boyun eğmeyecekti. Bu adam önemseydiğinde, derinden ve yoğun

bir şekilde önemsiyordu ve hiç kimse ya da hiçbir şey o ilgisini ondan alamazdı. Ah, evet. Haidee onu seviyordu.

Amun ona karşı ne hissediyordu?

Haidee, Amun'un onu önemsemesini istiyordu. Çaresizce. Çünkü birlikte olacaklarsa –ki olmaları için dua ediyordu– Amun'un arkadaşları öfkeli olacaktı. Aslında, “öfkeli” biraz hafif kalıyordu. Amun'a yöneltecekleri hiddeti ifade edecek bir kelime olduğunu sanmıyordu. Ama o da sevgisine karşılık verirse, Amun buna katlanabilirdi.

Amun'dan buna katlanmasını nasıl isteyebilirdi? Hatta Haidee'yi gerçekten seviyor olsa bile?

Ondan başka bir yükü daha taşımasını nasıl isteyebilirdi?

Tanrı aşkına, ne karmaşaydı ama. Birlikte olurlarsa Haidee'nin arkadaşları da... hayır, bu doğru kelime değildi. Asla gerçekten arkadaşları olmamışlardı. *Çalışma arkadaşları* da ona sinirden köpürürdü. Bir iblise nasıl hayranlık duyabildiğini anlamazlardı. Amun'a saldırırlardı ve Haidee'yi de cezalandırırlardı. Amun'un onu uzaklaştırmasının sebebinin bu olduğunu biliyordu. Haidee'nin acı çekmesini istemiyordu. Haidee'nin “katlanmak” zorunda kalmasını da istemiyordu.

Şu ısmarlama önemseme, değil mi?

Ancak Amun'un bilmediği ve Haidee'nin bir şekilde ona göstermek zorunda olduğu şey şuydu: Hiçbir şey ona Amun'suz yaşamaya çalışmak kadar çok acı vermezdi. Haidee onun için her şeye katlanabilirdi.

Belki bir gün o da Haidee için aynı şekilde hissederdi. Hissederse, arkadaşlarını kaybetmek katlanmak zorunda olduğu bir şey olmazdı çünkü birbirlerine sahip olur, sırtlarını birbirlerine dayayabilirlerdi ve birbirlerini teselli eder... birbirlerine tutunurlardı.

Yüzlerce yıl önce birbirlerinin kanını paylaşmışlardı, her zaman içinde kaynayan öfkeden bile daha güçlü bir bağ yaratmışlardı.

Birbirlerine aitlerdi; Haidee bunu biliyordu. Ona da göstermesi gerekiyordu.

Evet, yüzyıllarca onun türünden nefret etmişti. Evet, Amun'un canını yakmıştı ve evet, o da Haidee'nin canını yakmıştı. Ama bunlar geçmişte kalmıştı. Artık sadece önüne bakmak istiyordu.

Önüne bakmak. Yine sözler zihninde yankılandı ve kendini acı gerçekle yüzleşmeye zorladı. Amun'dan arkadaşlarından vazgeçmesini isteyemezdi. Amun onların yokluğuna katlanabilecek olsa da, olmasa da, Haidee'ye sadık kalsa da, kalmasa da, arkadaşlarını hayatından çıkarmasına izin veremezdi. Böyle bir şeyi nasıl bekleyebilirdi? O savaşçılar Amun'un bugünkü muhteşem adama dönüşmesine yardım etmişlerdi. Amun'un onlara ve onların da Amun'a ihtiyacı vardı.

Amun ona sadece bir şans verirse, Haidee işleri yoluna sokmak için gücünün yettiği her şeyi yapardı. Bir müddet sonra, ne yaparsa yapsın arkadaşları onu hâlâ kabul etmemiş olursa, giderdi.

Çok fazla eğer... çok fazla olasılık vardı.

Bırakıp gitmek Haidee'yi öldürürdü ama Amun için, onun mutluluğu için, yapardı. Tek ihtiyacı şanstı.

Haidee. Benim için uyan, hayatım.

Amun'un derin sesi zihninde yankılandı, rüyalarındakinden çok daha gürültülüydü ve onu sıçrattı. Gözlerini kırıştıtarak açtı. Kendini toplayana kadar birkaç dakika geçti ve topladığında durum değerlendirmesi yaptı. Loş bir ışık mağarayı doldurdu. Uzaklardan suyun damlayan sesini duyuyordu. Kendisiyse sırtüstü yatıyor, resmen... terliyor muydu?

Haidee, hayatım. Beni duyabiliyor musun?

Yine Amun'du. "Evet," diye yanıtladı. Kollarını başının üzerine doğru esnetirken sırtını gerdi. Altındaki zemin yumuşaktı, sanki yastıkların üzerindeydi.

Sonunda. Şimdi bana bak.

“Neredesin?” Bir şey yine karnını gıdıklayarak bütün tüylerini diken diken etti. Bakışları aşağı indi ve bulduğu şey ağzını açık bıraktı. Üstsüz Amun önünde dizlerinin üzerindeydi, Haidee’nin ayrılmış bacakları onun baldırlarını sarıyordu. Amun’un pantolonu ve kendisinin külotu vardı. Sadece külotu.

Amun’un elleri onun karnının üzerindeydi, parmakları karnındaki, kalçasındaki, şimdiden sızısını hissettiği yerdeki ufacık bir tutam tüyün üzerindeki desenleri takip ediyordu.

Söylediği ilk şey, “Ellerin var,” oldu. Çok korkmuştu, hiç emin değildi.

Amun’un dudakları kenarlarından kıvrılarak nadiren gösterdiği neşeyi açığa çıkardı. *Evet. Ellerim var. Fark etmene sevindim.*

Amun’un yaralı kollarını sırt çantasının içine sokmuş, bayıldığında sırtüstü yatırmıştı ve sonra ortalıkta dolanıp onu kontrol etmiş, dua etmiş, yıkamış, kontrol etmiş, biraz daha dua etmiş, lanet okumuş, onu kontrol etmiş ve en sonunda yanında uyuya kalmıştı. Son kontrol ettiğinde hâlâ elsizdi.

“Nasıl?”

Tıpkı düşündüğün gibi, çantayla. Her şeyin yeniden büyümesi biraz zaman aldı. Şimdi, bundan konuşmak yeter. Aletimi ağzına alarak beni uyandırdığın zamanı hatırlıyor musun?

Haidee yutkunup dudaklarını yaladı. “Evet.”

Amun’un gözleri karardı ve sanki ellerini ondan uzak tutmak konusunda kendine güvenmiyormuş gibi onları kendi baldırlarına dayadı. Bakışlarını kadınlığına kaydırdığında hırıltılı bir soluk koyuverdi. *Güzel. Seni doğru düzgün uyandırma sırasının bana geldiğine karşı çıkamazsın.*

Yani onu tatma sırasından bahsediyordu... ah, evet, lütfen, **evet**. Ancak Amun başını eğmedi. Ona doğru hiçbir harekette bulunmadı ve Haidee’nin sahip olduğu bütün sinir uçları alarmdaydı, dokunuşu için hazırlanıyordu. Dokunuşunu özlemle bekliyordu.

“Amun,” diye yalvardı.

Amun’un çenesindeki bir kas seğirdi. *Önce*, diyerek arkasına uzandı, *Micah’ı arayacaksın*.

Bir dakika. Ne?

Amun siyah, küçük bir cep telefonunu havaya kaldırdı. *Çantadan buradan dış dünyaya ulaşacak bir telefon istedim*.

“Ama... tamam.” Başını iki yana salladı. “Mecbur değilim... artık, çünkü ben...”

Onu aramak istedin ve arayacaksın. Telefonu uzatıp onu almaya zorladı.

Haidee uzun bir süre boyunca gözlerini alete dikip baktı, Amun ona güveniyor muydu, yoksa onu deniyor muydu, emin değildi. Aramayı yaparsa onu incitir miydi? Ona belli şartları yerine getirmeden onu herhangi bir zamanda, herhangi bir yere götürmeyeceğini mi düşündürecekti?

İşin biter bitmez başlayacağım. Ses tonundaki şehvet ne demek istediğine dair soru işareti bırakmıyordu. *Ama bunu yaparak arkadaşlarından vazgeçtiğini bilmelisin. Bir daha asla onlara geri dönemeyeceksin. Senden nefret edecekler*.

O... Haidee’ye şans mı veriyordu? İsteddiği şans mıydı bu? “Biliyorum,” diye cevapladı yumuşakça.

Peşine bile düşebilirler.

“Onu da biliyorum.”

Ve umurunda değil mi?

“Hayır. Sana sahip olacağım.”

Ah, evet, bana sahip olacaksın. Yüz ifadesi vahşi bir hal aldı. *Kendime sana kısa bir süreliğine sahip olma izni verebileceğimi düşündüm ama artık kısacık bir sürenin yeterli olmayacağım biliyorum. Geri dönmenin bir yolunu bulacağım ve sen benimle kalacaksın. Şimdi, daima*.

Amun onu şimdi istiyordu... daima; neredeyse gelişmeleri anlayamıyordu. Amun, onunla, sonsuza kadar. Amun sevgi dolu kelimeler etmemişti ve Haidee onları istemeyecekti. Onlar daha sonra gelebilirdi. Şimdilik, bu yeterliydi.

Haydi, ne bekliyorsun? Arasana.

Belki umduğu gibi ona güveniyordu, belki korktuğu gibi onu deniyordu ama sonunda beklentisi onun yerine karar verdi. Aradı, çalma sesi kulağını doldurduğunda şoka girdi. Bunu yapmak istiyor, Micah'ı resimden tamamen çıkarmak istiyordu.

Eski erkek arkadaşı ikinci çalışta cevap vererek, "Ne?" diye hırladı.

"Micah?" diye sordu tereddütle. Bakışlarını Amun'a kilitledi, adamın her hareketini inceliyordu. Amun ona bakmıyordu, onun arkasına bakıyordu. İfadesi boş bir maske gibiydi.

"Haidee?" Micah'ın sesi aynı anda şaşkına dönmüş, rahatlamış ve çok neşeli -ve hâlâ sinirli- geliyordu. "Neredesin? Söyle bana. Hemen." Her kelimesiyle birlikte, duyguları kararlılığı tarafından alt ediliyordu.

Haidee bir parça suçluluk hissetti. "Evet. Yaşıyorum. Ama hayır, sana nerede olduğumu söylemeyeceğim. Ben..."

"Piç kuruları bu konuşmayı dinliyor mu?"

"Hayır." Pek sayılmazdı. "Dinle, ben..."

"Bana nerede olduğunu söyle o zaman, gelip seni alayım."

"Hayır. Arama sebebim o değil. Sadece bilmeni istedim ki..."

"Öldüğünü sandım," diye araya girerek bir kez daha lafını kesti. Sesi şimdi suçlayıcı geliyordu. "Senin için yas tuttum. İzini sürmeye, seni kurtarmaya çalıştım. Söyle bana, lanet olsun. Bana nerede olduğunu söyle."

"Hayır. Yaşıyorum ve tek bilmen gereken de bu." Tabii bir de...
"Gerçekten beni dinlemen gerekiyor. Ben..."

Micah'ın yanından uykulu bir kadın sesi, "O kim?" diye mırıldandı.

Hattan biraz çıtırtı, ardından ayak seslerinin yankıları geldi. Herhalde araya giren kişiden uzaklaşıyordu. O anda, Haidee onun biriyle yattığını biliyordu. Hatta çıktıkları süreçte de başkalarıyla yatmış olabilirdi. Haidee umursamadı.

Ama Micah onu hiç istemiş miydi? Haidee'yle birlikteyken hep elini kolunu uzak tutmuştu. Haidee bunun nedenini merak etmemişti çünkü bu durum işine geliyordu. Ama Micah onu istemediyse, niçin onunla birlikte kalmıştı?

"Eğer hayattaysan, bu onlara yardım ediyorsun anlamına geliyor." Haidee'nin "onların" kim olduğunu sormasına gerek yoktu. Ayrıca yanında konuşan kadınla ilgili bir şey de söylemedi. "Aksi halde, şimdiye kadar seni öldürürlerdi."

Konu hakkında söylediği tek şey, "Evet," oldu. Cevabı nasıl isterse öyle anlamasına izin verdi. "Sadece seni arayıp aramızdakilerin bittiğini söylemek istedim. Artık seninle çıkmak istemiyorum."

Amun'un gerildiğini ve parmaklarını baldırlarına geçirdiğini fark etti, muhtemelen morartacaktı. Micah'ın ne söylediğini hiç bilmiyordu, Haidee'nin ne konuda evet dediğini bilmiyordu. Yine de araya girmiyordu.

Haidee, Amun'un ona güvendiğini fark etti.

Micah aniden, "Şimdi dinle beni, seni sikilmiş orospu," diye hırladı ve ses tonunda öyle çok nefret vardı ki bir anlığına dili tutuldu. "Bana ne cehennemde olduğunu, kiminle birlikte olduğunu ve ne yaptığını söyleyeceksin. Seni bulacağım ve benim olanı geri alacağım. Sonra o sıkık boğazını kesip kanında dans edeceğim. Sen hak etmiyorsun..."

Çat. Micah hakaretler yağdırmayı bitiremeden Haidee bağlan tıyı sonlandırdı, şoktaydı, üzgündü ve az önce neler olduğundan emin değildi.

Sonunda Amun'un bakışları onunkilerle buluştu. Soru sormadı, sadece telefonu alıp omzunun üzerinden fırlattı. Sonra tek kelime etmeden Haidee'nin kalçasını kaldırdı ve külotunu sıyırdı, bacaklarını sırasıyla önüne çekti. Ağzı amansız bir çizgiye dönüşürken, külotu telefonun yanına attı. Bedenlerini yeniden önceki yerlerine getirdi.

Aniden yaşlar gözlerini yaktı. Micah o şeyleri nasıl söyleyebilmişti? *Sikilmiş orospu. Boğazını keseceğim. Orospu, orospu, orospu.* Micah onun arkadaşıydı. Değil mi? Ve evet, Avcıların ona sırtını dönmesini bekliyordu ama bu kadar çabuk değildi. Böyle vahşice değildi.

Onu kaybettiğin için bu kadar mı üzgünsün? diye sordu Amun. Sözleri yumuşak olsa da, onların arkasındaki hiddeti ve hatta özgüven eksikliğini hissetti.

"Hayır." Bu defa, onun gözleriyle buluşamayan kendisiydi. "O... o bana korkunç bir kelime sarf etti, berbat şeyler söyledi." Amun'un onun hakkında asla böyle şeyler düşünmesini istemiyordu. Onun herkesten daha çok hakkı olsa da.

Ne gibi? Ne dedi?

Haidee, Amun'un az önce hiddetli olmadığını fark etti. Asıl şimdi hiddetliydi. Eğer Micah mağaraya girmiş olsaydı, Amun tereddüt etmeden onu öldürürdü. "Sen benim bir... bir orospu olduğumu düşünüyor musun?"

Hiç tereddüt etmeden, *Hayır*, diye cevap verdi. İfadesi yumuşadı, nazikleşti. *Ben senin kusursuz, tatlı olduğunu düşünüyorum... benimsin. Ayrıca şu anda o herifle kan bağım olamayacağını düşünüyorum. O bir ahmak.*

"Gerçekten mi?" Haidee bileğinin tersiyle yaşlı gözlerini sildi. "Yani, benim hakkımda kötü düşünüyorsun."

Gerçekten. Biz birlikteyiz, şimdi ve daima, unuttun mu?

“Unutmadım.” İçindeki acı dindi. Sevdığı adamla birlikteydi. Tek önemli olan *oydu*. “Amun?”

Evet.

Sonunda onun bakışlarıyla buluşurken kalbi bir anlığına durdu. Amun’un ifadesi ısındı, gözkapakları ağırlaşmış, kaşları kararlı bir ifade almıştı. Dudakları kıpkırmızıydı. Onun kam da Haidee’ninki kadar hızlı akıyor muydu?

Savaşçı kaslarının üzerini muhteşem esmerlikteki derisi kaplıyordu. Haidee onun kelebek dövmesini göremedi fakat bir gün diliyle her santimini yalayacağına yemin etti. Bacaklarının arasında, aleti pantolonunun belini gerip çıkmıştı, başı çoktan nemlenmişti. Ağzı sulandı. Adamın tadını biliyordu, sonsuza kadar bağımlısı olacaktı.

“Seni istiyorum,” diye fısıldadı.

O zaman tanrılara yemin olsun, bana sahip olacaksın.

Evet. Sonunda, sevişeceklerdi. Fiziksel ilişkilerine koyduğu aptalca engel yok olmuştu. Ama Micah’la konuşmamış olsaydı bile, bu gece kendini Amun’a verecekti.

Ne kadar tatlı bir pembe, derken bakışlarını vajinasında gezdirdi. *Şimdiden benim için nasıl da ıslak.*

Sözleri bile tahrik ediciydi. “Senin için sızlıyorum. Orada, her yerde.”

Adamın elleri baldırlarının iç kısmına kaydı ve parmaklarını iyice açtı, neredeyse –ama tam anlamıyla değil– ona en çok ihtiyaç duyduğu yere sürüyordu. Yumuşacık. Bir, sonra iki parmak, kadınlığından yukarı doğru kaydı ve ürperip sızlandı.

İpek gibi.

O parmakları yine üzerinde istiyordu, yine kaymasında sorun yoktu ama biraz daha oyalansaydı. Bastırsaydı. Kalçasını kaldırarak sessizce yalvarıyordu. Amun ona istediğini verdi; hemen hemen. Parmaklarıyla o çıkık dudakların arasını takip etti ve oyalandı

ama çaresizce ihtiyaç duyduğu yerde değil. Parmak uçlarından birini içine itti ama derin değildi. Sadece Haidee'nin ihtiyacını daha yükseğe çıkarmaya yetecek kadar itti.

Göğüslerinle oyna. Onlara nasıl dokunulmasından hoşlandığını göster.

Bir saniye için bile karşı çıkmayı düşünmedi. Onları avuçlayıp yoğurdu, o izlerken meme uçlarını çimdikledi. İçindeki sıcaklık büyüdü... büyüdü... "Artık bana geri kalan şekilde de sahip olmanı istiyorum," diye soludu. Daha ne kadarını kaldırabileceğinden emin değildi. "Lütfen."

Uzun bir müddet sessizlik içinde geçtikten sonra, Amun başıyla onayladı. Haidee'nin beklediği gibi üzerine düşüp bacaklarının arasını yalayıp emerek dilemedi ama birbirlerine dayanmaları için öne doğru eğildi. Haidee'nin bacakları onunkilere sarılı olduğundan, hareket daha genişçe açılmasına sebep oldu. Kadınlığını doğrudan pantolonun altındaki ereksiyonuna temas ettirdi, sürtünüyordu, bacaklarının arasında ve göğüslerinde bugüne kadarki en leziz sürtünme hissini yaratıyordu. Meme uçları adamın göğsüne değiyordu.

"Ben senin şey yapacağını sanıyordum..."

Yapacağım. Ama önce, seni hazırlayacağım.

Haidee'nin nefesi kesildi, ellerini onun boynuna dolayıp tırnaklarını sırtına geçirdi. Amun'un başı eğildi ve meme uçlarından birini ağzına aldı. Sıcaklık neredeyse katlanılmazdı, içinde dönüp duran şeyden çok daha büyüktü fakat öyle gerekliydi ki, Amun'u itip uzaklaştırmaya çalışmayı düşünmedi bile. Sonra sonunda yalıyor, emiyor ve dilliyordu, bütün bedenine birbiri ardına sarsıcı hisler yolluyordu.

Haidee onun iri bir adam olduğunu biliyordu. Nasıl bilmezdi? Muhtemelen ondan kırk beş kilo daha ağır ve neredeyse otuz santim daha uzundu. Ama öte yandan, omuzlarının genişliği onu öyle bir yutuyordu ki kendini neredeyse... narin hissediyordu.

Ona doğru yükselirken, "Pantolonunu çıkar," demeyi başardı. Yüce cennet, bu iyi hissettirdi. "Her şeyini hissetmeme izin ver."

Hayır. Çıkardığım anda içinde olacağım.

"Zaten amaç o. Ben hazırım, yemin ederim."

Acele etmiyoruz, kadın. Fikre alışmaya bak.

Haidee, Amun'un onunla konuşurken bile meme ucuna işkence etmeye devam edebilmesini seviyordu. Ve Amun yapıyordu da. Meme ucuna işkence ediyordu. Dişleri duyarlı ucunu çekiştiriyordu ama hemen ardından çabucak öperek acıyı uzaklaştırıyordu.

Haidee ona yaslanarak kıvranıp daha fazlası için yalvarırken, diğer meme ucuna da aynı şeyi yaptı. Amun kendini onun memeleriyle oynayıp yoğurmaya kaptırmışken saatler geçmiş gibi geldi. Tıpkı Haidee'nin yaptığı gibi yapıyordu, meme uçlarını ağzının ıslak sıcaklığıyla yıkamayı asla kesmiyordu.

Çok güzelsin, dedi.

"Amun, lütfen. Daha fazlasını istiyorum."

Sen çok güçlü ve cesursun. Ve benimsin. Bunu sana söylemiş miydin? Benimsin.

"Seninim," derken sesi çatladı. Adamın saçını çekiştirdi, onu başını kaldırmaya ya da bir avuç saç kaybetmeye zorluyordu. Akik-ten gözleri parıldadı, kenarlarında gerginliğini belirten çizgileri vardı. Haidee'yi inandırdığı kadar rahat değildi. "Öp beni. Tadım ağzımda istiyorum."

Amun bir inlemeyle ileri atıldı, kızın bedenini daha yukarı doğru, daha sıkıca kıvırdı ve dudaklarını birbirine bastırdı. Dilini onunkine dolayıp kıvrırmak için anında ağzına itiverdi. Amun'un tadı nane ve tatlı bir şey gibiydi. Sadece ona ait olan bir şey.

Amun yüzünü avuçlamak için bacaklarını serbest bıraktı ve Haidee ayak bileklerini onun sırtından bağladı. Kendini onun ereksiyonunun kalınlığına dayayarak kaydı, muhtemelen adamın kıyafetlerini ıslatıyordu ama umursamadı. İhtiyacı çok kuvvetliydi

ve Amun'u öptüğü diğer seferlerde de olduğu gibi, aklı sadece zirveye ulaşmaya odaklanmıştı.

Kısa süre içinde, Amun umursamıyormuş gibi davranmayı bıraktı. Hareketleri sarsaklaşıyor, erkekliği ona dayanıyor, sürtünüyor, onu nefes nefese bırakıyordu. Amun onun her soluğunu yutuyor, Haidee'nin başını eğip aletiyle yapmasını isteği sertlikte ve derinlikte dilini sokuyordu.

Sadece bu adamla birlikteyken hararetli, alev alev hissetmişti, adamın sıcaklığı içinde nabız gibi atmayı sürdürüyor, yayılıyor, onu tüketiyordu. Bir şekilde, şu dondurucu soğuğu gizlemeyi başarmıştı. Saniyeler içinde, ateş ve buzdan oluşan kıvranan bir kazan gibiydi; düşünceleri parçalanıyor, anlamsızca homurdanıyordu.

"Lütfen," diyebilirdi. Doldurulmaya ihtiyacı vardı, bir çeşit rahatlama istiyordu. Bu kadarı çok fazlaydı, yeterli değildi ve kalbi daha fazlasını kaldıramazdı. "Lütfen, bebeğim." Haidee bacaklarını onun yanlarında gezdiriyor, sıkıyor, onu cesaretlendiriyordu. Ellerini onun saçlarına geçirdi, tırnaklarıyla sırtını çiziyordu ve muhtemelen kanatıyordu. "Lütfen. Daha fazlasını ver."

Amun ondan uzaklaştı ve Haidee inledi. Ama Amun onu hayal kırıklığına uğratmadı. Sonunda, kutsanmış ve ah, çok tatlı bir şekilde bacaklarının arasını yaladı. Coşkulu çılgılığı tutkuyla dolu havayı delip geçti ve kalçasını yukarı kaldırarak onu daha yakına çekti. Amun defalarca yaladı, dişledi, emdi.

Bunu sonsuza dek yapabilirim, hayatım.

"Sonsuza kadar."

Yine de asla doymam.

"Asla." Haidee, sadece onun söylediği kısımları tekrarladığını biliyordu ama elinde değildi. Zevkten başka bir şeye odaklanamadı. Fakat hiç durmadan içindeki soğukluğu sıkıca tutmayı başarıyordu, buzun dışarı sızmasına ve Amun'a ulaşmasına asla izin vermeyecekti.

Amun onu sınıra kadar getirdi ve sonra, dilinin tek bir hareketiyle onu aşağı bıraktı. Haidee rahatlayarak haykırdı, adama dayanarak kıvrılıyordu, uzun süre hareketsiz duramadı. Sarsıntıları dindiğinde, nefes nefese yere yığıldı. O sırada bedeninin ihtiyacı olan şeyi aldığını –şimdilik– ama zihninin almadığını fark etti. Buz, hâlâ içinde çalkalanıyordu... Zihni, her şeyini Amun'a vermeden tamamen tatmin olmayacaktı.

Amun onu ters çevirdi ve hareketin hızı Haidee'yi şaşırttı. Daha nefes bile alamadan, Amun sırtını öpüyordu. Dövmelerini. Haidee'nin onun dövmesine yapmak istediği gibi, diliyle onları yıkıyordu. Haidee'nin kaybettiği şeyler için en temel yolla onu affetmesini istiyor, özür diliyordu. Ah, Tanrı aşkına, Haidee'nin gözleri yaşlarla doldu.

Her pozisyonda sana sahip olduğumu hayal ettim ama bu ilk seferimizde, bana dönük olmam istiyorum. Bana bakmam. Beni görmeni. Amun onu tekrar çevirdi. *O yüzden gözlerini aç hayatım, sana her şeyimi vereyim.*

Haidee, gözkapaklarını sıkıca kapadığını fark etmemişti. Onları araladı ve kalbini kazanmış olan adama göz attı. Amun doğrulmuştu, şimdi sadece ona bakıyordu. Alnından ter damladı. Bakışları bulunduğu anda Amun bedenlerinin arasına uzandı. Pantolonunu açarken eklemleriyle hassaslaşan haz merkezine sürtündü ve Haidee yine vahşice kıvrandı. Şimdiden daha fazlasına ihtiyacı vardı, şimdiden umutsuzluğun eşiğindeydi.

Bu defa tamamen tatmin olmak istiyordu.

Amun'un pantolonunu çıkarması bir saniye bile sürmedi. Çıplaklardı ve tam da söz verdiği gibi, Amun her şeyin hesabını kaybetti. Aletin kalın başı girişini dürtüyor, tamamen girmenin yolunu arıyordu. Ancak Amun hâlâ kendini tutuyordu.

Beyaz dişleri altdudağını çiğniyordu. Ter onun üzerinden Haidee'nin üstüne damlamaya başladı. *Sen benimsin, Haidee, tamamen*

benimsin. Seninle ilgileneceğim... her zaman... seni riske atmayacağım... hamile... kalabileceğini sanmıyorum... endişelenme... Sadece bana izin ver...

Ona güvence vermeye çalıştığını biliyordu ama önemseme noktasını geçeli çok olmuştu. “Yap şunu. Lütfen, yap. Sana ihtiyacım var. Sana sahip olmak zorundayım. Her şeyine. Sensiz ölüyorum. Lütfen, Amun, lütfen. İzin ver ben de sana kendimi tamamen vereyim.” Amun alabilirdi. Lütfen, Tanrım, onun alabilmesine izin ver.

Daha dileğini tamamlayamadan Amun köküne kadar girdi ve Haidee onunla buluşmak için, bir daha asla ayrılamayacakları kadar derine girmesi için yay gibi kıvrıldı. Haidee bir kez daha haykırdı, rahatlama öyle güçlüydü ki içinde tutamadı. Sanki bu an için daima beklemiş gibiydi.

Çok, ama çok uzun zamandır bir erkekle birlikte olmamıştı ve asla bu kadar tahrik olmamış, parçalara ayrılmaya ve yeni biri olarak gelmeye bu kadar istekli olmamıştı. Her hissi tecrübe etmek için hiçbir şeyden çekinmiyordu.

“Her şeyi,” dedi. Bu bir sözdü.

Her şeyi, diyerek kabul etti, bir yemindi.

Sonra Amun onu öpmeye başladı, Haidee’nin ağzında, kanında, kemiklerinde, ruhundaydı. Ve yine de bu kadarı yeterli değildi. Haidee de onun içinde olmak istiyordu, daima bir parçası olmak istiyordu.

Benimsin, sen benimsin.

“Daima.”

Amun hareket etmeye başladı, ileri doğru bastırıyor, geri çekiliyor ve yine bastırıyordu. Onu esnetiyor, yakıyor, kıza alev aldırıyordu. Haidee’yi gittikçe daha yukarı çıkarıyordu, deliliğin kıyısına kadar. Haidee kıvrandı ve bu defa gerçekten düşmekten korkarak ona tutundu.

Bırak kendini, hayatım.

“Soğuk...” Oradaydı, bekliyordu.

Bırak kendini. Ne olacağı umurumda değil. Sana ihtiyacım var. Her şeyine, tıpkı söz verdiğin gibi.

Haidee onun sesindeki kasılmayı duydu, onun da kıyıda olduğunu biliyordu. Ve böylece yaptı. Sonunda kendini bıraktı. Amun’a tamamen güvendi, ona kendini açtı ve merhametsizce gardım indirdi.

Tam o anda, tatmin Amun’un vahşiliğiyle içine çarpıverdi. Bedeni paramparça olup gökyüzüne doğru uçu, gözlerinin arkasında yıldızlar göz kırptırırken onun güzel yüzü görüş alanından kayboldu. Tüm bu süre boyunca, ateş yayıldı... gittikçe sıcaklaşıyordu... Tüm bu süre boyunca, buz fırtınalar kopardı... gittikçe soğuyordu...

Amun titredi ve Haidee’nin ona karşı koyduğu kadar vahşice karşı koydu. Ardından gürültülü ve uzun kükremelerle boşaldı, boşaldı, boşaldı. Haidee bedeninin ona aç olduğunu ve şimdi onu yudum yudum içtiğini düşündü ve bir daha asla susamayabilirdi. Herhalde sonsuza kadar doymuştu. Fakat ateş hâlâ yayılıyordu, ısındıkça ısınıyordu. Öte yandan buz, soluyordu, artık içinde fırtınalar koparmıyordu çünkü Amun’un içine doğru akıyordu.

En başta, Haidee ısıyı sevdi. Kollarını açarak karşıladı, daha fazlasını istedi ve almaya çalıştı. Kendini durdurmaktan aciz bir halde Amun’a buzu verirken, Amun’un bedeninden çekebildiği kadar çekiyordu. Ama kısa süre sonra, Amun nefes nefese inleyerek ondan uzaklaştı ve bağlantılarını kesti.

Ancak onun dokunuşu olmasa da, Haidee için çok geçti. Alevler içinde yakanıyor gibi hissetti, buzdan geriye bir iz kalmamıştı.

Acıyla, ıstırapla çığlık attı, ne yapacağını bilmiyordu. Alevler onu yakmalı, parlatmalıydı ama her ne nasıl oluyorsa karanlık tarafından sarılıyordu. Çıkışını bulamadığı bir karanlıktı bu.

Ölüyordu. Ölüyor olmalıydı. Böylesi bir karanlık ve acıyla yalnızca ölürken savaşmıştı.

Hayatım, ah tanrılar, hayatım. Sorun ne? Bana sorunun ne olduğunu söyle. Elleriyle Haidee'nin yüzünü okşadı ve ilk defa Amun'dan hissettiği şey sıcaklık değildi. Amun bir buzthane kadar soğuktu ve ona gipta ediyordu.

Sorunun ne olduğunu bilmiyorum, diye bağırmak istedi ama çenesi kenetlenmiş gibiydi. Hissettiği acı kaslarını düğümledi ve onu en ufak hareketleri yapmaktan bile alıkoydu.

Bir şekilde Amun onu duydu ve cevap verdi. *Ben de bilmiyorum, hayatım.*

Yardım et bana. Lütfen. Biraz daha böyle giderse gerçekten ölecekti. O zaman zaten ölmeyi isteyecekti.

Bir yolunu bulacağım. Tanrılara yemin olsun, bir yolunu bulacağım.

Haidee'nin ondan duyduğu son şey ettiği yemindi. Karanlık yoğunlaşarak kaygan yapısını görebileceği bir hale geldi, üzerinden kötülük akıyordu. Tıpkı kara yağ gibiydi, onu kaplıyordu... onu mahvediyordu.

Bir inlemeyle onların iblis olduğunu fark etti. İblisler –Amun'un iblisleri– artık *Haidee'nin* bir parçasıydı.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Ona ne yapmıştı böyle? Amun panik halindeydi. Fiziksel olarak kendini hiç bu kadar iyi hissetmemişti; akli başındaydı, doymuştu, hem enerji dolu hem de rahattı. Serindi, evet. Bugüne kadar olduğundan çok daha soğuktu. Fakat soğuk, onu kongolara yaptığı gibi yok etmek yerine güçlendiriyordu. Ancak şimdi de kadını katlanılmaz ısıraplar çekiyordu. Güzel teni parlak kırmızı renge bürünmüştü ve bu aldığı zevkten dolayı değildi. Acıyla sarsılıyordu, bedeni iyice kıvrılmıştı, durmadan çığlık atarken parmakları boğum boğumdu.

Amun ona yardım edeceğine söz vermişti ama nasıl yapacağım bilmiyordu. Hiç ilacı yoktu, sadece sorabileceği... *Sırt çantası*, diye düşündü birdenbire. Bakışları meleğin hediyesini bulurken paniğinin bir kısmı azaldı. Elbette. Çok basitti. *Lütfen basit ol*. Çanta ona ellerini geri vermişti. Şimdi Haidee'ye hayatını geri verecekti.

Amun çantayı kavradı, tutuşu öyle sertti ki kumaşı yırtmaktan korktu. *Ona yardım edecek, onu kurtaracak bir şey ver bana*. İçinde aciliyet hissi patlasa da, bir saniye bekledi, sonra iki.

Artık titremeye başlayarak içine uzandı ve hiçbir şey bulamadı. *Ona yardım etmeme yardım et*, diye talep etti. Yine içinde hiçbir şey belirmedi. Amun küfrederek çantayı ters çevirip salladı ama hâlâ hiçbir şey yoktu. Çanta boştu.

Bu demek değildi ki... olamazdı... Hayır. *Hayır!* Haidee'nin kurtarılmamanın ötesinde olduğuna inanmayı reddediyordu. Bundan kurtulacaktı, "bu" her neyse artık. Mecburdu; Amun'un ona ihtiyacı vardı. Daha önce bir insana asla ihtiyacı olmamıştı.

Eğer o... eğer o... kelimeyi düşünemiyordu bile ama yeniden canlanacak olması umurunda değildi. Haidee bunun olmasından nefret ediyordu, peşinden gelen acıdan nefret ediyordu. Hatıralarını kaybetmekten nefret ediyordu.

Amun yine, onun kurtulacağını düşündü. O Amun'un ruhunun kayıp parçasıydı, ruhunun gerekli bölümüydü. Onsuz nasıl yaşardı, hiç bilmiyordu. Fakat kızı sevdiğini biliyordu. Gücünü, cesaretini, ince zekâsını ve seksi, sert kız görünümüne aykırı şekilde onu önemseyen hassas yönünü seviyordu. Kendini ona veriş şeklini seviyordu, kısıtlamalar olmadan, canının istediğini yapabilmesi için bedeni Amun'undu.

Sadece onu öpmüştü ve Haidee kollarında elektrikli tele dönüşmüştü. Başka hiçbir kadın ona bu şekilde tepki vermemişti. Amun'un dokunuşundan gerçekten zevk alıyor ve daha fazlası için yalvarmaktan utanmıyordu. Ona bir görevde olduklarını, ikisinden başka birinin ya da başka bir şeyin var olduğunu unutturuyordu.

Ve Haidee onu seçmişti. Avcılarla bağlarını kesmesinin, Amun'un kadını olmasının sonuçlarını biliyordu –bildiğinden emin olmuştu– fakat her şeye rağmen onunla olmayı seçmişti.

Amun ondan vazgeçmiyordu. Bir keresinde vazgeçebileceğini düşünmüştü. Bir keresinde, bu âlemden ayrıldıkları anda birlik-teliklerinin sona ereceğini düşünmüştü. Hatalıydı. Onu yanında tutacaktı. Şimdi, daima. Tıpkı Haidee'ye de söylediği gibi.

Sıcak, diye sızlandı Haidee. *Sıcak*. Kapalı gözkapaklarından yaşlar süzülüyor, yanaklarından akmadan önce kirpiklerinde takılı kalıyordu.

Amun'un zihninde konuşuyordu. Önceden onu duyduğunu sanmış, kendini yanıldığına ikna etmişti ama şimdi gerçeği inkâr edemezdi. Bağları tamamlanmıştı. Haidee'yi zihninden uzak tutan o bariyer her neyse, paramparça olduğu açıktı. Muhtemelen ilişkiye girerken Amun'un gardım tamamen indirmesinden kaynaklanıyordu.

Amun o sırada ona karşı savunmasızdı, zayıftı ve bunu umursamamıştı. Haidee'nin her parçasını, içini ve dışını içtenlikle karşılamıştı. Sonuçları ne olursa olsun kırılmayan bir bağın hasretini çekmişti, aralarında bir tane bile sır olmamasını istiyordu. İyi, kötü, her şeyi paylaşmak istiyordu. Sadece onunla; başkasıyla değil. Tıpkı onun da dediği gibi. Her şeyiyle.

Onu kurtarmak zorundaydı.

Amun yanına eğildi ve nazikçe, çok nazikçe onu kollarına aldı. Sırtını kayadan bir duvara yaslayıp oturdu ve onu kucağına yerleştirdi. Önce, Haidee onun tutuşuyla mücadele etti, muhtemelen her hareket ona işkence ediyordu. Sonra Amun'un teninin yeni soğukluğu, onun yeni yanıklarına sızdı. Haidee yanağını onun göğsüne sürterek inledi ve ona sokuldu.

Çok kötü, diye titredi.

Amun parmak uçlarını onun alnında gezdirdi, oradaki ateşi düşürmeye çalışıyordu. *Kötü olan ne, hayatım?*

İblisler.

İblisler mi? Amun kıpırdamayı kesti, hatta nefes bile almıyordu. Haidee'nin onları çektiğini, onların karşı koyuşunu hissetmişti fakat zevkiyle, soğukla, başka her şeyin izini kaybetmişti. *Onlar... senin içinde mi?*

Evet. Başka bir inilti daha.

Benimkiler mi?

Öyle sanıyorum.

Bu nasıl olabilirdi? Gözlerini kapayıp kendi zihnini aradı ve Haidee hayatına girmeden önce onu neredeyse mahvetmiş olan

iğrenç hisse dair hiçbir kanıt bulamadı. Ortaya çıkmayı bekleyen mide bulandırıcı dürtüler yoktu, muhakeme yeteneğinin derinlerinde kıvranan yaratıklar yoktu, yüzeye fırlamayı bekleyen acı verici hatıralar yoktu.

Mutlu olmalıydı ama öfkeden köpürüyordu. Kendisine kızgındı. Haidee'ye *bunun* tek bir anını bile yaşatmaktansa, kötülükle kendisi başa çıkmayı tercih ederdi. Lanet olsun. Ona yardım etmek zorundaydı. Aklına başka bir düşünce geldi ve irkildi.

Eğer Sır da ondan ayrıldıysa, Amun ölürdü. Sır onu ele geçirdiğinden beri, bir bütünün iki yarısı olmuşlardı. Biri, diğeri olmadan hayatta kalamazdı. Gerçekten kalamazdı.

Kendini aceleyle, *Sır*, diye ararken buldu.

Sesi yaratığı dürtmüş olmalıydı. Sır rahatlamayla iç geçirdi. Rahatlama ve neşeyle. Bir kez daha, sadece ikisi vardı. Ve Haidee'nin soğukluğu –artık kendi soğukluğu– onları sarmalarken, korkacak başka hiçbir şey yoktu. Kasırgayla karşı karşıya gelmiş ve hayatta kalmışlardı. Haydi be, başarmışlardı.

Haidee, Sır'ı almadan diğer iblisleri nasıl almıştı?

Bilmiyordu ama öğrenebilirdi. Ve belki, bunu yaparken onu kurtarabilirdi. Kararlılığı, içindeki diğer bütün duyguların yerini aldı. *Cevabı bulacaksın, bütün cevapları ve ona yardım edeceksin.*

Bilgi, iblisinin uyuşturucusuydu. Sır, hevesli şekilde Haidee'nin zihnine zorla girdi. Aslında, “zorla” kelimesi biraz fazlaydı. İblis içeri süzülüvermişti, sanki kapısına kırmızı halı serilmiş ve pencereleri açık bırakılmış gibiydi. Daha şaşırtıcı olanıysa, bariyer falan yoktu. Bent kapağı açıktı. Hangi iblis girmek istese girerdi.

Amun, çalkalanan, sonu olmayan anılar denizinde yüzüyor, ihtiyacı olan şeyi arıyor ve ihtiyaç duymadıklarını eliyordu. Aslında çoğunu elemişti fakat uzun sürenin sonunda çabaları ödüllendirildi. Sanki bir kitabın sayfalarını çeviriyormuş gibi, Haidee'nin hayat hikâyesi açıldı.

Karanlığın Efendileri kovulup dünyaya atıldıktan sonra, Yunan Adalet tanrıçası Themis teraziyi dengelemeye karar verdi. Dünyaya iblisler verilmişti ve ona göre, dünyanın iblis cellatlarına ihtiyacı vardı. Özünde iblis katilleri olan melekler onun emirlerini yerine getirmeyi reddettiği için, *bizzat Themis'in* kontrol edebildiği cellatlardı. Tanrı kral Zeus gibi havadan varlıklar yaratmaktan aciz olduğu için, Themis başka bir yol bulmaya zorlandı.

Haidee'nin ailesinin dualarını duyduğunda, cevap kendiliğinden ona gelmişti. Çiftin çocuğu yoktu, kısır ve çaresizlerdi ve o çaresizliğin içindeyken, Themis'in teklif ettiği pazarlığı kabul ettiler. Tanrıça, Haidee'in annesinin rahmini kutsadı ve o rahim verimli olacaktı. Çift, çocuğu on yıl yetiştirecekti ve onuncu yılın sonunda, eğitilebilmesi için kızı Themis'in seçtiği kişiye vereceklerdi. Endişelenmelerine gerek kalmayacaktı gerçi, tanrıça onları başka çocuklarla kutsayacaktı. O çocukların kalmasına izin verilecekti.

Her şey ayarlanmıştı.

Ailesi, küçük kızlarıyla aralarına mesafe koymayı ve sevgilerini diğer çocuklarına saklamayı denedi. Fakat o tatlı, küçük melekten gelen bir gülümsemeyle dağıldılar. Diğer bebeklerin aksine, yaygaracı, huysuz ve kaprisli değildi. Etrafındaki dünyayı izliyordu, düşünceliydi. Her zaman düşünceliydi.

Kızın onuncu yaş günü geldiğinde, ailesi onu kaybetmektense ölmeyi tercih edeceğini fark etti.

Themis, Themis'liğini yaparak onlara istediklerini vermişti. Çift, bir iblis celladının hayattaki amacını nasıl yerine getireceğini öğrenmesini engellemişti ve o yüzden, bir iblisin elinden öleceklerdi. Bir kez daha, adalet yerini bulacaktı.

O yüzden tanrıça, Nefret'in muhafızına Haidee de dahil olmak üzere bütün aileyi katletmesini emretti. Böylece baştan başlayıp yeni birini bulacaktı, doğumundan itibaren kendisi yetiştirecekti.

Nefret bunu yerine getirmekten fazlasıyla memnundu.

Haidee'nin ebeveynlerini ve küçük kız kardeşini öldürdükten sonra, iblis taşıyan ölümsüz, gözlerini tanrı tarafından dokunulmuş çocuğa çevirdi. Fakat kızın gözlerine bakarken, Themis'in bir zamanlar kızı kullanmayı planladığını hatırladı ve kızın onu kurtarabileceğini fark etti. Eğer içindeki iblisi yok edebilirse, sonunda özgür olurdu.

O yüzden Nefret Haidee'yi tuttu, yeteneğinin tam olarak nasıl işe yaradığını çözene kadar onu saklamaya niyetlenmişti. Ancak kıza dokunduğu anda, garip bir soğukluk sokularak içini parçaladı. İçgüdüsel olarak tepki verdi, kızı bıçaklayıp bıraktı, sonra ondan kaçtı. Acısı katlanılamayacak kadar fazlaydı.

Günler geçerken, iblisinin küçük bir parçasının kız tarafından koparılmış olduğunu fark etti; tıpkı bir uzvunu kaybeden insan gibiydi. Aradan zaman geçti ve iblislerinden ayrılan muhafızların başına ne geldiğini keşfetti... Böylece, yaratıkla bağlarını koparmak yerine, o eksik parçayı yerine koymak istedi. Fakat ne zaman Haidee'yi bulsa, daha Nefret ona dokunamadan kız ölüyordu. Sanki söz verdiği şekilde kızı öldürmediği için, Themis arayışında sonsuza kadar başarısız olması için onu lanetlemişti.

Sır gördüğü bilgi tufanına şaşıırıyordu, Noel'deki bir çocuk gibiydi.

Yine de bir sürü soru vardı... Haidee, Yüce Efendi olan iblisin bir parçasını nasıl almıştı? Nefret'in taşıyıcısı nasıl ölmemişti? Haidee, içinde Nefret'i taşıdığını nasıl hiç öğrenmemişti? İblisin ne düşündüğünü, hissettiğini ya da istediğini nasıl öğrenmemişti? Amun hep bilirdi. Arkadaşları da öyle. Yeniden hayata dönmek için ve hafıza kaybının sebebinin Nefret olduğunu nasıl bilmezdi? Yoksa sorumlusu Themis miydi?

Baden'ın ölümünün ardından iblisi özgür kalmışken, nasıl oluyordu da Haidee öldükten sonra iblis onunla kalıyordu? Aeron'inki de ölümünün ardından özgür kalmıştı.

Daha fazla cevap aktı... Haidee'nin içinde saklanan Nefret'in ufak parçası etkileyecek kadar güçlü ancak fazlasını yapamayacak kadar zayıftı. O yüzden Haidee içinde bir şey olduğunu ya da onun ne hissettiğini bilmiyordu. İblisin istek ve ihtiyaçlarını kendisininmiş gibi görmüştü.

Ve her seferinde onu hayata geri döndüren Nefret değil, Themis'ti. Yanlıslıkla. Haidee, tanrıça tarafından kutsanmış bir rahimden çıktığı için, asla tam olarak insan olmamıştı. O yüzden, cehennemde tekrar tekrar canlanan ruhlar gibi, Haidee asla gerçekten ölmedi. Tek farkı, onun cismani formu cehennemde olduğu kadar, dünyada da yürüyebiliyordu.

Çok fazla bilgi vardı... çok fazla... yeterli değildi.

Haidee, Nefret'e yaptığı gibi, Amun'dan da iblis köleleri almıştı. Ancak parça parça değil, tüm parçalarını almıştı. Fakat diğerlerinin aksine, bir Yüce Efendi olan Sır daha güçlüydü, Amun'a tanrısal bağlarla bağlıydı.

Yine de Sır'ı alabilecekken almamıştı. Kendisine ya da Amun'a neler olduğunun farkında değilken bile dikkatli davranmıştı.

Yeni iblisler artık sonsuza kadar onun bir parçası mıydı?

Hayır. *Hayır!* Buna izin veremezdi. Onların ne kadar kötü olduğunu, düşüncelerinin nasıl iğrenç olduğunu biliyordu ve Haidee'yi böyle bir ıstıraba terk etmeyecekti. Ama ne yapabilirdi? Sır'ın ona söylemesini bekledi ancak bu defa gelen cevap falan yoktu. İblis hâlâ o anıların arasındaydı.

Haidee cenin gibi kıvrılmış ağlıyordu, tenine bulaşan gözyaşları göğsünü yakıyordu. Amun gerisini kendi kendine anladı. Nefret ona ilk saldırdığında Haidee küçük bir kızdı ve muhtemelen iblisin, onun içine bıraktığı karanlık parçasına tutunmuştu, ailesinin ve kız kardeşinin korkunç ölümlerine şahit olmasının ıstırabından kurtulabilmek için o duyguya ihtiyacı vardı.

Sır nasıl kendisinin bir parçasıysa, Nefret de onun parçasıydı takat bu diğer iblisler yeniydi ve henüz ona bağlanmak için zamanları yoktu. Öyle umuyordu. İblisler Haidee'ye de bağlanmak istemeyecekler ve bağlarıyla savaşıacaklardı. Sonuçta, Themis Haidee'nin bir iblis celladı olduğundan emin olmuştu. Bu da Haidee'nin, içindeki karanlığı yenecek gücü olduğu anlamına geliyordu, hatta kendi farkına varmasa da, piç kuruları sezmiş olmalıydı.

Haidee'den, onun çekişinden ve soğuşundan o kadar korkmalarına şaşmamalıydı.

Amun'un içini suçluluk doldurdu, diğer duyguların hepsini ele geçiriyordu çünkü bu yeni bilgiyle birlikte, Haidee'nin şu anda yaşadığı işkencenin sorumlusunun kendisi olduğunu fark etmişti. Haidee onu kurtarmıştı ve Amun ona zarar vermişti.

Haidee, hayatım, derken ona sıkıca sarıldı. Beni dinlemene ihtiyacım var.

Acıyor, diye inledi Haidee. Çok fena acıyor.

Biliyorum, sevgilim ama acıyla savaş ve beni dinle. Bunu yapabilir misin?

Bir duraklama, bir başka inleme. Sonra tereddütlü bir evet. Evet. Amun, zihnimi okuyorsun. Zihnimi nasıl okuyorsun?

Sanırım o iblisler içimdeyken, seni engellemek için içgüdüsel olarak sana karşı zihinsel bir duvar ördüm. Onları aldığın anda, o duvar yıkıldı. Şimdi o iblislerle savaşmanı istiyorum, hayatım. Onları bedeninden dışarı it. Derinden dışarı it.

Nasıl? Onlara zihinsel olarak ne zaman yaklaşısam kaçıyorlar. Köseye sıkıştır.

Yapamam!

Yapabilirsin. Ve yapacaksın. Yap haydi. Şimdi. Sesine onu kızdırmaya yetecek kadar sertlik yükledi. Yap, yoksa seni Strider'a teslim ederim. Şimdi acı çektiğini sanıyorsun, tamam, o seni ele geçirene kadar bekle o zaman. Sana it gibi işkence edecek ve ben

de ona tezahürat yapacağım. Sonra senin önünde başka bir kadınla sevişeceğim.

Haidee'nin ince, titreyen bedenindeki bütün kaslar gerildi. *Pi-piç. Biliyorum. İyileşirsen beni cezalandırabilirsin.*

De-deniyorum. Bedenini düzeltti, bir yay gibi gergindi. Hâlâ sıcıyorlar... küçük sinekler gibi... hayır, yakın, yakınım... başka bir yere gidemezler... işte oradalar...

Dudaklarından acı dolu bir inleme çıkarken sırtı gerildi.

Haidee? Konuş benimle. Neler olduğunu anlat bana.

İtiyorum, onları itiyorum. Çığlık atıyorlar, çıkmak istiyorlar. Çıkın, çıkın, çıkın.

İşte öyle, hayatım. Çok iyi gidiyorsun. Seninle gurur duyuyorum. Onları itmeye devam et. Amun buz gibi avuçlarını ona dayayıp kızı okşadı. Her yerini, bedeninin her santimini sıvazladı, soğuğun kendisinden çıkıp ona geri dönmesini istiyordu. Onları dışarı at, sonra onları sana bağlayan her bağı kes at. Anlıyor musun?

Haidee'nin derisi yavaşça kararmaya başladı. Bronzlaşmıyordu, sevimli bir altın rengi almıyordu, hayır, kara, iğrenç bir griye dönüşüyordu. Yapıyordu. Onları dışarı atıyordu. Amun ondan sızan kötü niyeti hissedebiliyordu.

Rahatlaması sadece aceleciliğini artırdı. Elleri daha hızlı hareket ediyor, tek seferde her santimine dokunmaya çalışıyordu. *İşte böyle.*

Buz. Evet, buz. Ona ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var. Ona ih... Haidee çığlık attı. Ses telleri yırtılana kadar, sadece sestten kaçmak için neredeyse Amun'un kulak zarlarını patlatana kadar çığlık attı. Artık Haidee'den karanlık dökülüyor, toz zerrelere gibi havaya karışıyor, ardından mağarada tamamen kayboluyorlardı.

Kızın tırnakları onu tırmalayarak kanattı. Haidee kendini savurdu, mücadele etti fakat Amun onu hiç bırakmadı. Sonunda, tanrılara şükürler olsun ki, *sonunda* kendini ona bıraktı; sessizdi,

titremiyordu bile. Sanki sahip olduğu gücün her zerresi tüketilmişti ve nefes almayı bile zar zor başarabiliyordu.

Amun ona mırıldanmayı hiç bırakmadı. Geçmişiyile ilgili öğrendiği her şeyi fısıldadı, Haidee'nin her detayı isteyeceğini biliyordu. Hiç kimsenin –ne tanrıların, ne iblislerin, ne insanların– ona zarar vermesine asla izin vermeyeceğine söz verdi. Sonunda, Haidee canlandı.

Senin kısmen tanrıça olduğundan şüpheleniyordum aslında, dedi Amun.

Ufacık, hüznünlü bir gülümseme. *Bunu neredeyse kavrayamıyorum bile. Adalet tarafından seçilmek ve ihanete uğramak. Nefret'in hedefi olmak. Kısmen Nefret olmam. Yani, bir iblisim ve bütün hayatım boyunca iblislerle savaştım. Hayatlarım boyunca. İronik, garip ve... ve... bundan nefret ediyorum. Nefret. Acılı bir kahkaha attı. Şimdi mantıklı geliyor.*

Kimse olanlar için seni suçlayamaz.

Ben suçlayabilirim. Suçluyorum.

Yapmamalısın.

Hepsini inkâr etmek istiyorum, hem de nasıl, ama yapamam.

Sen harika bir insansın ve bugün öğrendiğimiz şey bunu değiştiremez.

Ben... Söylemek istediği şey her neyse, fikrini değiştirdi. *Teşekkürler, Amun. Yaptığın ve söylediğin her şey için. Buna rağmen benden hoşlandığın için.*

Hoşlanmak mı? Amun ondan hoşlanmanın ötesindeydi ama şimdilik yeterince ifşaya maruz kalmıştı. *Şimdi uyu, hayatım.*

Tamam.

Sonunda derisindeki gri döküntü soldu, teni yine o güzel altınısı pırıltısına dönüyordu. Hatta ateşi düştü. Amun da çöktü, öyle büyük bir rahatlama yaşadı ki resmen boğuluyordu.

Haidee uyurken saatler geçti, bedeni güçlenmeye çalışıyordu. Amun bitkin halde olsa da, kendine asla uyuma izni vermedi. Uyanık, tetikte, gardım almış bir şekilde bekledi. Ve her zamanki gibi, sadece Haidee'nin yanında olmak bile onu tahrik ediyordu. Onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığını göz önünde bulundurunca, şimdi daha da tahrik oluyordu.

Haidee çıplaktı, kendisi çıplaktı ve yumuşak kokusu burun deliklerine işliyordu. Göğüsleri onun göğüslerine yaslanıyordu. Tuttuğu, emdiği göğüsler. Bacakları Amun'un bacaklarına dolanmıştı. Amun'un ayırdığı, okşadığı bacaklar. Kısa süre sonra terlemeye başladı, içindeki soğuk sanki hiç orada olmamış gibi gidiverdi. Kadınının yaşadığını, aralarındaki bağın parçalanmadığını yeniden doğrulaması gerekiyordu.

Çok zayıf. Biraz dinlenmesi gerekiyor. Dahası, sevişmek Haidee'yi neredeyse öldürmüştü. Amun onu bir daha riske atmayacaktı. Asla. Amun onunla olacak, onu koruyacak ve şımartacaktı ancak bir daha asla cinsel anlamda birlikte olmayacaktı.

"Çok zayıf değilim," diye mırıldandı uykulu bir şekilde, nefesindeki soğukluk göğsünü gıdıkladı. "O şey için asla çok zayıf halde olmayacağım."

Amun keskin bir soluk aldı. O anda biliyordu. Haidee'nin iyi olacağını biliyordu. Kollarını etrafına dolayıp kıza öyle sıkıca sarıldı ki, kaburgalarından birini çatlatmaktan korktu. Fakat tepkisini azaltmadı, ona sarılıp asla bırakmama ihtiyacını hafifletemedi.

"Benimle seviş," dedi Haidee. Çenesini yukarı kaldırıp ona baktı, yine de yanağını göğsünden hiç ayırmadı. "Bana hayatta olduğumu hatırlat."

Hayır, hayatım. Olmaz. Sadece birbirimize sarılacağız.

"Ama neden?" Yoksa... somurtuyor muydu?

Aleti yanıt verircesine seğirdi. *Ya içimde saklanan başka iblisler varsa? Ya bu defa Sır'ı çekersen? Sır bir Yüce Efendi, benden aldığın*

diğer iblisler sadece kölelerdi. Köleler, Yüce Efendilerin yanında beraberli çocuklar gibi kalıyorlar.

“Ama o kölelerden yüzlerce vardı.”

Yüzlerce köle iblis, bir tane Yüce Efendi'yle kıyaslanamaz.

Haidee iç geçirdi. “Muhtemelen bu doğrudur.”

Nefret'in parçası hâlâ içinde mi? diye sordu. Yoksa onu da attın mı?

“Hâlâ benimle. Duyguyu hissedebiliyorum, öncekinden daha zayıf ama orada.”

Güzel.

“Güzel mi?”

Seni kaybetme riskine girmek istemiyorum. Eğer Sır'dan ayrılırsam ölürüm ve Nefret'ten ayrılırsan senin başına da aynısının gelmesinden korkuyorum. Çok küçük bir parçası olsa bile.

“Ah... evet,” dedi. Hayal kırıklığına uğramıştı. “Onu unuttum.”

Amun'un kalbi bir anlığına durdu. Her zaman bir iblis olacak olmam canını sıkıyor mu?

“Hiç sıkılmıyor.” Haidee bir elini Amun'un boynuna kaydırды ve parmakucunu nabzına bastırdı, kalbi yine sıçrayarak harekete başladı. “Ben seni olduğun gibi kabul ediyorum.”

Amun, Haidee söyleyene kadar bu kelimeleri duymaya ne kadar ihtiyacı olduğunun farkında bile değildi. Benim de seni kabul ettiğim gibi.

Haidee onun göğüs kemiğine yumuşak bir öpücük kondurdu. “Hâlâ şoktayım. Ama Tanrım, bu çoğu şeyi açıklıyor, biliyor musun? Neden sevmek konusunda bu kadar sorun yaşadığımı, insanlarla tanıştığım ilk anda neden benden nefret etmeye yatkın olduklarımızı. Neden benim yanımdayken bazen insanların ruh halinin karardığını.”

Üzgünüm. Bunlar başına geldiği için üzgünüm.

“Ben de üzgün olmalıyım. Olmak istiyorum –yani, daha fazla üzgün olmak istiyorum– ama beni sana getiren de o, o yüzden...”

Amun teşekkür etmek için şakağını öptü. *Taşıyıcıyı öldürmeden Nefret’in parçasını içine nasıl çektiğini merak ediyorum. Nefret’i alıp da Sır’ı nasıl almadığını merak ediyorum.*

“Bana söylediğine göre, Nefret’in taşıyıcısı benden onu özgür bırakmamı istiyordu. Ta ki acı başlayana dek. Sonra fikrini değiştirdi. Sen Sır’ı almamı istemedin. Belki de onunla bir ilgisi vardır.”

Belki.

“Ya da belki onu incitmek istediğim ama seni incitmek istemediğim içindir.”

Bu daha mantıklı. Ama iki türlü de, bir daha asla arıtma olayına maruz kalmanı istemiyorum.

Haidee kaşlarını çatarak doğrulup oturdu, döndü ve ata biner gibi Amun’un beline oturdu. “Yani ömrümüzün kalanı boyunca bizi mahrum bırakmayı planlıyorsun?”

Evet. Kelime onun zihninden kızmğine geçse de, ses tonundan hâlâ her türlü rahatsızlık sızıyordu. Amun onu istiyordu, lanet olsun ve ona direnmek neredeyse imkânsızdı. Resmen üzerine biniyordu, göğüsleri yukarı kavisliydi, meme uçları sertti; Amun için işleri kolaylaştırmıyordu. İşleri zorlaştırıyordu. Hem de çok ama çok zor.

Haidee’nin bir kaşı havaya kalktı ve gözlerinde hesapçı bir ışıltı belirdi. Avuçlarını adamın göğsüne dayayıp öne eğildi, sanki onu iterek kalkmaya niyetliymiş gibiydi. “Beni tecavüze yönlendirdiğine inanamıyorum, Amun.”

Haidee...

Bir sonraki anda, Haidee kalçasını kaldırdı ve kendini onun ereksiyonuna indirdi. Çoktan ıslaktı ve onu kolaylıkla aldı. Amun’un dudakları, mutluluğun sessiz inlemesiyle aralandı.

Haidee'nin başı geriye düştü ve tırnaklarını derine batırdı. "Bir kadın, erkeğinin onu incitebilmesinin tek yolunun onu reddetmek olduğunu erkeğine kanıtlamak için ne gerekiyorsa yapar. Ama öte yandan, sanırım ben bir kadın değilim. Sınırdaki bir iblisim, o yüzden benden bu tarz davranışlar beklemelisin."

Yapmamalısın -senin aslında- ah, tanrılar... Amun kendini durdurmaktan aciz bir halde sırtını kabarttı ve kalanını da içine gömüp çok ama çok derinlerine çarptı. Bu defa ağzından boğuk bir çığlık çıkarak etrafında yankılandı ve zihninin gerilerinde, ağzından kelimelerin dökülmeye başlamasını bekledi. Dökülmediler. O yüzden kendini kıpırtısız durumuna geri dönmeye zorladı, nefes nefeseydi, korkuyordu ve umutluydu.

Haidee'nin dizleri onu yan tarafından sıktı, adamı içine almanın zevkiyle karnı kasılıyordu. Amun, onun hiç bu kadar güzel görünmediğini düşündü. Daha önce hiç bu kadar pagan, hiç bu kadar... onun görünmemişi.

Haidee, diye soludu zihnine doğru. Geri kalanı içine sokmamalıydım. Senin üzerimden... kalkman... gerekiyor... sadece kıpırdaman gerekiyor, lanet olsun.

Haidee kıpırdamadı. Hareketsiz kalarak onu izledi.

Amun'un parmakları onun beline dolandı, sıkıca tutuyordu. Öyle ıslaktı ki, içi muhteşem şekilde soğuktu ve geçen her saniyeyle birlikte, üzerinden kalkmayı -ya da üzerinde hareket etmeyi- reddederek Amun'u öldürüyordu.

En sonunda, Amun kendini zemine bıraktı. Onu uzaklaştıracak gücü yoktu. Ve kesinlikle devam etmesi için gaz verecek cesareti de yoktu. Onun canını yakmayacaktı. Onu riske atmayacaktı.

Haidee, diye denedi tekrar.

"Sadece sıkı tutun, bebeğim," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Bu küçük hanım bütün işi yapacak."

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Bütün iş...

Siktir oradan, bu kadın onu gerçekten öldürecekti.

Özellikle de artık aralarında hiç sır kalmadığı için. Artık yoktu. Amun, onu nasıl kolaylıkla okuyabiliyorsa, Haidee'nin de onu aynı şekilde kolayca okuyabildiğini biliyordu ve onun bunu niçin yaptığını da biliyordu. Amun'un korkusunu, ona bir daha asla bu şekilde dokunmayacağıyla ilgili kararlılığını hissetmişti ve *Amun onun* korkusunu hissetmiş olsa da, Haidee kendini riske atmaya razıydı. Bunu tekrar denemeye.

Fakat onun bedeninde bulabileceği muhteşem zevkten, iç duvarlarını üzerine kapayıp yakınında tuttuğu andaki kati mutluluk hissinden, onun içine girip geri çekilmekten ve sonra tekrar içine kaymaktan daha çok istediği şey, onun güvende olmasıydı.

Sır, dedi dişlerinin arasından. Eğer biz... ben... ona yine sahip olursam ona neler olacağını biliyor musun?

İblisi hâlâ Haidee'nin zihnindeydi, her şeyi sindiriyordu.

Lanet olsun! Haidee duyurusundan beri kıpırdamamıştı. Sadece orada oturuyordu, aleti içine gömülüydü ve planlarına alışması için Amun'a zaman veriyordu. Eğer daha güçlü bir adam olsaydı onu üzerinden atardı. Ama değildi. O, sonunda kadını bulmuş bir savaşçıydı. Onun bedenine ve ruhuna sahip olmak isteyen bir

savaşçıydı. Hakkına sahip çıkması, diğer bütün adamları uzaklaştırması gereken bir savaşçı.

“Ağırdan alacağım, tamam mı? Sadece kalçamı serbest bırak, ikimizi de cennete götüreceğim.”

Hayır, kızın zihnine hırlamayı başardı. Onu yine mi tutmuştu? Aynen. Öyle yapmıştı. Seni koruyacağım. Kendimden bile.

“O zaman hızlı gitmemi mi istiyorsun?” diye sorarak söylediği diğer şeyleri görmezden geldi.

Hayır! Tanrılar, evet.

“Pekâlâ, fikrini değiştirmen için ne söylemem gerekiyor? Ateşine ihtiyacım var, Amun. Isına.” Konuşurken eğildi, ereksiyonunun içinde kıpırdamasına sebep oldu ve Amun’u inletti. Haidee ellerini onun başının yanlarına koydu, göğüsleri onun göğsünde eziliyordu, meme uçları ona batıyordu, ahlaksız ağzı tam onunkinin üzerindeydi. “Ve ben düşünüyordum da, belki sen de benim serinliğime ihtiyaç duyarsın?”

O ufacık tereddütte, düşüncelerinin ve ses tonunun barındırmadığı bir şey vardı. Belirsizlik. Amun’u cinsel yönden memnun edememekten korkuyordu. Amun için fazla soğuk olmaktan, onu incitmekten korkuyordu.

Amun, Haidee’nin hatayı kendisinde bulmasına, onun üzerindeki gücünü sorgulamasına izin veremezdi. Bazı adamlar, kadınlarına karşı ne kadar pasif olduklarını onların bilmesinden hoşlanmayabilirdi ancak Amun onlardan biri değildi. Haidee, hislerinin derinliklerini ne kadar iyi anlarsa, o kadar özgüven sahibi olurdu. Amun onun özgüvenini istiyordu.

Haidee, onun altdudağını dişlerken, Amun onun kalçasını bırakıp ellerini onun ellerinin altına kaydırdı. Şakaklarının yanında parmaklarını birbirine geçirdi. Haidee ona doğru baktı, o inci grisi gözler berraktı ve sanki Amun’un ne sunduğunu anlamıyormuş gibi kafası karıştı.

Bu defa da kondom kullanmıyorum, dedi.

Yorumunun ne anlama geldiğini anlayınca gözbebekleri büyüdü. 'Teslimiyet. Amun teslim oluyor, ona istediği şeyi veriyordu. Bu anı onunla paylaşmak için hayatının en önemli kısmını, onu, riske atıyordu.

"Buna aldırılmaz mısın?" diye sordu, mutluluk saçan yüz ifadesi onu içten dışa aydınlatıyordu.

Hayır. Amun, Haidee'nin onun çocuğuna hamile olduğunu hayal etti. Maddox'ın ikizlerine hamile olan Ashlyn gibi ısıltı saçardı. Neredeyse tek bir darbeyle içine boşalacaktı. *Sen?* Şimdi sesi boğuktu.

"Hayır," diye fısıldadı.

O zaman üzerimde hareket et, hayatım. Ben buzunun tadını çıkarırken izin ver de sana ateşimi vereyim. Haidee doğrularak üzerine binmeye çalıştığında, Amun ellerini sıkarak onu yerinde tuttu. *Böyle.*

"Evet." Haidee denge için dizlerini kullandı ve uzunluğundan yukarı çıkarak ikisinin de nefesini kesti.

Şimdi öp beni.

Aşağı doğru kayarken ağzını onunkine bastırdı. Amun anında ağzını açarak dilini karşıladı. Soğuk, ıslak, tam da sevdiği gibi. Kızın tadı en vahşi fantezileri ve tükenmeyen tutkusu gibiydi, ikisi de düşüncelerini ve endişelerini silip geçti, geriye yalnızca ihtiyaç kaldı. Kızın içine hızla girme dürtüsüyle savaştı, sert ve hızlı, ikisini de tatlı deliliğin kıyısına getirecekti.

Bu defa yavaş olacaktı. Eğer Haidee herhangi bir noktada acı içinde gibi görünürse, Amun içinden çıkacak gücü *bulacaktı.*

Haidee, üzerinde aşağı yukarı hareket ediyor, tadını çıkarıyordu. İkisi de birbirinin ağzına soluyana kadar keyfini sürüyor, sessizce birbirlerinin adını soluyordu; Haidee meme uçlarını göğsüne sürüyor ve muhteşem bir his yaratıyordu. Amun'un kanı ısınıyordu

ve sıcaklık kızın içine sızıyordu. Onun da kanı soğuyor olmalıydı çünkü soğukluk Amun'a sızıyordu. İkisini de ateş ve buzla sarmalıyor, hissin biri diğerinden besleniyordu.

Çok hızlı, dedi. Halbuki sadece acelesiz, yavaş bir ritimle hareket ediyor, kalçasını beraber kıvrıyorlardı, haz merkezi ona sürtünüyordu, onun arzusu çok sıkı, kusursuz bir giriş sağlıyordu. *Acıyor mu?*

“Çok... iyi...”

Amun çenesini yaladı. Kulağını. Kulak memesini dişleyip içeri daldı. Haidee'nin sırtından bir ürperti geçti ve alt bedeni onun- kine doğru sarsıldı. Başka bir dişlemenin ardından boynundan aşağısını yaladı. Nabzının vahşice attığı yerde durup emdi, kanı oraya çekiyordu, hemen dilinin altına. Bu ona Haidee'den gelen bir ürperti daha kazandırdı.

“Amun?”

Evet, hayatım. Tanrılar, adını onun dudaklarından duymaktan asla bıkmayacaktı. *Başını biraz daha sağa yatır.*

Haidee itaat etti ve Amun ensesi ile omzunun arasını yaladı. Haidee'nin hareketleri hızlandı fakat darbeler derin değildi, kızın bedeni sadece bir kısmını içine alıyordu. Gelmiş geçmiş en tatlı işkence. Amun'u sarsılmaz bir arzu halinde tuttu, adamın teni öyle duyarlı bir hal almıştı ki havanın okşayışı bile onu çıldırtıyordu.

“Ben... ben seni seviyorum,” dedi.

N-Ne? Söylediği şeyi ummaya cesaret edebilir miydi?..

“Seni seviyorum.”

Ah, hayatım. Bu kadın onun her şeyiydi. Basitçe her şeyi. Söylediği şeyden sonra kendini tutmak falan yoktu. Yavaşça gitmek, oyalanmak, güvenli tutmak, zirveye çıkma yollarını kesmek yoktu. Amun onun üstüne yuvarlandı, ellerini bırakarak dizlerini kavradı ve onları gittikleri yere kadar iterek açtı. *Bir daha söyle.*

“Seni seviyorum.”

Neredeyse tamamen çıktıktan sonra tamamen yuvasına gömüldü. *Bir daha.*

Haidee'nin dudaklarından bir çığlık döküldü. "Seni seviyorum."

Bir daha. İçeri, dışarı. İçeri, dışarı. Sert, hızlı. Isı yayılıyor, buz tüketiyordu. Amun onun gözlerine baktı, öyle derindi ki kendini kaybediyordu, memnundu.

"Seni seviyorum." Haidee tırnaklarını sırtına geçirerek kanattı ve başını sağa sola savurdu. İçeri, dışarı. İçeri, dışarı. Amun, bacaklarından birini serbest bırakarak kendi bacaklarının arasına aldı, artık hayaları onun uyluğuna sürtünüyordu. Yeni pozisyon, onun kadınlığı ve girip çıkan erkekliği arasındaki mesafeyi azalttı. İçine yaptığı her ısrarcı darbeye birlikte yuvarlak, ağlayan başı haz merkezini sıyrıp geçiyordu.

Kısa süre sonra Haidee tutarsızca soluk alıp vermeye başladı. Amun da öyle. Zevktendi, acıdan yana bir işaret yoktu. Eğer ilk seferlerinin yoğun olduğunu düşündüyse, öyle bir zihniyetin hatasını öğrenmişti. Haidee onu seviyordu. O nasıl Amun'un yüreğine sahipse, Amun da onun yüreğine sahipti. Bedenlerinden çok daha fazlasıyla birleşiyorlardı. Ruhları birleşiyordu, sonsuzluğun da ötesinde birbirlerinin parçası olacaklardı.

Amun'dan rahatlama ve coşku dökülüyor, ikisini de sarıyordu ve düşünmeden dişlerini onun iyice emilmiş omzuna geçiriverdi. Haidee anında kasılarak soludu. Sırtı gerildi, kalçaları yukarı kalkarak Amun'u gidebildiği kadar derine gitmeye zorladı ve iç duvarları kasılarak onu sağımaya başladı.

Amun patladı. Ona her damlayı vererek onu dolduruyor, damgalıyor, hakkını iddia ediyordu.

Benim, benim, benim. Sır değildi. Ne kendisine, ne iblisine ne de Haidee'ye.

Sonunda, hiçbir şeyi kalmadığında, Haidee'nin üzerine yığıldı. Haidee şikâyet etmedi. Amun kadar tükenmiş bir halde çöküyordu.

Haidee'yi ezmek için bedenini kaldırmayı bile güçlükle başardı fakat onun üzerinden tamamen kalkmadı ve içinden çıkmadı. Amun ait olduğu yerdeydi ve bağlantıyı kaybetmekten nefret ederdi.

Acıyor mu?

Haidee'nin gözleri kapalıydı, uzun kirpiklerinin yanaklarına düşen gölgeleri birer yelpazeye benziyordu. "Hayır. Öldüm."

Amun kısık sesle güldü. *O zaman kadını memnun oldu mu?*

Işın çoğunu kendi başına yapmak zorunda kalmış olsa bile?

O inci grisi gözleri kırpıştırarak açtı. "Yani ben *senin* kadını mı?"

Onun şüphesi üzerine Amun'un yüzündeki eğlence izi silindi. *Şimdi. Daima.*

"O zaman sen?.." Öpüşmekten şişmiş dudaklarını yaladı. "O zaman sen sözcükleri söyleyecek misin?"

Ellerini onun alına koydu ve titrediklerini fark ettiğinde şaşırmadı. Kendisi sözcüklere ihtiyaç duymuştu, o yüzden onun da buna ihtiyaç duyuyor olması mantıklıydı. Daha önce söylemediği için kendinden utandı. Onun itirafının keyfini sürüp kendisinin-kini sunmayarak ne büyük bir bencillik etmişti. *Seni seviyorum, Haidee. Öyle çok seviyorum ki canım yanıyor.*

Haidee'nin gerginliği yok olmuş gibiydi, gerçi kasıldığını da hiç hissetmemişti. "Yaptığım şey için beni bağışlıyor musun? Yüzlerce yıl öncesi için?"

Hayatım. Bağışlayacak ne var? Ben nasıl iblisim tarafından ele geçirildiysem, sen de iblisin tarafından ele geçirildin.

Gözlerinin kenarında yaşlar belirdi, sonra yanaklarından aşağı yağmur gibi akarak güzel teninde iz bıraktı. "İblisim. Bu sözleri kendimle bir arada duymaya alışacağımı hiç sanmıyorum."

Ama bu gerçek. Nefret'in bir parçasını aldın fakat arıtmayı bilmiyordun. O parça sana bağlandı, bir parçan oldu. Seni yönlendiren o.

Haidee avucunu onun kalbinin üzerine yerleştirdi. "Arkadaşların bunu asla anlamayacak. Beni asla kabul etmeyecekler."

Amun onun çenesini kavradı ve başını geriye eğerek ona bakmaya zorladı. *Sen benim önceliğimsin. Bunu kabul ederler ya da beni kaybederler.*

“Ama senin onları kaybetmeni istemiyorum. Onlara ihtiyacın var.”

Sana *ihtiyacım* var.

“Ya yanlışlıkla onların iblisini alırsam?”

Almayacaksın.

“Nasıl emin olabilirsiniz?”

Benimle olduğu gibi, almak istemeyeceksin. Böylelikle almayacaksın.

“Bana o kadar çok güveniyor musun?”

Evet.

Haidee kollarını boynuna dolayarak onu aşağı çekti ve yüzünü boynundaki boşluğa gömdü. Gözyaşları akmaya devam etti, buzdan kristaller yüreğini burkuyordu. Hıçkırırken kıvrak bedeni ona doğru sarsıldı.

Sorun ne, hayatım? Mutlu olmanı istedim, üzgün değil.

“Mutluyum. Daha önce kimse için ilk sırada olmadım. Yani, ailem için bir süreliğine öyleydim. Sanırım beni yanlarında tutmaya karar verdikten sonra ve kız kardeşim doğmadan önce. Ama o zaman, Nefret onlara işkence ederken beni alması için ona yalvardılar ve bu canımı yaktı. Burada, şimdi, senin beni hep ilk sıraya koyacağını biliyorum ve bunu yapmana izin vermemeliyim. Benim için yapmamalısın. Kimse için yapmamalısın ve abuk sabuk konuştuğumu biliyorum ama bunu yapmana izin verirsem, sadece daha sonra mutsuz olacaksın.”

Amun sırtının üstüne döndü, onu da iyice yerleşen bir yapboz parçası gibi üzerine yerleştirdi. *Mutsuz mu? Niye, beni terk etmeyi mi planlıyorsun?*

“Hayır, seni bilerek kalın kafalılık eden adam. Çok açgözlüyüm.”

Amun kendini yine sessizce gülerken buldu. *Sana sahip olduğum sürece, asla mutsuz olamam.*

“Arkadaşların...”

Seni kabul edecekler. Aksi halde, diye düşündü.

Sır sessizliğini korudu. Belki iblis onların tepkileriyle ilgili gerçekleri biliyordu, belki de bilmiyordu. İki türlü de, Amun, arkadaşlarının onun kadını kabul ettiğinden emin olmak için gücünün yettiği her şeyi yapmayı planlıyordu.

Kabul edemezlerse kendileri bilirdi. Giderdi. Onları özlerdi, her zaman severdi ama giderdi. Haidee’yi tehdit ederlerse, giderdi ama gitmeden önce canlarını yakardı. Onlarla Haidee arasında bir seçim yaptırmaya çalışırlarsa, onlar kaybederdi. Şüpheye yer bırakmaksızın.

Yüreği bu kadın için çarpıyordu. Bu kadın için yaşıyordu. Sadece zevki hak etmesi gerekirken birbiri ardına haksızlıklara katlanmıştı. Şimdi o zevki Amun sağlayacaktı. Hiçbir şey önünde duramazdı.

Haidee şaşırtıcıydı. Bildiği tek yolla hayatta kalmıştı, dayanıklılık, cesaret ve kararlılıkla, ona karşı hazırlanan güçlere karşı savaşırken, kendine karşı savaştığını da hiç fark etmemişti. Nefret bir parçası olmuşken, muhtemelen sevmeye gücü bile yetmemiş olmalıydı –sevmenin onun için kolay olmadığını kendisi itiraf etmişti– ama yine ne kadar hayret verici olduğunu kanıtlamıştı. Sevgisi içindeki karanlıktan daha güçlüydü.

Amun, sabit kalana kadar ona sarıldı, onu okşuyor ve kulağına fısıldıyordu, ardından şakağını öptü. *Gitmeyeceğimi bilmeni istiyorum, hayatım ve seni seçtiğim için pişman olmayacağım. Seninleyim, tıpkı söylediğim gibi, şimdi ve daima.*

Haidee hıçkırıklarının arasında, “Beni nasıl sevebilirsin?” diye sordu.

Sen beni nasıl sevebilirsin?

“Sadece seviyorum. Sen benim bir parçasısın.”

Aynen.

Kollarıyla yine Amun’u sıktı ve Amun onun soğuk iç çekişini hissetti. “İblisler içinden çıkarıldı,” dedi uykulu bir şekilde. “Artık burada daha fazla kalmamız gerekmiyor.”

Haklıydı. Amun bunu düşünmeliydi. Zaten ayrılmayı planlamıştı fakat şimdi görevleri tam anlamıyla tamamlanmıştı. Komikti ama mağaralarından ayrılmaya henüz hazır olmadığını fark etti. Sadece kısacık bir süre daha kadının sadece kendisine saklamak istiyordu. *Haydi biraz dinlenelim. Uyandığımızda Zacharel’i çağırmanın bir yolunu bulacağız. Bizi buraya o getirdi, o zaman kaleye de geri götürebilir.* Eğer yapmazsa, şey, başka bir yolunu bulacaklardı.

Hiçbir şey imkânsız değildi. Artık bunu biliyordu.

“Tamam,” dedi.

Ama gitmeden önce, çantadan sana dövme yapmak için uygun aletleri isteyeceğiz. Micah’ın adını silip yerine kendi ismini eklemek istiyordu. Tamamen. Her uzvuna, parmağına, ayak parmaklarına, böylece ait olduğu adamın adını her zaman bilecekti.

“İyi fikir. Dövmesiz kolumdaki ilk isim olabilirsin.”

İsmimden daha fazlası olacak. Beni ne kadar çok sevdiğine adanmış koca bir paragraf olacak.

Haidee kısık sesle güldü ve boğuk ses onu neşelendirdi. Tahrik etti. Lanet olsun, bu kadınla ilgili her şey onu tahrik ediyordu.

Diğer dövmedekiler kim? Skye? Viola?

“Skye bir defasında hayatımı kurtardı. Tutsaktık ve kendi başıma kaçamayacağım kadar yaralıydım. Ve Viola Narsisizm iblisi tarafından ele geçirildi. Şuradaki i’nin noktasındaki x’i görüyor musun? Dövüştük. Ama sonucu hatırlamıyorum.”

Sır bu konuda ona yardım edebilirdi.

O zaman sana benimle ilgili notlar yollamamız gerekecek. Fotoğraflar da. Tabii yüzünü yakalayacak bir kamera bulabilirse. İblis

bir şekilde onun çizimlerini bile bozmayı başarıyordu. Yine de, hiçbir şeyi şansa bırakmayacaktı. Evet, Haidee'yi savunmak için gücünün yettiği her şeyi yapacaktı, hatta onun için ölürdü, kendi bedeniyle onunkine kalkan olurdu ama lanet olsun, her ihtimali değerlendirecekti. Ne olur ne olmaz diye.

Büyük bir esnemenin ardından, "Bir başka iyi fikir daha," dedi.

Şimdi uyu, hayatım.

"Tamam." Neredeyse anında uykuya daldı, ona yaslanan bedeni rahatlıyordu.

Amun her gecenin tam olarak böyle sona ermesini istedi. Haidee onun üzerinde, doymuş ve onu güvende tutacağına güvenerek. Ve her sabah kollarında hâlâ onu tutarken uyanmak istedi. Sevişirler, konuşur ve paylaşırlar, birbirlerine çekilirlerdi.

O da uykuya dalarken, gülümsüyordu.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Yakındaki bir duvara pençeler sürtündü. “Haidee.” Tüyler ürpertici bir şekilde söylenen adının uğultusu yankılanarak bir cüppenin hışırtısına karıştı.

Annesiyle babasının arasında kandan bir nehir. İkisi de çaresiz... ölü.

Haidee’nin gözkapakları açılıverdi, şimdiden karnı korkuyla burkuluyordu. O sesleri biliyordu, sesin sahibini tanıyordu. Kendine bunun sadece bir kâbus olduğunu ya da cehennemın başka bir âlemi olduğunu söyledi. *Kimseye ya da hiçbir şeye güvenme. Amun dışında.* İyi öğrendiği bir dersti bu.

“Küçük Haidee,” diye şarkı söyledi, bir fısıltıdan ibaretti. “Yakınlarda olduğunu biliyorum. Kokunu alabiliyorum.”

Lütfen bir kâbus ya da cehennemın başka bir âlemi olsun, diye düşündü çaresizce.

“Benden saklanamazsın, küçük Haidee. Sende benim olan bir şey var. Benim, benim, benim.” *Gaaaaaarrrrrçççç.* “Hay... dee... sonunda, onu geri vereceksin.”

Annesiyle babasının arasında kandan bir nehir. İkisi de çaresiz... ölü.

“Hay... dee... Küçük bir kızken de saklandın. Hatırlıyor musun? Ben hatırlıyorum. Çığlıkları, saçılan kanı. Yalvarışları. Bıçağı

karnına sapladığımda kız kardeşin bir domuz gibi ciyakladı. Annen durmanı için, seni alıp gitmem için yalvardı. Baban, şey, ilk ölen oydu, değil mi?”

Haidee mide bulantısıyla savaşıyor olduğu yere sindi. Hayır, kâbus değildi, yeni bir âlem değildi. Ses tonunda çok fazla neşe vardı. Hatıra olamayacak kadar gerçektir.

Nefret buradaydı.

Bir şekilde, iblis onu bulmuştu. Peşinden gelmişti. Yine.

İnkâr kafasının içinde böğürerek *-şimdi olmasın, lütfen şimdi olmasın-* ayağa fırladı, vahşi bakışları çoktan aramaya başlamıştı. Onu görmedi ama bu korkusunu azaltmadı. Hâlâ mağaradaydı, Amun onlar için yaptığı ot yatakta uzanıyordu.

Haidee'nin hareketine uyanmış olmalıydı ya da belki de piç kurusunun alaylarını duymuştu. Gözleri açıktı. Gergince doğrulup oturdu, kafasını toplamak için duraksamadan altına pantolonunu geçirdi ve iki bıçak kaptı.

Hiç soru sormadı. Belki mecbur kalmamıştı. İkinci defa seviştiklerinden beri, birbirlerine gerçekten uyum sağlıyorlardı ve Amun'un ona olan hislerini, sevgisinin tatlı derinliklerini hissediyordu.

“Haidee.” Nefret artık daha yakındı. “Çık dışarıya, çık dışarıya oynayalım.”

Annesiyle babasının arasında kandan bir nehir. İkisi de çaresiz... ölü.

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Hatıra onu tüketmeyecekti. Amun'la tanıştığından beri o geceyi aklından çok az geçirmişti ve belki de sonunda iyileştiğini düşünmüştü. Kafası dağılmayacaktı. Bu defa olmazdı.

Amun kadar hızlı giyinip silahlandı. Bu günün geleceğini biliyordu. Sadece *şimdi* gelmesini beklememişti. Uyarı olmaksızın, Nefret'in geldiğini hiç sezmeden. Sadece selam, dehşet.

Aslında, hayır. Sirkteki yaşlı kocakarı onu uyarmaya çalışmıştı, değil mi? “Yakında” sonunda gelmişti.

Amun onu mağaranın girişine doğru çekip yana dayadı, kızı saldırı alanından uzaklaştırıyordu, sonra döndü ve saldırmaya hazır bir halde bekledi. Omzunu Haidee’nin göğsünün ortasına dayayarak onu yerinde tutuyordu.

“Haidee. Ölü kız. Sende benim olan bir şey var. Ben onu almadan ölmeyeceksin. Bu defa olmaz. Ölümün ardından gelecek.”

Annesiyle babasının arasında kandan bir nehir. İkisi de çaresiz... ölü.

Azıdışleri birbirine geçti. “Ne planlıyorsun? O senin arkadaşların gibi değil,” diye fısıldadı. “Hiçbir yönden insan değil.”

Biliyorum. Amun, düşünceleri birleşirken karanlık ve tehditkârdı. Sır biliyor. O ölümsüzden daha fazlası. O bir tanrıçanın çocuğu. Themis’in. Onun oğlu. Öldürmekten, acı çektirmekten hep zevk aldı. İşte o yüzden Tartarus’a yollandı.

Haidee anlık dehşetini gizleyemedi. Amun’dan gizleyemezdi. Nefes alıp veriş i sığlaştı. Nefret, bir tanrıçanın çocuğuydu. Bizzat kendisi bir tanrıydı. Bir tanrıyı nasıl yeneceklerdi?

Sır, Amun’un zihnine Nefret’le ilgili görüntüler yansıtıyordu ve bu Haidee’nin kafasında da yansımaya neden oluyordu. Nefret hızlıydı, çok hızlıydı, gücü emsalsizdi. Haidee ondan kaçan tek insandı ve bunu sadece soğuk onu şaşırttığı için yapmıştı. Bu defa şaşırmayacaktı.

“Onunla savaşılamayız. Kaybedeceğiz.”

Yukarıda yaşarken her zaman tanrılarla dövüşürdüm.

“Evet ama o dediğin binlerce yıl önceydi. Ayrıca arkanda ölümsüz bir ordu vardı. Şu anda seninle ben varız. Bizi doğrayacak.”

Bir şeyler düşüneceğiz.

Sır aynı fikirde değildi ve kesinliği kızı doğru kayıyordu.

“Ne yaparsak yapalım, bugün öleceğim,” dedi açık açık. İblis farkına vardığını gizlemeye çalışmıyordu bile, o bilgi de tıpkı Nefret gibi, artık bir parçasıydı. Haidee hazır değildi gerçi. Daha fazla zamana ihtiyacı vardı.

Hayır. Hayır, ölmeyeceksin. Sana izin vermeyeceğim.

Sır'ın kavrayışını fark edebildiği gibi, Amun'un artmakta olan paniğini de hissedebiliyordu. Kendisinin gittikçe artan paniğiyle savaşmak zorundaydı, yoksa birbirlerini tüketip daha kötü hale getireceklerdi. Birisi sakın kalmalıydı. Birisi Amun'u bundan sağ çıkarmalıydı.

Haidee için zaten çok geçti.

“Dinle beni.” Haidee konuşurken, kendini kaderini kabullenmeye zorladı. Ölecekti –kendi yoluyla– ve canı yanacaktı. Ne olmuştu yani? Daha önce yapmıştı. Ve bu defa, Amun için yapacaktı. Daha büyük bir sebep yoktu. “Birkaç gün içinde, mağaramda olacağım. Hayır,” deyiverdi adamın bakışları ona dönünce. “Hiçbir şey söyleme. Ve benim... benim için gelme. Seni hatırlamayacağım ve sana saldıracağım. Ama düşünüyorum da,” umuyorum “seni yine rüyamda göreceğim ve nefretim azaldığında, *senin* için geleceğim. Yine beraber olacağız.”

Ölmüyorsun. Bu defa değil. Önce ben öleceğim.

En korktuğu şey buydu. “Sadece... onun bana saldırmasına izin ver,” diye yalvardı. “Onu duydu. İblisini geri istiyor ve onsuz ayrılmayacak.”

Zaten ayrılmayacak.

Ah, Amun. Sonuna kadar inatçıydı. “Bir şeyler değişti. Eski-den beni bulduğunda hep mesafesini korurdu, bana dokunmaya korkardı. Bu defa korktuğunu sanmıyorum.”

Korkuyor. Birazcık.

Ama yeterince değil. Kendini, “İyi,” demeye zorladı. “Bunu lehime kullanabilirim. Sen burada kalacaksın ve ben...”

Hayır!

Az önce Amun'un savaşçı damarına hakaret ettiğini biliyordu ama onun hayatını riske atmak istemiyordu. Haidee geri gelecekti. O gelmezdi. "Amun, sadece dinle beni. Senin de onunla dövüşmeni istemiyorum. O kahrolası bir tanrı."

Yarıtanrı. Ve beni durduramazsın.

"Her neyse. Sonucu biliyorsun. İkimiz de sonucu biliyoruz. İblisin sadece..."

"Haidee... benim... benim... benim olan sende," diye geçmişinden o tiksindirici ses konuştu. Nefret mağaranın tek girişinden süzüldü. Amun'la ikisinin önünde durmak için duvardan öylece yürüyüp geçmişti. "Sonunda, yine birlikteyiz. Sonunda hırsızın vakti dolacak. Benim olanı aldın. Onu geri istiyorum."

"Kendimizi biraz fazla mı tekrarlıyoruz?" Geçmiş bugünüyle kesişirken, kusmak istedi. Her zamanki gibi, kapüşonlu, siyah bir cüppe giyiyordu, yüzü yoğun, akıl ermez gölgelerle kaplıydı. Ayakları zeminden biraz yukarıda süzülüyordu, Haidee'nin hissedemediği bir rüzgâr onun etrafındaydı.

Ona yaklaşma, diye hırladı Amun, Haidee'den birkaç santim uzaklaşarak temaslarını kesti. *Ayrıca bana dokunma, tamam mı? Eğer onun hakkında daha fazla şey öğrenmemiz gerekiyorsa, onunla fiziksel olarak mücadele etmeden önce, onu lafa tutmamız gerekiyor.*

Tamam, dedi. Yalandı. Belki. Emin değildi. Ve niçin Amun'a dokunamıyordu? Amun ona omzunu dayarken hem Amun'un hem de iblisinin zihnini okuyordu. Şimdiyse... hiçbir şey yoktu.

Amun, bağlantıları kesilmeden önce onun cevabını duyduğunu bilmesini sağlamak için hafifçe başını salladı.

Nefret bu süreçte konuşmamıştı, sadece onları izlemişti. Şimdi boğazından boğuk bir hırlama patlayarak çıktı. "Birlikteydiniz. İblis ve Avcı." Sözlerinde ateşten bir iz vardı. "Sen zevki hak etmi-

yorsun, Haidee kızım. Benim. Bana yaptığın şeyden sonra, sadece acıyı hak ediyorsun.”

Haidee çenesini havaya kaldırıp, “Burada olanlar seni hiç alakadar etmez,” dedi.

Haidee, sözlerine dikkat et. Lafa tutmamız gerekiyor dedim, zıvanadan çıkarmamız değil.

Güzel, hâlâ birbirleriyle konuşabiliyorlardı. Peki, yapmak için geldiği şeyi yapmasındansa, ortalıkta dolanıp sohbet etmek istemesini sağlamak için ne söylememi bekliyorsun?

Bilmem.

Haidee bir cevap veremeden, Nefret’in hırlaması en ölümcül bıçaklar gibi keskinleşti. “Benim olanı istiyorum ve sen onu bana vereceksin.”

Amun kolunu aralarına uzattı, Haidee’nin ilerlemesini önlemek için sert bir barikattı; ya da Nefret’in doğrudan ona saldırmasını engellemek için. Haidee neredeyse onun kolunu itecekti ama sonra ona dokunmamasını emrettiğini hatırladı. Lanet olsun. Haidee onu kurtarmak istiyordu, kendi yerine sunacağı bir öğün olmasını değil.

“Hiç cevabın yok mu, küçük Haidee? Ölü Haidee?”

Amun onu sessiz olması için uyarmış olsa da, “Ya vermemeye karar verirsem?” dedi. Piç kurusunun dikkatini erkeğine çevirmesini istemiyordu. Nefret çok hızlı hareket edebiliyor, göz açıp kapayıncaya kadar kurbanını öldürebiliyordu. Lanet olsun, herif duvarların içinden geçebildiğini az önce kanıtlamıştı ve Amun’a kolaylıkla arkadan saldırırdı. “Ebediyen.”

Lanet olsun, diye sövdü Amun. Başlangıç düdüğünü çalmayamı çalışıyorsun? Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var. Onu okumakta sorun yaşıyorum.

Pençeli elleri yumruklara dönüştü, kara cüppesinin uzun kollarının altından görünüyordu. “Benim olanı vereceksin. Hemen şimdi ver.”

“Hayır,” dedi sahte bir sakinlikle, “sanırım vermeyeceğim.”

Bir rüzgâr baş göstererek cüppesinin eteğini havalandırdı. “Seni zorlayacağım.”

“Öyle mi yapacaksın? O zaman neden hâlâ yapmadın?”

Rüzgâr, rüzgâr, çok fazla rüzgâr.

Dikkatli olmazsa, ne yaparsa yapsın ya da ne söylerse söylesin piç kurusu saldıracaktı. “Sana istediğin şeyi verirsem ölecek miyim?” diye sordu, sanki her şeyin bittiğini düşünüyormuş gibi davranıyordu.

Güzel. Böyle güzel.

“Ver... bana.”

Haidee, onun sorusunu cevaplamadığını fark etti. “Biliyor musun? İblisin o parçasını bu kadar fazla istiyorsan, o zaman buraya gelip alsana.”

Ne? diye bağırdı Amun, rüzgâr bütün mağarayı sarsıyordu.

Dediğim gibi, bunu kendi başına yapamaz, yoksa çoktan yاپardı. Benim onayıma ihtiyacı var. Sadece ona bunu hatırlatıyorum.

O süzülen bedendeki karanlık gerginlik nabız gibi attı. “Bak şimdi, Haidee. Âşığınla konuşmanın bir yolu var mı?” Yüzyıllar süren aralıklı tanışıklıkları boyunca ilk defa, Nefret cüppesinin başlığını geriye attı ve fazlasıyla yoğun gölgelerin arasından yüzünü gösterdi.

Haidee dehşete düşerek ağzı açık bakakaldı. Acayıptı. Derisi çürümüş, çukurlaşmıştı ve saçlarının çoğu yoktu. Oradaki birkaç parça kıl ince ve kıvrıktı. Haidee’yi, bir çift göz yerine çaresizlik yüklü iki kara delikten izliyordu.

“Sen asla benim âşığım olmadın,” diye tükürdü Haidee.

“Emin misin?” Gözlerinin önünde, adamın derisi düzelerek esmerleşti. Saçı uzadı, gürleşti ve tıpkı parlak ipek gibi karardı. O dipsiz çukurlarda güzel kahverengi gözler belirdi.

Kısa süre içerisinde, önünde güzel Micah duruyordu. Neredeyse Amun'la aynıydı, sadece şu cızırdama eksikti.

“Hayır,” derken başını şiddetle iki yana salladı. “Hayır!” Öyle olsa bilirdi. Sezerdi. Bir ipucu olurdu. Bir şey, herhangi bir şey. Değil mi? Mesela yanlış yorumda bulunmuştu. Micah'la asla âşık olmamışlardı. Gerçekten olmamıştı.

O senin birlikte olduğun Micah değildi, hayatım. Amun'un sesi, artmakta olan tiksintisini yatıştırdı.

“Evet,” dedi Nefret. “Seni senden daha iyi tanıyorum ve bu yüzü istediğini biliyordum. Bu yüzden sana bu yüzü verdim.”

Yalan söylüyor. Sana yemin ederim. Ama onu konuşturmaya devam et. İblisim hâlâ onun kafasına kök salıyor ve yakınız, onu nasıl yeneceğimizi öğrenmeye öyle yakınız ki.

“Beni nasıl buldun?” diye hırladı Haidee.

Nefret ona dik dik baksa da cevap verdi. “Telefonla aradığın için, başka nasıl olacak? Sesine bir kere kilitlendiğim anda, seni ve nerede olduğunu bulmam sadece birkaç saatimi aldı. İtiraf ediyorum, seni burada, başka bir iblisle bulmayı beklemiyordum.”

“Peki Micah'ın yüzünü nasıl aldın? Ne kadar zamandır Micah'sın? Gerçek Micah nerede?”

Aşına olduğu dudaklar bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Belki de başından beri Micah'ın bendim.”

Hayır, dedi Amun. Strider seni yakaladıktan birkaç gün sonra o Micah oldu.

Sır gerçekleri Amun'a mı açıklıyordu? Çünkü Haidee ona inandı. Her zaman inanırdı. Bu da, bu yarattığı öpmediği, onunla görevler tamamlamadığı anlamına geliyordu. Bunları sadece Micah'la yapmıştı. Rahatlaması çok belirgindi. “Ve şimdi o insan?..”

“Ölü mü? Evet. Onu öldürdüm. Ve biliyor musun? O orada uzanmış ölürken, ona senin yüzünü gösterdim.” Kısacık bir süre

için, Haidee kendi yüzünün ona baktığını gördü. Sonra Micah'ın yüzüne geri döndü. "Ona, ondan ne kadar nefret ettiğini söyledim."

Bu kısım doğru. Üzgünüm.

Ölü. Micah ölüydü. Ayrıca çok acımasızca, Haidee'nin ondan nefret ettiğini düşünerek öldürülmüştü. Micah'ı gerçek anlamda hiç sevmemiş olsa da, kaybına yas tuttuğunu fark etti. Birkaç kusuru vardı ancak inandığı şey için savaşmıştı.

"Ben bu savaşçıyı da öldürmeden önce söyleyecek başka bir şeyin var mı, ölü Haidee? Ve onu öldüreceğim, bunu biliyorsun. Seni izlemeye zorlayacağım; tabii bana aradığım şeyi vermezsen. Hemen, hemen, *hemen*."

Dediğini yapacaktı, bu, zamanlarının tükendiği anlamına geliyordu. Bakışları Amun'u buldu. *Onunla dövüşmeden öldürmenin bir yolunu öğrendin mi?* Lütfen, lütfen, lütfen.

Amun'un çenesindeki bir kas seğirdi ve birkaç saniye içinde geçti. *Hayır.*

O tereddüt... Yalan söylüyordu. Birdenbire, ona dokunmuyor olsa da, Haidee onun kendisinden ne sakladığını, neyi önlemek için bu kadar fazla çabaladığını biliyordu. Amun başka bir yol bulmak için her şeyi göze alabilirdi. Haidee, bunu daha önce düşünmemiş olduğuna inanamadı. *İblisini tamamen çıkarmak seni öldürdüğü gibi onu da öldürür. Değil mi?*

Amun'un başı ona döndü, gözleri kısacık bir an ateşle yandıktan sonra dikkatini yeniden Nefret'e verdi. *Haidee. Bunu yapamazsın. Çünkü bunun yalnızca iki olası sonucu var. Bütün nefreti alacak. belki de onunla kendini kaybedeceksin ya da en sonunda Nefret yeniden birleştğinde, onu çıkaracak ve öleceksin.*

Umurumda değil. Ölürsen geri geleceğimi.

Ayrıca ellerinin ona değmesini istemiyorum.

Haidee de ellerinin ona değmesini istemiyordu. Ailesini katletmiş varlığa dokunmak istemiyordu. Ama Amun için... her şeyi yapardı.

“Pekâlâ. Sana istediğini vermeye gönüllüyüm,” dedi Nefret’e.

Haidee, diye uyardı Amun.

Haidee yine de devam etti. “İblisini sana geri vermem için, sana dokunmama izin vermen gerekecek. Ve bildiğin gibi, sana canını yakmadan dokunamam. O küçük iblis parçasının çıkışı canını yakmıştı, değil mi? O yüzden içine tekrar gönderirken acıması da mantıklı. O yüzden bana karşı koyma, tamam mı?” Çünkü iblisini vermeyecekti. Onu alacaktı. Hepsini.

Kendisi için sonuçlar ne olursa olsun.

Uzun bir süre sessizlik içinde geçti, Nefret ona güvenip güvenemeyeceğini düşünürken gergindi. En sonunda, belki de istediği şeyi başka türlü alamayacağını fark ederek başıyla onayladı. “Bana dokunmana izin vereceğim.”

Haidee bir parçacık umut daha hissetti. Ta ki...

“İşbirliğini garantiye aldıktan sonra,” diye bitirdi. “Bana ihanet edersen savaşçın ölür. Anlıyor musun?”

Umudu tamamen paramparça oldu. Düşünecek, hazırlanacak vakit yoktu. Bir saniye önce Nefret önünde duruyordu, bir saniye sonraysa tam da korktuğu gibi arkalarındaydı. Haidee’ye temas etmemeye dikkat ederek onu itti ve Amun’un başına fena bir yumruk indirdi. Savaşçısı yana doğru sendelese de, kendini toplamakta hızlıydı; bıçaklarını savurarak dönme konusunda da.

Nefret hareketi bekliyordu ve ortadan kaybolup Amun’un arkasında tekrar belirdi. Yaratığın hiç silahı yoktu ama öte yandan, daha önce hiç ihtiyaç duymamıştı, şimdi niye duyacaktı? Her zaman pençelerini kullanırdı. O pençeleri Amun’a savurarak savaşçının ensesini yardı.

Amun kafasının içinde resmen ulusa da, dudaklarından hiç ses kaçmadı. Dönüp ikinci defa kendini Nefret’e attı. Yaratık dans

edercesine yoldan çekilirken siyah cüppesi hışırdaydı ve mağarayı tüyler ürpertici bir kakhaha doldurdu.

“Haidee’nin adına öldürdüklerimden daha güçlüsün ama aynı onlar gibi, biteceksin. Seni doğramayacağım gerçi. Hayır, sadece seni sona yakın tutacağım. Sonrasında, iblisimin her parçasını aldıktan sonra, gitmene izin vereceğim.”

Yalandı. Ruhunun derinliklerinde bile biliyordu bunu. İkisinin de gitmesine izin vermek gibi bir planı yoktu.

Haidee, bu kadar çok acı çekmesinden sorumlu olan yaratığa gözlerini kısarak baktı. En saf formuyla Nefret’ti o. Ve kendi içinde ondan bir parça vardı. Haidee, Nefret’ti. Şimdi o duyguya doğru çekiliyor, kendisini doldurmasına ve tüketmesine izin veriyordu. Her zaman içinde dönüp duran buz, damarlarını doldurarak kanını tortuya çeviriyordu. Güzel. Evet. Sonuçta amacı buydu. Tanrıçanın ondan yapmasını istediği şey buydu.

Yok et.

Savaşçılar mücadeleye devam etti, saldırıyor, çarpışıyorlardı, kanlar akıyordu. Amun, Haidee’nin fark ettiğinden daha hızlıydı ve birkaç darbe indirmeyi başardı. Aslında, ne kadar fazla dövüşürse o kadar hızlanıyordu. Nefret’in tam olarak nerede belireceğini biliyor gibiydi. Kısa süre içerisinde, Amun düşmanına daha çok yumruk ve bıçak darbesi indirdi.

Yine de bu, Haidee’nin yapılması gerekeni yapmasını durdurmayacaktı. En sonunda, buna bir son verecekti.

İkili mağaranın kayalık duvarına çarptığında etrafları tozla kaplandı. Biri diğerini fırlattı ve ayrıldılar ancak yeniden birbirlerine doğru atıldılar. Homurtular ve hırlamalar yankılandı, onu kırılan kemikler ve etin yarıldığını gösteren mide bulandırıcı fısıltılar takip etti.

Haidee’nin, onların ortasına atlaması gerekecekti.

Olaylar beklenmedik şekilde gelişti. nereden geldiğini bile fark etmediği bir şeydi. Bütün hayatları boyunca hayatta kalmak, ölüm ve yeniden doğumun acısından sakınmak için mücadele etmişti. Ama bu defa öyle değildi. Nefret'in yaşamasına izin vermektense kendisinin ölmesi daha iyiydi. Amun'un acı çekmesine izin vermektense ölmeyi tercih ederdi. Ona yeterince acı vermişti. Onu kendi hayatından daha çok seviyordu. Ondandır ötesi, ona borçluydu. Lanet olsun, arkadaşlarına borçluydu. Haidee yüzünden kardeşlerinden birini kaybetmişlerdi. Amun'un ölümünün sorumlusu olmayacaktı.

Derinlerinde, bunun kendi canını Nefret'inkinden daha çok yakacağını bilerek titrese de, Haidee Amun'a odaklandı. Onun düşüncelerine. Dokunmuyorlardı fakat Amun onu dışarıda bırakamayacak kadar meşguldü ve sonra emirlerden oluşan girdabı duydu, Amun'un bilgisi ve hiddetini sindirdi, tüm o süreçte ihtiyacı olan şeyi bulmak için devasa bir akışın içinde gidiyordu; Amun'un iblisinin bilgisini.

İşte! Aniden Nefret'in ne planladığını biliyordu, hem de üç hareket önceden. İzledi. Bekledi. Amun rakibine öyle odaklanmıştı ki, Haidee'nin keşfine –ve niyetine– hiç dikkat etmedi. Haidee saydı... hâlâ izliyordu... hâlâ bekliyordu... en sonunda kendini boğuşmanın içine attı. Tam yeniden belirttiği anda Nefret'in üzerine atıldı, başı adamın ortasına çarptı ve ellerini onun boynuna doladı. Yere çarparken ten tene değiyorlardı. Daha da iyisi, Amun'dan uzaktaydılar.

Yere çarptıkları anda soluğu salıverdi. Isınmış bedeninde buz belirmeye başladığında Nefret haykırdı, onları bağılıyordu ve yaratık kaçamazdı.

Kafasının içinde Amun'un, *Haidee*, diye haykırdığını duydu.

Haidee onun sesini dışarıda bırakarak tamamen görevine odaklandı. O iblisleri Amun'dan alırken gardım indirmek zorunda kalmıştı. Amun'la mücadele etmeyi kesmek ve girmesine izin ver-

mek zorunda kalmıştı. Onu hoşça karşılamıştı. Şimdi de onu yaptı, Nefret'e karşı. Gardını indirdi. Onunla daha fazla mücadele etmedi.

İblisini istiyordu ve alacaktı.

Önce, iblis –yaratığın içindeki parlak kırmızı gözleri olan, pullu, o aşırı derecede sıcak karanlık– içine çektiği diğer iblislerin yaptığı gibi ondan kaçtı. Ancak Haidee buna izin vermeyerek peşine takıldı, buz yayılıyordu. Kısa süre içinde dehşete düşmüş iblis için kaçacak başka bir yer kalmadı. Nefret'in bütün bedenini tüketmişti.

Haidee keskinleşen bir pençeyi zar zor kavradı. Temas ettiği ilk anda, içinde acı patlak verdi. Son verip uzaklaşabildiği kadar uzaklaşmak istedi ama sadece daha sıkı tuttu, Nefret'in bedenindeki varlığı kendininkine çekiyordu. Zorlu bir çekişmeydi ve kazanacaktı.

Buza rağmen, Nefret ona saldırıp itti. Haidee hâlâ tutunuyor, hâlâ çekiyordu. Sonra buz eriyerek Haidee'yi terk etmeye başladı. Tıpkı önceki gibi, onun yerine içinde bir ateş başladı, yayılıyordu ve damarlarından asit akmaya başlıyordu. Gözlerinin önünde örümcek ağları belirmeye başladı ve baş dönmesi bombardımanına uğradı.

Yüce Efendi yavaş yavaş Haidee'nin bedeninin içine kayarken, yüzlerce yıldır bir parçası olmuş olan karanlık, iblisi sevinçle haykırarak karşıladı. Artık çekmek zorunda değildi. İblis kendiliğinden onun içine girmek istiyor, hatta içine kıvrılıp yeniden bir bütün olmak için ona yardım bile ediyordu.

Neredeyse bitti, diye düşündü, o kadar çok canı yanıyordu ki yanaklarından yaşlar akıyordu.

Aniden boynunu, sırtını yırtan başka türden bir acı ortaya çıktı. Amun yeniden bağırmaya, belki de ağlamaya başladı ama Haidee zorlukla fark etti. İçi yanıp kül olmakla meşguldü.

Ve sonra çekilerek Nefret'in eski muhafızından uzaklaştırıldı. Karşı çıkmadı, artık iblis ondaydı. İblisin tamamı zihninde hareket ediyor, kafatasına çarpıyor, onu doldurarak tüketiyordu.

Haidee, hayatım. Lütfen. O güzel gözlerini görmeme izin ver.

Gözkapakları çırpınarak açıldı ve Amun'un kıpkırmızı bir halde onun üzerine çöktüğünü gördü. Kan mıydı? Ama kan daha önce hiç böyle parlamamıştı.

Hayatım, ah tanrılar, hayatım. Amun hiç bu kadar işkence çekiyormuş gibi görünmemişti.

Haidee ona cevap vermek için ağzını açtı ancak ağzından kelimeler yerine sıcak bir şey aktı. *O öldü mü?* Kelimeleri Amun'un zihnine itecek gücü yoktu ama bir şekilde Haidee'yi duymayı başardı.

Evet, hayatım, o öldü. Kara gözleri gözyaşlarıyla parladı.

Üzgün müsün? Üzgün olma, bebeğim. Biz kazandık. Haidee uzanıp o yaşları silmeye çalıştı ama yine gücü yoktu.

Ah, hayatım. Yumuşak parmaklar alnını okşadı.

Kalp atışları yavaşlıyor, sonra çırpınıyordu, neredeyse yok gibiydi. Neyse ki, soğuk uzuvlarına geri dönüyor, ateşi söndürüyordu. Buz geri döndüğü anda iblisi dışarı atabileceğini düşündü. Amun'la birlikte olabilirlerdi.

O... seninle savaştı. Boğazını deşti.

Haidee anlamayarak gözlerini kırıştırdı. *Hayatım, sen... git-tikçe soluyorsun.*

Soluyor muydu? Amun'un kırmızı ışıkla yıkanan yüzü kararıyordu. Bunun anlamı... *ben... ölüyor muyum?*

Hayır! Bir şeyler yapacağım. Bir şeyler olmak zorunda. Amun harekete geçerek sırt çantasını onun yanına sürükledi. Titrek ellerle içine uzanıp bandajları ve onu kurtarması için gereken diğer malzemeleri çıkardı. *Benimle kal, hayatım. Tamam mı?*

Öyleydi. Ölüyordu.

Ona itaat etmeye çalıştı, bunu cidden denedi. Onu bekleyen acıdan korktuğu için değil, sonsuza kadar bu adamla birlikte olmak istediği için. Haidee, ailesinin ölümünün görüntüsüyle acı çektiği gibi, Amun'un da onun ölümünün görüntüsüyle acı çekmesini istemiyordu. O yüzden soğuklukla, zayıflıkla savaştı. Savaşırken

iblisi dışarı çıkarabileceğini fark etti çünkü derisinden pullu, sivri dişli ve pençeli bir yaratık yükseliyordu, gözleri parlak kırmızıydı.

Amun dehşete düşerek izledi. Haidee de izledi, iblisi köşeye kısırmak ve zorla çıkarmak zorunda kalmadığı için şaşkındı. Artık canı yanmadığı için şaşkındı. Ancak yaratık çılgınca kükreyerek mağaradan dışarı fırlarken, Haidee *kendisini* bedenine bağlayan hiçbir şey kalmadığını fark etti. Karanlık onu çekiyordu.

Organları iflas ediyordu, onu kurtarmış olan buz, şu anda onu öldürüyordu. Hissi iyi biliyordu. Yüzlerce defa tecrübe etmişti. Bu onun sonuydu.

Seni seviyorum, dedi Amun'a.

Amun, onun yaralarını sarmayı asla kesmedi. *O zaman kal, lanet olsun. Mücadele et şununla. Haidee! Beni duyuyor musun? Beni bırakmaya cüret etme!*

Seni seviyorum, diye tekrarladı ve sonra, daha fazla mücadele edemediği için geri kalanının da karanlığın içine çekilmesine izin verdi.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Amun çıldıracaktı. Haidee ölmüştü. Ölmüştü. Kalbi atmayı kesmişti, mahvolmuş bedeni hareket etmeyi kesmişti ve gözleri donuklaşmıştı. Amun saatlerce ona kalp masajı yapmış olsa da ciğerlerinde hiç soluk kalmamıştı, elleri onun kanına bulanmıştı. Ve sonra ortadan kaybolmuştu. Sanki hiç var olmamış gibi ortadan kaybolmuştu.

Amun saatlerce çılgılık attı ve Sır da onunla birlikte haykırdı.

Amun Haidee'yle ikinci defa sevişirken, iblisi, Haidee ne kadar güçlü olursa olsun onları asla incitmeyeceğini, hayatı onlar için daha iyi hale getirmek için sürekli çabalayacağını fark etmişti.

Bu farkındalıkla birlikte iblisinin ona karşı sevgisi büyümüştü. Sebebi kızın çok fazla sırrı olması değildi, sebebi kızın *kendisiydi*. Haidee bir iblis avcısı, bir adalet dağıtıcı olsa da, iblisin en sevdiği oyun alanıydı.

Themis böyle kıymetli bir kadının ölmesini nasıl emredebilirdi? Adalet böyle iğrenç bir hareketin neresindeydi?

Amun, tanrıçanın şu anda diğer Yunanlarla birlikte Tartarus'ta çürüyor olmasına mutlu oldu. Yaptığı onca şeyden sonra, çok daha fazlasını hak ediyordu.

Ancak öyle bir şey yapmamış olsaydı, Amun'un Haidee'yle asla ikinci şansı olmayacaktı. Ya da onunla hiç tanışmayacaktı. O bir

armağandı. Amun'un armağanı. Ve Amun bunu boşa çıkarmıştı. Önemli olan her yönden, onu başarısızlığa uğratmıştı. İki defa onun yüzünden ölmüştü. Ve ölmekten nefret ediyor, acıdan ve hatıralarını kaybetmekten korkuyordu.

Benim hatam, diye düşündü.

İlki kazayla olmuştu. İkincisinde, Amun'u kurtarmak için tehlikenin göbeğine atlamıştı. Düşmanını doğramaya öyle odaklanmıştı ki, Haidee'nin planını fark etmemişti. Kendi aptallığıydı. O Sır'ın muhafızıydı, lanet olsun! Niyetini tahmin etmeli ve onu durdurmalıydı.

Haidee Nefret'le kenetlendiğinde, Amun ne yapacağını ya da onları nasıl ayıracağını bilememişti. Sır'ın bildiği tek şey, ikilinin arasındaki bağı kırmamanın, Haidee'nin canını iblisi kendi içine çekmesinden daha çok yakacağıydı. Ama sonra Nefret onunla mücadele etmeye başlamış, hart hurt ısırma, onu pençelemeye koyulmuştu ve Amun çekeceği acıyı umursamamıştı; sadece onun hayatını kurtarmayı umursuyordu. Onları ayırmıştı.

Fakat çok geçti.

Haidee'nin boğazındaki yara ölümcül olmuştu.

Amun volta attı. Melek Zacharel'i çağırırsa onu eve götürürdü. İblisi bunu biliyordu, sanki bilgi her zaman oradaymışçasına bunu şimdi seziyordu, yine de Amun kendini bunu yapmaya zorlayamadı. Burası Haidee'yi gördüğü, ona sarıldığı, onu tattığı son yerdi ve henüz ayrılmak istemiyordu. Havaya dolan tatlı kokusundan ya da onu bir pelerin gibi saran soğukluğundan vazgeçmek istemiyordu.

Bir plan oluşturmalıydı. Arkadaşlarının müdahalesi *olmadan*.

Haidee ona mağarasını bulmaya çalışmamasını söylemişti. İşte bunu görmezden gelecekti. O mağarayı bulacaktı. O nefret atakları sırasında ona yardım edecekti. *Eğer* içinde hâlâ iblisten bir iz varsa tabii. Yaratık Haidee'den çıkmıştı ve bütün görünüyordu. Bir şeyi eksik değildi.

Ama iblisi olmasa bile hayatta kalacaktı. Haidee kendi söylemişti. Ona geri dönecekti.

Ve o küçük parça içinde olmasa bile, Amun'u sorunsuzca tanıyabilirdi.

Aniden içinde umut birikti. Öncelikle onu bulması gerekiyordu. Ve bulacaktı. Oralarda bir yerlerdeydi. Oralarda olmak zorundaydı. Eğer Amun'u hatırlamayıp onunla dövüşürse, gitmesine izin verecekti. Onu incitmezdi, kendini kurtarmak için bile. Ama sonra ne olacaktı? Ya Avcılara geri dönecek olursa?

Sadece onu takip edecek ve uzaktan uzağa koruyacaktı. Bir defa savunmasını geçmişti. Bir kez daha yapabilirdi.

Tek yapması gereken ona ulaşmaktı.

Hareket planına karar verdikten sonra sırt çantasını kaptı ve en sonunda zihninden Zacharel'in adını bağırdı. Beklediği üzere, birkaç saniye sonra melek belirdi. Parlak ışık falan yoktu, sadece gözünü açıp kapadığında kanatlı savaşçı oradaydı işte. O kanatlar omuzlarının geniş kısımlarından yükseliyordu, beyazlar altın sarısıyla süsleniyordu. Hâlâ renksiz bir tunik giyiyordu, siyah saçları yüzünden geriye doğru yapışmıştı.

Parlak yeşil gözleri Amun'u tatminle inceledi. "Demek kurtuldun."

Evet, diye işaret etti. Şimdi beni kadınıma götür.

Talebi, o kara kafanın tek bir hareketiyle reddedildi. Meleğin ifadesinde hiç keder yoktu. Daha doğrusu yüzünde hiçbir ifade yoktu. "O dediğini yapamam. O ölü."

Öyle basitçe ifade ediverdi. Amun neredeyse oraya ulaşıp piçin kalbine bıçağı saplayacaktı. *Yunanistan'da yeniden canlanacak. Beni ona götüreceksin. Hemen.*

"Hayır. Yunanistan'da değil."

Evet. Orada.

Hâlâ duygusuz olan melek konuştu: “Nefret’in geri kalanını içine çektiğinde, iblis tam benliğine ulaştı. İblisi serbest bıraktığında, her parçasını bıraktı. Hatta ona bağlanmış olan kısmını bile. Asla olmaması gereken bir bağdı. Geçmişte sadece çekip bırakması gerekiyordu. Ama bağlandığı için, artık Nefret olmadan yaşayamazdı. Senin de kendi iblisin olmadan yaşayamayacağın gibi.” Sesindeki gerçeklik yıkıcıydı. “Sen bunu zaten biliyorsun.”

Yine de bu fikirle savaşıyordu. *O hayatta diyorum sana. Aeron öldü ama sonra tekrar hayata döndü.*

“Amun, Haidee zaten ölmüştü. Zaten cennetteki ve cehennemdeki o ruhlardan biri gibiydi. Yaşam kaynağı gittiği için artık tamamen solup giden bir ruh.”

Hayır! O dışarıda bir yerlerde. Hayatta. Öyle olmak zorundaydı. Cehennemde ruhlar yeniden canlanıyor. Onları gördüm. Kendin söyledin.

“O ruhlar bir iblise hiç bağlanmadı. Sonra da o iblisten hiç ayrılmadılar.”

Hayır! diye tekrarladı. O bir tanrıça tarafından kutsandı.

“Daha sonra ona sırtını dönen bir tanrıça.”

Haidee yaşıyor, kahrolası. Kutsanma kutsanmadır ve geri alınamaz.

“Tıpkı ayrıcalıklı olanların gözden düşüp cennetten kovulmayacağı gibi mi?”

Bu aynı şey değil bunu biliyorsun. O zaman tanrıça ona sırtını döndükten sonra bile neden yeniden doğup durdu?

“Çünkü hâlâ bozulmamıştı. Bu defa, öyle değildi. İstiyorsan seni onun mağarasına götürebilirim. Ama seni uyarıyorum, orası boş. Emin olmak için kontrol ettim.”

Amun paniklemedi. Henüz. Nefes alıp vermeye, hâlâ serin olan havayı burun deliklerinden içeri çekmeye, ciğerlerini doldurup aklını temizlemesine izin vermeye odaklandı. Fakat aldığı solukla

birlikte iblisi –melekten hoşlanmasa bile aklından uzak kalamayıp cevaplar arayan iblisi– sonunda, neyin Amun’un arzuladığı bir fantezi olduğunu ve neyin korktuğu gerçek olduğunu kavradı.

Haidee Yunanistan’a dönmemişti.

Onu kurtarmanın bir yolu yoktu.

O ölmüştü.

Ebediyen.

Zacharel gerçeği söylemişti. Her zamanki gibi.

Bir kükreme neredeyse Amun’un başını ikiye ayırıyordu. Kulaklarını tutarak sesi engellemeye çalıştı. Yardımı olmadı. Dinmeyen kükremeler ona işkence etti. Kulak zarları parçalandı. Omuzlarına kan akıyordu. En sonunda dizleri pes etti. Yere kapaklandı, gözlerinden sıcak gözyaşları akıyordu. Hayır. Hayır, hayır, hayır. O ölemezdi.

Ölüydü.

O mağarasında beni bekliyor.

Mağarasında onu beklemiyordu.

Beni hatırlayacak.

Hiçbir şeyi hatırlamayacaktı. O gitmişti. Şimdi, daima.

Yaratmaya çalıştığı her illüzyon, iblisi tarafından yok edildi. O anda, iblisinden nefret etti. Öyle çok nefret etti ki, Haidee’nin içinde barındırdığı iblisin özü tarafından ele geçirilmiş bile olabilirdi. Gerçek... ah, tanrılar, gerçek. Hiçbir şey canını bu kadar yakmamıştı. O öldü, o öldü, o öldü ve geri getirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

O ölmemeliydi. *Amun* ölmeliydi.

Neden ölmemişti?

Ezici kederle birlikte diğer sorular da dönüp duruyordu. Kendini meleğe dik dik bakarken buldu. *Bizi buraya yollarken sen... onun sonunun böyle olacağını biliyor muydun?*

Zacharel hiç tereddüt etmeden, “Elbette,” diye bildirdi. “Onun ölümü seni kurtarmanın tek yoluydu.”

Tepki yoktu. Henüz yoktu. *Ne demek istiyorsun?* Haidee iblisleri Amun’dan çekmiş ve Sır’a hiç bulaşmadan başarılı bir şekilde salıvermişti. Sonrasındaysa sağlıklıydı. Nefret’e kadar. Fakat Nefret Amun’un bir parçası değildi. O yüzden, Amun’u iyileştirdikten sonra Haidee yürüyüp gidebilirdi.

Ah, tanrılar. Yürüyüp gidebilirdi.

O zaman Zacharel’i çağırmış olsaydı...

“Daha farkına varmadın mı? O iblislerin serbest kalması için cehennemi ziyaret etmene hiç gerek yoktu. Sadece birbirinize güvenmeyi öğrenmeniz gerekiyordu. Haidee’nin yetenekleriyle ilgili gerçeği keşfedebilmesinin tek yolu buydu. O yetenekleri senin üzerinde kullanacak kadar yaklaşmasına izin vermenin tek yoluydu.”

O zaman bizi niye buraya yolladın? Niye? Ölmeyi tercih ederdim. O değil, ben!

“Buraya gönderildiniz çünkü hiçbir şey insanları tehlikeli durumlarından daha hızlı bir araya getiremez. Dahası, bana Haidee’yi kurtarmam söylenmedi. Sadece sen.”

Ama ölmesine gerek yoktu. Artık hareketleri sarsaktı. Nefret onu bulmadan ayrılabilirdik. Gelip araya girebilirdin.

“Nefret onu bulsa da bulmasa da ölecekti. Seni sevdi. Eninde sonunda, o sevgi iblisini zayıflatacaktı. Nasıl senin iblisin sırlardan besleniyorsa, onunki de nefretten besleniyordu. En nihayetinde, o sevgi onu öldürecekti.”

Hayır. Daha önceden de sevdi. Diğerleri tarafından sevildi.

“Sevdi mi? Sevildi mi? Hayır, sevmedi. Hayır, sevilmedi. Çoğu ona olan nefretinin üstesinden geldi, hatta bazıları ona değer bile verdi fakat kimse onu bütün kalbiyle sevmedi. Ta ki sana kadar.”

Sır, itirafta bir hile falan bulmadı.

Yani onu Amun öldürmüştü. Yine. Haidee'ye olan aşkı kadını sonsuza kadar lanetlemişti. Onu yalnız bıraksaydı yaşıyor olurdu, onu buraya getirmeyi reddetmiş olsaydı. Eğer ona olan hasretine yenik düşmemiş olsaydı.

Kendinden nefret etti.

Artık Zacharel'den de nefret ediyordu.

Haidee'yi bir satranç taşı gibi hareket ettirmişlerdi. Onu başarısızlığa mahkûm etmişlerdi. Peki niye? Amun'u kurtarmak için.

Haidee bundan kurtulmuş olsaydı, Amun hayatına devam edebilirdi. Haidee ondan nefret etse bile devam edebilirdi, onun bir yerlerde olduğunu bilmek Amun'u mutlu ederdi. Ama bu... bu onu paramparça etti. Haidee sonsuzluğa gitmişti ve sorumlusu Amun'du. Bu bilgi onu mahvetti. Dımdızlak kalmıştı, ebediyen yaralıydı, iyileşmesi mümkün değildi. Ve bunu doğrulaması için Sır'a ihtiyacı yoktu.

Geriye yapılacak tek bir şey kalmıştı.

Beni eve götür, diye işaret etti. Mağlup olduğu kadar kararlıydı.

“Durumundan dolayı kendimi garip bir şekilde... rahatsız buldum. Bunu beklemiyordum, ne hissettiğimi anlıyor da değilim. Bildiğim tek şey, bundan hoşlanmadığım ve bir şeyler yapılması gerektiği.”

Bir kalp atımlık zamandan daha kısa sürede, Amun'un etrafındakiler değişti. Haidee'yle paylaştığı kasvetli kayalar gitti ve onların yerine yatak odasının pürüzsüz beyaz duvarları geldi. Aşına olduğu bu yerde hiç rahatlık bulmadı.

Gidip yatağının kenarına oturdu. Melek yeniden belirmedi ve muhtemelen bu en iyisiydi. Gerçeği sakladığı için –bunu nasıl yaptıysa–, Amun'un kendini kurtarmasına ve kadının mahkûm etmesine izin verdiği için onu öldürmek istiyordu. Ve meleği öldürecekti. Yakında, ancak henüz değil, yapacağı şey kendi ölüm

fermanını imzalamak olacaktı. Arkadaşlarına veda eder etmez kollarını açarak karşılayacağı bir ferman olacaktı.

Geriye yapılacak sadece bu kalmıştı.

Haidee'siz yaşamayacaktı; işte bu kadar basitti.

Zacharel, Torin'i Amun ve Haidee'nin başına gelen her şeyle ilgili bilgilendirdikten sonra, meleklerin kalanını toplamış ve sonunda kaleyi temelli terk etmişlerdi. İşleri bitmişti. Hastalık'ın muhafızı bilgisayar monitörüne bağlı birkaç kameradan arkadaşını inceledi. Strider'ın Sır'ın yatak odasına yerleştirdiği kameralar henüz sökülmemişti, o yüzden Torin arkadaşını birkaç açıdan açıkça görüyordu.

Savaşçı geriye normal dönmüş olabilirdi ancak mutlulukla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Perişanlık yakasını bırakmıyor gibiydi. Esmer teni mattı ve gözleri Torin'in hiç görmediği kadar kasvetliydi.

Torin ona acıdı. Amun'un öyle bir kadına nasıl âşık olduğunu anlayamasa da, yine de ona acıdı. Ve yargılamayacaktı. Amun diğerlerinden yeterince şey işitecekti. Şu anda ihtiyacı olan şey merhamet ve koşulsuz destektir. Torin ona destek olacaktı.

Bir zamanlar, Torin şehvet duyduğu bir kadını öldürmüştü. Kadına uzaktan uzağa tapıyordu ve sonunda pes edip ona dokunmuştu. Sadece parmaklarının tersiyle yumuşacık yanağını hafifçe okşamıştı fakat hemen sonrasında kızın hastalanışını ve ölüşünü izlemek zorunda kalmıştı. Onu kurtarmak için elinden bir şey gelmemişti.

Olanlardan kendisinin sorumluluğu olduğunu bilmek onu paralıyordu. Ve Zacharel haklıysa, Amun Haidee'nin ölümü için kendini suçluyordu. Ayrıca Torin sadece şehvet duymuştu ama Amun sevmişti... şey, acısının kıyaslanabileceğinden şüpheliydi.

Torin kulak memesini çekiştirdi. Burada işler hâlâ normaldi. Avcılar hâlâ kayıptı, hiçbir sebep yok gibi görünürken yok oluyor-

lardı fakat şimdi Rhea da yoktu. Kronos Strider'la işini bitirdiğinde belirivermiş ve onu bilgilendirmişti. Yani...

Savaşçılar Amun'u yargılayacak olsalar da olmasalar da, Amun'un onlara ihtiyacı vardı. Suçluluğunu düşündürmeyecek bir şey lazımdı. Bu, merhamet ve destekle aynı şey olmayacaktı ama onlar da ardından gelecekti. Öyle umut ediyordu.

O yüzden Torin cep telefonunu aldı ve herkese aynı mesajı yolladı. Amun burada & akli başında. Melekler gitti. ACİLEN geri dönün. Yardıma ihtiyacı var.

Gönder tuşuna bastıktan saniyeler sonra cevaplar gelmeye başladı ve her bir savaşçı (William dışında) eve gelmeyi kabul etmişti.

Yoldayım. O iyi mi? Aeron.

Geliyorum. Bir sorun mu var? Lucien.

Beni adres defterinizden silin. William.

Orada olacağım. Gideon.

Cameo & ben şehre adım attık. On dakikaya oradayız. Kane.

Önce Ash'i yerleştirmeme izin ver. Maddox.

Oldu bil. Sabin.

Paris'le hâlâ Amerika'dayız. Biraz zaman alabilir ama orada olacağız. Strider.

Birkaç gündür bir kuyruğum var. Kurtulduğum anda geleceğim. Reyes.

Bu krizin ortasında sadakatlerini göstermelerine memnun olan Torin, koltuğunda arkasına yaslandı ve bekledi.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Amun'un arkadaşları onu neşelendirmeye çalıştı, gerçekten yaptılar. Ona sarıldılar, sırtına vurdular ve nelerin peşinde olduklarını anlattılar. Strider, Avcılarla savaşıyordu. Aeron, bulutlarda Olivia'sıyla oynuyordu. Lucien, Anya'sıyla birlikte Tecrit Kafesi'ni koruyordu. Gideon, Scarlet'ıyla balayındaydı. Kane ve Cameo, düşmandan bir iz var mı diye şehri tarıyordu. Maddox, "bir ev kadar büyük" olan Ashlyn'e bakıcılık yapıyordu. Onun sözleriydi, Amun'un değil. Sabin, Strider'ın Dile Getirilmeyenler'e verdiği antik nesneyi geri vermeleri için yalvarıyordu. Reyes, gelecekte görüntüleri resmeden Danika'yı koruyordu. Paris, ambrosia'yla kafayı buluyor ve cennetle savaşa girmeye hazırlanıyordu.

Amun onlarla birlikte iki gün geçirdi. Kimse Haidee'den bahsetmedi. Hepsi onun hakkında konuşmaktan sakındı. Fakat yemek masasına yerleşirken bunu değiştirmeye kararlıydı. Arkadaşlarının haberi olmasa da bu onlarla son yemeği olacaktı. Yarın kaleden ayrılacaktı. Yarın Zacharel'e meydan okuyacaktı.

Yarın başını kaybedecekti.

Aeron'ın ölümden sonra ne yaşadığını biliyordu. Savaşçının ruhunun başka bir âleme gittiğini biliyordu, eskiden iblis tarafından ele geçirilmiş ölümlülerin kapana kısıldığı bir yer vardı. Karanlık-larıyla diğer ruhları lekeleyemezlerdi. Baden oradaydı. Pandora da.

Ama Aeron, Baden ve Pandora sadece ölümlüler gibi ölmüşlerdi. Ruhları, bir melek kılıcının alevlerinin yapabileceği şekilde yanıp küle dönüşmemişti.

Amun'un kendisi için istediği buydu işte. Son. Tamamen, her anlamıyla.

Ama önce, bu adamların Haidee'nin nasıl bir kadın olduğunu bilmelerini istedi. Onu kendisi gibi tanımalarını istedi; tatlı ve tasasız. Her şeye değer. Aralarındaki en iyisi. Haidee'nin neyden vazgeçmiş olduğunu bilmelerini istedi. O yüzden, onlar tabaklarını yiyeceklerle tepeleme doldururken konuşmaya başladı.

“Haidee onu resmettiğimiz gibi bir canavar değildi. Güçlü ve cesurdu.”

Herkes şokla ona bakarken konuşmalar azalarak sona erdi. Daha önce asla bir konuşmaya başlamamıştı. Ele geçirilmesinden beri sadece diğer insanların anıları haricinde çok nadiren konuşmuştu.

İblisi olaya el atıp çevresindeki herkesin sakladığı sırları dökülmeye karar vermeden önce devam etti. “Bizden nefret etmek için her hakka sahipti. Bir iblis onun annesini, babasını, kız kardeşini ve kocasını öldürdü. Tıpkı bizim gibi bir iblis. Lanet olsun, belki kocasını bizden biri öldürdü. Olay olduğunda oradaydık. Ve sonra ben onun öldürülmesine yardım ettim. Ben. Onu düşman kılıcının önüne attım resmen. Bizim için geri dönmüş olmasına şaşmamalı. İntikam için. Biz de aynısını yapardık. Aynısını *yaptık*.”

Şükürler olsun ki kimse onu durdurmaya çalışmadı. Hatta iblisi bile.

“Ailesini öldüren iblis, ona da bir şey bulaştırmayı başarmış, ona kendisinden bir parça vermiş. Nefretten bir parça. Yine de bir şekilde, insandan birazcık daha fazlası olsa bile, iblisin karanlık dürtülerini savuşturmayı başardı. Sonra yine öldürüldü ve yine ve yine. Sahip olduğu iyi ve güzel hatıralar her zaman silinmiş olsa da, bildiği tek şey hüznün ve acı olsa da, beni sevmek için,

beni kurtarmak için... benim yerime ölmek için bir yol buldu. Tüm bu zaman boyunca nefret ettiğimiz kadın buydu. Önce biz canını yaktık. Hepimizi öldürecek bir güce sahip, bunu bize karşı kullanabilecek, yine de bunların yerine bizi kurtarmayı seçen biri. Kendi ölümüyle hem de.”

Bütün odayı yoğun, ağır bir sessizlik sardı.

Sır hâlâ onun aracılığıyla konuşmaya yeltenmedi. Belki de anıların lekesini o mağarada temizlediği içindi. Belki de iblisi de Haidee'nin ölümü için yas tuttuğu içindi.

Arkadaşları gözlerini ona dikerek bakmaya devam etti, kıpırdamıyor, nefes almaya bile cüret etmiyorlardı. Düşünceleri ve hisleri gittikçe yoğunlaştı, en sonunda sessizliği delip geçti. Kimileri Amun için üzgündü. Kimileri Haidee'yi suçladıkları için suçlu hissediyordu. Yalnızca Sabin kendi nefretinden geri adım atmayı reddetti.

Gerçi Strider... Strider en kötüsüydü. *Onun ölümü en iyisi*, diye düşündü savaşçı. *En nihayetinde, Amun'a düşman olacaktı. Kendine engel olamayacaktı. Ve Haidee, Amun'u ya da bizi incittiğinde, Amun kendini suçlayacaktı. Kendini affedemeyecekti.*

Bu yorum Amun'u çileden çıkardı. Haydi-be-oradan.

Amun, ellerini Strider'ın boğazına dolayana kadar sandalyesinden fırladığını fark etmedi bile. Savaşçıyı duvara yapıştırıp etrafa toz saçana kadar. Strider ayağa kalkarken kaşlarını çatarak, “Ne *sikim* oluyor, adamım?” diye kızdı.

“Onun ölümü en iyisi falan değildi! O sevgi doluydu, kahrolası. Yaşamayı hak ediyordu. Ölmesi gereken *bendim*. Bahanelerini ne kadar güzel sunarsan sun, bu, onun ölümünü umursamadığın gerçeğini değiştirmez.”

“Tamam. Tamam. Her neyse. Rahatla sadece. Sen kendi düşünceni söyledin, ben de kendiminkini.”

“Tek önemli olan benimki!” Amun bir kükremeye birlikte yine Strider’a saldırdı. Şiddetli bir karmaşayla yere düştüler.

“Durun,” diye emretti Lucien. “Hemen.”

Sabin, “Bırak bitirsinler,” dedi.

Amun onları kafasından çıkardı. Yumrukları ve tekmeleri Strider’a indi. Elbette Strider karşılık vermeye başladı. Birlikte yuvarlanıp masaya çarptılar. Tabaklar parçalandı, yemekler saçıldı. İkisi de nasıl dövüşüleceğini biliyordu ve pis dövüştüler. Bir kalbin nasıl durdurulacağını, iyi bir tekmeyle bir femurun nasıl kırılacağını, soluk borusunun nasıl ezileceğini ve oksijenin açgözlü akciğerlere girmesini nasıl önleyeceklerini biliyorlardı. Hepsini ve daha fazlasını yaptılar.

Onlar kavga etmeyi sürdürürken, kimse onları ayırmaya çalışmadı. Amun’un elleri durmadan kemiğe vurmaktan kısa süre içerisinde şişti, parmakları bükülmeyi reddediyordu. Baş dönmesi akıp gidiyor, gözlerinin önünde siyah benekler göz kırpyordu fakat bu bile onu yavaşlatmadı. Bu sona erdiğinde, Strider düşünceleri ve sözleri için pişman olacaktı. Strider, Haidee’nin ne kadar özel olduğunu kabul edecekti.

Amun’un avucunun sonraki darbesiyle birlikte Yenilgi’nin burnu kırıldı. Kan aktı. O kıpkırmızı akan şey, Nefret’in Haidee’ye ne yaptığını hatırlattı –sivri dişleri onun güzel boynuna gömülüyordu– ve bu sadece hiddetinin derinliğini artırdı.

“Bizim için yaptığı şeye minnettar olduğunu söyle. Söyle banal!”

“Yalan söylememi mi istiyorsun? O bir Avcı’ydı,” diye bağırdı Strider, birkaç diş eksikti. “Bir katil.”

“Bizler katiliz!” Bir darbe daha. Doğrudan bir vuruş daha. İki inci gibi beyaz şey havaya uçtu.

“Lanet olsun!” Yenilgi’nin öfkesi de arttı ve Amun’un kasığına dizini geçirdi. “Ona güvenilemezdi. Bunun farkındaydım. Neden

sen de fark edemiyorsun?" Kelimeler, dişlerinin olması gereken yerlerdeki boşluklar yüzünden yuvarlanarak çıkıyordu.

Amun acıyı üzerinden attı. Kadının kaybetmenin duygusal ıstırabının yanında, fiziksel acı neydi ki zaten? Amun karnına doğru dalarak savaşçıyı havaya uçurdu. Çarpışmayla Strider'm soluğu kesildi. Savaşçı hızla toparlandı ve yuvarlandılar. Hâlâ yumruklaşmaya devam ediyorlardı; ta ki masanın ayaklarından birine çarpıp ahşabı çatlatana kadar.

Amun hareket etmeyi kesti, bir zamanlar kardeşim dediği adama dik dik bakıyordu. "Ona, bugüne kadar güvendiğim herkesten daha çok güvendim. Senden bile."

Strider Amun'u iterek odanın diğer tarafına doğru sendeletti. "Böyle bir şeyi nasıl?.."

"Hayır, senin konuşmaya hakkın yok." Bir kez daha aralarındaki mesafeyi kapadı. Merhamet yok. Sır, Strider'm tekmelemeyi planladığını biliyordu ve o yüzden Amun sıçrayıp yolundan çekildi, döndü, yumrukladı ve eğildi, yumrukladı ve eğildi. "Onu istedin ama ona işkence edecektin. Onu mahvedecektin."

"Hayır." Bir şekilde, Strider her darbeden kaçmayı başardı.

"Belki, sadece *belki* onu sevebilirdin, ama yalnızca onu mahvettikten sonra." En sonunda, temas.

Strider iki büklüm olup daha yeni toplamış olduğu soluğunu bir daha toplamaya çalıştı. "Neler olduğunu görmüyor musun? O öldü, ama hâlâ aramıza giriyor. Seni seviyorum. Senin için bu kaleden ayrıldım. Sen ona sahip olabilir diye."

"Bu kaleden *kendin* için ayrıldın." *Merhamet yok*, diye düşündü tekrar. "Onu kazanamazdın ve bunu biliyordun." Amun dizini çenesine indirerek Strider'i öbür duvara doğru yolladı. "Ben onunla evlenirdim, onu şımartırdım ve her birinizin onu kabul etmesini beklerdim. Ama sen yapmazdın, değil mi? O senin için sadece başka bir meydan okumaydı. Ama biliyor musun? O seni

reddetti ve sen ufacık bir acı bile hissetmeden onu bırakıp gittin. Bu *şimdi* değişiyor. Acıyı hissedeceksin. Nedenini biliyor musun? Çünkü sana meydan okudum ve sen kaybettin.” Ardından Amun ona yumruk attı. Ona öyle sertçe vurdu ki, çenesini tamamen yerinden çıkardı.

Strider bayıldı. Baygın olsa da fiziksel olarak acı içindeydi, yenilgisinden dolayı zihninde oluşan ıstırapla inliyordu.

Yerdeyken onu tekmeledi. Birkaç defa.

Birisi onu arkasından yakalayıp çekti, öyle sıkı tutuyordu ki soluk bile alamadı. Yine de mücadele etti. Kadınına hakaret edilmişti. Tatmin olana kadar durmayacaktı. Ve asla tatmin olmayacaktı.

“Onunla birlikte gidiyorum,” diye bağırdı. “Beni duyuyor musunuz? Onunla birlikte öleceğim! Eğer o ahmak ağızlarınıza dikkat etmezseniz, sizi de yanımda götürürüm!”

Strider bir kez daha inledi, bu defaki daha acı doluydu.

Amun’u tutan savaşçılar onun kararlılığını sezmiş olmalıydı çünkü onu tutmaya çalışmayı bıraktılar ve yatıştırmayı denemeye başladılar.

“Sana ihtiyacımız var,” diye duydu.

“Böyle konuşma, tamam mı?”

“Bunun üstesinden geleceksin.”

“Hayır. Hayır!” Bedeni zaten fena halde dayak yemiş, zayıftı ama mücadeleyi sürdürdü, hiddeti yaşayan bir varlık gibiydi.

“Her şey yoluna girecek, dostum.”

“Hayır!”

Onu daha sıkı tuttular.

“İzin ver sana yardım edelim.”

“Peki ya meleklerle konuşsaydık? Ya bir şeyler yapılabilsen?”

“Bir şeyler *yapılabilir*,” diye hırladı.

Gena Showalter

Daha da sıkı tutuldu.

Haidee, diye çığlık attı kafasının içinde. *Yakında, çok yakında seninle birlikte olacağım. Biz...* Düşünceleri parçalara ayrıldı. Hareketleri yavaşlıyordu. *Biz yine birlikte olacağız.*

Karanlık, zehirli oklar gibi üzerine yağdı. Kasırgayı kollarını açarak karşıladı.

OTUZUNCU BÖLÜM

“Amun,” diye seslendi narin bir ses.
Amun karanlıktan çıkmak için mücadele etti, onu da Strider’a yaptığı gibi kararlılıkla yardı. O ses, öyle tanıdık, öyle önemliydi ki. Sonsuza kadar kaybolmuştu.

“Amun, bebeğim. Uyan.”

Sonunda, şaşırtıcı bir şekilde gözlerini kırpıştırarak açana kadar çabaları arttı ve gördüğü şey nefesini kesti. Haidee. Güzel Haidee’si. Üzerinde duruyor, o inci grisi gözlerle ona bakıyordu.

İstedğini yerine getirerek savaşçıların onu öldürüp öldürmediğini merak etti. Hayır, yapmış olamazlardı. Kafasının içindeki Sır rahatlamayla iç geçiriyor, bir gizem, bir gerçek aranıyordu ancak detayları seçemedi.

Haidee nasıl buradaydı?

Rüya mı görüyorum? Bir daha konuşmaya cesaret edemedi. Ne olur ne olmaz diye. Birkaç sırrın dökülmesiyle bu anı mahvetmeyecekti. Ayrıca, bu an gerçek değilse bilmek istemiyordu. *Bekle. Söyleme. Sadece olduğun yerde kal.*

“Hayır, bebeğim. Buradayım.” Amun’un alnına yapışan saçını düzeltti ve Amun onun dokunuşunun soğukluğunu hissetti. “Yatak odandayız, ilk tanıştığımız yerde.”

Amun onu inceledi, bunun bir çeşit numara olduğundan emindi. Pembe ve sarı saçları omuzlarına dökülüyordu ve dudaklarını ısır-
dığı yerler şişti. Gözleri sevgi ve sıcaklıkla parlıyordu.

“Bu bir numara değil,” dedi. “Gerçeğim.”

*Ama sen öldün. Ölüşünü izledim. Artık Nefret tarafından hayata
geri döndürülemeyeceğin söylendi bana.*

“Ve o gerçektir. Bu defa başka bir şey aracılığıyla hayata döndüm.”

Anlamıyorum.

“Sorun değil, ben de tam anlamadım. Bana olanlar Aeron’a
olanlar gibiydi ve evet, onunla ilgili her şeyi duydum; sadece, za-
ten ruh formunda olduğum için yeni bir bedene ihtiyacım yoktu.
Her neyse, bana bu şekilde açıklandı. İblisler negatif ve melekler
pozitif. Mutluluk, Neşe, Güç ve böyle devam ediyordu. O yüzden
tıpkı Nefret’in bir parçasını aldığım gibi, vericiyi öldürmeden bir
parçasını alabilirdim. Ve öyle yaptım. Önce senden, sonra da başka
birinden.”

Benden mi?

“Ah, evet. Senin sevgini aldım. Sadece birazcık, Nefret’i çı-
karırken onun da çoğunu çıkarmıştım. Fakat sakladığım ufacık
parça beni geri getirmeye yetti. Soluyordum gerçi, hem de hızla
soluyordum.”

Başka ne aldın? Kimden aldın?

“Şey.” O şişkin dudaklarını birbirine sürttü. “Zacharel bana
bir bakımdan... Sevgi’nin bir parçasını verdi.”

Zacharel mi? Melek mi? Kıskançlığı parlamıştı ancak aynı hızla
yok oldu. Haidee buradaydı. Haidee hayatta ve onunlaydı. Zacharel
onunla ne istiyorsa paylaşabilirdi.

“Evet. Melek.”

*Neden? Neden sana kendinden bir şey versin? Ayrıca o nasıl
oluyor da Sevgi’nin muhafızı oluyor?*

Haidee dudaklarını ovalamayı bıraktı ve dudakları kenarlarından seğirdi. “Komik bir hikâye. Görünüşe göre çok daha kuvvetli duyguların birkaç muhafızı var ve o kendine düşen Sevgi’yi komodininin üzerindeki bir kavanozda tutuyor. Gördüğüm en garip şeydi. Kendisine ait bir Pandora kutusu gibiydi ama bir hapishane-den çok bir hazine sandığına benziyor. Kendisinin kullanmadığını ve bir tutam alabileceğimi söyledi. Melek arkadaşlarından birkaçı bu duruma bozuldu ve onun için bazı sorunlara sebep olacağını söylediklerini duydum ama şimdi ben... ben saçmalıyorum, değil mi? Bir şeyler söyle!”

Birincisi, o meleğe bir özür ve bir de teşekkür borçluyum. İkincisi, bunun olduğuna inanamıyorum. Titrek bir elle uzanıp yanağını okşadı. Teni eskisi gibi soğuktu. Sağlamdı. Bir an, şok, umut ve neşeyle bir daha hareket edemeyecek kadar uyuştı.

O burada, diye düşündü tekrar. Gerçekten buradaydı. Onunla birlikte buradaydı. Hayattaydı.

Ve Sır’ın ulaşmaya, anlamaya çalıştığı gerçek oradaydı. Haidee ölüme meydan okumuştı, gerçek olması gereken ve gerçek olan şeye meydan okumuş ve onlar için geri gelmişti. O artık Nefret değildi; o Sevgi’ydi. Tıpkı söylediği gibi.

Neşesi diğer duyguları hızla gölgede bıraktı. Amun onu üzerine çekti, kaburgalarını çatlatmadan sıkabildiği kadar sıkarak sarıldı. *Seni kaybettiğimi sandım ve bu katlanabileceğimden daha fazlaydı. Beni hatırladığını söyle.* Hatırladığını biliyordu ama sözleri duymaya ihtiyacı vardı. *Lütfen, söyle bana. Hatırladığını biliyorum, buradasın ama senin gibi, duymaya ihtiyacım var.*

“Ah, evet.” Haidee onu aynı şekilde sıkarak sarıldıktan sonra başını kaldırdı ve sırttı. “Seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum.”

Tanrılar, Haidee. Amun onu tekrar aşağı çekti. Her parçası, onun her parçasına dokunmak istiyordu. *Kalanını anlat. Sana ne oldu... sonrasında? Bilmem gerekiyor.*

Sır daha o anda detayların kalanını çözmüş olsa da, Amun kadınından duymak istiyordu.

Haidee başını onun boynundaki boşluğa gömdü ve avucunu kalbinin üzerinde açtı. “Öldükten sonra, gözlerimi açtım ve kendimi –sanırım ruhumu– mağaramda buldum. Dediğim gibi, Zacharel’le.”

Bekle. Belki de o piçten özür dilemem. Senin öldüğünü ve sana ulaşmanın hiçbir yolu olmadığını düşünmeme izin verdi. Onun yüzünden senin için yas tutmaktan başka bir şey yapmadım. Aslında, sabah olduğunda ona meydan okuyup beni öldürmesine izin verecektim. Sensiz yaşayamam, Haidee. Ona “şimdi ve daima,” derken ciddiydi.

“Yalan söylemedi, Amun. Öldüm. Kısa bir süreliğine. İnan bana, yeniden canlandığım sırada o da senin kadar şoka girdi. Mağaramı ziyaret ediyordu çünkü senin söylediğin bir şey onu gerçekten etkilemiş. En azından, ben sebebinin bu olduğunu düşünüyorum. Açıklama konusunda pek iyi değil. Ve bil diye söylüyorum, ben de sensiz yaşayamam. O yüzden bir daha asla ama asla benim için ölmeyi düşünme. Sana geri dönmek için her zaman bir yolunu bulacağım.”

Amun onu sırtüstü çevirdi, bedenini kendi bedeniyle kapladı. *Eğer sen benim için ölmezsen, ben de senin için ölmem, dedi. O an hiç olmadığı kadar mutluydu. Kadını kollarında, altındaydı. Onundu. Hâlâ bir çeşit ölümsüz müsün, tekrar tekrar geri gelebilir misin?*

“Kesinlikle. Sonsuza kadar benimle kapana kısıldın.” Haidee kollarını onun boynuna doladı ve çenesini öptü. “Şimdi, ölümle ilgili daha fazla konuşmak yok.”

Öpücük yeterli değildi, hiç yeterli değildi ama daha fazlası için üstelemedi. Henüz. *Buraya nasıl geldin?*

“Zacharel her şeyden sağ çıkacağımı fark eder fark etmez,” derken parmaklarını saçlarının arasına daldırdı, “beni buraya getirdi.”

Bir meleğe nasıl teşekkür edeceğiz? Her nedense meyve sepetinin işe yarayacağını sanmıyorum.

Haidee'nin dudakları neşeyle kıpırdadı. "Ben de hiç sanmıyorum."

Amun kendine mani olamadı. Kızın dudaklarını yalayarak tatlılığının, tadının keyfini çıkardı. Haidee'nin bacakları karşılarca-sına açıldı ve Amun onun daha derinlerine düştü, aleti kalınlaşıyor, sertleşiyordu. Haidee ona tamamen dayanabilmek için kalçalarını kaldırırken inliyordu.

Birkaç saniye içinde ikisi de kontrolü kaybedecekti.

Amun da inleyerek başını kaldırdı. Haidee'nin yanakları kızarmıştı, dudakları daha da şişmişti. Hiç bundan daha güzel görünmemişti. *Kalanı. Bana kalanını anlat. Arkadaşlarım sana nasıl tepki verdi? Eğer seni kırdıysalar gideriz. Sana söyledim, sensiz yaşayamam. Sensiz yaşamayacağım.*

Haidee'nin neşesi geri döndü. "Ah, beni çoktan kabul ettiler." *Yani onlarla konuştun mu?*

Haidee başıyla onayladı. "Zacharel beni ön kapıya bıraktığında sıcak bir şekilde karşılanmayı beklemiyordum. Zacharel zili çaldı ve bir korkak gibi yok oldu." Haidee son kısmı bağırarak söyledi, sanki o anda öfkelenmişti ve hâlâ biraz öfke taşıyordu. "Ama ondan birkaç dakika sonra, Torin adında biri beni içeri aldı. Doğrudan zindana götürüleceğimi düşündüm ama hayır. Birkaç soru soruldu ve sonra beni buraya, sana getirdiler. Sanırım senin acı çektiğini görmektense, benim kahrımı çekmeyi tercih edeceklerini fark ettiler."

Başa dön. Ne sordu?

"Senin bana sorduğun her şey ve daha fazlası."

Amun'un dikkatini "daha fazlası" kelimeleri çekti. *Né gibi?*

Kızın yanakları kızardı. "Yemek masasındaiken seninle telepatik seks yapacak mıyım? Fıstık ezmeli ve reçelli sandviç dışında

bir şey hazırlamayı biliyor muyum? Çıplak Perşembe günlerine bir itirazım var mı? *Her neyse.* Senin iyi ve uykuda olduğunu gördükten sonra, ben de kendi sorularımdan bazılarını sordum.”

Ne sordun? dedi.

Haidee omzunu silkti, masumu oynamaya çalışıyordu ama Amun yemedi. “Senin kiminle kavga ettiğini. Strider’ın nerede olduğunu.”

Amun tek kaşını kaldırdı ve gülmemeye çalıştı. *Ve?*

“Ve Torin bana anlattı. Doğrudan Strider’ın odasına gittim, benim amacım... şey, lütfen kızma,” derken kasıldı, “ama onu bıçaklayacaktım. İçimdeki Sevgi’nin o parçası onu bağışlamamı istedi ama yine de yapacaktım.”

Bu hikâyenin gittiği yönü sevdim. Devam et.

Haidee soluğunu koyuverdi, gerginliği akıtıp boşaltıyor gibiydi. “Yapmadım. Yani onu bıçaklamadım. Acı içindeydi. Uyanıktı ama acı içindeydi ve sanırım Sevgi beni fark ettiğimden daha fazla ele geçirdi. Strider’la biraz çene çaldık.”

Bu defa kasılan kişi Amun’dur. *Sana hakaret etti mi?* Etmişse...

“Hayır. Öyle bir konuşma değildi, yemin ederim.” Haidee parmak uçlarını onun çenesinde gezdirdi. “Seninle bir daha asla dövüşmek istemediğini söyledi, Xbox’ta bile. Seninki gibi bir kararlılığın nadir ve değerli bir şey olduğunu ve buna saygı duyduğunu söyledi. Seni sevdiğini ve bir gün, beni de seveceğini söyledi. Tıpkı kız kardeşi gibi. Ama o *bir günün* yakın bir zamanda gelmesini beklemeyecekmişim.”

Gerçekten mi?

“Evet. Gerçekten.”

Bu tamamen beklenmedikti. *O zaman onu bağışlayacağım. Belki. Bir gün,* diye ekledi.

“Bağışlayacaksın.” Haidee’nin ifadesi şiddetli bir hal aldı, o yoğun kararlılığı geri dönüyordu. “Artık daha fazla nefretten so-

rumlu olmayacağım. Neden olayım ki? Ben Sevgi'yim!" Kahkaha attı. "Bunu söylemekten sıkılacağımı hiç sanmıyorum."

Amun ona arzuladığı her şeyi vermeye istekliydi, bunu bile. *Haklısın. Onu bağışlayacağım.*

"Teşekkürler."

Çekmek zorunda kaldığın acı için üzgünüm, hayatım.

"Biliyorum, bebeğim." Haidee okşamayı bıraktı, ellerini onun yanaklarına koydu. "Biliyorum. Aynı şekilde ben de senin çekmek zorunda kaldığın acı için üzgünüm. Ama artık önümüze bakacağız. Birlikte."

Seni mutlu etmek için gücümün yettiği her şeyi yapacağım, yemin ederim.

"Aklımı okuyor olmalısın."

En sonunda, onu en başından beri öpmeye ihtiyaç duyduğu şekilde öptü. Öpücükten daha fazlası olan bir öpücüktü. Bu öpücük bir yemindi. Bu öpücük sonsuzluktu.

Ama tabii ki, sonsuzlukları yatak odası kapısının aniden menteşelerinden sökülmesiyle bölündü. Gürültülü bir patlama yankılandı ve ahşap parçaları yağmur gibi yağdı. Amun ve Haidee ayrılıverdi. Amun komodininin üzerindeki bıçağı kaptıktan sonra, kadını korumak için önüne geçti. Kapısının önünde ufak tefek, kızıl saçlı Kaia'yı görünce sakinleşti.

Belki de paniklemeliydi.

"Bir daha onu incitme, Sır," diye hırladı. Gözleri tamamen kapkaraydı, Harpy kısmı zihnini tamamen ele geçiriyordu. "Bu defa yaptığın şeyi hak ettiği için, seni cezalandırmayacağım. Ancak bir kez daha yaparsan, ne kadar kışkırtma olursa olsun fark etmez. Canını yakmak zorunda kalırım. Feci şekilde."

Amun'un onun kimden bahsettiğini sormasına gerek yoktu. Ağırlığını dengeledi ve işaretle konuştu: *Strider benim dostum ve kardeşim, her şeye rağmen, onu seviyorum. Sanırım... senin gibi?*

Kaia cevap vermedi. Sadece dönüp çıktı.

Haidee altından, "O da kimdi?" diye sordu.

Amun ona odaklandı ve sıırttı. *Sanırım o Strider'ın çöküşü.*

Şimdi, nerede kalmıştık?..

"Bana tapınmanın orta yerindeydin."

Ortası demek bir sonu olduğu anlamına gelir. Benim seninle ilgili hissettiğim şeyse sonsuzluk.

Haidee sırtarak, "Kanıtla," dedi.

Amun onu öptü. *Kanıtlayacağım, günde en az beş defa ve çıplak olacağımızı varsayarsak muhtemelen perşembeleri daha fazla.*

Haidee kahkaha attı. "İçimden bir ses, haftanın en sevdiğim gününün perşembe olacağını söylüyor."

Benimki de öyle, hayatım. Benimki de öyle. Bununla birlikte, iddialarının her birini kanıtlamaya koyuldu.

Kaia cevap vermedi. Sadece dönüp çıktı.

Haidee altından, "O da kimdi?" diye sordu.

Amun ona odaklandı ve sırttı. *Sanırım o Strider'in çöküşü.*

Şimdi, nerede kalmıştık?..

"Bana tapınmanın orta yerindeydin."

Ortası demek bir sonu olduğu anlamına gelir. Benim seninle ilgili hissettiğim şeyse sonsuzluk.

Haidee sırtarak, "Kanıtla," dedi.

Amun onu öptü. *Kanıtlayacağım, günde en az beş defa ve çıplak olacağımızı varsayarsak muhtemelen perşembeleri daha fazla.*

Haidee kahkaha attı. "İçimden bir ses, haftanın en sevdiğim gününün perşembe olacağını söylüyor."

Benimki de öyle, hayatım. Benimki de öyle. Bununla birlikte, iddialarının her birini kanıtlamaya koyuldu.

